

சத்யா இராஜ்குமார்

கிஸ்கே
இன் வீசு

நீலவே

ஒளி வீசு

சத்யா இராஜ்குமார்

அறிவாலயம்

தபால் பெட்டி எண் : 667,
புதிய எண்: 32/7, பழைய எண்: 107/7,
கௌடியா மடம் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை-600 014.
போன் : 28353520

Email: arivalayamvenkat@yahoo.in

நீலவே ஒளி வீசு

‘அரவிந்த் இன்ஜினியரிங் மேனுவேபேக்சர்ஸ்’
பித்தளையில் அந்த போர்டு அழகாகப் பளபளத்துக்
கொண்டிருந்தது.

வழக்கம்போல மதிய உணவை முடித்துக்
கொண்டு தனது அறைக்குச் செல்லப்போன அந்தக்
கம்பெனியின் எம்.டி.யான கல்யாணராகவன் அங்கு
ரிஷப் சனில் அமர்ந்து கொண்டிருந்த அந்த
இளைஞனைப் பார்த்துக் கொண்டே சென்றார்.

தனது இருக்கைக்குச் சென்றதும் தன்னுடைய
பி.ஏ.வை அழைத்து அந்த இளைஞனை வந்து
தன்னைப் பார்க்கச் சொல்லுமாறு பணித்தார்.

அடுத்த சில வினாடிகளில் அந்த இளைஞன் அறைக்குள் வந்திருக்க, "வாங்க" என்று வரவேற்றவர் தனக்கு எதிரே உள்ள இருக்கையைக் காட்டி அமரச் சொல்லி உபசரித்தார்.

தேவையற்ற அலட்டல்கள் எதுவுமில்லாமல் ஒரு நன்றியுடன் உடனே அமர்ந்து விட்டிருந்த அவனுடைய அணுகுமுறை கல்யாணராகவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

அது மட்டுமல்லாமல் ஆறடி உயரத்தில் வசீகரமாக இருந்த அவனுடைய கணகச்சிதமான தோற்றம், அவன் ஒரு செல்வச் செழிப்புமிக்க குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதையும் எடுத்துக் காட்டியது.

"சொல்லுங்க, எதுக்காக நீங்க வந்து வெயிட் பண்ணிட்டிருந்தீங்கன்றதத் தெரிஞ்சுக்கலாமா?"

"ஸ்யூர் ஸார், எம்பேர் வருண்சங்கர். படிச்ச முடிச்சுட்டு அப்பாவோட பிஸினஸ் பார்த்துட்டிருக்கேன். ஒரு வாரத்துக்கு முன்னாடியே உங்கள வந்து பாத்திருப்பேன், ஆனா நீங்க பிஸினஸ் விஷயமா வெளியூர் போயிருக்கறதா சொன்னாங்க, அதான் இன்னைக்கு வந்திருக்கேன்."

"ஓ சரி சொல்லுங்க என்ன விஷயம்?"

"உங்க வீட்டுப்பொண்ணு மதுமிதாவோட காலேஜ் மேட் நான்" என்றவன் ஒரு சில வினாடிகள் இடைவெளியில் "நான் மதுமிதாவ விரும்பறேன்."

அவளக் கல்யாணம் பண்ணிக்க ஆசப்பட்டேன்" என்றான்.

வெகு சாதாரணமாகச் சொல்லிவிட்டுத் தனது பதிலை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பவனைப் பார்த்த கல்யாணராகவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஆனாலும் அதைத் தனக்குள் மறைத்துக் கொண்டவர் "எப்படி இவ்வளவு தைரியமா வந்து கேக்கறீங்க?" என்று கேட்டார்.

"இதுக்கு தைரியம் வேணும்னு எனக்குத் தோணல. மதுமிதா உங்களப்பத்தி நிறைய சொல்லி யிருக்கா எல்லாத்துக்கும் மேல உங்கமேல ரொம்ப மரியாதையும் நம்பிக்கையும் வெச்சிருக்கா, அதனாலேயே உங்ககிட்ட இந்த விஷயத்த சொல்ல ரொம்பவும் தயங்கறதோட, பயப்படவும் செய்யறா"

"மதுமிதா என் பொண்ணு கிடையாது, அது முதல்ல உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியும், அதனாலதான் உங்க வீட்டுப் பொண்ணுன்னு சொன்னேன்."

"இது உங்க வீட்டுக்குத் தெரியுமா?"

"தெரியாது, உங்க சம்மதம் கிடைச்சதும் தான் சொல்லணும்."

"ஓ, அப்ப உங்க பேரண்ட்ஸ் ஸைட்ல இருந்து உங்க காதலுக்கு மறுப்பு வராதுன்னு சொல்றீங்க"

"அது சரிதான், என் பேரண்ட்ஸ் என் விருப்பத் துக்கு எப்பவுமே தடை சொல்ல மாட்டாங்க"

"ஒருவேள நான் சொன்னா?"

"கேட்ட உடனே உங்க சம்மதம் கிடைச்சதும்னு எதிர்பாத்து நானும் வரல, அதே சமயம் நீங்க எப்பவும் நியாயமான ஆசைகளுக்கு மதிப்புக் குடுக்கறவர்தான் கேள்விப்பட்டிருக்கேன்"

"உங்க ஃபேமிலியப் பத்தி நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?"

"ஸ்யூர் ஸார், நான் ஒரே பையன். அப்பா பிஸினஸ் மேன் அம்மா ஹவுஸ் ஃவைப்."

"அதுதான் கேக்கறேன் உங்க அப்பா யாருன்னு..."

"மன்னிக்கணும் ஸார், நீங்க எந்த விதத்துலயும் மறுக்கவே முடியாத நல்ல செல்வமும், செல்வாக்கும் இருக்கற குடும்பம்தான் எங்களுடையது. ஆனா அப்பா பேர மட்டும் இப்ப என்னால சொல்ல முடியாது."

"ஏன்?"

"அத உங்க சம்மதம் கிடைச்சதும் சொல்றேனே."

"என்ன தம்பி நீங்க ஒன்னும் எங்கிட்ட விளையாடவெல்லாம் செய்யலையே, அதக்கூடத் தெரிஞ்சுக்காம நான் எப்பிடி, என்ன செய்ய முடியும் சொல்லுங்க?"

தன்னுடைய குணத்திற்கு நேர் மாறாகத்தான் இந்த அளவிற்கு இறங்கி வந்து பொறுமையுடன்

பேசிக் கொண்டிருக்கிறோமே என்று கல்யாண ராகவனுக்கே மிகவும் ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது.

அந்த அளவிற்குத் தனக்கு எதிரே அமர்ந்திருக்கும் அந்த இளைஞனின் அணுகுமுறையும், சாதாரணமான பதிலும் அவரை உடனே எதையும் சொல்லவிட முடியாத அளவிற்குக் கட்டிப் போட்டு விட்டிருந்தன.

"அப்ப ஒருவேளை என் சம்மதம் கிடைக்கலேன்னா வீட்ல சொல்லாமலே விட்டுடலாம்னு இருக்கீங்க போலிருக்கு"

"உங்க சம்மதம் கிடைக்குங்கற நம்பிக்கை எனக்கு நிறைய இருக்கு, அதனால அதுக்கு அவசியம் வராது" என்றவன் 'ஒருவேள கிடைக்கலேன்னாலும் அத அப்படியே விட்டுடறவன் நான் கிடையாது' என்று நினைத்துக் கொண்டவன் அதை வெளியே சொல்லவில்லை.

"எல்லாம் சரிதான், ஆனா கடைசி வரைக்கும் நான் சம்மதிக்கவே இல்லைன்னு வெச்சுக்கோங்க, அப்ப என்ன பண்ணுவீங்க?"

"கடைசி வரைக்கும்னு நீங்க எவ்வளவு நாளைக் குறிப்பிட்டு சொல்றீங்கன்னு எனக்குப் புரியல. ஆனா என்னப் பொறுத்த வரைக்கும் எல்லா விஷயங்களுக்கும் எனக்குன்னு ஒரு டைம் டார்கெட் இருக்கு, எந்த ஒரு விஷயத்தையுமே முடியாதுன்னு பாதில விட்டும் எனக்குப் பழகமில்ல. எனக்கு மனைவியா

வரப் போறவங்கன்னு ஒருத்தங்க இருக்காங்கன்னா அது உங்க வீட்டுப் பொண்ணு மதுமிதா தான்."

.....
"நீங்க யோசிச்ச சொல்லுங்க" என்றவன் தன்னுடைய பர்ஸனல் மொபைல் எண்ணை அவரிடம் கொடுத்தான்.

மேலும் சில நிமிடங்கள் கல்யாணராகவனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த வருண்சங்கர், அதற்குப்பிறகே அங்கிருந்து கிளம்பினான்.

சிறிது தூரம் நடந்து வந்து அங்கு நிறுத்தப் பட்டிருந்த தனது அந்த விலையுயர்ந்த காரை எடுத்துக்கொண்டு பறந்தான் வருண்சங்கர்.

ஒருமணி நேரப் பயணத்திற்குப்பின் கிட்டத்தட்ட ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த அந்த மிகப்பெரிய பங்களாவை அடைந்தவன், அந்தப் பெரிய கேட்டினைத் திறந்துவிட்ட செக்யூரிட்டியின் விறைப் பான சல்யூட்டை ஒரு தலையசைப்புடன் வாங்கிக் கொண்டே காரை உள்ளே விட்டிருந்தான்.

ஒரு சில வினாடிகளுக்குள் காரை அதனிடத்தில் போட்டுவிட்டு, உள்ளே வந்திருந்தான் வருண்சங்கர்.

அதைப் பங்களா என்று சொல்வதை விட மாளிகை என்று சொல்லலாம் போல மிகவும் அழகாகவும், கம்பீரமாகவும் அமைந்திருந்தது. வராந்தாவைக் கடந்து உள்ளே வந்தவன், நடந்தால் அழுக்காகி விடுமோ என்று நினைக்கத் தோன்றுமளவிற்கு இருந்த அழகிய கார்பெட்டில் கால் பதித்தான்.

அங்கு அந்த மிகப்பெரிய ஹாலில் உள்ள, சோஃபாவில் அமர்ந்து ஆங்கில மேகஸினைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த மகேஸ்வரி உள்ளே வந்த தனது மகனை ஒரு சிறு புன்னகையுடன் வரவேற்றார்.

"வாங்க. நீங்க வீடு ஏதாவது மாறி வந்துட்டீங்களா? யார்னு தெரியலையே."

அப்படிக்கேட்ட தனது தாயைப் பார்த்தவன் "என்னமா நக்கல் எல்லாம் பண்ணீங்க?" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான்.

"ஓ வருண்! நீதானா இப்பெல்லாம் நீ வீட்டுல இருக்கற நேரம் ரொம்பவும் குறைஞ்சுடுச்சே, அதான் கொஞ்சம் கன்ஃப்யூஸ் ஆயிட்டேன்"

"ம், சொல்ல மாட்டிங்க"

"வருண்..."

தனது தாய் அழைக்க "என்னமா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே சோஃபாவில் அவருகில் சென்று அமர்ந்தான் அவன்.

"காலையிலிருந்து எங்க கண்ணா போய்ட்ட?, இன்னைக்கு நீ ஆஃபீஸ்க்கும் போகலையாமே"

மதியம் சாப்பிட வந்தப்ப உங்கப்பா சொன்னார். ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்க? உடம்புக்கு ஏதாவது சரியில்லையா?" என்று அக்கறையோடு கேட்ட தாயைப் பார்த்தான்.

"என்னமா நீங்க? சும்மா கல்லு மாதிரி யிருக்கேன் பாத்தாவே தெரியலையா உங்களுக்கு?"

"அதுசரி, சரி வா சாப்பிடலாம்"

"நீங்க இன்னும் சாப்புடலையா?"

"இல்லப்பா உனக்காகத்தான் வெய்ட் பண்ணிட்டுருந்தேன்."

தனது தாய் சொன்னதைக் கேட்டதில் ஏனோ ஒரு மாதிரியாகி விட்டிருந்தது வருண்சங்கருக்கு லேசான குற்ற உணர்ச்சியுடன் "சரி வாங்கமா சாப்பிடலாம்" என்று தன் தாயை அழைத்தான்.

என்னதான் வெளியே சாதாரணமாகக் காட்டிக் கொண்டாலும் தவறு தன்னுடையது தானென்று அவனால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. நாம் தான் முன்னரே போனில் அழைத்து வரத்தாமதமாகுமென்று சொல்லியிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது.

வருண்சங்கர் எப்பொழுதும் மதிய உணவிற்கு வீட்டிற்கு வந்து விடுவது வழக்கம். அதற்கு மேலும் பிஸினஸ், மீட்டிங், அப்படியே வெளியே லஞ்ச் என ஏதாவது மாற்றங்கள் வந்தால் அதையும் தனது தாயை அழைத்து உடனே சொல்லிவிடுவான்.

"ஏம்மா நீங்களும் அப்பா கூடவே சாப்பிட்டிருக்க வேண்டியது தானா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்து சாப்பிட அமர்ந்தான் வருண்சங்கர்.

"நீ வர இவ்வளவு நேரமாகும்னு தெரிஞ்சிருந்தா சாப்பிட்டிருக்க மாட்டேனா?"

சூடாகப் பொறித்த வடகம், அப்பள வகைகளைக் கொண்டு வந்து வேலைக்காரப் பெண் டேபிளில் வைக்க, "சரி இனி நாங்க எடுத்து வெச்சுக்கறோம் ஜெயந்தி நீபோ" என்று அவளை அனுப்பி விட்டிருந்தார் மகேஸ்வரி.

முதலில் மகனுக்கு அனைத்துப் பதார்த்தங் களையும் பறிமாதிரியவர், பிறகு தானும் அமர்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தார்.

"என்னாச்சு வருண், பாக்கவே ரொம்ப டல்லாத் தெரியற?"

"இல்லமா, நான் எப்பவும் போலத்தான் இருக்கேன்"

'ஏம்பா, உன் அம்மா எனக்குத் தெரியாதா' என்று கேட்க வாயைத் திறக்கப் போனவர் பிறகு கேட்காமலே விட்டு விட்டிருந்தார்.

வேண்டாம் மிகவும் அழுத்தக்காரன். இந்த அளவிற்கு பதில் சொன்னதே பெரிய விஷயம். இதற்கு மேல் எதையும் கேட்க வேண்டமென்று பேசாமல் சாப்பிட ஆரம்பித்து விட்டிருந்தார் மகேஸ்வரி.

"என்னமா சொல்லுங்க?"

“ஒன்னுமில்லப்பா இப்பக் கொஞ்சநாளா உன்னப் பாக்கவே டல்லாத் தெரியறயேன்னு யோசிச்சேன், எதுவா இருந்தாலும் எங்ககிட்டயும் சொல்லலாம் இல்லையா நீ இருக்கறது எங்களுக்கு ஒரே பையன்”

“அட என்னமா நீங்க, எப்பவுமே நிம்மதியாவே இருக்க மாட்டிங்களா? சொல்ல வேண்டிய விஷயங்கள் சொல்லாம இருப்பேனா?”

அப்படியானால் சொல்லக் கூடாத விஷயங்களும் இருக்கின்றன என்று மகேஸ்வரியால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

உடனே தனது தாயும் அதைத்தான் யுகித் திருப்பாரென்று அதற்கான பதிலையும் சொல்லி விட்டிருந்தான் வருண்சங்கர்.

“பிஸினஸ்ல நிறைய எக்ஸ்டன்ஷன்ஸ் போயிட்டிருக்கறதும் ஒரு காரணம் தான், அதுக்காகத்தான் இப்பக் கொஞ்சநாளா ‘அப்பாவும் நானும் அலைஞ்சுட்டிருக்கோம். உங்ககிட்ட சொல்ல வேண்டியதுன்னா நீங்க கேக்காமலே சொல்ல மாட்டேனா” என்றான்.

மகனின் பதிலில் திருப்தியடைந்துவிட்டிருந்த மகேஸ்வரி, “சரிதான் வருண்” என்று அவனது ப்ளேட்டில் தீர்ந்து போயிருந்தவற்றை அருகில் நகர்த்திக் கொடுத்தார்.

வருண்சங்கர் அவனுடைய பெற்றவர்களுக்கு ஒரே பிள்ளை. அவனுடைய தங்கை நிவேதா

அவளுக்குப் பத்து வயதிருக்கும் பொழுது மூளைக் காய்ச்சலினால் இறந்துவிட்டிருக்க, ஒரே பிள்ளை யாகிப் போன வருண்சங்கரின் மேல் அவனுடைய பெற்றவர்கள் உயிரையே வைத்திருந்தனர். குறிப்பாக அவனது தாய் மகேஸ்வரி.

அது தெரிந்ததினாலேயே முடிந்த அளவு பிரச்சனைகள் என்று வரும் எதையும் அவன் அவரிடம் கொண்டு செல்வதைத் தவிர்த்து விடுவது வழக்கம். ஆனால் அவனுடைய தந்தையான நடராஜன் முடிந்த அளவு அனைத்தையும் பாஸிட்டிவாக எடுத்துக் கொள்பவர். அதனால் தனது தாயிடம் போல அல்லாமல் அவரிடம் வருண்சங்கர் அனைத்தையும் சொல்லிவிடுவது வழக்கம்.

ஆனாலும் இன்றைக்குத் தான் செய்தது என்று ஒரு வினாடி வருண்சங்கரால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அந்தப் பெரிய சிட்டியில் விரல்விட்டு எண்ணக் கூடிய மிகப்பெரிய தொழில் அதிபர்களுல் நடராஜனும் ஒருவர் என்பதோடு, நீதி நேர்மையின் மறு உருவ மாகவும் இருந்தார் இந்தக் காலத்தில் இத்தனை பெரிய அந்தஸ்த்தில் இருந்து கொண்டு இப்படியும் ஒரு மனிதரா என்று ஆச்சரியப்படாதவர்கள் மிகக்குறைவு.

அவருக்கேற்றாற்போலவே அவருடைய மனைவி யான மகேஸ்வரியும் அமைந்துவிட அதைத்தான் அதிர்ஷ்டம் என்று சொல்ல வேண்டும்.

ஆனால் அவர்களுடைய பிள்ளையான வருண் சங்கரும் என்னதான் பெற்றவர்களுடைய குணாதிசயங்களையும் பெற்றிருந்தான் என்றாலும், ஒரு சில விஷயங்களில் அவன் அவர்களிடமிருந்து மாறுபட்டு இருந்தான்.

இம்மெனும் முன் வரும் கோபம், ஒன்றை நடத்தி முடிக்கும் வரை அதில் காட்டும் வெறி, மனதிற்குள் ஒன்றை நினைத்து விட்டால் அதை எப்பொழுதும் யாருக்காவும் மாற்றிக் கொள்ளாத குணம் இப்படி இன்னும் பல

அதற்காக மற்றவர்களின் உணர்ச்சிகளை மதிக்காதவனென்று சொல்லிவிட முடியாது, மனமிருந்தால் பழகுவதற்கு மிகவும் இனிமையானவனே.

மதிய உணவிற்குப் பிறகு சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்துவிட்டுத் தனது அறையிலிருந்து வந்த நடராஜன் அப்பொழுதுதான் மதிய உணவு எடுத்துக் கொண்டிருந்த மனைவி, மகனை சற்று ஆச்சரியத் துடன் பார்த்தார்.

“எனக்கு டீ ஏதாவது கிடைக்கும்னு நினைச்சு வந்தேன், ஆனா அதுக்கு கொஞ்சம் லேட்டாகும்னு தெரியுது...”

தனது கணவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவரை இடைமறித்திருந்த மகேஸ்வரி “இதோ ரெண்டே நிமிஷம் நான் சாப்டாச்சுங்க” என்று அவசரமாகச் சொன்னார்.

ஆனால் அதற்குள் சாப்பிட்டு முடித்து எழுந்தே இருந்த வருண்சங்கர், “நீங்க உக்காந்து அவசரப் படாம சாப்பிடுங்க கிச்சன்ல நான் சொல்லிட்டுறேன்” என்று கை கழுவுவதற்காக நகர்ந்தான்.

“வேண்டாம் கண்ணா உங்கப்பாவோட டேஸ்ட்டுக்குக் கலக்க வராது அவங்களுக்கு, இதோ நானே போறேன்” என்று சில வினாடிகளில் தானும் எழுந்து விட்டிருந்தார் மகேஸ்வரி.

மகேஸ்வரியிடம் எப்பொழுதும் இது ஒரு பழக்கம் கணவன் மகன் இருவருக்கும் அனைத்துத் தேவைகளையும் தானே பார்த்துப் பார்த்துச் செய்வார்.

பேசாமல் நாம் டீ கேட்காமலே இருந்திருக்கலா மென்று நடராஜன் நினைத்துக் கொண்டிருக்க, எல்லாம் தன்னால் வந்ததென்று வருண்சங்கராலும் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அவரது குடும்பத்திற்கு என்று மட்டும் கிடை யாது, வீட்டிற்கு வருபவர்கள் அது யாராக இருந்தாலும் அவர்கள் அனைவரையுமே சிரித்த முகத் துடன் வரவேற்று உபசரிப்பவர் மகேஸ்வரி, அதிலும் அவரைப் பொறுத்தவரை அனைவரிடமுமே மிகவும் அன்பாக நடந்து கொள்பவர், யாரிடமும் எதற்காகவும் அதட்டிப் பேசி அறியாதவர்.

தோற்றத்திலும் மகேஸ்வரி பார்ப்பதற்கு ஒரு முப்பத்தைந்து வயதிற்கு மேல் கணிக்க முடியாத வராக இளமையாகவும் அழகாகவும் இருந்தார். என்னதான் அவருடைய தோற்றத்தில் இயற்கையான

பணக்காரத்தனம் தெரிந்தாலும், எந்தவிதமான ஆடம்பர அலங்காரங்களும் இல்லாமல் காட்டன் சேலையில் மிகவும் எளிமையாக இருந்தார்.

அனைத்திற்கும் மேலாக லேடிஸ் கிளப் அது இதென்று எதற்காகவும் தேவையில்லாமல் அலட்டிக் கொள்ளாதவர்.

வருண்சங்கரின் தந்தையான நடராஜனும் மாநிறத்தில் நல்ல உயரம், நீண்ட நாசி, எடுப்பான தோற்றம் எனப் பார்ப்பதற்கு கம்பீரமாக இருந்தார்.

தோற்றத்தால் மட்டுமல்லாமல் மனதாலும் கருத்தொருமித்துப் பிரமாதமான வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள் மகேஸ்வரி நடராஜன் தம்பதி.

வருண்சங்கரும் அப்படியே தனது தந்தையின் மறுபிரதி தானென்றாலும் அவரைவிட இன்னும் சற்று உயரத்துடனும் அவருடைய முகத்திலிருக்கும் இளகுத் தன்மைக்கு பதிலாகக் கடினத் தன்மையுமே இவனிடம் இருந்தன.

ஆனாலும் மிகவும் ரசனையுடனும், இனிமை யாகவும் பழகக் கூடியவனே.

அப்படிப்பட்ட மகன் ஏனோ சில நாட்களாக பார்க்கவே சற்று ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறானோ என்று மகேஸ்வரியால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“என்ன வருண் காலைல கம்பெனிக்கு வந்துட்டு உடனே எங்கயோ வெளிய கிளம்பிப் போய்ட்ட போலிருக்கு?”

“ஆமாம்பா” என்று தந்தைக்கு பதில் சொல்லிக் கொண்டே தானும் சோஃபாவில் சென்று அமர்ந்தான் வருண்சங்கர்.

‘ஏன் வெளிய ஏதாவது வேலையா, இப்பதான் லஞ்சே சாப்புட்டிருக்கீங்க’ என்று கேட்க வந்த நடராஜன், பிறகு வேண்டாமென்று விட்டு விட்டிருந்தார்.

சொல்ல வேண்டியதென்றால் அவனாகவே சொல்வான் அல்லவா.

“என்னப்பா கம்பெனிக்குக் கொஞ்சம் நேரத் துலயே கிளம்பறீங்க போலிருக்கு?”

“ஆமா வருண் லஞ்ச் டைம்ல கூப்புடவே யோசிக்கறவங்க இன்னைக்கு ரெண்டு தடவ கூப்ட்டாச்சு அதனால நான் இப்பவே கிளம்பறேன் மில்லுக்கு மட்டும் நீ இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல கிளம்பிடு, நாலு மணிக்கு அங்க ஆடர் டெஸ்பேட்ச் இருக்கே” என்றார்.

“ஆமாம்பா நான் இப்பப் பத்து நிமிஷத்துல கிளம்பிடுவேன், நீங்க வேணும்னா இருங்க நான் முதல்ல கம்பெனிக்குப் போய்ட்டு அப்புறமா அங்க போய்க்கறேன்.”

“இல்ல வருண் அந்த ஆடர் டெஸ்பேட்ச் ரொம்பவும் முக்கியமானது, அதோட பெரிய ஆடரும் கூட. அதனால நீ அதப்போய் பாரு” என்றவர் மனைவி கொண்டு வந்த டீயை வாங்கிக் கொண்டார்.

“நான் போய் கிளம்பறேன்” என்று எழுந்த மகனிடம் “கொஞ்ச நேரம் ரெஸ்ட் எடுத்துட்டு அப்புறமாப் போயேன் கண்ணா” என்றார் மகேஸ்வரி.

தான் சொன்னதைக் கேட்டு நன்றாகவே சிரித்த மகனிடம் “என்னடா, ஏன் சிரிக்கற?” என்று பொய்க் கோபத்துடன் கேட்டார் அவர்.

“பின்ன? அப்பா நீங்க எல்லாரும் மதியம் ரெஸ்ட் எடுக்காதீங்க. நான் போய்ப் படுத்துத் தூங்கி எழுந்து மெதுவா கம்பெனிக்குப் போறேன் இல்லன்னாப் போகாமக் கூட விட்டுடறேன் விடுங்க...”

“ஆமா கண்ணா, பாவம் எதுக்கு ரொம்பவு கஷ்டப் பட்டுட்டு?”

“ஆனா மதியமெல்லாம் எனக்குத் தூக்கம் வராது, நீங்க வேணும்னா வந்து தாலாட்டுப் பாடுங்க தூங்க ட்ரை பண்ணேன்”

“ஓ தாராளமா, என்ன பாடமாட்டேன்னு நினைச்சுட்டயா? நீ எனக்கு எப்பவும் சின்னப் பையன் தானேடா”

“அதுசரி, நீங்க செஞ்சாலும் செய்வீங்க. ஆனா நானில்லப்பா” என்று பயந்தவன் போலச் சென்ற மகனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மகேஸ்வரியாலும் புன்னகையை அடக்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு பழையபடி சிரித்துப் பேசிய மகனைப் பார்த்தவருக்கு மிகவும் நிம்மதியாக இருந்தது.

புன்னகையுடன் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணவனைப் பார்த்தவர் “நீங்க எதுக்கு சிரிக்கறீங்க?” என்று கேட்டார்.

“அவனுக்கென்னவோ தனியா சாப்பிடத் தெரியாத மாதிரி நீயும் அவனுக்காக சாப்பிடாம வெயிட் பண்ணிட்டிருக்க, தாலாட்டுப் பாடி தூங்க வெக்கறேன்னு வேற சொல்ற. அன்பு பாசம் எல்லாம் இருக்க வேண்டியது தான், ஆனா இது கொஞ்சம் ஓவராத் தெரியல.”

“ஏன் உங்களுக்கு வேணும்னாலும் அதை யெல்லாம் செய்யறேன், எதுக்காகப் பொறாமப் பட்றீங்க?” என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்ட மனைவியிடம் “வார்த்த மாற மாட்டியே?” என்று கேட்டார் நடராஜன்.

கணவனின் பார்வையில் என்ன முயன்றும் முகத்தை சாதாரணமாக வைத்துக்கொள்ள முடியாது போக, “முதல்ல சொன்னதக் கண்டிப்பா செய்வேன் ஆனா ரெண்டாவது சந்தேகம் தான்” என்றார்.

“பாரபட்சமா? சரிவிடு பார்த்துக்கலாம்.”

“சரிமா நான் கிளம்பறேன்” என்று அடுத்த சில வினாடிகளில் இருக்கையை விட்டு எழுந்திருந்தார் நடராஜன்.

ஏனோ வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு மனதிற்குள் மிகவும் நிம்மதியாக உணர்ந்தார் மகேஸ்வரி.

தொழில் தொழிலென்று எங்கே கணவனும் மகனும் சிரிக்கவே மறந்து விட்டார்களோ என்று கடந்த சில மாதங்களாக மிகவும் பயந்து போய் விட்டிருந்தவர், ஆயிற்றே.

தொழில் விஷயத்தில் அப்படியே தந்தைக்குத் தப்பாத மகன் என்றும் அவரால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை, அதற்கு மேலும் நன்றாக யோசித்துப் பார்க்கவும் தான் தந்தையே எவ்வளவோ பரவாயில்லையென்று தோன்றியது.

அவனுடைய தந்தைக்காவது தொழிலை விரிவாக்கம் செய்வதிலும், தொழிலுக்குள் மேலும் மேலும் புதிய யுக்திகளைப் புகுத்துவதிலும் போது மென்ற ஒரு வரைமுறை இருந்தது.

ஆனால் மகனோ காலத்திற்கேற்றவாறு தொழிலில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்து கொண்டே இருந்ததோடு, அதிலெல்லாம் சிறிதும் திருப்தியடையாமல் இன்னும் இன்னும் என்று போய்க் கொண்டே வேறு இருக்கிறானே என்று மகேஸ்வரியால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

உடனே எப்படியோ மகனால் அவனுடைய தந்தைக்கு வேளைப்பளு பாதிக்கும் மேலாகவே குறைந்து போயிருக்கிறதே என்றும் நிம்மதியுடன் நினைத்துக் கொண்டார்.

“மதுமிதா.”

கல்யாணராகவன் தன்னை அழைப்பதைக் கேட்டு, உடனே அவருக்கு முன்பாக வந்து நின்றாள் மதுமிதா.

“அங்கிள்”

“என்னமா ஃப்ரியா இருக்கியா?”

“ஆமா அங்கிள் சொல்லுங்க”

“என்ன யாரையும் காணல, எல்லாரும் எங்க போய்ட்டாங்க?”

“அரனிந்த அண்ணா இன்னும் கம்பெனில இருந்தே வரல, அகிலாக்கா அவங்க ரும்ல இருந்தாங்க” என்று மதுமிதா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஹாலுக்கு வந்தார் அன்பரசி, கல்யாணராகவனின் மனைவி.

“வாங்க, என்ன இன்னைக்கு நேரத்துலயே வந்துட்டீங்க?”

மனைவி கேட்க, “ஆமாம்மா” என்றவர் “இப்பிடி உக்காருமா உங்கிட்டக் கொஞ்சம் பேசணும்” என்று தனக்கு எதிரே இருந்த சோஃபாவைக் காட்டி மதுமிதாவை அமரச் சொன்னார் கல்யாணராகவன்.

“பரவாயில்ல, அங்கிள் சொல்லுங்க”

“உக்காரு.”

சற்று அழுத்தமாக வந்த கல்யாணராகவனின் வார்த்தையில் உடனே அமர்ந்து விட்டிருந்த மதுமிதா, என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்பதைப் போல அவருடைய முகத்தைப் பார்த்தாள்.

எதுவும், பேசாமல் சில வினாடிகள் அவர் தன்னைப் பார்த்த பார்வையிலேயே மனதிற்குள் பயந்து போய் விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

“உங்கடக் காலேஜ்ல படிச்சவங்க கூட வெல்லாம் இன்னும் பேசிட்டிருக்கியா?”

ஏன் இப்படியொரு கேள்வியைக் கேட்கிறா ரென்று யோசித்தவள், “ஆமா அங்கிள் ஒருசிலர் கூட” என்றாள்.

“வருண்சங்கர் கூடவும் இல்லையா?”

கடவுளே அவனுடைய பெயர் எப்படி இவருக்கு...

“அந்தத் தம்பி நேத்து வந்து என்னப் பார்த்தது” என்றவரைப் பார்த்தவளுக்கு என்ன முயன்றும் அதிர்ச்சியை முழுமையாக மறைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

கடவுளே சொன்னதை செய்தே விட்டானே, ஆனால் அவனைப் பொறுத்தவரை செய்யாமல் இருந்திருந்தால் அல்லவா ஆச்சரியப்பட வேண்டும்.

மேலே என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்பதைப் போல அவருடைய முகத்தையே பார்த்தாள்.

“உன்னுடைய லைஃப் டிஸைட் பண்பு உரிமை மத்த எல்லார விடவும் உனக்குதான் அதிகம், ஏன் உனக்கு மட்டும்தான் இருக்கு அதுல எந்த சந்தேகமும் இல்ல...”

“அச்சச்சோ அப்பியெல்லாம் ஒன்னுமில்ல அங்கிள்” என்று அவசரமாக இடைமறித்தாள் மதுமிதா.

“அப்படியில்லைன்னா அப்ப அந்தத்தம்பி வந்தது பேசினது எல்லாம் பொய்யா?”

அப்படிக்கேட்ட கல்யாணராகவனை பதில் சொல்ல முடியாமல் மதுமிதா பார்க்க, “அப்ப உங்க வீட்டுப் பொண்ண விரும்பறேன் கல்யாணம் பண்ணிக்க ஆசப்பட்டேன்னெல்லாம் அவர் வந்து கேட்டதுக்கும் உனக்கும் எந்த சம்பந்தமுமே இல்லன்னு சொல்ல வர்ற?” என்று கேட்டவருக்கு அவளால் பதில் சொல்ல முடிந்திருக்கவில்லை.

அதேபோலத் தன்னை சாதாரணமாகக் காட்டிக் கொள்ளவும் அவள் சற்று சிரமப்பட வேண்டியதாயிற்று.

வருண்சங்கர் அப்படிச் சொன்னதைப் பார்ப்ப தற்குத் தனக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்றிருந்தது மதுமிதாவுக்கு.

ஏனோ அப்பொழுதே அவனைப் பார்த்தாக வேண்டும் போலத் தோன்றிய அந்த உந்துதல் அவளுடைய நாடி நரம்பையெல்லாம் பரபரக்க வைத்தது.

அப்படியானால் அவன் மீது இப்பொழுது தனக்குக் கோபமே இல்லையா.

அது எப்படி இல்லாமல் போகும், ஒரு விதத்தில் தன்னுடைய சந்தோஷத்திற்குக் காரணமே அவனை அருகிலிருந்தே பழிவாங்கக் கிடைத்திருக்கும் ஒரு வாய்ப்பாகவும் இதைக் கருதுவதால் தானே.

ஆனாலும் அவன் பார்க்கும் ஒரு பார்வையி லேயே தன்னுடைய அறிவு மழுங்கிப்போய் விடுமே,

அப்படியிருக்கும்போது தான் இன்னும் அவனுடனேயே இருந்துகொண்டு...

“என்னமா பேசு” என்ற கல்யாணராகவனின் குரலில் மீண்டும் நடப்புக்கு வந்தவள், பழம் நழுவிப்பாலிலேயே விழுந்ததைப் போலத் தானாகக் கிடைத்திருக்கும் இந்த வாய்ப்பைத் தான் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் நழுவவிடக் கூடாதென்ற முடிவுக்கு மனதிற்குள் வந்திருந்தாள்.

“நானே உங்ககிட்ட நேரடியாப் பேசறேன்னு நான் அவர்கிட்ட சொல்லியிருந்தேன், ஆனா அதுக்குள்ள அவரே உங்ககூட இப்பிடி வந்து பேசுவார்க்கு நான் எதிர்பாக்கல” என்று தயக்கத்துடன் மெல்லிய குரலில் சொன்ன மதுமிதாவை சில வினாடிகள் எதுவும் பேசாமல் பார்த்தார் கல்யாணராகவன்.

“அதுதான் அப்பப் பேசியிருப்பேன்னு சொல்ற? நீ காலேஜ் முடிச்சே ஒரு வருஷத்துக்கும் மேல ஆயிடுச்சு அதுக்கப்புறமும் அந்தத்தம்பி வெளி நாட்டையும் போய் படிப்ப முடிச்சுட்டுக் கூட வந்தாச்சு போலிருக்கு...”

“பெரியவங்ககிட்ட சம்மதம் வாங்கி அவங்க ஆசிர்வாதத்தோட நல்லடியா கல்யாணம் நடக்கணுங்கற எண்ணம் மனசுக்குள்ள இருந்தாத்தான அவளும் வந்து கேப்பா, முடிஞ்சாப் பாக்கறது முடியலேன்னா சொல்லாமக் கொள்ளாம வீட்ட விட்டுப் போயிடலாங்கற எண்ணத்துல இவ இருந்திருந்தா எப்பிடி சொல்லுவா?”

அதுவரை எதுவும் பேசாமல் இருந்த அன்பரசி திடீரென்று இப்படிக் கேட்டதில் “ஐய்யோ அப்பிட்யெல்லாம் என் உயிரே போனாக் கூட நான் பண்ணமாட்டேன்” என்று அவசரமாக மறுத்தவளுக்கு லேசாகக் கண்கள் கூடக் கலங்கி விட்டிருந்தன.

“ஆமாம்மா, அப்படி ஏதாவது எண்ணம் லேசா மனசுக்குள்ள இருந்தாக்கூட தயவு செஞ்சு மறந்துடு, ஏதோ நல்ல குடும்பத்துலிருந்து வந்த பொண்ணாச் சேன்னு கூட வெச்சுப் பாத்துட்டிருக்கற எங்களத் தலகுனிய வெச்சுடாத.”

“அப்படியானால் தான் நல்ல பெண்ணில்லையா” என்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“பணம் காசவிட நாங்க அதிகமா சேத்து வெச்சிருக்கறது மானம் மரியாதையையும், நாலு பேர் பாத்தா மதிச்சு நின்னு பேசற பண்பாடையும்தான், தயவு செஞ்சு அதுக்கு பங்கம் வர வெச்சுடாத. அங்கிள வந்து பாத்துட்டுப்போன அந்தப் பையனுக்கே உன்ன எவ்வளவு சீக்கரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கரம் கல்யாணம் பண்ணி வெக்கறோம் அது வரைக்கும் பொறுமையா இரு.”

“என்னமா ஏதாவது பேசு, நீ பேசாமலே இருக்கறத பாத்தாத்தான் எனக்கென்னவோ பயமா இருக்கு”

அப்படிக்கேட்ட கல்யாணராகவனை அப்பொழுதும் என்ன பேசுவதென்று தோன்றாமல் பார்த்தாள் மதுமிதா.

“அவ எதுக்குப் பேசப் போறா? அவதான் ஏற்கனவே நான் சொன்ன மாதிரி மனசுக்குள்ள ஒரு முடிவுக்கு வந்துட்டாளே”

“நீங்களே இப்ப எங்கிட்டக் கேட்டிருக்கலன்னாக் கூட நீங்க வெளியூர் டீர் முடிஞ்சு வந்ததும் பேசணும்னு தான் நானும் இருந்தேன் அங்கிள், நீங்க எல்லாரும் மறுத்துடுவீங்களோ அப்படிங்கற பயத்துலதான் இவ்வளவு நாளும் சொல்லத் தயங்கிக்கிட்டு இருந்தேனே. தவிர மத்தபடி வேற எந்த எண்ணமும் எம் மனசுக்குள்ள ஒருநாளும் இருந்தது கிடையாது...”

“இந்த வீட்ல இருந்துட்டு அப்பிடியொரு எண்ணம் உனக்குன்னு இல்ல யாருக்குமே வராதுங்கறது எனக்கும் தெரியும்”

“நான் நல்லத மட்டும்தான் செய்வேன் அப்படிங்கற எண்ணத்துலதான் உங்கப்பா உயிர் பிரியற அந்த நேரத்துலயும் என்னக் கூப்புட்டு உன் பொறுப்புகள என்னைகல ஒப்படைச்சிருக்கார், இந்நேரம் என் இடத்துல உங்கப்பா இருந்திருந்தா என்ன செஞ்சிருப்பாரோ அதேமாதிரி நானும் அந்தத்தம்பி, அவரோட குடும்பம், பின்புலம் எல்லாத்தையும் நாலு பேர்கிட்டத் தீர விசாரிச்சுட்டு அதுக்கப்புறம்தான் என்னால இந்த விஷயத்துல ஒரு முடிவுக்கு வர முடியும்.”

“ஒருவேள எனக்குத் திருப்தியில்லன்னா...”

‘எல்லா விதத்துலயுமே அவங்களுடையது நல்ல குடும்பம் தான் அங்கிள்...”

“சரிதான் அப்படியிருந்தா உடனே மேல ஆகவேண்டிய நல்ல காரியங்களைப் பாக்கலாம்”

“நீ காதல் மயக்கத்துல இருக்க. உனக்கு எல்லாமே பிரமாதமாத்தான் தெரியும், அதேபோல எங்களுக்கும் திருப்தியா அமையணும். எதுக்கும் மேலமேல ஆசைகள் வளத்துக்காத, அப்புறமா முடிவு ஏதாவது உனக்கு சாதகமா அமையலென்னா நீ இடிஞ்சு போய் உக்காந்துடக் கூடாது பாரு அதுக்காகத்தான் சொல்றேன்”

“ஆமாம்மா. ஆன்ட்டி சொல்றமாதிரி ஒருவேள சரி வரலென்னா அப்புறம் நாங்க சொல்ற பையனத் தான் நீ கல்யாணம் பண்ணிக்க வேண்டியதிருக்கும். ஆனாலும் உனக்கு நாங்க எப்பவும் நல்லதத் தான் செய்வோங்கற எண்ணமும் உனக்கு இருக்கட்டும் என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து விட்டிருந்தார் கல்யாண ராகவன்.

அவர்கள் பேசிக் கொண்டது போலெல்லாம் எதுவுமே நடந்திருக்கவில்லை.

முதலில் வருணசங்கரின் குடும்பத்தைப் பற்றித் தெரிந்ததிலேயே அனைவரும் திகைத்துப் போய் விட்டிருந்தனர்.

அவர்களுடைய செல்வநிலைக்கும், செல்வாக்கிற்கும் அவர்கள் எப்படி இந்த அளவிற்குக் கீழே இறங்கி வந்தார்களென்று விஷயமறிந்தவர்கள் அனைவரும் வாய்விட்டே ஆச்சரியப்படாத குறைதான்.

ஒருவேளை வருணசங்கர் ஏதாவது விளையாட்டிற்காக இப்படியெல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கிறாரோ என்றுகூட அனைவருக்கும் சந்தேகம் வந்து விட்டிருந்தது.

ஆனால் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்த திருமண ஏற்பாடுகள் அப்படியெல்லாம் இல்லையென்பதையும் தெளிவுபடுத்தியது.

இதோ இதோ என்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த திருமண நாளும் வந்தே விட்டிருந்தது.

சாதாரணமாகவே தங்களின் மகனுடைய விருப்பங்களுக்கு மறுப்பு சொல்லிப் பழக்கப்பட்டிராத வருணசங்கரின் பெற்றவர்கள், இப்பொழுது மகனுடைய திருமணத்தையும் அவனது ஆசைப்படியே சந்தோஷமாகவும் மனநிறைவுடனும் முன்னின்று நடத்தினார்கள்.

அப்படியே ஏதாவது ஆட்சேபனை இருந்தாலும் தங்களுடைய மகனைப் பொறுத்தவரை அவன் தான் முடிவு செய்ததை நடத்தியே தீருவான் என்பதோடு, மகனுடைய தேர்வான தங்களுடைய மருமகள் தாங்கள் அறிந்தவரை எந்தக் குறையும் சொல்ல முடியாத அளவிற்குப் பிரமாதமாக இருந்ததும் வேறு அதற்கெல்லாம் அவசியமில்லாமல் செய்திருந்தன.

அதிலும் அனைத்து விதங்களிலுமே தங்களுடைய மகனுக்குப் பொருத்தமாக அமைந்து விட்டிருந்தவளைப் பார்த்தவர்களுக்கு மனதிற்குள் சற்று பெருமையாகக் கூட இருந்தது.

ஆனால் பாவம் யாரும் அறியாத வண்ணம் அந்த அழகான மருமகள் தனக்குள் வைத்திருக்கும் அந்த வஞ்சக உணர்ச்சி மகனை அவனுடைய வாழ்க்கையில் நிம்மதியை இழந்து தவிக்கச் செய்யக் காத்துக்கொண்டு இருப்பதை அவர்கள் அப்பொழுது அறிந்திருக்கவில்லை.

மிகவும் நியாயமானவள் என்பதால் வெளிப்படையான அன்புடனும் அக்கறையுடனும் பேசிய மாமனாரையும் மாமியாரையும் மதுமிதாவால் வெறுக்க முடியவில்லை.

மாறாகத் தானும் அவர்களிடம் மரியாதையும் அக்கறையும் செலுத்த நேர்ந்தது, மிகவும் ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையில் அவளுக்குப் பிடித்து வேறு இருந்தது.

இரவின் தனிமையில் கணவனை சந்தித்த பொழுது அதுவரை மனதிற்குள் யோசித்து வைத்திருந்ததெல்லாம் எங்கோ போய் ஒளிந்து கொண்டு விட்டதைப் போல மதுமிதாவின் மூளை வேலை நிறுத்தம் செய்தது.

பால் ஃப்ளாஸ்க்குடன் உள்ளே நுழைந்த தன்னைக் கணவன் வரவேற்க, அவனை நேருக்கு

நேராகப் பார்க்கக் கூட முடியாத அளவிற்கு அவனுடைய நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

ஆனால் முடிந்த அளவு அதைத் தனக்குள் மறைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்து கணவனைப் பார்த்தாள்.

மார்பின் குறுக்கே கைகளைக் கட்டியபடி நின்று தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணவனைப் பார்த்தவளுக்கு, மூளையே சுத்தமாக மழுங்கிப் போய் விட்டதைப் போலிருந்தது.

“வாங்க மேடம்” என்ற வருண்சங்கர் மனைவியின் கையிலிருந்த ஃப்ளாஸ்கை வாங்கி டேபிள் மேல் வைக்க, அப்பொழுதும் எதுவும் தோன்றாமல் அப்படியேதான் நின்றிருந்தாள் மதுமிதா.

“கண்ல என்ன இவ்வளவு பயம்?” என்று தன்னைப் பார்த்துக் கேட்ட கணவனைப் புரியாமல் பார்த்தவள் உடனே “எனக்கென்ன பயம்?” என்று கேட்டாள்.

“பயமில்லையா, அப்ப சந்தோஷம்தான் நடிச்சதெல்லாம் போதும் இனியாவது இயல்புக்கு வா.”

அப்படிச்சொன்ன கணவனை ஏளனப் புன்னகையுடன் பார்த்தாள் மதுமிதா.

“ஓ, அப்ப உங்களுக்கு எல்லாம் தெரிஞ்சுடுச்சா?”

“அதுசரி” என்று நன்றாகவே சிரித்தவனை அதே புன்னகையுடன் பார்த்தாள்.

“பாவம் நாள் முழுக்க நடிச்சு மைண்ட் ரெஸ்ட்லெஸ் ஆகி உனக்கு ஏதாவது ஆயிடுமோன்னு காலிலிருந்து நிறைய முறை மத்தவங்ககிட்டிருந்து உன்னக் காப்பாத்தித் தனியாவிட்டேனே” புரியல?”

தன்னைத் தனிமையில் சந்தித்து வழிவதற்காக இப்படி அவசரப்படுகிறானே என்று நாம் ஏளனமாக அல்லவா நினைத்தோமென்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“ஆனா உங்கூடத் தனியா இருக்க ஆசப்பட்டு தான் நான் கூப்பிட்டிருப்பேன்னு நீ நினைச்சிருப்ப, அதுக்குத்தான் இனி வரப்போற நீண்டு விரிஞ்ச எதிர்காலம் இருக்கே”

அவனுடைய மூச்சுக்காற்று தன்மேல் விழுமளவிற்கு வந்து நின்றிருந்த கணவனின் அருகாமையில், எங்கே தன் இதயத்துடிப்பு அவனுக்கே கேட்டுவிடுமோ என்னுமளவிற்கு பயந்துபோய் விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

“ஆனாலும் உன் அழகு என் புத்திய மழுங்க வைக்கறது என்னவோ உண்மைதான்” என்று முணுமுணுத்தவனை, தன்னால் இயன்ற அளவு கோபத்தை முகத்தில் கொண்டு வந்து உறுத்து விழித்தாள்.

“இது நமக்கு எவ்வளவு முக்கியமான நாள் தெரியுமா? புதுப்பொண்ணு வெக்கம், அந்த எதிர்பார்ப்பு இதெல்லாம் உனக்குக் கொஞ்சம் கூட இல்லையா? இல்ல இருந்தும் மறைக்...”

“உங்களப் பார்த்தா?”

“நல்லவேள இங்க முணாவது மனுஷங்க யாருமில்ல பின்ன அதெல்லாம் யாரப்பாத்து வருங்கற?”

“மத்தவங்கள் விடுங்க, ஆனா நான் உங்கள் எதுக்காகக் கல்யாணம் பண்ணிக் கிட்டேன்னு உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

“பழிவாங்கன்னு சொல்லப்போற, வேற என்ன?”

“அடப் பரவாயில்லையே எங்க உங்களுக்கு இதப் புரிய வெக்கவே நான் ரொம்ப சிரமப்படனு மோன்னு பயந்துட்டிருந்தேன்.”

இன்னும் அருகில் நெருங்கி வந்தவனிடமிருந்து சட்டென இரண்டடி பின்னால் நகர்ந்தாள் மதுமிதா.

“அதுசரிதான், நீ எல்லாமே தப்புக்கணக்கு தான் போட்டுட்டிருக்க, நீ நினைக்கறது எதுவுமே நடக்கப் போறதில்ல தெரிஞ்சுக்கோ.”

“உங்களையே நம்பியிருந்த ஒருத்தியோட சாவுக்குக் காரணமே நீங்கதான்னு தெரிஞ்சிருந்தும் உங்களால எப்பிடி இந்த அளவுக்கு சாதாரணமா நடந்துக்க முடியுது?”

“முட்டாள்தனமா உளறாத.”

“உங்களால பதில் சொல்ல முடியலென்னா நான் பேசறது முட்டாள்தனம் ஆயிடுமாக்கும்?”

“ஆனாலும் உன் அறியாமையப் பார்த்தா எனக்கு சிரிப்பு தான் வருது மது”

“அதான் நீங்க நினைக்கறது எல்லாமே அச்சப் பிசகாம நடக்குதே, பின்ன சிரிப்பு வராதா என்ன? என்னக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டதயும் சேத்துதான் சொல்றேன்.”

“என்னவோ சுத்தமா விருப்பமே இல்லாதவளக் கையக் காலக் கட்டித் தூக்கிட்டு வந்து தாலியக் கட்டிட்ட மாதிரி சொல்ற”

“ஓ, அப்ப எனக்கு விருப்பமில்லென்னு நான் அங்கிள்கிட்ட சொல்லியிருந்தா விட்டிருப்பேன்னு சொல்றீங்களா?”

“கண்டிப்பா மாட்டேன், ஆனா நீதான் அதுக் கெல்லாம் அவசியமே இல்லாமப் பண்ணிட்டயே”

கணவனின் சிரிப்பில் மதுமிதாவிற்கு இருந்த கோபம் இன்னும் அதிகம் தான் ஆனது.

“ஆனாலும் ஸ்வாதியோட பாவம் உங்கள் சும்மா விடாது.”

“சரிதான், காசு குடுத்துவிட வெச்சுடலாம் விடு.”

தன்னுடைய ஸீரியஸான வார்த்தைகளுக்குக் கணவனின் பதில் எரிகிற அடுப்பில் எண்ணெயை விட்டாற்போல் ஆகியிருக்க, “நான் உங்களைக் கண்டிப்பா சும்மா விடப் போறதில்ல” என்றாள்.

“அடப்போதும் மது என் பொறுமைக்கும் ஒரு எல்லையிருக்கு” என்ற கணவன் தன்னுடைய தோள் பட்டையில் கைகளை வைத்திருக்க, “என்னைத்

தொடர்தீங்க" என்று கோபத்தில் கத்தி விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

"அதுசரி" என்று மேலும் நெருங்கித் தன்னை இழுத்து அணைத்தவனிடம் இப்பொழுது "தயவுசெஞ்சு என்ன விட்டுடுங்களேன் உங்களப் பாத்தாலே எனக்குப் பிடிக்கல" என்று மிகவும் வேண்டிக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

"ஒரு சந்தோஷமான விஷயம் பாரு, இதுக்கு ஒருத்தருக்கொருத்தர் பிடிச்சிருக்கணுங்கற அவசிய மெல்லாம் கிடையவே கிடையாது"

"சை இப்பிடியெல்லாம் மனசாட்சியே இல்லாம நடந்துக்க உங்களால எப்பிடி முடியுது?"

"இதப்பாருடா, நம்ம திருமண பந்தத்துல உனக்கொரு கணக்கு இருக்கும்போது எனக்கு மட்டும் இருக்கக் கூடாதா?"

"எது எப்படியானாலும் இப்ப என்ன விட்டுடுங்களேன்" என்று தன்னை அணைத்திருந்த கணவனை நிமிர்ந்து பார்த்துக் கெஞ்சினாள் மதுமிதா.

"ஸாரி பேபி, என் குணத்துக்கு உன் விஷயத்துல ஏற்கனவே எவ்வளவோ பொறுமையா இருந்துட்டேன், இதுக்கு மேலயும் சான்ஸே இல்ல."

கணவனின் கைகள் எல்லை மீற ஆரம்பித்திருக்க, "ப்ளீஸ் வருண்" என்று மேலும் கெஞ்சினாள்.

லேசாக விடுவித்து மனைவியின் கண்களைப் பார்த்தவன், "இந்த விஷயத்துல நான் உனக்கு

'ஹெல்ப்லெஸ்' தேவையில்லாம நீ உன் எனர்ஜிய வேஸ்ட் பண்ணிக்காத" என்றான்.

சற்றும் இளக்கமே இல்லாமல் இது என்ன இப்படி இருக்கிறான், அதுவும் இந்த விஷயத்தில்.

எதில் எப்படியோ ஆனால் தன்னுடைய உணர்வுகளுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பானென்று எவ்வளவு மெத்தனமாக நினைத்தோம், வேண்டும் தனக்கு இதுவும் வேண்டும் இதற்கு மேலும் வேண்டுமென்று நினைத்த மதுமிதாவிற்கு அவளையறியாமலேயே கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிய ஆரம்பித்திருந்தது.

"இது என்ன மது சின்னக்குழந்த மாதிரி அடம்" என்றவனுக்கும் ஒரு மாதிரி இருந்ததோ என்னவோ, "நான் ஒன்ன நினைச்சுட்டா அது எனக்கு நடந்தாகணும் இந்த நேரத்துல அழுது வடிஞ்சு மூட் அவுட் பண்ணாத. உன்னக் கஷ்டப்படுத்தணுங்கறது என்னோட எண்ணம் கிடையாது. நீயாவே புரிஞ்சு நடந்துக்குவேன்னு நினைக்கறேன்" என்றவன் சற்றுத் தள்ளிப் போய் ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்திருந்தான்.

"சிகரெட் புகை உனக்கு பிரச்சனையில்லேன்னு தான் நினைக்கறேன், ஏன்னா இந்த நேரத்துல பால்கனில போய் ஸ்மோக் பண்ணி நாலு பேரோட கவனத்த ஈர்க்க வெக்க வேண்டாமே" என்றவன் எதற்கும் வேண்டாமென்று பக்கத்து அறைக்குள் சென்று கதவை மூடியிருந்தான்.

கண்ணீரைப் பார்த்ததும் விடுவிக்கிறான், சிகரெட் புகை சேராதோ என்று யோசிக்கிறான்.

அப்படியானால் இப்பொழுதும் தன்னுடைய உணர்வுகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிறான் என்று தானே அர்த்தம்.

நெஞ்சை அழுத்தும் பாரங்களெல்லாம் காணாமல் போய் மனம் மிகவும் லேசாகி விட்டதைப் போலிருக்க, மேலே எதையும் யோசிக்கக் கூடத் தோன்றாமல் அப்படியே கட்டிலில் அமர்ந்து விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

அதிலும் தனக்கு மட்டும் உணர்ச்சிகளே இல்லையா என்ன இந்த விஷயத்தில் கணவனிடம் நாம் படுமோசமாகத் தோற்கத்தான் போகிறோமென்று தோன்றிய எண்ணத்தில் சில வினாடிகள் நடுங்கிப் பின் மீண்டும் நடப்பிற்கு வந்தாள்.

அவனுடைய ஒரு பார்வையிலேயே தன்னிலை மறந்து நின்றுவிடும் தன்னால் எப்படித் தொடர்ந்து வரும் ஒவ்வொரு நாளும் தன்னைக் கணவனிடமிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியுமென்று அவளால் எண்ணாது இருக்க முடியவில்லை.

அப்படியானால்...

மேலே ஒரு துளி கூட யோசிக்க மாட்டேனென்று முளை வேலை நிறுத்தம் செய்ய, எங்களாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது போ என்று கைகால்களும் எதற்கும் ஒத்துழைக்க மறுத்துவிட அப்படியே சிலை போல அமர்ந்து விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

எவ்வளவு நேரம் அப்படி அமர்ந்திருந்தாளோ “என்ன மது இந்த அளவுக்கு யோசன?” என்று தன்

காதலுக்கில் மெதுவாகக் கேட்ட கணவனின் குரலில் கொஞ்சம் மிகவும் கொஞ்சமாக நடப்புக்கு வந்திருந்தாள் மதுமிதா.

“மது என்னடா?” என்று அணைத்தது போல மிகவும் நெருங்கி வந்து அமர்ந்தவனை எண்ண ஓட்டங்கள் எங்கோ நிலைத்திருக்க லேசாக நிமிர்ந்து மட்டும் பார்த்தாள்.

“மது...” என்று தனது மனைவியின் முகத்தை இரண்டு கைகளாலும் ஏந்தியவன், அவளுடைய கண்களுக்குள் ஊடுருவிப் பார்த்தான்.

கணவனின் அந்தப் பார்வையை தொடர்ந்து பார்க்க முடியாமல் ஏதோ ஒரு மயக்கத்தில் கண்கள் தானாகவே மூடிக்கொள்ள, “மது...” என்று எல்லையற்ற காதலுடன் மனைவியைத் தன்னருகில் இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான் வருண்சங்கர்.

மதுமிதா தானும் கணவனின் மார்பில் தன்னிலை மறந்து வாகாக முகம் புதைத்துக் கொள்ள, அதற்குப்பிறகு வருண்சங்கரின் நிலை பற்றியோ கேட்க வேண்டியதே இருக்கவில்லை.

அன்று அதிகாலையில் திடீரென விழிப்பு வந்தபோது தான் கணவனின் தோள் வளைவில் முகம் புதைத்திருப்பதையும், அவன் தன்னை இரண்டு

கைகளாலும் மிருதுவாக அணைத்திருப்பதையும் உணர்ந்தான் மதுமிதா.

கணவனிடமிருந்து வந்த சீரான மூச்சின் ஒலி அவன் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் காட்ட, கணவனின் அருகாமையில் தான் இருக்கும் நிலை அவளை குப்பென முகம் சிவக்க வைத்தது.

ஏதேதோ எண்ணங்களுக்கிடையில் அவளது உடல் சிலிர்க்க மனைவியின் அந்த லேசான அசைவில் கண்விழித்துப் பார்த்தான் வருணசங்கர்.

“மது”

“ம்”

தன்னை மேலும் அருகில் இழுத்து அணைத்துக் கொண்டவனைத் தானும் இறுக அணைத்து அவனது மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள் மதுமிதா.

“நானிப்ப எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கேன் தெரியுமாடா?” என்ற கணவனிடம் “ஏன்?” என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

“ம், காரணம் நீதான்.”

நானா என்று நினைத்துக் கொண்டவள் அதைக் கேட்கவில்லை.

“ஆமா மது. நான் உன்ன இழந்துடுவேனோ, நீ எனக்குக் கிடைக்காமப் போயிடுவியோன்னு எந்நேரமும் ஒரு கவல என்னத் துரத்திக்கிட்டே

இருந்தது போய் நீ இவ்வளவு நெருக்கமா வேற இருந்தா...”

கணவன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே இவள் எம்பி அவனுடைய இதழ்களில் தன் இதழ்களைப் பதித்திருக்க, “மது” என்று மனைவியை மேலும் இறுக அணைத்து அவளது முகமெங்கும் முத்தமழை பொழிய ஆரம்பித்திருந்தான் வருணசங்கர்.

வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு மனமே இல்லாமல் மனைவியை விடுவித்தவன், “என்ன பழிவாங்கற உணர்ச்சியெல்லாம் இனி அவ்வளவுதான் வரவே வராது இல்லையா?” என்று லேசான புன்னகையுடன் மனைவியைப் பார்த்தான்.

‘ஏன் வராது அது இப்பவும் என் மனசுக்குள்ள அப்படியே தான் இருக்கு’ என்று நினைத்த மதுமிதாவால் அதை அப்படியே வெளியே சொல்ல முடியவில்லை.

“அட என்ன இவ்வளவு யோசன அதப்பத்தி மறந்தே போயிட்டயா?” என்று கணவன் நன்றாகவே சிரிக்க “இல்ல அத மறக்கவும் மாட்டேன் விடவும் மாட்டேன்” என்று தீர்கமாகக் கணவனைப் பார்த்துச் சொன்னாள் மதுமிதா.

“போச்சுடா என் தலைல நானே மண்ண வாரிப் போட்டுக்கிட்டேனா?” என்று கிண்டலாகச் சிரித்த வனைப் பார்த்த மதுமிதா அதற்குப் பிறகு தன் னுடைய எண்ணத்தில் இன்னும் சற்று அதிகமாகவே தீவிரமடைந்திருந்தாள்.

ஆனாலும் முன்பை விடவும் இப்பொழுது உயி ரோடு இரண்டரக் கலந்து விட்டிருந்த கணவனைப் பழி வாங்குவது தனக்கு மிகவும் சிரமமான ஒன்றாகப் போகிறது என்பதை அவளால் நடைமுறையில் போகப்போகத்தான் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

“அம்மா டிஃபன் ரெடியா?”

“வா கண்ணா” என்று மகனைப் பார்த்த மகேஸ்வரி, “இதையெல்லாம் இனிமேல் நீ ஏன் மதுகிட்டயே கேட்கக் கூடாது” என்று அருகிலிருந்த மருமகளையும் மகனையும் ஒருசேரப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டார்.

“முதல்நாளே சமயல் வேலையெல்லாம் செய்யச் சொல்றாங்கன்னு அவ எங்காவது கோபத்துல கிளம்பிப் போய்ட்டா...”

“எம் மருமகள் நீ என்னடா நினைச்சுட்டிருக்க?”

“அம்மா வேண்டாம்”

“என்ன வேண்டாம்”

“இந்த டாபிக் கொஞ்சம் பிரச்சனையானதுன்னு தோனுது” என்று சற்றே எச்சரிக்கை கலந்த பயத்துடன் சொன்ன வருண்சங்கரின் பார்வையில் அங்கிருந்த மற்ற இருவரும் நன்றாகவே சிரித்தனர்.

“எங்கமா அதை மாமா பெரியம்மா பெரியப்பா யாரையும் காணல?” என்று தாயைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“எல்லாரும் காலைல நேரத்துலயே கிளம் பிட்டாங்கப்பா உங்க ரெண்டு பேர் கிட்டயும் சொல்லச் சொன்னாங்க. ஊருக்கு போய் சேந்ததும் உங்ககிட்டப் பேசிக்கறோம்னு சொன்னாங்க”

“அதுக்காக இவ்வளவு நேரத்துலயேவா?”

“அதுசரி, விட்டிருந்தா நேத்து மண்டபத்துல இருந்து அப்பிடயே கிளம்பிப் போயிருப்பாங்க. கல்யாணம்னா அந்தக் காலம்தான், சும்மா பத்து நாளாவது சொந்தங்கள் எல்லாம் சேர்ந்திருந்து எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கும் தெரியுமா?”

“என்னமா மலரும் நினைவுகள் போலிருக்கு?” என்று தானும் டிஃபன் சாப்பிடுவதற்காக வந்த நடராஜன், அதே புன்னகையுடன் மருமகளிடமும் சில வார்த்தைகள் பேசினார்.

“அப்புறம் எங்கப்பா எந்த நாட்டுக்கு ஹனிமூன் ட்ரிப்?”

“இல்லப்பா, எங்கயும் இல்ல.”

அப்படிச்சொன்ன மகனைப் பெற்றவர்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்க்க, மதுமிதா தானும் சாதாரண மாகக் கணவனைப் பார்த்தாள்.

“ஏன்?”

“ஆமாம், வர்ற புதுப்பொண்ணு முதல்ல புகுந்த வீட்ல இருக்கறவங்க கூடத்தான் கலந்து பழகணும், மத்தபடி வெளிய எப்ப வேணும்னாலும் போய்க் கலாம்.”

“ஆனாலும்...”

“எனக்கொரு மூனு நாளைக்குக் கம்பெனில டைட் வெள்க இருக்கு அதுக்கப்புறம்தான் வேற எதுவா இருந்தாலும்” என்றவன் அத்தோடு அந்தப் பேச்சிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு சாப்பிடுவதற் காக வந்து அமர்ந்திருந்தான்.

புகுந்த வீட்டிலிருப்பவர்கள் அனைவருமே மிகவும் நன்றாகப் பேசியதில், மதுமிதாவிற்குப் புது இடம் என்ற எண்ணமே சிறிதும் இருக்கவில்லை.

தேனிலவுக்கு இப்பொழுது வேண்டாமென்ற கணவனுடைய முடிவு அவளுக்குமே ஒருவிதத்தில் நிம்மதியையே கொடுத்தது.

என்னதான் தானும் கணவனை மனதார விரும்புகிறாள் என்றாலும் அவன் அருகில் வந்தாலே இப்படி ஒரேயடியாக சுற்றியிருக்கும் உலகையே மறந்து விடுவோமென்று அவள் கனவிலும்கூட நினைத்துப் பார்த்திருக்கவில்லை.

இதற்கு மேலும் இப்பொழுது ஹனிமூன் வேறு செல்ல நேர்ந்தால்...

அதற்குப்பிறகு இப்படி அவன் அருகில் இல்லாத நேரங்களில் கூட வேறு எதையுமே யோசிக்க முடியாமல் அவனைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண் டிருக்கும் அளவிற்குத் தன்னைப் பைத்தியமாய் மாற்றி விடுவானென்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

கணவனும் மகனும் கம்பெனிக்குக் கிளம்பி யிருக்க, “வாம்மா உக்காரு” என்று மருமகளுடன் ஹால் சோஃபாவில் வந்து அமர்ந்தார் மகேஸ்வரி.

தனது அத்தை ஏதோ யோசனையில் இருப்பதைக் கண்டு என்னவென்பதைப் போல அவரைப் பார்த்தாள்.

“நீ ஒன்னும் கவலப்படாதம்மா வேலைன்னு வந்துட்டா இந்த வருண் எப்பவும் இப்பிடித்தான், பாவம் உனக்கு வீட்ல என்னப் பாத்து போரடிச்சுட்டு உக்காந்துட்டிருக்க வேண்டியதாயிடுச்சு.”

அவருடைய மகன் இப்போதைக்கு ஹனிமூன் ட்ரிப் எல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாமென்று சொல்லி விட்டதற்காக எங்கே தான் மூட் அவுட் ஆகி விட்டோமோ என்று அவர் கவலைப்படுவது தெரிந்தது.

அப்படியெல்லாம் இல்லையென்று அவருக்கு எடுத்துச் சொல்வதற்குள் மதுமிதாவிற்குப் போதும் போதுமென்றாகி விட்டிருந்தது.

அதெப்படி திருமணமான புதுமனத் தம்பதிகள் இப்படி உங்களைப் போல இருக்க மாட்டார்களே என்ற புலம்பல்.

இப்படி இருந்தால் எப்படி உங்களுக்குள் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்வது என்ற கவலை.

இல்லை உங்களுக்குள் ஏதாவது பிரச்சனையா என்ற சந்தேகப் பார்வை.

சும்மா என்றாலே கடினம், அதிலும் காதல் மணம் புரிந்தவர்களால் எப்படி இப்படி முதல்

நாளிலேயே பிரிந்திருக்க முடிகிறதென்று அவர் மனதிற்குள் நினைப்பதையும், அதை நேரடியாகக் கேட்கத் தயங்குவதையும் மதுமிதாவால் நன்றாகவே புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அவர் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளாத விதமாக உங்களுடைய கவலைக்கு அவசியமில்லை என்பதை எடுத்துச் சொல்லிவிட்டுப் பேச்சை திசை மாற்றியிருந்தாள் மதுமிதா.

ஆனால் அதற்குப் பிறகு குடும்பத்தில் உள்ளவர்களைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்ததில் மிகவும் சந்தோஷமாகி விட்டிருந்த தனது அத்தையை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள்.

குறிப்பாக அவருடைய மகனை, அதாவது தன்னுடைய கணவனைப் பற்றி.

தன்னையறியாமலேயே மிகவும் ஆர்வமாகத் தான் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததாலோ என்னவோ அவருடைய மகனைப் பற்றி தனது அத்தை பெருமையாக சொல்லிக்கொண்டே போனதை யெல்லாம் தானும் ஆசை தீரக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

அதிலும் தன்னுடைய கணவனுக்கு ஒரு தங்கை இருந்ததையும், அவளுக்குப் பத்து வய திருக்கும்போது அவள் இறந்துபோய் விட்டிருந்த தையும் கேட்ட மதுமிதாவிற்கு மனம் மிகவும் பாரமாகி விட்டிருந்தது, குறிப்பாக அதைச் சொல்லும் பொழுது கலங்கி விட்டிருந்த தனது அத்தையின் கண்கள் அவளது கண்களில் படத் தவறவில்லை.

எது எப்படியோ அப்பொழுதுதான் அவருடைய மகனின் மீது அவர் உயிரையே வைத்திருப்பதையும் அவளால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது.

அவருடைய மகனைப் பழிவாங்கத் துடிக்கும் தன்னுடைய வெறிமட்டும் இப்பொழுது அவருக்குத் தெரிந்தால்...

ஏனோ அதைப்பற்றி அவளால் மேலே நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

யோசனையில் இருந்த தன்னிடம் "நீ போய் ரெஸ்ட் எடுக்கறதா இருந்தா எடுமா எனக்கும் கொஞ்சம் வேலையிருக்கு" என்று தனது அத்தை சொல்ல "சரி அத்தெ" என்று சொல்லிவிட்டுத் தங்களுடைய அறைக்கு வந்திருந்தாள் மதுமிதா.

தங்களுடைய அறைக்கு வந்திருந்தவளுக்கு யோசிக்க விஷயங்கள் நிறைய இருந்தன.

மேலும் சிறிது நேரத்தில் மதிய உணவிற்காக மாமனாரும் கணவனும் வந்திருக்க, தனது அத்தையுடன் சேர்ந்து தானும் அவர்களுக்குப் பரிமாற முனைந்தாள்.

ஆனால் அதற்கெல்லாம் அவசியமே இல்லை யென்று அவர்கள் தடுத்து விட்டிருந்ததோடு தங்கள் இருவரையும் கூட உடனமர்ந்து சாப்பிட வைத்திருந்த அந்த வீட்டு ஆண்களின் மீது மதுமிதாவிற்கு இருந்த மரியாதை மேலும் அதிகம்தான் ஆகியிருந்தது.

அப்பொழுது கல்யாணராகவன் அங்கிளின் வீடுதான் ஞாபகத்திற்கு வந்தது அவளுக்கு. அந்த வீட்டில் ஆண்கள் சாப்பிடும்போது உடன் பெண்கள் அமர்ந்து சாப்பிடுவதைப் பற்றி நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாது.

ஏன் ஆண்களுக்கு முன்பாக வீட்டுப் பெண்கள் அமரக்கூட மாட்டார்களே, அதற்கு மேலும் எழுதப் படாத சட்டங்களாக எத்தனையோ கட்டுதிட்டங்கள் இருப்பதையும் அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை, அதையெல்லாம் ஒப்பிடும்போது இப்பொழுது தான் புகுந்த வீட்டில் மிகவும் சந்தோஷமாகவும் சுதந்திரமாகவும் இருப்பதையும்.

“ஈனினிங் நேரத்துல வர்றேன் வெளிய போய்ட்டு வரலாம் ரெடியா இரு” என்று அவனது மனைவியிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த மகனை அழைத்தாள் மகேஸ்வரி.

“என்னமா சொல்லுங்க?”

“கண்ணா இன்னைக்கு நைட் டின்னருக்கு...”

மேலே சொல்லத் தயங்கிய தாயை “என்னமா?” என்று பார்த்தான் வருண்சங்கர்.

“பவானி அத்தெ வீட்லிருந்து ரெண்டு தடவ போன் பண்ணிட்டாங்க, உங்க ரெண்டு பேரையும் அங்க இன்னைக்கு நைட் விருந்துக்கு வர முடியு மான்னு கேட்டாங்க.”

கனிவாகத்தான் என்றாலும், இல்லை வேறு வேலையிருக்கிறதென்று உடனே மறுத்துவிட்டிருந்த கணவனைப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

என்னதான் சரிதானென்று கேட்டுக் கொண்டாலும், சிறிதாகிப் போன தனது அத்தையின் முகம் மதுமிதாவின் கண்களில் படத் தவறவில்லை.

இதென்ன இத்தனை கடினம், அனைத்து விஷயங்களிலுமே இவன் நினைப்பதை மட்டுமே செயல்படுத்த இவனால் எப்படி முடிகிறதென்று எரிச்சலாகக் கூட இருந்தது.

சொன்னது போல மாலையில் நேரத்தில் வந்து விட்டிருந்த கணவனிடம் போய் நின்ற மதுமிதா “உங்க ரிலேட்டிவ்ஸ் பத்தியெல்லாம் நான் தெரிஞ்சுக்க வேண்டாமா?” என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

“என் அத்தெ வீட்டுக்கு விருந்துக்குப் போறத மனசுல வெச்சுட்டுக் கேக்கறேன்னு நினைக்கறேன், எதுவா இருந்தாலும் வெளிப்படையாவே கேளு.”

“சரிதான் அத்தெ அவ்வளவு ஆசையாகத் கேட்டாங்களே. அப்படிதான் உங்க அத்தை வீட்டுக்கு நாம விருந்துக்குப் போய்ட்டு வந்தா என்ன?”

“சரி போய்ட்டு வா.”

“ஹலோ அவங்க கூப்புட்றது நம்ம ரெண்டு பேரையும் சேத்து.”

எதுவும் பேசாமல் தன்னைப் பார்த்த கணவனிடம் “ப்ளீஸ் வருண்” என்று வேண்டினாள்.

.....

“வருண் ப்ளீஸ், ஏதாவது சொல்லுங்களேன்”

“சரி போலாம், ஆனா இனிமேல் இந்த மாதிரி சின்ன விஷயங்களுக்கெல்லாம் இப்பிடி அடம் புடிக்கக் கூடாது.”

“வாவ் தேங்க்யு” என்று சந்தோஷமாகச் சொன்ன தன்னைக் கணவன் பார்க்க, அவனுடைய பார்வையில் லேசாக முகம் சிவந்தாள்.

“வெளிய போய்டு டயர்டா சாயந்தரம் வீட்டுக்கு வர்ற புருஷன இப்பிடிதான் கவனிக்கறதா?”
ஏன் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டவளிடம் “இன்னைக்கு வேலையெல்லாம் எப்பிடி ஸ்முத்தாப் போச்சா? என்ன சாப்புட்றீங்க? இந்த மாதிரியெல்லாம் கேக்கணும்” என்றான்.

“நீங்கதான் மத்தவங்களை மிரட்டுவீங்க உங்கள் மிரட்ட யாருமே இல்ல அதனால் முதல் கேள்விக்கு அவசியமே இல்ல” என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, டிஃபன் மற்றும் டி ஃப்ளாஸ்க் அடங்கிய ட்ரேயுடன் அங்கு வந்திருந்தார் அவளுடைய அதை மகேஸ்வரி.

இரண்டாவதற்கு இத்தனை வருடங்களாக உங்களின் மேல் முழு உரிமையை எடுத்துக் கொண்டிருந்த உங்களது தாயிடமிருந்து திடீரென்று அதைப் பறித்துக்கொள்ள, அதாவது யதார்த்தமாகத் தான் செய்வதை அவர் அப்படி எடுத்துக்கொண்டு விடக் கூடாதே என்று எனக்கு சற்று தயக்கமாக இருக்கிறதென்று, மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்ட மதுமிதா அதை வெளியே சொல்லவில்லை.

ட்ரேயை டிபாயின் மேல் வைத்துவிட்டு “வா மது நீயும் வந்து டிஃபன் எடுத்துக்கோ”

“ஈவினிங் அஞ்சு மணிக்குள்ள சூடாப் போட்ட ஏதாவது ஸ்நேக்கம், டியும் தயாரா வெச்சுடுவாங்கமா, வருண் வந்ததும். தினமும் நீ எடுத்துட்டு வந்து குடு, அப்பவே நீயும் எடுத்துக்கிட்டாலும் சரி இல்ல

உனக்குக் கொஞ்சம் முன்னாடியே வேணும்னாலும் நீ ஒரு வார்த்தை சொல்லிட்டா உன் ரூமுக்குக் கொண்டு வந்து குடுத்துடுவாங்க” என்றார்.

தங்கள் இருவரிடமும் சிரித்த முகத்துடன் சில வினாடிகள் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு “சரி டிஃபன் எடுத்துக்கோங்க குடு ஆறிடப் போகுது” என்று எழுந்து சென்ற தனது அத்தையைப் பார்த்த மதுமிதாவிற்கு இவரைப்போய்த் தவறாக நினைத்து விட்டோமே என்று மனதிற்கு மிகவும் கஷ்டமாகி விட்டிருந்தது.

“அம்மாவுக்கு இங்கிதம் எப்பவும் அதிகம்” என்ற கணவனின் பார்வை தன்னை ஏதோ செய்ய குனிந்து டிஃபன் ப்ளேட்டை எடுப்பதைப் போல அதைத் தனக்குள் மறைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

அன்று இரவு விருந்திற்கு புதுமணத் தம்பதிகள் இருவரும் வருண்சங்கரின் அதை வீட்டிற்கு, நடராஜனின் உடன் பிறந்த தங்கை வீட்டிற்குக் கிளம்பிச் சென்றார்கள்.

ஆனால் அங்கு சென்ற பிறகு அவ்வளவு பிடிவாதமாகக் கிளம்பி வந்திருக்க வேண்டிய தில்லையோ என்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை, அந்த அளவிற்கு அங்கு ஏனோ அனைத்துமே செயற்கையாகத் தெரிந்தன.

வீட்டிற்குள் சென்றதும் சொல்லி வைத்தாற்போல அனைவரும் ஒன்றாக வந்து வரவேற்றுவிட்டுப், பிறகு காணாமலும் போயிருந்தார்கள்.

தனது கணவனிடம் மேலும் சில வார்த்தைகள் பேசிய அந்த வீட்டு ஆண்கள் வெளியே ஒரு வேலை வந்து விடுகிறோமென்று கிளம்பியிருந்தார்கள்.

கணவனின் அதைக்கு மூன்று பெண்கள் ஒரு ஆண் என மொத்தம் நான்கு பேர்.

அதில் ஒருவருக்கும் இன்னும் திருமணம் முடிந்திருக்கவில்லை.

அந்த வீட்டின் குடும்பத் தலைவியைத் தவிர மற்ற அனைவருமே ஏதோ கட்டாயத்தின் பேரில்தான் வந்து பேசுகிறார்களோ என்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அந்தச் சூழ்நிலையே பிடிக்காததைப் போல சற்றும் ஒட்டுதல் இல்லாமல் அமர்ந்திருந்த கணவனின் அருகில் சென்றவள், “ஏன் தனியா உக்காந்துட்டிங்க?” என்று கேட்டாள்,

“பின்ன கிச்சன்ல ஏதாவது வேலையிருக்கான்னு பாரு வந்து செய்யறேனே” என்ற கணவனின் உணர்ச்சி துடைத்த முகத்தை சில வினாடிகள் பார்த்துக் கொண்டு நின்றவள், பிறகு பேசாமல் அங்கிருந்து சென்று விட்டிருந்தாள்.

நேராகக் கிச்சனுக்கு வந்து விட்டிருந்த மதுமிதா விற்கு அங்கும் பார்க்கவோ செய்யவோ வேலையென்று எதுவும் இருக்கவில்லை.

“என்னமா வா வந்து உக்காந்து டிஃபன் எடுத்துக்கோ” என்று உபசரித்த கணவனின் அதை யிடமிருந்து டிஃபன் ப்ளேட்டை வாங்கிக் கொண்ட மதுமிதா பெயருக்கு அதைக் கொறிக்க ஆரம்பித்தாள்.

மேலும் சிறிது நேரத்தில் தங்கள் இருவரையும் இரவு உணவிற்கு அழைக்க, நான் உங்களுடன் அப்புறம் அமர்ந்து கொள்கிறேனென்று சொல்லிப் பார்த்தாள்.

ஆனால் அதற்கு மற்ற அனைவரையும் விட வருண்சங்கர் மறுத்து விட்டிருந்தான்.

இல்லை விரைவாகக் கிளம்ப வேண்டும் வெளியே வேலையிருக்கிறது என்ற கணவனுடன் மதுமிதா தானும் சாப்பிடுவதற்கு அமர்ந்து விட்டிருக்க, மகள்கள் எடுத்துக்கொடுக்க அவர்களுடைய தாய் பவானி வந்து பறிமாறினார்.

“எங்க அத்தெ குமார், மாமா ரெண்டு பேரும் இப்பத்துக்கு வர மாட்டாங்க போலிருக்கு?” என்ற அண்ணன் மகனிடம் “இல்லப்பா உடனே வந்துட்டோம்னு தான் சொல்லிட்டுப் போனாங்க இப்ப வந்துடுவாங்க” என்றார் அவர்.

“டிஃபன் எப்பிடியிருக்கு அத்தான்?” என்று கேட்ட அதை மகனிடம் “டேஸ்ட் கொஞ்சம் மட்டம் தான்” என்று பட்டென்று சொல்லி விட்டிருந்தான் வருண்சங்கர்.

கணவனிடமிருந்து இப்படியொரு பதில் வருமென்று எதிர் பார்த்திராத மதுமிதா திகைத்துப்

போய் விட்டிருக்க, ஆனால் மற்றவர்களுக்கு அது தவறாகப் படவில்லையென்பதும் அவர்களுடைய முகங்களைப் பார்த்ததில் தெரிந்தது.

“இந்தாங்க அத்தான் இது நல்லார்க்கு நீங்க இன்னும் கொஞ்சங்கூட வச்சுக்கல” என்று கணவனுடைய அத்தை பெண்கள் அவனுக்கு வேறு சில பதார்த்தங்களை எடுத்துப் பறிமாறப் போக, போதுமென்று மறுத்துவிட்டிருந்தான்.

“என்னப்பா இப்பிடிக்க கொஞ்சமா சாப்புட்டற?”

“பின்ன கடைல எடுத்தத இதுக்கு மேல எப்பிடி சாப்பிட முடியும்? நீங்க உங்க கையால இட்லி சாம்பார் வெச்சிருந்தாக் கூட குறைஞ்சது பத்து இட்லியாவது இந்நேரம் காணாமப் போயிருக்கும்.”

“நான் சொல்றத இந்த வீட்ல யாருப்பா கேக்கறா? நான் வேணும்னா உடனே போய் தோசைக்குக் கல் வைக்கட்டுமா?”

“இல்ல அத்தே வேண்டாம்” என்று தடுத்து விட்டிருந்தவன், தட்டில் இருப்பதை சாப்பிடுவதில் முனைந்தான்.

ஏராளமான பதார்த்தங்கள் இருக்க அவர்கள் மனது கஷ்டப்படக் கூடாதென்று அனைத்திலும் கொஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டிருந்த மதுமிதாவோ, பாதிக்குமேல் சாப்பிட முடியாமல் திகைத்து அமர்ந்து விட்டிருந்தாள்.

நிலமை இப்படியிருக்க, அவர்கள் இன்னும் கொஞ்சம் வைத்துக் கொள்ளச் சொல்லி வற்புறுத்தி

யதில் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழிக்கவே ஆரம்பித்திருந்தாள்.

சற்றே திரும்பித் தன்னருகில் அமர்ந்திருந்த மனைவியைப் பார்த்த வருண்சங்கர், “சாப்பிட முடிஞ்சாப் பாரு இல்லன்னா எழுந்துக்கோ” என்றான்.

கணவனுடைய வார்த்தைகளில் இருந்த கடினம் என்னவோ செய்ய, ஒரு வழியாகத் தட்டில் இருந்த அனைத்தையும் சாப்பிட்டே முடித்திருந்தாள் மதுமிதா.

என்னதான் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளா விட்டாலும் பட்டும்படாமல் பழகியவர்களுக்கு மத்தியில் மூச்சு முட்டிப் போயிருந்தவளுக்கு அங்கிருந்து கிளம்பக் காருக்கு வந்த பிறகு தான் மீண்டும் பழைய நிலைக்குத் திரும்ப முடிந்திருந்தது.

மனைவி ஏறி அமர்ந்ததும் காரை ஸ்டார்ட் செய்தான் வருண்சங்கர்.

“ஏன் சிரிக்கறீங்க?”

“மத்தவங்க மனசக் கஷ்டப்படுத்தக் கூடாதுதான் அதுக்காக நம்மள நாமே கஷ்டப்படுத்திக்கலாமா?”

“ஏன், அப்பிடி நானென்ன செஞ்சேன்?”

“ம், ப்ளேட்ல அவ்வளவையும் வாங்கி வெச்சுட்டுத் திருத்திருன்னு பாத்தியே...”

“அதுக்காக உங்கள மாதிரியும் இருக்கக் கூடாது, அப்பிடியா முகத்துலடிச்ச மாதிரி டேஸ்ட் மட்டம்னு சொல்லுவீங்க?”

“ஆமா அதையோட கைப்பக்குவம் தெரிஞ்
சிருந்தா நீ இப்பிடிக்கேக்க மாட்ட”

“அதுக்காக...”

“வீட்டப் பாத்தியா, அடிப்படை வசதிகள் கூட
நிறைய இல்லாம இருக்கு ஃபைவ்ஸ்டார் ஹோட்டல்ல
டிபன் எடுக்கலென்னு யார் அழுதது?”

“நமக்காக...”

“அதென்ன நமக்காக, நம்மால எல்லாம் ஃபைவ்
ஸ்டார் ஹோட்டலுக்கே போக முடியாது பாரு....

“அவங்க பாவம்தானங்க கஷ்டப்பட்டு செலவு
பண்ணித்தான இதையெல்லாம் செஞ்சிருக்காங்க”

“அதத்தான் நானும் கேக்கறேன், உழைச்சு
சம்பாதிச்ச பணமா இருந்திருந்தா அதனோட அருமை
அவங்களுக்கும் தெரிஞ்சிருக்கும்.”

.....

“என்ன பாக்கற? ஒரே தங்கச்சிக்கு அண்ணன்
குடுக்க மாட்டாரான்னு மாசாமாசம் அத்தயப்
பணத்துக்காகத் தவறாம அனுப்பி விட்டுருவாங்க, சரி
அப்பிடித்தான் வாங்கிட்டுப் போறத உருப்படியா வெச்சு
செலவு பண்ணாங்களான்னா அதுவுமில்ல இப்பிடித்
தான் எல்லாத்தையும் ஆடம்பரத்துக்காகவும்
பெருமைக்காகவும் மட்டுமே செலவு பண்றது.”

.....

“அது சரிதான் சும்மா வர்ற பணம் தான்” என்ற
கணவன் பாதையில் கவனமாக இருக்க, “உங்க

அதையோட பெரிய பொண்ணு சுசீலாவுக்கும் வயசு
நிறையவே இருக்கும் போலிருக்கு?” என்று கேட்டாள்
மதுமிதா.

“அதெல்லாம், ஆனா அவங்க அதப்பத்தி
யெல்லாம் யோசிக்கற மாதிரியே தெரியல. அவங்க
ளால முடியாது தெரியும், அப்பா அம்மாகிட்ட வந்து
ஒரு வார்த்த சொன்னாப்போதும் அவங்களே
முன்னாடி நின்னு ஜாம்ஜாம்னு கல்யாணத்த நடத்தி
வைப்பாங்க.”

.....

“இதுக்கும் அப்பா அவரோட தங்கை
குடும்பத்துக்காக எவ்வளவு அள்ளிக் கொடுத்தாலும்
அம்மா அத ஏன்னு ஒரு வார்த்த கூடக் கேக்க
மாட்டாங்க. ஏன் அப்பாவுக்குத் தெரியாம அம்மா
இன்னும் எத்தனையோ உதவிகள் அவங்களுக்காகப்
-பண்ணிட்டுதான் இருக்காங்க, வேற ஒரு குடும்பமா
இருந்திருந்தா இவ்வளவு உதவிகள் கிடைக்கறதுக்கு
எப்பிடியெல்லாம் முன்னுக்கு வந்திருப்பாங்க.”

“நீங்களாவது உங்க மாமாவையும், மாமா
பையனையும் கேக்கலாமில்ல...”

“எங்க? அப்பிடி நான் எதையாவது கேட்டுட்டா
என்ன பண்றதுன்னு பயந்துட்டுத் தான் நாம உள்ள
போன ரெண்டு நிமிஷத்துலயே கிளம்பி வெளிய
போய்ட்டாங்க”

“அப்ப இதுக்கு முடிவே இல்லைன்னு சொல்நீங்
களா?”

“இல்லாம என்ன, இனிமேல் மாமா குடும்பத் துக்குப் பணமா ஒரு பைசா கூடக் குடுக்கக்கூடா துன்னு சொல்லியிருக்கேன், வேணும்னா ஆம்பளைங் களுக்கு நம்ம கம்பெனில வேலபோட்டுக் குடுக்கலாம் அவ்வளதான்.”

கணவன் சொல்வதிலும் நியாயமிருக்கிறதே என்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடிய வில்லை.

“ஆனா ஒன்னு, கண்ணக் கசக்கிட்டு வந்து நின்னாப் பணம் கிடைக்குங்கற நிலை இனிமேல் நிச்சயம் மாறணும். அம்மா மட்டும் கொஞ்சம் கண்டிப்பா இருந்திருந்தாங்கன்னா அவங்க எப்பவோ திருந்தியிருப்பாங்க, ஆனா எங்க...”

“அது சரிதான், ஃபைவ் ஸ்டார் ஹோட்டல்ல அவ்வளவு டிஃபன்ஸ் எடுத்ததுக்குக் கண்டிப்பா ஒரு பத்தாயிரமாவது செலவாகியிருக்கும், அந்தப் பணம் மட்டும் இருந்திருந்தா அவங்களோட ஒரு மாசக் குடும்ப செலவையே சமாளிச்சிருக்கலாம்.”

தான் சொன்னதைக் கேட்டு ஏளனமாகச் சிரித்த கணவனைப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

“அது சரி, பத்தாயிரத்துல குடும்பத்த லீட் பணறதா? நீ எப்பிடி அவங்களப்பத்தி அவ்வளவு சிப்பா நினைக்கலாம்? வேணும்னா அந்த மாதிரி ஒரு நாலஞ்சு மடங்கு இருந்தா ஒருவேள நீ சொலறது நடக்க வாய்ப்பிருக்கு.”

அப்படியே கணவன் சொல்வதை வைத்துப் பார்த்ததில், அவன் அப்படி எதையும் மிகைப்படுத்திச் சொல்பவன் இல்லை என்பது தெரிந்ததாலேயே இவ்வளவு உதவிகள் கிடைத்தும் கூட இப்படி முன்னேறாமல் இவர்களால் எப்படி இந்த மாதிரி யெல்லாம் இருக்க முடிகிறதென்று மதுமிதாவுக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“இறங்கி வா” என்று கணவன் சொன்ன பிறகுதான் கார் அங்கு நின்று விட்டிருந்ததையே அவள் உணர்ந்தாள்.

கணவனோடு தானும் இறங்கிவிட்டிருந்த மதுமிதா “என்னங்க நகைக்கடைக்கு வந்திருக்கீங்க?” என்று கேட்டாள்.

“வா சொல்றேன்.”

.....

“இப்ப நீ கட்டிட்டுருக்கறது கிரீன், ஆனா மேட்சே இல்லாம வொய்ட் ஸ்டோன் நெக்லஸப் போட்டுட்டிருக்க.”

“சரி அதுக்கு?”

“எல்லா கலர்ஸலையும் ஸ்டோன் வெச்ச ஜீவல்ஸ் எடுத்துக்கோ, ரொம்ப சிம்பிளா.”

“என்ன விளையாட்றீங்களா?”

“அதெல்லாம் வீட்டுக்குப் போய் அதுக்கப்புறமா” என்று வெகு சாதாரணமாகச் சொன்ன கணவனின்

பாவனையில் தன்னுடைய முகபாவனை மாறி விடாது வைத்துக்கொள்ள மதுமிதாதான் சற்று சிரமப்பட வேண்டியதாயிற்று.

அதற்குள் அவர்கள் கடைக்குள்ளேயே வந்திருக்க, “வாங்க ஸார், வாங்க மேடம்” என்று வரவேற்று உபசரித்த கடை ஊழியரிடம் தங்களுக்கு வேண்டியதைக் கேட்டான் வருண்சங்கர்.

“இப்பிடி வந்துருங்க ஸார் இங்கதான் அந்தக் கலெக்ஷன்ஸ் இருக்கு” என்று அங்கிருந்த இருக்கைகளைக் காட்டியவர்கள் அவர்கள் இருவரும் அமர்ந்ததும் ஒவ்வொன்றாகக் கல் நகைகள் அனைத்தையும் எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டே போனார்கள்.

கடை ஊழியர்கள் பாட்டுக்குப் புதுப்புது கலெக்ஷன்ஸை எடுத்துக் காட்டிக்கொண்டே போக, மனைவி ஆசையாகப் பார்த்தவற்றையெல்லாம் எடுத்து வைக்கச் சொல்லிக் கொண்டே போனான் வருண்சங்கர்.

கணவனின் செய்கை புரிந்ததில் அழகழகான நகைகளைப் பார்ப்பதற்கு மிகவும் ஆசையாக இருந்தாலும் நிறையப் பார்த்துவிட்டதில் சலித்துப் போய்விட்டதைப் போலக் காட்டிக் கொண்டாள் மதுமிதா.

“என்னமா இனி ஸ்டோன்ஸ் இல்லாத நகைகள் பாக்கலாமா?” என்று கேட்ட கணவனிடம் “டைமப் பாருங்க” என்றாள்.

“டைம் ஒன்பதாகப் போகுது அதுக்கென்ன?” என்றவன் அதுவரை எடுத்து வைத்திருந்த நகை

களில் பெரும்பாலானவற்றை மனைவி என்ன தடுத்தும் கேளாமல் பில் போடக் கொடுத்தான்.

மேலும் சிறிது நேரத்தில் இருவரும் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்திருக்க, தனது பெற்றவர்களுடன் ஒரு சில வார்த்தைகளுக்குப் பின் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு தங்களது அறைக்கு வந்திருந்தான், வருண்சங்கர்.

“என்னங்க நீங்க, எல்லா நகைகளையும் அதைக்குக் காட்டிட்டு வந்திருப்பேனில்ல?”

“அதெல்லாம் நாளைக்குக் காட்டிக்கோ” என்றவன் சென்று அறைக்கதவைத் தாளிட்டு விட்டு வந்தான்.

அந்த சத்தத்தில் திரும்பிக் கணவனைப் பார்த்த மதுமிதா அவனும் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்ததில் லேசாக முகம் சிவந்து போனாள்.

எதையும் செய்யத் தோன்றாமல் அப்படியே சிலை போல நின்று விட்டிருந்த மனைவியின் அருகில் வந்தவன், அவளை அப்படியே மெதுவாக அழைத்துக் கொண்டு போய் கட்டிலில் அமர வைத்துத் தானும் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“எங்க இதுக்கு மேட்சான பச்ச நெக்லஸ் போடு பாக்கலாம்” என்றவன் அதை எடுத்துத்தானே மனைவியின் கழுத்தில் அணிவித்து விட்டான்.

அந்த வேலைப்பாடு மிகுந்த பச்சைக்கல் ஆபரணம் மனைவியின் அழகான சங்குக்

கழுத்திற்காகவே வடிவமைத்து செய்யப்பட்டதைப் போலக் கணக்கச்சிதமாகப் பொருந்திப் போனதை ஆசையாகப் பார்த்தான்.

தன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணவனை நிமிர்ந்து பார்த்த மதுமிதா" என்னங்க நல்லார்க்கா?" என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

அப்பொழுதும் கணவனிடமிருந்து பதிலெதுவும் வராது போக, "நானே போய்ப் பாக்கறேன்" என்று எழுந்து சென்றவள் ஆளுயரக் கண்ணாடியின் முன்பு போய் நின்று பார்த்தாள்.

"வாவ் சூப்பர்ப் வருண், இது உங்க செலக்ஷனாச்சே பின்ன சொல்லவா வேணும்."

"என் செலக்ஷன் எல்லாமே பிரமாதமாதான் இருக்கும்" என்று மிக அருகில் கேட்ட கணவனின் குரலில் திரும்பியவள், "அது சரிதான்" என்று பின்னால் வந்து நின்றிருந்த கணவனைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

பின்னாலிருந்து தன்னுடைய கழுத்தைச் சுற்றிக்கொண்ட கணவனின் கைகளைத் தனது இரண்டு கைகளாலும் பற்றிக் கொண்ட மதுமிதா, சந்தோஷமாகக் கணவனின் முகத்தைக் கண்ணாடியில் பார்த்தாள்.

"என்ன வருண் இதெல்லாம்?"

"எது?"

"அதான் திடீர்னு இந்த நகையெல்லாம், இப்பதான் கல்யாணத்துக்குன்னு நிறைய எடுத்திருக்கோம்"

"என்ன பன்றது அதுக்காக வேற எந்தப் பொண்ணுக்கும் என்னால இதையெல்லாம் வாங்கித் தர முடியாதே."

"ம், இனி ஐயாவுக்கு அதுவேற நினைப் பாக்கும்?"

"அப்படியெல்லாம் செய்ய முடியலையேன்னு ஒரு சின்ன வருத்தம் அவ்வளவுதான்..."

கணவனின் பாவனையால் வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டவள், "வேண்டாம்" என்று ஆள்காட்டி விரலால் பத்திரம் காட்டினாள்.

அப்படியே கணவனை நோக்கித் திரும்பியவள் "எல்லா நகைகளையும் போட்டுப் பாக்கட்டுமா வருண்" என்று ஆசையாகக் கேட்டாள்.

"ஷ்யூர்" என்று தன்னைப் பார்த்த கணவனின் பார்வை தன்னை என்னவோ செய்ய, "அப்ப வழிய விடுங்க நான் போய்ப் போட்டுப் பாக்கணும்" என்று தனக்கு முன்பாக நின்றிருந்தவனைப் பிடித்துத் தள்ளினாள் மதுமிதா.

ஆனால் அவன் அதற்கு சிறிதும் அசைந்து கொடுக்காததோடு "மது..." என்று தன்னை அருகில் இழுத்து அணைக்கவும் செய்ய, "என்ன வருண் நீங்க இப்ப என்ன சொன்னீங்களாம்" என்று சிணுங்கினாள்.

ஆனால் அதெல்லாம் வருண்சங்கரின் காதில் கூட விழுந்திருக்கவில்லை.

கணவன் ஆசையுடன் மிருதுவாகத் தன்னை அணைத்துக் கொண்டதில் மதுமிதா தானும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன்னிலை மறந்து பிறகு முழுமையாகக் கணவனின் கைகளில் தொய்ந்து போய் விட்டிருந்தாள்.

அன்று காலையில் உறக்கம் கலைந்து மதுமிதா கண்விழித்துப் பார்த்தபோது அவளுடைய கணவன் படுக்கையில் இருக்கவில்லை.

எப்பொழுதும் ஐந்து மணிக்கு மேல் தூங்கிய தில்லையென்று கணவன் சொன்னதுதான் நினைவிற்கு வந்தது, கூடவே அவன் எதற்காக அதைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னான் என்பதும்.

உடனே நிமிர்ந்து பார்த்தவள் நேரம் ஆறு மணிக்குப் பக்கம் ஆகியிருக்க, வேகமாக எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தாள்.

“வா மது” என்று ஹாலுக்கு வந்த தனது அதை எங்கோ வெளியே கிளம்புவதற்குத் தயாராகப் புறப்பட்டிருந்ததைக் கண்டாள்.

“நாங்க மூனு பேரும் வெளிய கிளம்பணும்மா அதான் உங்க கல்யாணத்துக்குக் கூட வந்துட்டு நேத்துக் காலைல நேரத்துலயே கிளம்பிப் போய்ட் டாரே வருணோட மாமா, என்னோட அண்ணா...”

“ஆமா அத்தெ கொஞ்சம் கணமா...”

“கொஞ்சமென்ன நிறையவே உடம்புதான் அண்ணாவுக்கு, திடீர்னு அவருக்கு நேத்து நைட் உடம்புக்கு முடியாமப் போய் ஹாஸ்பிட்டல்ல அட்மிட் பண்ணியிருக்காங்களாம்.”

“அச்சச்சோ என்னாச்சு?”

“அவருக்கு ஏற்கனவே ஹார்ட் ப்ராப்ளம் இருக்கு, பயப்பட்டதாக்கு ஒன்னுமில்லன்னு டாக்டர்ஸ் சொன்னாங்களாம். அநேகமாக இந்த வாரத்துலயே ஒரு நாள் ஹார்ட் சர்ஜரி இருக்கும் அவருக்கு. ஒன்னும் அவசரமில்ல மெதுவா வாங்கன்னுதான் அண்ணி சொன்னாங்க, ஆனாலும் இப்பவே போய்ட்டா வருணும் உன் மாமாவும் ஆஃபீஸ்குப் போக சவுகர்யமா இருக்கும்...”

“சரி அத்தெ.”

“ஆனா நான் நைட் தாம்மா வருவேன், இன்னைக்கு முழுக்க வீட்ல நீ தனியா தான் இருக்கணும்.”

“நான் அங்க பாக்க வர வேண்டாமா?”

“இப்பத்துக்கு வேண்டாம்மா, திரும்பவும் நாங்க போகும்போது பாக்கலாம். வீட்ல மட்டும் நீ இன்னைக்கு ஒரு நாளைக்குத் தனியா இருக்க வேண்டியதிருக்கும். சரி கண்ணா நீ போய் காஃபி எடுத்துக்கோ.”

“உங்களுக்கெல்லாம் அத்தெ?”

“நாங்க எல்லாம் ஆச்சுமா” என்று மகேஸ்வரி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே “என்னமா

கிளம்பலாமா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே ஹாலுக்கு வந்திருந்தான் வருணசங்கர்.

"என்ன படுக்கை விட்டுடுச்சா?"

அப்படிக்கேட்ட கணவனைப் பார்த்த மதுமிதா, "என்னையும் நீங்க எழுந்தப்பவே எழுப்பி விட்டிருக்கலாமில்ல?" என்று கேட்டாள்.

அதேநேரம் "நான் ரெடி வருண் உங்கப்பா வந்தா சரி" என்று அங்கிருந்து அவர் நகர, "ஏன் நீ அவ்வளவு நேரத்துல எழுந்து என்ன புண்ணப்போற?" என்று மனைவியைப் பார்த்துக் கேட்டான் வருணசங்கர்.

"நீங்கெல்லாம் என்ன பண்ணுவீங்களோ அதத்தான்."

"நான் ஒரு ஒன் அவர் எக்ஸர்ஸைஸ், உன்னால முடியுமா?"

"ம், ஏன் முடியாது?"

"அதுசரி உடனே வீம்புக்கெல்லாம் அப்பிடிப் பண்ணக் கூடாதுமா எனக்கு சின்னவயசுலிருந்தே பழக்கம், மூச்சு வாங்கற மாதிரி அதுவும் எனக்கு முக்கியமான ஒன்னு"

அப்படிச் சொன்ன கணவனைப் பார்க்கப் பெருமையாக இருந்தது மதுமிதாவிற்கு.

அப்படியிருக்கத்தானே உடலை இவ்வளவு கச்சிதமாகவும், கம்பீரமாகவும் வைத்துக் கொண்டிருக்க முடிகிறதென்று தோன்றியது, கூடவே இயற்கையிலேயே அமைந்துவிட்டிருந்த கணவனுடைய ஆறடி உயரமும், வசீகரமும் கூட ஒரு காரணம் என்பதும்.

ஆனால் தனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படிப் பாதித் தூக்கத்தில் எழுந்து வந்துவிட்டாற் போலிருக்கிற தென்று நினைத்துக்கொண்டே நிமிர்ந்த போதுதான் கணவன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

கணவனுடைய பார்வை மனைதப் படபடக்கச் செய்ய, "நாங்க கிளம்பினதும் நீ போய் இன்னும் கொஞ்ச நேரம் படுத்துத் தூங்கு" என்று மனைவியைப் பார்த்துச் சொன்னான் வருணசங்கர்.

.....

"ஆமா மது, உன்னப்பாத்தாப் பாதித் தூக்கத்துல எழுந்து வந்த மாதிரித் தெரியற. கடைசிக்கு இன்னும் ஒன் அவராவது போய்ப் படுத்துட்டிருந்துட்டு வா. ம் என்னமா சொல்லு?"

"இல்ல என்ன மாதிரி தான நீங்களும். ஆனா நீங்க மட்டும் எப்பிடி நல்லாத் தூங்கின மாதிரி ஃப்ரஷ்ஷாத் தெரியறீ..."

அதைக் கேட்பதற்கு மனைவி படும்பாடு புரிய, சற்று சிரமப்பட்டுத்தான் வருணசங்கரால் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது.

கணவனின் அந்தப் பார்வையில் முகம் சிவந்துவிட, மனதின் படபடப்பையும் லேசான உடல் நடுக்கத்தையும் உதட்டைக் கடித்து சமாளிக்க முயன்றாள் மதுமிதா.

"மது..." என்று மெல்லிய குரலில் மனைவியை அழைத்தவன் உடனே சாதாரணமாகிவிட்ட குரலில் "தூக்கம் எவ்வளவு குறைஞ்சாலும் சில நிமிஷங்கள்

குட்டித் தூக்கத்தோடயே ஒருவாரம் வரைக்கும் கூட நார்மலா இருக்க என்னால முடியும்" என்றான்.

"வருண் கிளம்பலாம்" என்று அவனுடைய பெற்றவர்கள் ஹாலுக்கு வர, "உங்களுக்கு காஃபி?" என்று கணவனிடம் கேட்டாள் மதுமிதா.

"நான் ஆச்சு" என்றவன், "கிளம்பலாம்" என்று கார் சாவியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு பெற்றவர் களைப் பார்த்தான்.

ஹாலில் மருமகளைக் கண்டதும் நடராஜன் புன்னகையுடன் சில வார்த்தைகள் பேச, மரியாதை கலந்த மெல்லிய குரலில் அவருக்கு பதில் சொன்னாள். மதுமிதா.

சில வினாடிகளிலேயே மூவரும் தன்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு காரில் ஏறியிருக்க, கார் கண்ணை விட்டு மறையும் வரை நின்று பார்த்திருந்து விட்டு அதற்குப் பிறகே வீட்டிற்குள் வந்தாள்.

உள்ளே வந்தவளுக்கு அவ்வளவு பெரிய வீட்டில் தான் மட்டும் தனியாளாக இருப்பதைப் போன்று தோன்றிய உணர்வில் சற்று பயமாகக் கூட இருந்தது.

"அம்மா" என்ற குரலில் திரும்பியவள் கையில் காஃபி ட்ரேயுடன் நின்றிருந்த வேலைக்காரப் பெண் ஜெயந்தியைப் பார்த்தாள்.

"தேங்க்ஸ் ஜெயந்தி நானே இப்பக் கேக் கணும்னு தான் இருந்தேன்" என்று காஃபி கப்பை எடுத்துக் கொண்டாள் மதுமிதா.

"டிஃபன் என்னமா பண்ணட்டும்?" என்று கேட்ட வனிடம் "அத்தெ சொல்லலையா?" என்று கேட்டாள்.

"சொன்னாங்கமா, உங்ககிட்டயும் கேட்டுக்க சொன்னாங்க. இட்லி, பொங்கல் செய்யச் சொன்னாங்க கூட வேற ஏதாவது..."

போதும் இதுவே அதிகம் என்று சொல்வதற்காக வாயைத் திறக்கப் போனவள், "அது போதும் ஜெயந்தி ஒன்பது மணிக்குள்ள செஞ்சு டேபிள்ல வெச்சுடு சின்னய்யா சாப்பிட வருவார்" என்று சொல்லிக் கொண்டே சோஃபாவில் அமர்ந்து படிப்பதற்காக அன்றைய நாளிதழைக் கையில் எடுத்திருந்தாள்.

அந்த வீட்டில் வேளைக்குக் குறைந்தது நான்கு பதார்த்தங்களாவது நிச்சயம் இருக்குமென்பதால், நல்லவேளையாகத்தான் இதுவே மிகவும் அதிக மென்று சொல்லிவிட வில்லையென்று நினைக்கத் தோன்றியது மதுமிதாவிற்கு.

சில வினாடிகள் தயங்கிய வேலைக்காரப் பெண் ஜெயந்தி, "பிறகு சரிமா நீங்க சொன்ன மாதிரியே செஞ்சுட்றேன் எட்டு மணிக்குள்ளயே ரெடியாயிடும்" என்று அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள்.

ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தது போல டிஃபனுக் வந்திருந்த வருண்சங்கர், சாப்பிடுவதற்கு மனைவியையும் தன்னுடன் அமர்த்திக் கொண்டான்.

"எனக்கு இப்பப் பசிக்கவே இல்ல வருண், நான் எப்பவும் இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் கழிச்சு தான் சாப்பிடுவேன்."

"சரிதான், ஆனா போகப்போக பழகிடும்" என்றவன் மனைவிக்கு முன்பாக ஒரு ப்ளேட்டை நகர்த்தி வைத்து விட்டுத் தானும் சாப்பிட அமர்ந்தான்.

“உங்க மாமாவுக்கு இப்ப எப்பிடியிருக்கு?”

“அவருக்கென்ன பெட்ல எழுந்து உக்காந்து பேப்பர் படிச்சுட்டிருக்கார். அநேகமா இந்த வீக்ல முருநாள் அவருக்கு ஒப்பன் ஹார்ட் சர்ஜரி இருக்கும். சர்ஜரி முடிஞ்சா அதுக்கப்புறம் ஒரு இருபது நாள்லையே பழையபடியே ஆயிடலாம்.”

“பரவாயில்ல” என்று நிம்மதியடைந்த மனைவியைப் பார்த்த வருண்சங்கர், “ஆனா பிரச்சனையே அதுக்கப்புறம்தான்” என்றான்.

“ஏன்?”

“கொஞ்சங்கூட டயட்லையே இருக்க மாட்டார், மொத்தத்துல அவர் ஹெல்த்தப்பத்தி யோசிக்கவே மாட்டார்.”

“ஆனா இனிமேல் மாறிடுவார் நிச்சயம் அவேர்னஸ் வந்துடும்.” என்றான் மதுமிதா.

“வந்தா சரிதான், பாக்கலாம் என்ன இப்பிடிக்க கொறிச்சுட்டிருக்கற வெச்சு சாப்புடு.”

தான் கொஞ்சம் வைத்துக்கொண்டு “நீங்களும் வெச்சுக்கோங்க” என்று ஹாட்பாக்கைஸ்க் கணவனின் பக்கமாக நகர்த்திக் கொடுத்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் இருவரும் சாப்பிட்டு முடித்து எழுந்திருக்க, அனைத்தையும் ஒதுக்கி வைத்தாள் மதுமிதா.

ஆனால் அதற்குள் “என்னமா நீங்க போய் இதை யெல்லாம் பண்ணிட்டிருக்கீங்க?” என்று ஜெயந்தி வேலைக்காரப் பெண் வந்துவிட, “எப்படியோ என்ன போரடிக்க வைக்கணும் உனக்கு” என்று தானும் ஹாலுக்கு வந்தாள்.

அங்கு சோஃபானில் அமர்ந்திருந்த கணவன் மும்முரமாகப் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருப்பது தெரிய, சரி அவசர அவசரமாக எழுந்து வந்ததில் தங்களுடைய அறையில் அனைத்தும் அப்படி அப்படியே கிடக்குமே போய் அதையாவது ஒதுக்கி வைக்கலாமென்று தங்களுடைய அறைக்கு வந்தாள் மதுமிதா.

மும்முரமாக அனைத்தையும் ஒதுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தவள், தனக்குப் பின்னால் ஏதோ நிழலாடத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அங்கு வந்து நின்றிருந்த கணவன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிய “என்னங்க ஆஃபீஸ் கிளம்பலையா?” என்று கேட்டாள்.

“ஆஃபீஸா?”

“ம், அதுதான் ஐயா நேத்தே கிளம்பிப் போனீங்களே.”

“ஏன் நேத்தைக்கும் இன்னைக்கும், அப்பிடியென்ன பெரிய வித்யாசங்கற?”

“பின்ன...”

“எனக்கு எல்லா நாளும் ஒரே மாதிரிதான்” என்ற கணவன் தன்னை இழுத்ததில், அவனுடைய மார்பிலேயே சென்று விழுந்தாள் மதுமிதா.

“என்ன வருண்?” என்று சிணுங்கியவள், உடனே?

“அப்பிடின்னா இப்ப ஆஃபீஸ் கிளம்புங்க என்றாள்.

“இன்னைக்கு ஆஃபீஸ் போற ஐடியாவே எனக்கில்ல.”

கணவனின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்த மதுமிதா, "நிஜமாவா?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

"ஏன் நீ என்ன சொல்ற? நான் இருக்கவா கிளம்பவா?"

"இருந்தீங்கன்னா எனக்கு போரடிக்காது" என்று கூலாகச் சொன்ன மனைவியைப் பார்த்த வருண் சங்கர், "அவ்வளவு மட்டும் தானா?" என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டான்.

கணவனின் அந்தப் பார்வையும், அருகாமையும் தன்னை என்னவோ செய்ய, பேசாமல் குனிந்து கொண்டு விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

வெட்கத்தால் செம்மையுற்றிருந்த மனைவியின், முகத்தைப் பார்த்தவனால் தன்னை சுத்தமாகக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாது போக, "மது..." என்று ஆசையுடன் அவளது இதழ்களை நோக்கிக் குனிந்தான்.

"என்ன வருண் இது..."

"எது?"

"இந்த நேரத்துல இப்படியெல்லாம்..."

மனைவி சொல்வதையெல்லாம் காதில் கூட வாங்கிக் கொள்ளாமல் வெகுநேரம் அவளைத் தனது அணைப்பிலேயே வைத்திருந்தவன், அதற்குப் பிறகே அதுவும் மனமே இல்லாமல் தனது அணைப்பிலிருந்து விடுவித்தான்.

"என்னடா?"

"வருண்..."

"ம்" என்றவன் என்ன சொல்லு என்பதைப் போல மனைவியின் முகத்தையே பார்த்தான்.

.....

"என்னடா சொல்லு?"

"வருண் உங்களுக்கு என்னப் பிடிக்குமா?..."

"அதக்கேக்க ஏன் இவ்வளவு தயங்கற? அதோட இதென்ன சிறு பிள்ளைதனமா இப்பிடியொரு கேள்வி?"

அப்படி கேட்ட கணவனின் முகத்தையே பார்த்தவள் "ப்ளீஸ் சொல்லுங்களேன்" என்று கேட்டாள்.

"பின்ன? உன்ன எப்ப நான் முதன்முதலாப் பாத்தேனோ அப்பவே நான் என் மனசு உங்கிட்ட இழந்துட்டேன். அன்னையிலிருந்து நான் உன்ன நினைச்சுப் பாக்காத நாள் கிடையாது அந்த அளவுக்கு நீ என் உயிரோட கலந்துட்ட."

"வருண்..." என்றவளின் குரல் பிசிறடித்துவிட, "ஆனா உங்க அளவுக்கு உங்கமேல எனக்கு அன்பு இல்லையோன்னு..."

"பைத்தியம் உளறாத."

"இல்ல வருண், அப்பிடிதான் எனக்குத் தோணுது."

"அப்ப எனக்கு ஏதாவது ஆயிடுச்சுன்னா நீ கவலப்பட மாட்டியா?"

"அப்பிடின்னா?"

"ஆக்ஸிடெண்டல் கை போயி கால் போய்..."

“போதும் உளறாதீங்க” என்று தன்னையறியாமலேயே கத்தி விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

“பாரு உடனே எப்பிடிக்கோபம் வருது, இதுதான் அன்புங்கறது” என்று புன்னகையுடன் பார்த்த கணவனிடம் “இருந்தாலும்...” என்று மேலே பேச முடியாமல் தயங்கினாள்.

“பாரு உன்னோட பிரச்சனையே இதுதான், ஏதோ ஒன்ன மனசுக்குள்ள தீவிரமா நினைச்சுக்கறது. அதே நினைச்சு நினைச்சு உன்ன நீயே குழப்பிக்கறது.”

.....
“இங்க பாருடா உன்னப்பத்தி உன்னவிட எனக்கு நல்லாத் தெரியும். தேவையில்லாததை யெல்லாம் கற்பன பண்ணிக் கவலப்பட்டுட்டிருக்காம, நீ நிம்மதியா இருக்கணும். நீ சந்தோஷமா இருந்தாதான்தா எனக்கும் நிம்மதி.....”

அப்படிச்சொன்ன கணவனின் அன்பில், மனம் மிகவும் லேசாகிவிட, பிரதிபலன் பாராத அவனுடைய இந்த அன்புக்கு உண்மையிலேயே தான் தகுதியானவள்தானா என்று கூட ஒரு வினாடி தோன்றிவிட்டது மதுமிதாவிற்கு.

கணவன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிய, “வருண்...” என்று அழுகையுடன் அவனுடைய மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்.

தானும் மனைவியை மிருதுவாக அணைத்துக் கொண்ட வருண்சங்கர், ஒரு சில வினாடிகளில் தன்னை சமாளித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தவளைப் பார்த்தான்.

“என்னடா” என்ற கணவனின் கன்னத்தில் இதழ் பதித்தவள், “நிஜமா இன்னைக்கு நீங்க ஆஃபீஸ் போகலையா வருண்?” என்று ஆவலுடன் கேட்டாள்.

“நீ கேக்கறதப் பாத்தா சுத்தமாப் போகவே பிடிக்கலதான், ஆனா கண்டிப்பா பாத்தே ஆக வேண்டிய சில முக்கியமான வேலைகள் இருக்கு...”

“சரி வருண் அப்பப் போய்ட்டு வாங்க” என்று மனமே இல்லாமல் சொன்ன மனைவியைப் பார்த்த வன் “ஈவினிங் ரொம்ப நேரத்துலயே வந்துட்டேறன் ரெடியா இரு வெளிய போகலாம்” என்றான்

“எங்க?”

“அது சர்ப்ரைஸ்.”

“சரிதான், ஆனா நான் ரெடியா இருப்பேனாக்கும்” என்ற மதுமிதா, “அச்சச்சோ உங்க டிரஸ்ஸெல்லாம் கசங்கிப் போச்சே! வருண்” என்று கவலையுடன் கேட்டாள்.

“அதனாலென்ன இனிமேல் தான் நான் ஆஃபீஸ் டிரஸ்ஸே மாத்தப் போறேன்” என்ற வருண்சங்கர் ஒரு சில நிமிடங்களில் ஆஃபீஸ் செல்லத் தயாராகக் கிளம்பி வந்தான்.

8

கணவன் ஆஃபீஸ் கிளம்பிச் சென்றதும் போரடிக்காமல் இருக்க, மேலும் கிழுமாக இருந்த அந்த மிகப்பெரிய வீட்டினை பொறுமையாக சுற்றிப் பார்த்தாள்.

அதிலேயே அரைமணி நேரம் கடந்துவிட அவள் கீழே இறங்கி வரவும் ஹாலில் இருந்த லேண்டலைன் போன் ஒலிக்கவும் சரியாக இருந்தது.

வேகமாகச் சென்று அதை அட்டெண்ட் செய்து காதில் வைத்தாள்.

“ஹலோ”

.....

எதிர்ப்புறத்தில் மருத்துவமனையிலிருந்து தனது அத்தை பேச அவரிடம் சில நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு “சரி அத்தெ நீங்க சொன்ன மாதிரியே செய்யச் சொல்லிடுறேன்” என்று போனை வைத்தாள்.

நேராக சமயலறைக்குச் சென்று மதிய உணவைத் தனது அத்தை சொன்னது போல செய்யச் சொன்னவள், “இன்னும் ரெண்டு மணி நேரத்துல முடிச்சுடு ஜெயந்தி அப்பதான் ஹாஸ்பிட்டலுக்கு சாப்பாடு குடுத்தனுப்பறதுக்கு சவுகர்யமா இருக்கும்” என்று சொல்லிவிட்டு ஹாலுக்கு வந்தாள்.

அப்பொழுதுதான் அங்கு ஹால் சோஃபாவில் வந்து அமர்ந்திருந்த கணவனின் மாமாவைப் பார்த்தாள்.

“வாங்க, இப்பதான் வர்றீங்களா?” என்று புன்னகையுடன் வரவேற்றுக் கொண்டே அவருகில் சென்றாள் மதுமிதா

“ஆமாம்மா” என்ற தனது மாமனாரின் தங்கை வீட்டுக்காரர் “என்ன வீட்ல யாரும் இல்ல

போலிருக்கு?” என்று கேட்க, ஆமாமென்று நடந்த வற்றைச் சொன்னாள்.

“ஓ, நீ சொல்றதப் பார்த்தா இப்பப் போனாலும் பாக்க விடமாட்டங்கன்னு தெரியுது” என்றவர் “ஆமா ஏன் நைட் வீட்டுக்கு வந்துட்டு நாங்க வர்றதுக்குள்ளயே திரும்பி வந்துட்டீங்க?” என்று மதுமிதா வைப் பார்த்தார்.

நாம் எவ்வளவு நேரம் கழித்துக் கிளம்பினாலும் அதற்குப் பிறகுதான் அவர்கள் வீட்டிற்கு வருவார் களென்று கணவன் சொன்னது அந்த நேரம் பார்த்து நினைவிற்கு வந்தாலும், “வெளிய ஒரு முக்கியமான வேலையிருந்தது அதான் கிளம்ப வேண்டியதாயிடுச்சு” என்றாள் மதுமிதா.

“எங்க எல்லா வேலைகளையும் நானே பாக்க வேண்டியதா இருக்கு அதுலயும் ஒவ்வொரு நாளும் எத்தன விதமான பிரச்சனைகள்” என்று அவர் மேலும் மேலும் தன்னைப் பற்றிப் பெருமை கலந்த குரலில் சொல்லிக்கொண்டே போக, முகபாவனை மாறிவிடாது வைத்துக் கொள்வதற்காக மதுமிதா உண்மையி லேயே சற்றுச் சிரமப்பட்டுத்தான் போனாள்.

ஆனால் உடனே தனது கணவனுடைய வேலைப் பளுவைப் பற்றித் தனது அத்தை சொன்னது தான் நினைவுக்கு வந்தது, காலையிலிருந்து இரவு வரை சர்வ சாதாரணமாக வருண் செய்யும் வேலைகள் அனைத்தையும் எவ்வளவு சிரமப்பட்டுச் செய்தாலும் கூட என்னால் முடிக்கவே முடிவதில்லை

யென்று உன் மாமா அடிக்கடி சொல்வாரென்று அவர் சொன்னதும்.

“என்னமா இந்த வீட்டு சூழ்நிலை பழகிடுச்சா?” என்று எதிரிலிருந்தவர் கேட்டதில்தான் நடப்புக்கு வந்தாள் மதுமிதா.

“ம் கொஞ்சம்” என்று சிரித்தவளைப் பார்த்தவர் “அது சரிதான் நீ இந்த வீட்டுக்கு வந்தே ரெண்டு நாள் தான் ஆச்சு. அப்பிடியிருக்கும்போது நான் கேக்கற கேள்வியே தப்பு” என்றும் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டார்.

“உங்களுக்கு டிஃபன் எடுத்துட்டு வர்றேன்” என்று நகர்ப் போனவளை “வேண்டாம்மா இப்பதான் சாப்பிட்டதும் வர்றேன் இன்னும் கொஞ்சநேரம் போகட்டும்” என்று தடுத்து விட்டிருந்தார் அவர்.

“உக்காருமா ஏன் நின்னுட்டே இருக்க?”

“இல்ல பரவாயில்ல” என்று புன்னகையுடன் மெல்லிய குரலில் சொன்னவளைப் பார்த்தவர் “என்னப் பெரியப்பான்னு கூப்பிடுமா அப்பதான் உனக்கும் சகஜமாப் பேச வரும்” என்றார்.

.....

ஆனா உடனே அப்பிடிக்க கூப்பிடவும் ஒரு மாதிரியாதான் இருக்குமென்று சொன்னவரிடம் “அச்சச்சோ அப்பிட்யெல்லாம் இல்ல பெரியப்பா” என்று சிரித்த முகத்துடன் மறுத்தாள் மதுமிதா.

“அதானே நீ ரொம்ப நல்ல பொண்ணு, எல்லார் கூடவும் அன்பாப் பேசவேன்னு வீட்ல நாங்கல்லாரும்

பேசிக்குவோம். இந்த சின்ன வயசுலையே பெத்த வங்கள இழக்கறதுங்கறது கொடுமையானது தான், நாங்க உன்ன எங்க வீட்டுப் பொண்ணாதான் நினைக்கறோம் நீயும் அந்தவீட்ட உன்னோட பிறந்தவீடா நினைச்சுட்டு அப்பப்ப வந்து போய்ட்டு இருக்கணும்மா.”

“நிச்சயமா, நீங்கெல்லாரும் இந்த அளவுக்கு என்ன நினைக்கறதுல எனக்கும் ரொம்ப சந்தோஷம்”

“இங்க உனக்கெதுவும் பிரச்சன இல்லை யேம்மா?” என்று அவர் கேட்பது புரியாமல் பார்த்தாள் மதுமிதா.

“நான் உன்ன எம்பொண்ணு மாதிரிதான் நினைக்கறேன். அந்த உரிமைல தான் இப்படிக்கேக்கவும் செய்யறேன். அதனால என்னடா இப்படியெல்லாம் கேக்கறார்னு நீ ஒன்னும் பயந்துக்க வேண்டாம்.”

மதுமிதாவுக்கோ அவர் என்ன கேட்கிறார் என்பதே புரியாமல் போக, அவருக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றும் தெரியாமல் பார்த்தாள்.

“நான் கேக்க வர்றதே உனக்குப் புரியலென்னு நினைக்கறேன், உண்மையிலேயே நீங்க ரெண்டு பேரும் மனசுக்குப் பிடிச்சதான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டீங்களா?”

உண்மையில் பார்த்தால் அவருடைய கேள்வியில் கோபம்தான் வந்திருக்க வேண்டும், ஆனாலும் இவர்

எதற்காக இப்படியெல்லாம் கேட்கிறாரென்று மீண்டும் புரியாமல் பார்த்தாள் மதுமிதா.

“வருணப்பத்தி எனக்குத் தெரிஞ்சதுனால் கேக்கறேன், ஏன்னா அவரோட பெத்தவங்க உட்பட உன் வீட்டுக்காரர்கிட்ட யாருமே எதுவுமே சொல்ல முடியாது. இவ்வளவு ஏன் சொல்றதப் பத்தி நினைச்சுக் கூடப் பாக்க முடியாது.”

.....

“உன்னோட இந்தப் புகுந்த வீட்டப்பத்தி உனக்கு முழுசாத் தெரியுமோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. உன்ன என்னதான் வருணுக்குப் பிடிச்சிருந்தாலும், இவங்களோட செல்வநிலைக்கு உன்ன எப்பிடி இந்த வீட்டு மருமகளா தேர்ந்தெடுத்தாங்கன்னு தெரியல. வருணோட கல்யாணத்த அவரோட பெத்தவங்க எப்படியெல்லாம் நடத்தணும்னு ஆசப்பட்டாங்கன்னு எனக்குத் தெரிஞ்சதனால் தான் இதக்கூட நான் சொல்றேன். அதுலயும் வருணுக்கு எவ்வளவு பெரியபெரிய இடங்கள்ல இருந்தெல்லாம் சம்பந்தங்கள் வந்தது தெரியுமா?”

.....

எதற்காக இதையெல்லாம் இப்பொழுது தன்னிடம் சொல்ல வருகிறாரென்று நினைத்தவள், இன்னும், என்னதான் சொல்லப் போகிறார் என்பதையும் பார்த்து விடலாமே என்று பேசாமல் அவரையே பார்த்தாள் மதுமிதா.

“வெறும் சாதாரண குடும்பங்களையே ஒரே பிள்ளையப் பெத்தவங்களுக்கு அந்தப் பிள்ளைங்களோட கல்யாண விஷயத்துல எத்தனையோ எதிர்பார்ப்புகள் இருக்கும், அப்பிடியிருக்கும்போது இந்த வீட்டுக்கு வருண் ஒரே வாரிசங்கறதோட...”

தனக்கு எதிரே இருந்தவளைப் பார்க்க என்ன தோன்றியதோ, “பாவம் உனக்கும் நான் சொல்ல வர்றது புரியணுமல்ல அதனால் நேரடியாவே விஷயத்துக்கு வர்றேன்” என்றவரைப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

“இவ்வளவு பெரிய பிரமாதமான குடும்பத்துக்கு மருமகளா வந்திருக்கற நீயும் ஒருசில விஷயங்கள்ப் பெரிசுபடுத்தாம விட்டுக்கொடுத்துத் தான் போயாகணும் ஆமாம்மா வருண் கேரக்டர்ல கொஞ்சம் முன்னும் பின்னும் இருந்தாலும் அதக் கண்டும் காணாமப் போய்க்கறதுதான் உனக்கு நல்லது. அட நான் பாரு, ஏற்கனவே நீங்க ரெண்டுபேரும் மனசு ஒத்துப் போய்தான கல்யாணமே பண்ணிக்கிட்டிருக்கீங்க, அதனால் வருணப்பத்தி நான் சொல்றதுக்கு முன்னாடியே உனக்கும் எல்லாமே தெரிஞ்சதான இருக்கும்.”

அவர் அப்படிச் சொன்னதால் வந்த கோபத்தைத் தனக்குள் மறைத்துக்கொண்ட மதுமிதா வெகுநேரத் திற்குப் பிறகு அப்பொழுதுதான் வாயைத் திறந்தாள்.

“நீங்க எப்படியோ தப்பாப் புரிஞ்சுக் கிட்டிருக்கீங்கன்னு நினைக்கறேன். இல்லன்னா

ரொம்ப நம்பிக்கைக்கு உரியவங்க யாராவது உங்ககிட்ட இல்லாததையும் பொல்லாததையும் மெல்லாம் சொல்லி உங்கள நம்ப வெச்சிருக்கணும்."

"வருணப்பத்தி நீங்க சொன்னது எல்லாமே பிரமாதமான கற்பனை, பாவம் இனிமேலாவது இப்படி மத்தவங்க சொல்றதையெல்லாம் உண்மைன்னு நம்பி மனசப்போட்டுக் குழப்பிக்காதீங்க" என்ற மதுமிதா வால் என்ன முயன்றும் தனது குரலில் இருந்த எரிச்சலை முழுமையாக மறைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஏன் அதற்கும் மேலையும் கூட நன்கு மண்டையில் ஏறும் விதமாக இன்னும் சற்று அழுத்திச் சொல்லியிருக்கலாமோ என்றிருந்தது, கூடவே எப்படி இப்படியெல்லாம் மனசாட்சியே இல்லாமல் இவர்களால் நடந்து கொள்ள முடிகிறதென்று கோபமாகவும் வந்தது.

"என்ன மன்னிச்சுடுமா."

அவர் அப்படிச் சொன்னதில் அதை சிறிதும், எதிர்பார்த்திருக்காத மதுமிதா நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தாள்.

"உண்மையா தான் சொலறேம்மா நான் சொன்னதுல உனக்கு வருத்தம்தான்னு புரியது. ஒரு சில பொண்ணுங்கள மாதிரி வருணோட பணத்துல தான் அதிக நாட்டமிருக்குமோன்னு உம்மேல எனக்கு லேசா ஒரு சந்தேகம் இருந்த அதனாலதான் என்ன மன்னிச்சுடுன்னு சொல்றேன்."

ஏன் சிறுபையனைப் போல இவர் பாட்டுக்கு இப்படிப் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறார், அதிலும் தன்னுடைய கணவனைப் பற்றித் தன்னிடமே இல்லாததையும் பொல்லாததையும் வேறு சொல்லிக் கொண்டு...

"இதக்கூட இப்ப நான் எதுக்காக உங்கிட்ட சொன்னேன்னா அப்பிடிப் பணத்துக்காக நிறையப் பேர் வருண் பின்னாடி சுத்திக்கிட்டிருந்ததும், அதுல ஒருசிலர் கூட வருணுமே வெளிப்படையாப் பழகினதும் எல்லாருக்குமே தெரியும்."

"ஆனா அதெல்லாமே கடந்த காலத்துல தான் இப்ப வருண் அந்த மாதிரியெல்லாம் இல்லன்னுதான் நின்னக்கறேன், அதனால நான் சொன்னதை யெல்லாம் நினைச்சு நீ உன் மனசக் குழப்பிக்க வேண்டிய அவசியமே இல்ல."

"உன் அத்தையும் மாமாவும் ரொம்பப் பிரமாத மான மனுஷங்க, யாரையும் குறை சொல்லவோ தப்பு சொல்லவோ அவங்களுக்கு எப்பவுமே தெரியாது, அப்பிடயிருக்கும்போது சொந்த மகன விட்டுக் குடுப்பாங்களா? அதனால தான் நீ என்னத் தப்பாவே எடுத்துக்கிட்டாலும் பரவாயில்லன்னு எம்மனசுக்குப் பட்டத நான் சொன்னேன்."

"ஆனா வருண் அப்பிடயே அவங்களோட பெத்தவங்களுக்கு நேர் எதிர், அதுக்காக குணத்துல மோசம்னு சொல்லிட முடியாது' எதுக்கெடுத்தாலும் பக்குன்னு கோபம் வந்துடும், ஏன் எதிர்ல நின்னு

பேசக்கூட எல்லாரும் பயப்படுவாங்கன்னாப் பாத்துக்கோ."

"ஏதோ எம்மனசுக்குப் பட்டதனால இதை யெல்லாம் உங்கிட்ட சொன்னேன், மத்தபடி இதுல எந்த உள்ளர்த்தமும் கிடையாதுமா. அதோட மனைவிங்கற முறைல உன் புருஷன் ஏதாவது தப்பு செஞ்சாலும் அதத் தட்டிக்கேக்கற உரிமையும் உனக்கு இருக்குன்னு சொல்றேன் அவ்வளவுதான்."

"உனக்கும் எல்லார மாதிரியும் பெத்தவங்க இருந்திருந்தா இப்ப நான் இதக்கூட சொல்லியிருக்க மாட்டேன், ஒரு சில சின்ன விஷயங்கள்ப் பெரிசுபடுத்தாம கண்டும் காணாம இருந்துட்டின்னா உன்னோட சந்தோஷத்துக்கும் அதுக்கப்புறம் இந்த வீட்ல எந்தக் குறையும் வராது."

"அந்த அளவுக்கு உன் அத்தையும், மாமாவும் ரொம்ப நல்லவங்கன்றதோடு, அவங்களோட மருமகளான உன்னையும் நல்லவிதமா வெச்சுக்கு வாங்க." என்றவர் மேலும் அரைமணி நேரமும் கூட இருந்து விட்டு அதற்குப் பிறகே கிளம்பிச் சென்றார்.

ஒருவழியாக அவர் கிளம்பிச் சென்ற பிறகுதான் மதுமிதாவால் பழையபடி சாதாரணமாக மூச்சுக்கூட விட முடிந்தது.

அவர் சொன்னதை அனைத்தையும் வைத்து யோசித்துப் பார்த்ததில் மொத்தமாக மதுமிதாவுக்குப் புரிந்தது இவ்வளவுதான். அவர் எதற்காகவோ தன்னுடைய கணவனைப் பார்த்து அல்லது

தன்னுடைய கணவன் ஏதாவது சொல்லிவிடுவானோ என்று பயப்படுகிறார் என்பதுதான் அது.

ஆனாலும் தனது கணவனைப் பற்றி எதற்காகத் தவறாகச் சொன்னார் என்பதுதான் என்ன யோசித்தும் மதுமிதாவிற்குப் புரியலே இல்லை.

அதுமட்டுமா, தன்னையும் அல்லவா 'நீ பணத்துக்காக வந்திருக்கும் பெண்ணென்று நினைத் தேன்' என்றார்.

எது எப்படியோ அவர் அப்படியெல்லாம் வந்து பேசிவிட்டுச் சென்றதில் இனிமேல் இவரிடம் நிச்சயம் தான் சற்றுக் கவனத்துடன் தான் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு மனதிற்குள் வந்து விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

டிரைவரிடம் மருத்துவமனைக்கும் கணவன் மற்றும் மாமனாருக்கும் உணவை வைத்துக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தானும் உணவு எடுத்துக் கொண்டாள் மதுமிதா.

அதற்குப் பிறகு செய்ய வேலையெதுவும் இல்லாததால் தன்னறைக்குச் சென்றவள் ஒரு குட்டித் தூக்கம் தூங்கிவிட்டு எழுந்தாள்.

மணி நான்கு ஆகியிருக்க, கணவன் வருவதற் குள் வெளியே கிளம்பத் தயாராகி விடலாமென்று

நேராகக் குளியலறைக்குச் சென்று ஃப்ரஷ்டஷாகக் குளித்து முடித்தாள்.

அன்றைக்கு சிவப்பு நிற சேலையை அணிந்தவள் அதற்கு மேட்சாக முதல் நாள் கணவன் எடுத்துக் கொடுத்திருந்த சிவப்புக்கல் நெக்லஸை எடுத்து அணிந்து கொண்டாள்.

மேலும் சிறிது நேரத்தில் முழுமையாகக் கிளம்பி முடித்திருந்தவள், கணவனின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கலானாள்.

வீட்டில் ஒவ்வொன்றிக்கும் தனித்தனியாக வேலைக்காரர்கள் இருப்பதால் இப்படியிருப்பதை எடுத்து அப்படி வைக்கும் சிறு வேலைகள் கூட மதுமிதாவிற்கு இருக்கவில்லை, அதற்குமேல் எதையாவது செய்யப் போனாலும் நாங்கள் செய்கிறோம் சொல்லுங்களென்று அதற்கு என்று தனித்தனியாக இருந்த வேலைக்காரர்கள் வந்து நின்று விட்டிருந்தார்கள்.

சில நிமிடங்களில் கணவன் வர சிரித்த முகத்துடன் சென்று வரவேற்றாள்.

தனது தோற்றத்தில் திகைத்து விட்டிருந்த கணவனின் பார்வையில் பெருமையாக உணர்ந்தவள் 'என்ன?' என்பதைப் போலப் பார்த்தாள்.

“மேடம் பிரமாதமா ரெடியாகிட்டிங்க இனி நான் போய்க் குளிச்சுக் கிளம்பத்தான் லேட்டாகும் போலிருக்கு.”

“அது சரிதான்” என்றவள் “இன்னைக்கு வேலையெல்லாம் எப்பிடிப் போச்சு, என்ன சாப்புட்றீங்க?” என்று கணவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

முதல்நாள் தான் சொன்னதற்காகக் கேட்கும் மனைவியின் பாவனையால் வந்த சிரிப்பை முயன்று ஓரளவு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மனைவியைப் பார்த்தான் வருண்சங்கர்.

“ஏன், என்ன இவ்வளவு சீப்பா நினைச்சுட்டீங்க?”

“புரியல?”

“ம், நான் ஒன்னும் நேத்து நீங்க சொன்னதுக்காக மட்டும் கேக்கல.”

“அட” என்று மனைவியைப் பார்த்தவன் “ஆமா காலையே இருந்து இன்னைக்கு உனக்கெப்பிடிப் பொழுது போச்சு?” என்று கேட்டான்.

“சுத்த போர் வருண் நாளையிலிருந்து அத்தேவீடலதான இருப்பாங்க?”

“இருந்தாப் பாக்கலாம், அப்பிடியில்லன்னா நீயும் எங்கூட ஆஃபீஸ் வந்துடு.”

“ஆஃபீஸுக்கா?” என்று கேட்டவள் டிஃபன் டிஃப்ளாஸ்க் அடங்கிய ட்ரேயைக் கொண்டு வந்த ஜெயந்தியிடம் “இங்க வெச்சுட்டுப் போ” என்றாள்.

டிஃபனைப் பரிமாறப்போன மனைவியிடம் “இரு நானும் போய் சீக்கரம் குளிச்சுட்டுக் கிளம்பி

வந்துட்டேன்'' என்று எழுந்திருந்தான் வருணசங்கர்.

சிறிது நேரத்தில் இருவரும் கிளம்பி வெளியிலேயே வந்திருக்க, அவன் ஏறிக்கொண்டு அவனுக்குப் பக்கவாட்டு முன்பக்கக் கார்க்கதவைக் கணவன் திறந்துவிட தானும் ஏறிக் கொண்டாள் மதுமிதா.

கணவன் காரை ஸ்டார்ட் செய்திருக்க, "எங்க போறோம்?" என்று திரும்பி அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

"சினிமாவுக்கு"

"வாவ், தேங்க்யு வருண்."

"அவ்வளவுதானா?"

"பின்ன, வேறென்னவேணும்?"

"சந்தோஷத்த வெளிப்படுத்த ஒரு கிஸ்..."

"ம் வேணும்னா ஒரு அடி குடுக்கட்டுமா"

"எப்பிடியோ என்னத் தொடறதுல நீயும் உறுதியாதான் இருக்க" என்று தன்மேல் விழுந்த கணவனின் பார்வையில், பேச்சின் திசையை மாற்ற முயன்றாள்.

"உங்க மாமாவ நான் போய்ப் பாக்க வேண்டாமா வருண்?"

மனைவியின் முயற்சி புரிந்தாலும், "அவர் ருமுக்கு வந்ததும் போய்ப் பாக்கலாம்" என்று ஸீரியஸாகவே பதில் சொன்னான் வருணசங்கர்.

"சரி."

"என்ன நாளையிலிருந்து எங்குட ஆஃபீஸ் வந்துட்டற தான?"

"ஆஃபீஸ் வந்து?"

"அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் கத்துக்கோ"

"நானா?"

"ம், என்ன இவ்வளவு ஆச்சரியம்?" என்று பாதையில் கவனத்தை செலுத்தியவன், பாதை சீரானதும் மீண்டும் திரும்பி "ஏன் படிக்கற காலத்துலிருந்தே நீ எல்லாத்துலயுமே எக்ஸ்பர்ட் தான. எத சொன்னாலும் அப்பிடியே கப்புன்னு புடிச்சுக்கிட்டு நல்லாப் பண்ணுனியே அதனாலதான் சொல்றேன்" என்றான்.

"அது சரிதான்" என்று மதுமிதா தானும் சிரிக்க அதற்குப் பிறகு இருவரும் அந்தப் பழைய நாட்களைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டிருந்தனர்.

மேலும் சிறிது நேரத்தில் இருவரும் அந்தப் பெரிய சினிமாத் தியேட்டரை சென்று அடைந்திருக்க, முதன் முறையாகக் கணவனுடன் சினிமாவுக்கு வந்திருந்த அந்த அனுபவம் புதுமையாகவும் மனதிற்கு மிகவும் பிடித்தும் இருந்தது மதுமிதாவிற்கு.

"வாவ் வருண்!"

தங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து வந்த ஒரு பெண்ணின் அழைப்பில் கணவன் மனைவி இருவரும் ஒரு சேரத் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

“பூஜா, நான் அப்பவும் நினைச்சேன் நீ இங்க இருக்கலாம்னு” என்று வருண்சங்கர் அந்தப் பூஜாவைப் பார்க்க “அட நீங்க என்ன இங்க எதிர் பாத்தீங்களா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்ட பூஜா “ஆனா நான் நம்பமாட்டேன்” என்று பட்டென்று சொன்னாள்.

“அது சரி அப்புறம் மது இவ பூஜா. கொஞ்சம் ஓவர் வாய் அதுக்காக நீ எதுவும் தப்பா எடுத்துக்காத” என்று வருண்சங்கர் தனது மனைவியிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, “அப்படியே எடுத்துக் கிட்டாலும் நான் அதத் தப்பா எடுத்துக்க மாட்டேன்” என்று மதுமிதாவைப் பார்த்துப் பெயருக்கு ஒரு சிறு புன்னகையை உதிர்த்தாள் பூஜா.

தான் பேசியவற்றிடக்குக் கட்டாயத்தின் பேரில் ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசியிருந்த பூஜா தன்னுடைய கணவனை அப்படியே அட்டையாகப் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டது மதுமிதாவின் கண்களில் படத் தவறவில்லை.

கூடவே அவளை சிறிதும் தவிர்க்க முயலாத தோடு தானே பேச்சை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த கணவனின் செய்கையும்.

மதுமிதா இப்படி நினைத்துக் கொண்டிருக்க வருண்சங்கருக்கோ, ஏதோ உயிருக்குயிரான காதலர்கள் நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு சந்தித்து கொள்வதைப் போன்ற பாவனையுடன் தங்களை விட்டு வெகுதூரம் தள்ளிப் போய் நின்று விட்டிருந்த மனைவியின் செய்கையில் எரிச்சல்தான் வந்தது.

சரி இன்னும் சில நிமிடங்கள் தானே அதற்குப் பிறகு படம் பார்க்க உள்ளே போய் விட்டால் தொல்லை தீர்ந்ததென்று அவன் நினைத்துக் கொண்டிருக்க, அவர்களுடைய துரதிர்ஷ்டமோ என்னவோ அதற்கும் வழியில்லாமல் போனது.

ஏனென்றால் படம் பார்ப்பதற்காக அவர்களுக்கு நேர் பின்னாலேயே வந்து அமர்ந்திருந்தாள் பூஜா.

பூஜாவுடன் வந்த அவளது தம்பியோ, மிகவும் மும்முரமாகப் படம் பார்ப்பதிலேயே கவனமாக இருக்க, பூஜாவோ வருண்சங்கரை அட்டையாகப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டிருந்தாள்.

விட்டால் மேலேயே வந்து விழுந்து விடுவாள் போலப் படம் முடியும் வரையும் கூட அவளுடைய தொல்லை தொடர்ந்து கொண்டே தான் இருந்தது.

ஒரு வழியாகப் படம் முடிந்து இருவரும் காருக்கு வந்திருக்க, மிகவும் சிரமப்பட்டே எரிச்சலையும் கோபத்தையும் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள் மதுமிதா.

கணவன் தான் ஏறிக்கொண்டு மறுபக்கக் கார்க்கதவைத் திறந்து விட்டிருக்கத் தானும் ஏறி அமர்ந்தாள்.

“என்ன மது படம் எப்படியிருந்தது?”

பாதையில் கவனமாகக் கேட்ட கணவனின் கேள்வியில் மதுமிதாவிற்கு ஆச்சரியமாகத் தான் இருந்தது.

உண்மையிலேயே தான் படத்தைப் பார்த்து ரசித்ததாகவா நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறானென்று நினைக்கத் தோன்றியது.

மனைவியின் மனநிலை வருண்சங்கருக்கும் புரியவே செய்தது, அதனாலேயே சூழ்நிலையை லேசாக்க சற்று இயல்பாகப் பேச முயன்றான்.

“நல்லா இல்ல”

பட்டென்று மனைவியிடமிருந்து வந்த பதிலை ஓரளவு எதிர்பார்த்தே இருந்தவன் “ஏன் படம் நல்லாத்தான இருந்தது?” என்று மீண்டும் கேட்டான்.

“உங்களுக்கு நல்லாத் தான இருக்கும்.”

“ஓ பூஜா மேல உனக்குக் கோபம்”

“இல்ல ரொம்ப சந்தோஷம்.”

“ஆனாலும் உங்கிட்ட நான் இத எதிர்பாக்கல மது.”

அப்படியானால இவன் பூஜாவுடன் கொஞ்சிக் குலாவியதைத் தான் பாராட்ட வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறானா.

“என்ன பேசு?”

“என்ன பேசணும்னு எதிர்பாக்கறீங்க?”

“சாதாரணமா தான்.”

“நீங்க ஒத்துழைச்சா நானும் அப்பிடித்தான் பேசணும்னு ஆசப்பட்டேன்.”

“சரிதான்” என்று ஒத்துக்கொண்ட கணவனின் மேலும் பெரிதாகத் தவறென்று ஒன்றுமில்லையென்பது மதுமிதாவிிற்கும் புரியவே செய்தது.

ஏனோ அதுவரை இருந்த இறுக்கம் நீங்கிவிட, மனம் லேசாகி சிறுபுன்னகை கூடத் தோன்றியது மதுமிதாவிிற்கு.

அதேநேரம் மனைவியைத் திரும்பிப்பார்த்த வருண்சங்கருக்கும் சந்தோஷமாக இருந்தது, “அப்பாடா பெரிய மனசு பண்ணி மேடம் ஒருவழியா சிரிச்சுட்டீங்க” என்றான்.

“ஆமாம்” என்று சிரித்தவள் “அதுசரி இந்தப் பூஜா மாதிரி உங்களுக்கின்னும் எத்தன ஃப்ரண்ட்ஸ் இருக்காங்க?” என்று கணவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“அத சொன்னா நீ திரும்பவும் கோபப்படுவியே.”

“அப்ப இன்னும் அப்பிடி நிறையப்போர் இருக்காங்க அப்பிடித்தான?”

“நான் பொய் சொல்றதில்ல, அதனால ஆமான்னு தான் சொல்லியாகணும்.”

“அப்ப நாம எங்க போனாலும் அங்கெல்லாம் இந்த மாதிரி ஒவ்வொன்னு வந்து நிக்கும்னு சொல்லுங்க.”

“போதும் மது அந்தப் பேச்சத்தான் கொஞ்சம் விடேன்.”

"இல்ல விட முடியாது பதில் சொல்லுங்க."

"முட்டாள்தனமான கேள்விகளுக்கெல்லாம் என்னால பதில் சொல்ல முடியாது" என்றவன், அதற்கு மனைவியிடமிருந்து பதிலெதுவும் வராதது கண்டும்" என்ன? என்றான்.

"பேசாதீங்க."

"ஏன்?"

"பின்ன எங்கிட்ட வெளிப்படையாவே இப்பிடியெல்லாம் சொல்றீங்கன்னா..."

"இப்ப நீ என்னதான் சொல்ல வர்ற?" என்று மனைவியைப் பார்த்தான் வருண்சங்கர்.

"நீங்க இந்த அளவுக்கு இருப்பீங்கன்னு நான் கனவுல கூட நினைச்சுப் பாக்கல."

"சரிதான், ஆனா எங்கிட்ட இப்பிடி ஏமாந்து நிக்கறையே இனி என்ன பண்ண முடியும் சொல்லு?" என்று வந்த கோபத்தில் வேண்டுமென்றே கேட்டான் வருண்சங்கர்.

கணவனின் குரலில் இருந்த ஏளனம் வெளிப்படையாகவே தெரிய, காலையில் அவனுடைய மாமா வந்தபொழுது சொன்னவைதான் நினைவுக்கு வந்தன.

அப்படியானால் அவரொன்றும் இல்லாததை சொல்லி விடவில்லை.

அதற்குப் பிறகு வீடு வந்துசேரும் வரை கூடக் கணவன் மனைவி இருவருமே பேசிக் கொள்ளவில்லை.

தனது அத்தை மருத்துவமனையிலிருந்து வந்திருக்க அவருடன் சில வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு, பெயருக்கு டிப்பனை முடித்துக்கொண்டு தங்களுடைய அறைக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தாள் மதுமிதா.

மனைவியின் செய்கைகளைக் கண்டும் காணாதது போல கவனித்த வருண்சங்கருக்கு எரிச்சல்தான் வந்தது, ஆனாலும் அவன் அதை சற்றும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

இப்பொழுது என்ன நடந்து விட்டதென்று இப்படித் திருப்பிக் கொண்டு போகிறாளென்று கோபத்துடன் நினைக்கத் தோன்றியது, நல்லவேலையாகத் தன்னுடைய பெற்றவர்களிடம் வித்யாசமாக நடந்துவிட வில்லையென்று நிம்மதியாகவும்.

அவளுடைய கேள்விக்குத் தேவையற்ற ஒளிவுமறைவு எதுவுமில்லாமல் பதில் சொன்னதற்கு பதிலாக உன்னைத் தவிர வேறு எந்தப் பெண்ணை யுமே எனக்குத் தெரியாது அப்படி யாரையும் நான் நிமிர்ந்து கூடப் பார்த்தது கிடையாது என்றெல்லாம் பொய் சொல்லியிருந்தால் சந்தோஷப்பட்டிருப்பாளா.

மடியில் கனமிருப்பவனுக்குத் தான் வழியில் பயம். தனக்கொன்றுக் அப்படியெல்லாம் இல்லை. இந்த விஷயத்தில் தான் எதையும் கண்டுகொள்ளக் கூடாது. அவளாகவே இறங்கி வரட்டுமென்ற அத்தோடு அந்த எண்ணங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளியை வைத் திருந்தான்.

மேலும் சிறிதுநேரம் சில முக்கியமான தொழில் விஷயங்களைப் பற்றித் தனது தந்தையிடம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, அதற்குப் பிறகே தங்களுடைய அறைக்கு வந்தான்.

மனைவி வெளியே பால்கனியில் அமர்ந்திருப்பது தெரிய தோள்க் குலுக்கிவிட்டுத் தன் பாட்டுக்கு ஆஃபீஸ் ஃபைல்களை எடுத்துப் பார்க்க ஆரம்பித்திருந்தான்.

வெகுநேரம் அதிலேயே மூழ்கிப் போயிருந்தவன் சரி போதும் தூங்கப் போகலாமென்று அனைத்தையும் எடுத்து வைத்தான்.

மணி பதினொன்றுக்குப் பக்கம் ஆகியிருக்க சென்று பிரஸ் செய்துவிட்டுப் படுக்கைக்கு வந்தான்.

அப்பொழுதும் தனது மனைவி அப்படியே அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு, பால்கனிக்குச் சென்றான்.

ஈஸி சேர் போன்று இருந்த அந்த இருக்கையில் நன்றாகச் சாய்ந்தபடி இலகுவாக அமர்ந்திருந்தவனைப் பார்த்தவன், 'டைம் என்னாச்சுன்னு பாத்தியா?' என்றான்.

கணவனை நிமிர்ந்து பார்த்த மதுமிதா "நீங்க போய்த் தூங்குங்க எனக்குத் தூக்கம் வரும்போது நான் வந்து படுத்துக்கறேன்" என்றாள்.

இப்பொழுது எரிச்சலை வெளிப்படையாகவே காட்டியவன், "இப்பிடிக்கோபப்பட்டறது, முகத்தத் தூக்கி வெச்சுக்கறது இதெல்லாம் இந்த வீட்டுக்கு

பழக்கமில்லாதது. முக்கியமா நான் இத விரும்பல" என்றான்.

அப்படியானால் இவன் என்ன செய்தாலும் தான் எதுவும் பேசாமல் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமாமா.

"சரி இனிமேல் இந்தமாதிரி நடக்காமப் பாத்துக்கறேன்" என்று குரலில் வித்யாசமாக எதுவும் தெரியாதபடி பதில் சொல்லி விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

இவன் சொல்வதை வைத்துப் பார்த்தால் தான் ஏதோ வேண்டுமென்றே பிரச்சனை செய்வதைப் போலல்லவா இருக்கிறது.

"சரி உள்ள வா இந்த நேரத்துல பால்கனில லைட் எரிஞ்சுட்டிருந்தா பாக்கறவங்க என்ன நினைப்பாங்க?"

இதில் மற்றவர்கள் நினைக்க என்ன இருக்கிறது என்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை, ஆனாலும் அந்த வினாடியே எழுந்து சென்று அங்கிருந்த பெரிய பல்புகளை ஆஃப் செய்து விட்டிருந்தாள்.

"இனி யாரும் தப்பா எதையும் நினைக்க முடியாதுன்னு நினைக்கறேன்" என்று மீண்டும் அதே இருக்கையில் சென்ற அமர்ந்து விட்டிருந்த மனைவியைப் பார்த்தான் வருண்சங்கர்.

"லைட்ட ஆஃப் பண்ணிட்டா, இடியும் மின்னலுமா மழ வர்ற மாதிரி இருக்கறது தெரியல?"

கடவுளே என்ன இவன் சற்று நிம்மதியாகத் தான் அமர்ந்திருப்பது கூடவா இவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“கடவுளே என்னக் கொஞ்சம் தனியா விடறீங்களா? என்ற மதுமிதாவின் கெஞ்சல் அவளுடைய வார்த்தைகளில் மட்டுமே இருந்தது, அந்த அளவிற்கு அதைச் சொல்லும்பொழுது அவளுடைய முகத்திலிருந்த எரிச்சல் வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

காதலுடன் பார்க்கும் கணவனின் விழிகள் தன்னைக் கோபத்துடனும் வெறுப்புடனும் பார்த்து விட்டுச் சென்றதுதான் மதுமிதாவின் மனக்கண்களில் மீண்டும் மீண்டும் தோன்றிக்கொண்டே இருந்தது.

நான் எப்படி வேண்டுமானாலும் நடந்து கொள்வேன் அதைக் கேட்கும் உரிமை உனக்கு இல்லை என்பது தானே அந்தப் பார்வையின் பொருள்.

சினிமாத் தியேட்டரில் அருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டு அந்த பூஜா செய்த அட்டகாசங்கள் அப்பப்பா, அவள் அப்படி நடந்து கொண்டதையெல்லாம் கண்டும் காணாதது போல சகித்துக் கொண்டேனே அதைக் கூடவா இவனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அப்படியானால் எதையுமே கேட்காமல் தான் அப்படியே பொம்மை மாதிரி இருக்க வேண்டுமென்றல்லவா இவன் எதிர் பார்க்கிறான் போலிருக்க

கிறது, அது சரிதான் என்னுடைய செல்வ நிலைக்கு உன்னை நான் மணந்து கொண்டதே மேலென்று சொல்லாமல் சொல்கிறான்.

மேலும் அதைப்பற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருந்த மதுமிதா ஆம் அப்படித்தான் என்ற முடிவுக்கே வந்திருந்தாள்.

கடவுளே நான் அவனை மணந்து கொண்டதற்கும் ஒரு காரணம் இருக்கிறதே. அதையெப்படி நான் சுத்தமாக மறந்தே போனேன். அதாவது வெளிப்படையாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் அவனைப் பழிவாங்க வேண்டும், கடைசிக்கு சற்றேனும் அவன் தான் செய்த தவறை உணர்ந்து வருந்த வேண்டும் என்றல்லவா அவனைத் தான் மணந்து கொண்டதே.

அதை எப்படி மறந்தாள் என்பதும் நினைவு வர, அதற்கும் தன் மீதே கோபப்பட்டாள். இது மட்டுமா அவன் அருகில் வந்தாலே சுற்றியிருக்கும் உலகமே அல்லவா மறந்து போய் விடுகிறது.

எதையும் செய்வதறியாது மேலும் எதையெதையோ யோசித்துக் கொண்டே சென்றவள் வெகுநேரத்திற்குப் பிறகே தூங்கச் சென்றாள்.

கணவன் நல்ல தூக்கத்திலிருப்பது தெரிய சத்தம் செய்யாது கட்டிலின் மறுபக்கத்தில் படுத்துக் கொண்டாள்.

10

மறுநாள் காலையில் கண்ணிழித்த போதும் கணவன் அருகில் இல்லாததைக் கண்டாள் மதுமிதா.

காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தவள், ஹாலில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த தனது அத்தை மாமாவிடம் சில வார்த்தைகள் பேசிவிட்டுக் கிச்சனுக்கு வந்தாள்.

“காஃபி எடுத்துக்கோங்கம்மா” என்று ட்ரேயுடன் ஜெயந்தி வந்து நின்றிருக்க, “எல்லாருக்கும் குடுத்தாச்சா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே தானும் ஒரு கப்பைக் கையில் எடுத்தாள்.

“பெரியம்மாவுக்கும், ஐயாவுக்கும் குடுத்தாச்சுங்கம்மா, சின்னய்யா எங்கயோ வெளிய போயிருக்காராம் அதனால் அவருக்கு மட்டும் இன்னும் தரல.”

“சரி ஜெயந்தி நீ போய் வேலயப் பாரு” என்று அவளை அனுப்பியவள் காலையிலேயே வெளியே எங்கு போயிருப்பானென்று நினைத்துக் கொண்டே கையிலிருந்த காஃபியைக் குடிக்கத் தொடங்கினாள்.

உடனே ‘வேலையென்று வந்துவிட்டால் உன் கணவன் நேரங்காலம் பார்க்க மாட்டானென்று’ தனது அத்தை சொன்னதுதான் நினைவுக்கு வந்தது.

சில நிமிடங்களில் ஹாலில் தனது கணவனின் பேச்சுக்குரல் கேட்க, அவனுக்குக் காஃபியைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்தாள்.

“மத்தவங்க எல்லாரும் ஆச்சா?” என்ற கேள்வியுடன் கணவன் காஃபியை எடுத்துக் கொள்ள, அதற்கு பதில் சொல்வது மதுமிதாவிற்கும் கலபமாக இருந்தது.

மேலும் சிறிது நேரத்தில் வீட்டு ஆண்கள் கம்பெனிக்கும், அத்தை மருத்துவமனைக்கும் கிளம்பிச் சென்றுவிட, தனியாக இருக்கப் பிடிக்காமல் எரிச்சல்தான் வந்தது மதுமிதாவிற்கு, முக்கியமாகக் கணவனின் மேல்தான் எரிச்சலும் கோபமும் அதிகமாக வந்தது, தொழில் தொழிலென்று இப்படிப் பறந்தால் அனைவரும்தான் கோடிஸ்வர்கள் ஆகிவிடுவார்களென்று ஏளனமாகத்தான் நினைக்கத் தோன்றியது.

நன்கு யோசித்துப் பார்த்ததில் தான் கணவனிடம் தான் பேசக்கூடாது, ஆனால் அவனாக வந்து தன்னிடம் பேச வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கும் தனது விசித்திரமான மனநிலை அவளுக்கேப் புரிந்தது.

ஆனாலும் ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாக மதிக்கும் தனக்கு ஏன் இருந்திருந்து இப்படியொரு வாழ்க்கை அமைந்தது என்று மனம் ஒரு பக்கம் புலம்ப, இந்த அளவிற்குத் தான் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமில்லையோ என்றும் இன்னொரு பக்கம் நினைக்கத் தோன்றியது.

பெரிதாக வேலையென்று எடுத்துச் செய்ய எதுவும் இல்லாததால், மெதுவாகச் சென்று குளித்து விட்டு வெளியே வந்தவள் தனது அறையிலிருக்கும் டெலிபோன் ஒலிக்கச் சென்று எடுத்துப் பேசினாள்.

எதிர் முனையில் தனது கணவனின் மாமா அதாவது தனது மாமனாரின் தங்கை கணவர் பேச "சொல்லுங்க" என்றாள்.

இவரால் தான் சாதாரணமாகத் தனது கணவன் செய்பவை கூடத் தனக்குத் தவறாகப் படுகிறதோ என்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

"உன் வீட்டுக்காரர் எங்க போயிருக்கார்?" என்று அவர் கேட்க, "ஆஃபீஸுக்கு" என்று உடனே சொன்னாள் மதுமிதா.

"அப்பிடின்னு நீ நினைச்சுட்டிருக்க" என்று அவரிடமிருந்து பட்டென்று வந்த பதிலில், என்ன இவர் என்று ஏற்கனவே இருந்த எரிச்சல் இப்பொழுது கோபமாகவும் மாறியிருந்தது.

"நான் சொல்றத நம்ப முடியலேன்னா நீ வேணும்னா இன்னுமொரு அரை மணி நேரத்துல நான் சொல்ற இடத்துக்குப் போய் நின்னுபாரு."

சை, இவருடைய வயதிற்கு எப்பிடி இவரால் இந்த அளவிற்குக் கேவலமாக நடந்துகொள்ள முடிகிறது.

"நீ என்னத்தான் தப்பா நினைக்கறேன்னு எனக்குப் புரியுது, உன்ன எம்பொண்ணா நினைக்கறதுனாலதான் எந்தப் பிரதிபலனும் எதிர் பார்க்காம

உனக்காக இந்த அளவுக்கு இறங்கி வந்து பேசிட்டிருக்கேன். நீ உம்புருஷனப் பத்தித் தெரிஞ்சுக்கறதுக்காக மட்டுமில்ல என்ன நீ சீப்பா நினைச்சுடக் கூடாதுங்கறதுக்காகவும் தான் சொல்றேன். தயவு செஞ்சு இன்னும் அரைமணி நேரத்துக்குள்ள நான் சொல்ற இடத்துக்குப்போய்ப் பாரு" என்றவர் மீண்டுமொரு முறை சொன்னதையே இன்னும் விரிவாகத் திரும்பச் சொல்லிவிட்டுப் போனை வைத்திருந்தார்.

கடவுளே என்னை ஏன் இப்படியெல்லாம் சோதிக்கிறாயென்று மனம் வெறுத்துப் போய் விட்டிருந்தது மதுமிதாவிற்கு.

ஏதோ ஒருமுறை என்றால் போனால் போகிற தென்று பொறுத்துக் கொள்ளலாம்தான், மகளாம் அக்கறையாம் இனியொரு முறை இப்படி ஏதாவது சொல்லட்டும் பேசிக் கொள்கிறேனென்று மனதிற்குள் எரிச்சலுடன் நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் தொடர்ந்து மேலே யோசிக்கப் போகத்தான் அவரும் ஒன்றும் தான் உடனே அனைத்தையும் நம்பிவிட வேண்டுமென்று எதிர் பார்க்கவில்லையே என்று தோன்றியது.

முதலில் நேரில் சென்று பார்க்க மட்டும் தானே சொல்கிறார், ஆனால் அவர் சொல்வதெல்லாம் இல்லையென்றாகும் பொழுது முகத்தை எங்கே கொண்டு போய் வைத்துக் கொள்வார்.

என்னதான் வயதில் பெரியவராகவும் கணவனுடைய மாமாவாகவுமே இருந்தாலும் கூட அவரது வார்த்தைகளை நம்பிக்கொண்டு கணவனை உளவு பார்க்கும் அப்படியொரு கீழ்த்தரமான செயலைத் தான் செய்வதா.

கூடாது வேண்டாம் என்று அதை அத்தோடு விட்டுவிடவும் மதுமிதாவால் முடியவில்லை.

நெருப்பு இருக்கத்தானே புகையச் செய்கிறது அதுபோலக் கணவனின் மேல் தவறு இருக்கப் போய்த்தானே அதை இவர் மிகைப்படுத்திக் காட்ட முயற்சி செய்கிறார் என்று தோன்றியது.

இவ்வளவு ஏன், நேற்று காலையில் அவர் சொல்லி விட்டுச் சென்றதைக் கணவன் தன் வாயாலேயே இரவு ஒத்துக்கொள்ளவில்லையா.

தொடர்ந்து மேலே யோசிக்க யோசிக்க, அவர் சொல்வதைப் போலத்தான் ஏன் நேரிலேயே சென்று பார்த்து உறுதி செய்து கொண்டுவிடக் கூடாது என்று தோன்றத் தொடங்கி விட்டிருந்தது.

அதற்குப்பிறகு என்னதான் சென்று பார்த்து விடுவதென்று முடிவு செய்துவிட்டிருந்தாலும், மனம் கசந்து சை என்று ஆகி விட்டிருந்தது.

ஆனாலும் தான் செல்லத்தான் வேண்டும், நீங்கள் சொல்வது போலெல்லாம் என் கணவன் ஒன்றும் மோசமானவன் இல்லையென்று கணவனுடைய மாமாவின் முகத்தில் கரியைப் பூசத்தான்

வேண்டும் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்ட மதுமிதா, அவர் சொன்ன இடத்தை அவர் சொல்லியிருந்த நேரத்திற்குள் சென்றடைந்திருந்தாள்.

அவர் சொல்லியிருந்தது போலவே அங்கிருந்த அந்தப் பெரிய மருத்துவமனைக்கு முன்பாக இருந்த அந்தப் பூங்காவினுள் சென்று செடி கொடிகள் அடர்ந்திருந்த அந்தக் கல் பெஞ்ச்சில் அமர்ந்தாள்.

சில வினாடிகள் தான் சென்றிருக்கும் அதற்குள் தனது கணவன் ஒரு பெண்ணுடன் மருத்துவமனையிலிருந்து வெளியே வருவதைக் கண்டாள்.

அந்தப் பெண் பூஜா

தனது கணவனும், அவளும் பேசிக் கொண்டு சென்றதை மனம் வலிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மட்டும்தான் அவளால் முடிந்தது.

ஏதோ இந்தப் பூஜாவை நேற்று இரவு எதிர்பாராத விதமாகத் தியேட்டரில் சந்தித்துக் கொண்டதைப் போல ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டானே ஆனால் இப்பொழுது...

சரிதான் அனைத்துமே பக்கா நாடகம், தன்னைப் போல ஒரு ஏமாளி கிடைத்தால் இது என்ன இன்னும் இதைப்போல என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார்கள்.

அது மட்டுமல்லாமல் மற்றொரு முறையும் கூட மருத்துவமனைக்குள் சென்ற தனது கணவனும் பூஜாவும், தொடர்ந்து வந்த சில நிமிடங்களுக்கும் மேலேயே மீண்டும் முன்னைப் போலவே மிகவும்

மும்முரமாகப் பேசிக்கொண்டே வெளியே வருவதைக் கண்டாள்.

இந்த முறையும் கூட கணவனுடைய மாமா சொன்னது உண்மையாகிவிட்டதே என்று நினைத்த மதுமிதாவிற்கு மனம் மிகவும் பாரமாகி விட்டிருந்தது.

வேகமாக வெளியே வந்தவள் வெகுதூரம் தள்ளி நிறுத்தப்பட்டிருந்த காரை டிரைவரிடம் சொல்லி எடுக்கச் சொன்னாள்.

அன்று இரவு பிஸினஸ் விஷயமாக வெளியே ஒரு முக்கியமான மீட்டிங் இருப்பதால் அதை முடித்துக்கொண்டு அப்படியே டின்னரையும் முடித்துக் கொண்டு இரவு வீடு வந்து சேர்வதற்கு மணி பத்துக்கு மேல் ஆகுமென்று ஏற்கனவே மனைவியைப் போனில் அழைத்துச் சொல்லி விட்டிருந்தான் வருணசங்கர்.

தனது கணவனைப் பொறுத்தவரை அவன் எப்பொழுதுமே தேவையற்ற ஒளிவு மறைவுகள் எதுவுமின்றி வெளிப்படையாகத்தான் இருக்கிறான், தான்தான் அவனிடம் நிறைய எதிர்பார்த்து இப்படி ஏமாந்து நிற்கிறோமென்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

என்ன முயன்றும் அன்று எந்த வேலையும் செய்ய முடியாது போயிருக்க, நேரத்திலேயே டின்னரை முடித்துக்கொண்டு தங்களுடைய அறைக்கு வந்து விட்டிருந்தாள்.

முதல் நாள் இரவு வெகுநேரம் கழித்துத் தூங்கிய தாலோ அல்லது காலையிலிருந்து இந்த மன உளைச்சலும் வேறு சேர்ந்து கொண்டதாலோ தலைவலி விண்விண்ணென்று தெறிக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தது.

அதிலும் தனது கணவனைப் பொறுத்தவரை அவனுக்கு அவசியமென்றுபடாத எதற்காகவும் அவன் சிறிதும் அலட்டிக்கொள்ள மாட்டான் என்பதோடு யாருக்காகவும் எதையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவும் மாட்டான் என்பதால் இனிமேல் என்ன நடந்தாலும் தான் சகித்துக் கொண்டுதான் போயாக வேண்டுமோ என்று விரக்தியுடன் நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் அப்படிக்கணவன் செய்யும் அனைத்தையும் எதுவுமே பேசாமல் பொறுத்துப் போவது தன்னால் சுத்தமாக முடியாது என்பதிலும் மதுமிதாவிற்கு சிறிதும் சந்தேகம் இருக்கவில்லை.

இப்படி எதையெதையோ யோசித்துக் கொண்டு கைகளில் இருந்த அன்றைய நாளிதழைப் பெயருக்குப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தவள், அறைக்கதவு திறக்கப்படும் ஒசையில் சற்றே நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

கணவன் உள்ளே வந்து கொண்டிருக்கத் தான் மும்முரமாகப் படித்துக் கொண்டிருப்பதைப்போலக் காட்டிக் கொண்டாள் மதுமிதா.

சில வினாடிகள் நின்று கணவன் தன்னை கவனித்து விட்டுப் பிறகு உள்ளே சென்றானோ என்று தோன்றியது.

சரிதான் போகட்டும், மற்றவர்களைப் போலத் தன்னால் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அவனுக்கு சேவகம் செய்ய முடியாதென்பதை முதலில் அவன் புரிந்து கொள்ளட்டும்.

வருண்சங்கர் தான் குளியலறையிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது தூங்கச் செல்வதற்காகப் படுக்கையை உதறிக் கொண்டிருந்த மனைவியைப் பார்த்தான்.

“அது சரிதான் டயர்டா தான் இருக்கும் படுக்கப் போக வேண்டியது தான்.”

அப்படிச் சொன்ன கணவனின் ஏளன வார்த்தைகள் புரியாமல் சற்றே திரும்பிப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

இரவு உடையை மாற்றிக்கொண்டு திரும்பிய வருண்சங்கர் “என்னதான் கார டிரைவர் ஓட்டினாலும் ஒவ்வொரு இடத்துலயும் ஏறி இறங்கிப் பார்க்க வேண்டாமா?” என்று அதே ஏளனப் புன்னகையுடன் மனைவியைப் பார்த்தான்.

தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மனைவியிடம் “என்ன நான் சொல்றது சரிதானா?” என்று கேட்டான்..

எதற்காகத் தன்னிடம் இப்படிக் கேட்கிறான் என்று யோசித்த மதுமிதா கணவனுக்கு பதிலெதுவும் சொல்லாமல் மீண்டும் திரும்பிக் கொண்டாள்.

“என்ன பேசு?”

டேபிள் மேலிருந்த அந்த வாட்டர் ப்யூரி ஃபைபரில் ஒரு டம்ளர் தண்ணீரைப் பிடித்துக் குடித்துவிட்டுத் திரும்பியவள் “புரியற மாதிரி கேட்டா ஏன் பேசாம இருக்கப் போறேன்” என்றாள்.

“சரி சொல்லு, ஏன் ஹாஸ்பிட்டலோட உன் உளவு வேலையை நிறுத்திட்ட? இல்ல அதுக்கு மேலயும் வந்தியா நான் தான் பாக்கத் தவறிட்டேனா?”

கடவுளே இவனுக்கு எப்படித் தெரிந்தது “என்ன ஆச்சரியமா இருக்கா? சொல்லு எதுக்காக அப்பிடி செஞ்சு?”

.....

“இல்லன்னு சொல்லி இன்னும் மேலமேல உன்ன நீயே கீழ இறக்கிக்காத.”

“நான் எதுக்கு இல்லேன்னு சொல்லணும் நான் வேறொரு வேலையா அங்க வந்தப்ப...”

“இதுக்கு நீ இல்லன்னே சொல்லியிருக்கலாம்?”

கணவனின் அழுத்தமான வார்த்தைகள் நெஞ்சக் கூட்டிற்குள் குளிரைப் பரப்ப, அது முகத்தில் தெரிந்து விடாதவாறு நடந்துகொள்ள மதுமிதா வெகுவாக சிரமப்பட்டுத்தான் போனாள்.

“அது எப்பிடி நம்ம வீட்டுக் காரையே எடுத்துட்டு வந்து உன்னால இப்படியொரு வேலையு செய்ய முடிஞ்சது?”

.....

"நீ வந்த காருக்கு ஒரு நாலு கார் தள்ளிதான் நான் என்னோட காரப் பார்க் செஞ்சிருந்தேன், என்னப் பார்த்ததும் ஓடிவந்து டிரைவர் அவனாவே எல்லாத்தையும் சொல்றான் நல்லவேள நான் வரச்சொல்லி தான் நீ வந்திருக்கேன்னு அவனாவே நினைச்சுக்கிட்டான்."

.....

ஓ அப்படித்தான் இவனுக்குத் தெரிந்ததா.

"சொல்லு ஏன் இவ்வளவு சீப்பா நடந்துக்கற?"

"ம் எல்லாம் முதல்ல நீங்க சீப்பா நடந்துக்கறது னால தான்."

அழுத்தமான காலடிகளுடன் தனக்கு அருகில் வந்து நின்றிருந்த கணவனின் முகத்தைத் தன்னால் இயன்ற அளவு நிமிர்ந்து பார்த்த மதுமிதா, "ஏன் உள்ளத அப்பிடயே சொல்லிட்டாளேன் அதிர்ச்சியா இருக்கா?" என்று கேட்டாள்.

"ஓ அப்ப நான் சீப்பா நடந்துக்கறவன்னு முடிவே பண்ணிட்ட?" என்ற கணவனின் உணர்ச்சி துடைக்கப்பட்ட குரலும் முகமும் தன்னை இந்த அளவிற்கு பாதிக்குமென்று மதுமிதா சற்றும் எதிர் பார்த்திருக்கவில்லை.

.....

"அது சரிதான், எப்ப நீ உளவு பாக்கவே கிளம்பிட்டயோ அதுக்கு மேல இனி சொல்ல என்ன இருக்கு."

"இல்ல நான் சொல்றதக்..."

"எப்பிடயோ என்னப்பத்தி நீ இப்பிடயொரு முடிவுக்கு வந்துட்டதால நானும் இனி எதுக்காகவும் யோசிக்க வேண்டிய அவசியமே இல்ல பாரு"

தான் எதைச் சொன்னாலும் அதைக் கேட்கும் மனநிலையில் இப்பொழுது கணவன் இல்லை என்பதை மதுமிதாவால் நன்றாகவே உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

தான் அப்படிச் சென்று பார்த்திருக்கக் கூடாதோ.

அப்படிப் பார்த்தால் இவன் நடந்து கொள்வதை மட்டும் எதில் சேர்ப்பதாம், நான் என்னிஷ்டத் திற்குத்தான் நடந்து கொள்வேன் உன்னைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் அக்கறையில்லை என்பதைப் போலத்தானே இவன் அனைத்தையும் செய்கிறான்.

எப்படிப் பார்த்தாலும் தான் செய்தது தவறுதான் என்ற குற்ற மனப்பான்மை இப்பொழுது மதுமிதா விடமிருந்து சிறிது சிறிதாகக் காணாமல் போய்க் கொண்டிருந்தது.

தன் மேலிருக்கும் தவறுகளை உணர்ந்து முதலில் இவன் இறங்கி வரட்டும், தான் சமாதானமாகப் போவதைப் பற்றிப் பிறகு பார்க்கலாம் என்னும் மனநிலைக்கு முழுமையாகவே வந்து விட்டிருந்தாள்.

மனதின் எண்ணங்கள் முகத்திலும் பிரதிபலித்து விட அந்த எரிச்சலை மறைக்கக் கூட முயலாது பார்த்த மனைவியிடம், "ஆரம்பத்துலிருந்து எனக்கு

உங்கிட்ட ரொம்பப் பிடிச்ச விஷயத்துல இந்தத் திமிரும் ஒன்னு" என்றான் வருண்சங்கர்.

"ஓ அப்ப நீங்க என்ன செஞ்சாலும் பேசாம சிரிச்சுட்டே போய்ட்டா நல்லவன்னு சொல்லுவீங்க அப்பிடித்தான?"

"எப்பிடி வேணும்னாலும் நடந்துக்கறவனோ இல்ல என்ன வேணும்னாலும் சொல்றவனோ நான் கிடையாதுங்கறது உனக்கே தெரியும். கொஞ்சம் பொறுமையா உக்காந்து நடுநிலையா யோசிச்சுப்பாரு, நீ கேவலமா நடந்துக்கறது அப்பதான் உன்னால புரிஞ்சுக்க முடியும்."

"சரிதான், அப்பிடி உங்க இடத்துலிருந்து பாக்கும்போது நான் நடந்துக்கறது கேவலமன்னு உங்களுக்குப் பட்டாலும் அதுக்குக் காரணமும் நீங்கதான் அப்பிடிங்கறதையும் முதல்ல நீங்க புரிஞ்சுக்கோங்க"

"அதான் ஏற்கனவே சொல்லிட்டேனே நீ திமிர் பிடிச்சவன்னு, ஆனாலும் நல்லாப் பேசற" என்று தனக்கு மிக அருகில் வந்து விட்டிருந்த கணவனிடமிருந்து இரண்டடி பின்னால் நகர்ந்திருந்தாள் மதுமிதா.

மேலும் இரண்டடி பின்னால் சென்றிருந்தவள் காலில் கட்டில் தட்டுப்பட அதற்குமேல் செல்ல வழியில்லாமல் அப்படியே நின்று விட்டிருந்தாள்.

அதேபோலத் தன்னை நெருங்கி வந்து தனது தோள்ப்பட்டைகளில் கைகளை வைத்திருந்த கணவனிடம் "என்ன விடுங்க முதல்ல" என்று எரிந்து விழுந்தாள்.

ஆனால் மனைவியின் மறுப்பைக் காதில்கூட வாங்கிக் கொள்ளாமல் மேலும் மனைவியை நெருங்கியிருந்த வருண்சங்கர், அவளுடைய முகத்தை நோக்கிக் குனிந்திருந்தான்.

"சொல்றது கேக்கல?" என்று பலம் கொண்ட மட்டும் தனது இரண்டு கைகளாலும் கணவனைப் பிடித்துத் தள்ளிய மதுமிதா, அதற்கெல்லாம் சிறிதும் அசைந்து கொடுக்காது அப்படியே நின்று தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனைக் கேபத்துடன் பார்த்தாள்.

"நீ உம்மனசுல என்னதான் நினைச்சுட்டிருக்க?"

"எனக்கு உங்களப் பாக்கவே பிடிக்கல."

எதுவும் பேசாமல் உணர்ச்சி துடைக்கப்பட்ட முகத்துடன் தன்னைப் பார்த்த கணவனை தானும் கோபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் மதுமிதா.

"போதும் எல்லாத்துக்கும் ஒரு எல்லையிருக்கு."

"அதத்தான் நானும் சொல்றேன்" என்று பட்டென்று சொல்லி விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

எதுவும் பேசாமல் மேலும் நெருங்கித் தன்னை அணைத்திருந்த கணவனிடமிருந்து தன்னை

விடுவித்துக் கொள்ள வெகுவாக முயன்றவள் பிறகு அந்த முயற்சி பலிக்காமல் அவனுடைய கைகளிலேயே தொய்ந்தாள்.

11

அன்றும் வழக்கம் போலக் காலையில் தான் கண்விழித்தபோது படுக்கையில் கணவன் இல்லாததைக் கண்டாள் மதுமிதா.

உடனே இரவு நடந்ததுதான் நினைவிற்கு வந்தது.

ஏனோ படுக்கையைவிட்டு எழவே மனம் வராதுபோக, பேசாமல் அப்படியே படுத்துக் கொண்டு விட்டிருந்தாள்.

எழுந்து சென்றால் அனைவரையும் சந்தித்தாக வேண்டும், முக்கியமாகக் கணவனை.

பார்த்தாயா நான் நினைத்தது தானே நடந்தது என்பதைப் போலக் கணவன் தன்னைப் பார்ப்பதை மதுமிதாவால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

அதுவும் கல்லூரியில் படித்த காலத்திலிருந்தே கணவன் எந்தவொரு விஷயத்திலும் தான் நினைத்ததை நடத்தியே தீருவான் என்பதை நன்கு அறிந்தவளென்பதால், அந்த வீட்டில் இனிமேல் வரப்போகும் தனது எதிர்கால வாழ்க்கையை

நினைத்துப் பார்க்கவே அவளுக்கு மிகவும் பயமாக இருந்தது.

கணவனின் மேல் தான் வைத்திருக்கும் காதலும் அவனுக்காகத் தான் கிடந்து ஏங்கியதும் ஏதோ பலப்பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்ததைப் போலத் தோன்றியதில் அவளுக்கே மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஆனால் அவளது தோழியின் தற்கொலைக்கு முக்கியக் காரணமான இவனைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று நினைத்துத் திருமணம் செய்து கொண்டு விட்டுப் பிறகு தானே சிக்கிக் கொண்டு இப்படித் தவிக்க நேரிடுமென்று மதுமிதா கனவிலும் நினைத்துப் பார்த்திருக்கவில்லை.

ஒருவழியாக மதுமிதா கீழே இறங்கி வந்த பொழுது, அவளுடைய கணவன் வருண்சங்கர் கம்பெனிக்குக் கிளம்பிச் சென்று விட்டிருந்தது தெரிந்தது.

“என்னம்மா உடம்புக்கு ஏதாவது முடியலயா?”

ஹாலில் அமர்ந்து பேப்பரைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த மகேஸ்வரி தனது மருமகளைப் பார்த்துக் கேட்க, “அதெல்லாம் ஒன்னுமில்ல அத்தெ” என்று அவசரமாக மறுத்தாள் மதுமிதா.

“குட்மானிங் மருமகளே” என்று புன்னகையுடன் கம்பெனிக்குக் கிளம்பத் தயாராக ஹாலுக்கு வந்த தனது மாமனார் நடராஜனுக்குத் தானும் பதிலுக்கு வணக்கம் சொன்னாள்.

“ஏம்மா பாக்க டல்லாத் தெரியற?”

“அதெல்லாம் ஒன்னுமில்ல மாமா”

“உன் வீட்டுக்காரர் ஏதாவது சொன்னாரா? அப்படி ஏதாவது இருந்தா சொல்லு அவன ஒருகை பாத்துடலாம்” என்றவரின் பாவனையில் இப்பொழுது தானும் சிரித்து விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

“அவன, நீங்க?” என்று புன்னகையுடன் தன்னைப் பார்த்த மனைவியிடம், “ஏன் அவங்கிட்டயும் உன்னப்பாத்து பயப்படற மாதிரியே பயந்துக்குவேன்னு நினைச்சுட்டியா?” என்று கேட்டார் நடராஜன்.

“அடடா நீங்க என்னப்பாத்து பயப்பட்டறதா, இது அதவிட பெரிய ஜோக்கா இருக்கே” என்ற மகேஸ்வரி “இந்த விஷயத்துல அப்பாவும் மகனும் ரெண்டு பேருமே ஒரே மாதிரிதான் மது. வெளிய இருந்து பாக்கறவங்களுக்கு ஒன்னுமே தெரியாது எவ்வளவு ஸாஃப்டா, அன்பா நடந்துக்கறாங்கன்னு தான் தோணும் ஆனா உள்ள பாத்தா தான்...”

பாதியில் பேச்சை நிறுத்தி விட்டிருந்த தனது அத்நையின் முகத்திலிருந்த சிரிப்பையும் “ம் சொல்லு...” என்பதைப் போலப் புன்னகையுடன் மனைவியைப் பார்த்த தனது மாமனாரின் முகத்தில் தெரிந்த சிரிப்பையும் பார்த்த மதுமிதாவாலும் சிரிப்பைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

“அதுசரி, பொழுது போகாம வீட்ல தனியா உக்காந்து யோசிச்சுட்டே இருந்தா இப்பிடி மத்தவங்களைக் குறை சொல்லத்தான் தோணும்.”

“சரி, அதுக்கு என்ன செய்யலாம்னு சொல்றீங்க?” என்று கேட்ட மனைவியிடம் “பேசாம எங்குடக் கம்பெனிக்கு வந்துடு” என்றார்.

“அப்புறம் முழுநேரமும் பாத்துட்டே இருந்தா அதனால வேற ஏதாவது பிரச்சனை வருமே.”

“மொத்தத்துல இல்லாத பிரச்சனைகளுக்கும் கூட சேத்து கவலப்பட்டறதுதான் உன்னோட பிரச்சனைன்னு தெரியுது” என்று சோஃபாவில் அமர்ந்து ஷாவை மாட்டிக் கொண்டிருந்த தனது கணவனிடம் “என்னங்க எனக்கு நீங்க ஒரு உதவி செய்யணும்” என்று கேட்டார் மகேஸ்வரி.

“சொல்லு.”

“இதுல வருணுக்கு டிஃபன் இருக்கு நான் சொன்னேன்னு அவன சாப்பிடச் சொல்லி ஒரு வார்த்தை சொல்ல முடியுமா?” என்று அவர் கணவனிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே டிரைவர் வந்து பணிவுடன் அவர் கையிலிருந்த டிஃபன் பேக்கை வாங்கிக் கொண்டு சென்றான்.

என்னது கணவன் சாப்பிடாமலே சென்று விட்டானா என்று மதுமிதா மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டிருக்க, “இருந்திருந்து இன்னைக்குப் போய் ஏன் இப்பிடிப் போனானோ” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டார் மகேஸ்வரி.

அதென்ன இருந்திருந்து இன்றைக்கு...

கடவுளே இன்று கணவனுடைய பிறந்தநாள் அல்லவா.

அதையெப்படி நான் மறந்தே போனேன்.

ஆனால் நினைவில் இருந்திருந்தால் மட்டும் வாழ்த்தியிருப்பேனா.

“என்னமா ஒரே யோசனையா இருக்க?” என்ற தனது அத்மையின் குரலில் நடப்புக்கு வந்தாள் மதுமிதா.

“இந்தாமா காஃபி எடுத்துக்கோ.”

“என்ன அத்தெ நீங்க போய்...” என்று தயங்கிக்கொண்டே தனது அத்மையிடமிருந்து ஒரு கப்பை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“வாம்மா, வந்து உக்காரு.”

மகேஸ்வரி அமர்ந்திருக்க, அவருக்கு எதிரி லிருந்த இருக்கையில் தானும் அமர்ந்து கையி லிருந்த காஃபியைக் குடிக்கத் தொடங்கினாள் மதுமிதா.

“ரெண்டுநாளா நீ மட்டும் தனியா, வீட்ல ரொம்பவும் போரடிச்சிருக்கும் இல்லையா.”

அவருக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் சில வினாடிகள் விழித்தவள் “ஆமா அத்தெ கொஞ்சம் போர்தான்” என்றாள்.

ஆனாலும் மதுமிதாவின் மனதிற்குள் நேற்றைக்கு முதல் நாள் கணவனின் மாமா வந்து விட்டுப் போனது, நேற்று போனில் அவர் பேசியது இவை தான் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

அவர் மட்டும் பேசாமல் இருந்திருந்தால் இத்தனை துன்பங்கள் இல்லையோ என்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“நேத்தைக்கு முதல்நாள் அவரோட மாமா விஸ்வநாதன், அதான் மாமாவோட தங்கை ஹஸ்பண்ட் வந்திருந்தார் அத்தெ...”

“அதான் நீ நேத்தே சொன்னியே” என்ற மகேஸ்வரியாலும் அவர் வந்தால் சும்மா போக மாட்டாரே அதுவும் வீட்டில் யாரும் இல்லாத சமயமாக வேறு பார்த்து வந்திருக்கிறார் இனி தேவையில்லாமல் என்னென்ன பேசினாரோ என்று நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“உங்களுக்குள்ள ஏதாவது,,, வருண் ஏதாவது சொன்னானா?”

தனது அத்மையின் கேள்வியில்தான் மீண்டும் நடப்புக்கு வந்திருந்தாள் மதுமிதா.

“என்ன அத்தெ கேட்டிங்க?”

“இல்ல பாக்கவே ரொம்ப டல்லா, எப்பவும் யோசனையே இருக்கயே ஏதாவது பிரச்சனையா?”

“அச்சச்சோ, என்ன அத்தெ நீங்க? அப்பிடி யெல்லாம் எதுவுமில்ல.”

“இல்ல வருணோட குணம் தெரிஞ்சதுனால தான் கேக்கறேன் அவனுக்குக் கோபம் எதுக் கெடுத்தாலும் சீக்கீரம் வந்துடும்...”

“அப்பிடியெல்லாம் எதுவுமில்லையே அத்தெ, அவரொன்னும் அப்பிடியெல்லாம் இல்ல. கோபம் இருக்கற இடத்துலதான் குணம் இருக்கும்னு சொல்லுவாங்க, வருணும் அந்த மாதிரிதான்.”

தன்னையறியாமலேயே கணவனைத் தாங்கிப் பேசியிருந்த மதுமிதா, அதற்குப் பிறகுதான் தான் அப்படிப் பேசியிருந்ததையே உணர்ந்தாள்.

“வருணப் பொறுத்தவரைக்கும் எல்லா விஷயங்கள் லயுமே அவன் எதிர்பாக்கறது நடந்தாகணும்னு நினைக்கறவன். அதுக்குக் குறுக்க யார் வற்றதையும் அவன் எப்பவும் விரும்பவும் மாட்டான்”

“எங்களுக்கு அவ்வளவா விருப்பமில்லன் னாலும் உங்க கல்யாணமும் கூட அப்பிடி நடந்த ஒன்னுதான்”

“ஆனா உன்னப் பாத்த பின்னாடி பரவாயில்ல வருணுக்கு எல்லா விதத்துலயும் நீ பொறுத்தமானவ தானனு எங்களுக்கு மனசுக்குள்ள கொஞ்சம் நிம்மதி.”

“அதுக்கப்புறமும் இத்தனை நாள்ல அந்த நிம்மதி அதிகம்தான் ஆகியிருக்கு, அந்த நம்பிக்கைய நீ எப்பவும் காப்பாத்துவேங்கற நம்பிக்கை எங்க ளுக்கும் நிறையவே இருக்கு.”

“உனக்கு இந்த அளவுக்குக் கூட எதையும் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லங்கறது எனக்கும்

தெரியும்மா, வேணும்னே பொறாமைல கூட ஒரு சிலர் ஏதாவது சொல்லலாம் அத நீ உண்மைன்னு நம்பிடக் கூடாதுங்கறதுக்காகத்தான் இதக்கூட நான் சொல்ல வேண்டியதாயிடுச்சு” என்று தனது அத்தை முடித்த போது அவர் தனது கணவனின் தங்கை குடும்பத்தி னரை மனதில் வைத்துத்தான் சொன்னாரோ என்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

நன்கு யோசித்துப் பார்த்த போதுதான் ஆம் அதுதான் காரணம் என்பதும் அவளுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது.

வருணும் ஒருசில விஷயங்களில் மாறித்தான் ஆக வேண்டும், ஆனால் அதை அவனுக்கு யார் புரிய வைப்பது என்று மகேஸ்வரியாலும் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

தான் ஒன்றை நினைத்து விட்டால் யாருக் காகவும் அதை மாற்றிக் கொள்ளாமல் இப்படியா ஒரேயடியாக உடும்புப் பிடியாக நிற்பதென்று மகனை நினைத்து அவருக்கு எரிச்சல் கூட வந்திருந்தது.

திருமணம் முடிந்து மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு ஜாலியாக சில வாரங்கள் எங்காவது சென்று விட்டு வராமல், பாவம் இந்தச் சிறு பெண்ணிற்கும் ஆசையிருக்கும் தானே என்று மருமகளுக்காக அவரது மனம் பரிந்து வந்தது!

மகன் என்னதான் அதற்கு வேறு காரணங்களை சொன்னாலும் தொழில்கள் அனைத்தும் விரிவாக்கத் தில் சென்று கொண்டிருப்பது தான் அவன் இப்பொழுது

வெளியே செல்வதை விரும்பாததற்கான முக்கியக் காரணம் என்பதும் அவருக்குப் புரியாமல் இல்லை.

தொழிலைப் பார்ப்பதும் முக்கியம்தான், அதுவும் எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டே தான் இருக்கும். அதற்காக...

"அம்மா உங்களுக்கு போன்" என்று ஜெயந்தி வந்து சொல்ல, எழுந்து சென்றார் மகேஸ்வரி.

குனிந்து டீபாயின் மேலிருந்த காலி காஃபி கப்பளை எடுத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தவளிடம் "என்னாச்சு ஜெயந்தி உனக்கு?" என்று கேட்டாள் மதுமிதா

.....

'தயக்கத்துடன் எதுவும் பேசாமல் நின்றிருந்த வளிடம் "பரவாயில்ல சொல்லலேன்னாலும் ஒன்னும் பிரச்சனையில்ல ஒரு சில நாளா பாக்கவே நீ ரொம்ப டல்லா இருக்கியேன்னுதான் கேட்டேன்"

"அச்சச்சோ சொல்லக் கூடாதுன்னெல்லாம் ஒன்னும் இல்லைங்கம்மா, எனக்குக் கல்யாணம் முடிஞ்சு ஒருமாசம் தான் ஆச்சங்கறது உங்களுக்குத் தெரியும்தான் நினைக்கறேன்."

"ஆமா ஜெயந்தி, அத்தெ சொன்னாங்க."

"இந்தக் கல்யாணத்துக்கு அப்புறம்தானுங்கம்மா பிரச்சனையே" என்று ஒரு சில வினாடிகள் நிறுத்தி யவள் பிறகு அனைத்தையும் சொல்லி விட்டிருந்தாள்.

"என்னது அதாவது என் பொறந்த வீடு ஒரு ஏழைக் குடும்பம்மா, எனக்கு வயசான அப்பா, உடம்புக்கு முடியாத அம்மா, ரெண்டு தங்கை, ஒரு தம்பி இது தாம்மா என் குடும்பம். என்னதான் பணம் இல்லேன்னாலும் நாங்க நிம்மதியா தாம்மா இருந்தோம்"

"என் பொறந்தவீட்டுக்கு குடும்ப நிலை தெரிஞ்சு தூரத்து உறவுக்காரர் ஒருத்தருக்குத்தான் என்னக் கல்யாணம் பண்ணிக் குடுத்தாங்க, ஆனா அவருக்கு ஓரளவுக்கு பணங்காசு சொந்த வீடுன்னு எல்லாமே இருக்கு."

"இப்ப பிரச்சனையே அதுதான், எனக்குன்னு எதுவுமே இல்லையாம் அதாவது நான் பொறந்த வீட்ல இருந்து எதையுமே கொண்டு வரலையாம். அதனால நான் வாங்கற சம்பளத்துல இருந்து சல்லிக்காசு கூட நான் என் பொறந்த வீட்டுக்குக் குடுக்கக் கூடாதாம் ஏன் நான் அங்க போகவே கூடாது, அவங்ககூடப் போன்ல கூடப் பேசக் கூடாது இப்பிடி இன்னும் நிறைய கட்டுதிட்டங்கள் என் புருஷன் விதிச்சிருக்காருமா."

"சரிதான் கொஞ்ச நாளைக்கு உன் புருஷன் சொல்ற மாதிரியே செஞ்சுட்டிரு. உன் பொறந்த வீட்டுக்கு வேணும்னா நான் ஒரு தொகையக் குடுக்க றேன்னு அம்மா கூட சொன்னாங்கமா. சொன்ன மாதிரியே என் தம்பிய வரச்சொல்லி சம்பளத் தேதியண்ணைக்குப் பணமும் கொடுத்து அனுப்பி யிருக்காங்க"

“சரி இனிமேல் எல்லாம் சரியாயிடும்னு நிம்மதியா இருக்கற நேரத்துலதான் திரும்பவும் பிரச்சனைமா. அப்பதாம்மா எனக்கும் தெரிஞ்சது குடும்பம் நிம்மதியாப் போகணுங்கற எண்ணமெல்லாம் அவருக்கு இல்ல. அவரு விரும்பறதெல்லாம் தகுதிக்கு மீறி செலவு செஞ்ச பந்தா காட்டணும். அத நாலுபேர் பாத்து வாயப் பிளக்கணும். இவரப்பத்திப் பெருமையாப் பேசணும். நான் இவ்வளவு நாளும் கஷ்டப்பட்டு சேத்து வெச்ச பணத்தையெல்லாம் கூட கண்ட செலவுகள் செஞ்ச ஒரு வாரத்துல தீத்துட் டாருமா.”

“நான் அத ஒரு வார்த்த கேக்கப் போக, அன்னைக்கு எனக்கு ஒரே அடி உதை தான்”

“சரி எதுவுமே பேசாம இருந்து பாக்கலாம்னு இருந்தாலும் அதுக்கும் வழியில்லாம ஏதோ ஒன்னப் புடிச்சுட்டு தினம்தினம் ஒரே சண்டை தானுங்கமா.”

“கல்யாணமான இந்த ஒரு மாசத்துல அவரு இன்னும் ஒருநாள் கூட எங்கிட்ட சந்தோஷமா சிரிச்சுப் பேசினதில்ல. ஆனா சண்ட சச்சரவு மட்டும் பக்கத்து விட்டுக்காரங்க வந்து என்னன்னு கேக்கற அளவுக்கு தினமும் இருக்கும்.”

“இப்பிடியே போனா போய்யா நீயுமாச்சு நீ கடடின தாலியும் ஆச்சுன்னு கழட்டி எறிஞ்சுட்டு வந்துடத்தான் போறேன்.”

“அச்சச்சோ அப்பிடியெல்லாம் எதையும் செஞ்சுடாத ஜெயந்தி பிரச்சனைகள் நிச்சயம் ஒருநாள் சரியாப் போயிடும், அதுக்காக சொந்தம் இல்லேன்னு ஆயிடுமா?”

“பெரியம்மாவும் அப்பிடித்தான் சொல்றாங்கம்மா, ஆனா வரவர எனக்குத்தான் அந்த நம்பிக்கை சுத்தமா குறைஞ்சுட்டே போகுது” என்று கண்கலங்கியவளை தேறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லி அனுப்பினாள் மதுமிதா.

பாவம் ஜெயந்தி என்று நினைத்துக் கொண்டே திரும்பியவள் அங்கு நின்று கொண்டிருந்த தனது அத்தையைப் பார்த்தாள்.

“ரொம்ப நல்ல பொண்ணுமா ஜெயந்தி, அதிர்ந்து பேசத் தெரியாது எவ்வளவு அன்பா அடக்கமா நடந்துக்குவா தெரியுமா. இவ இங்க வேலைக்கு சேந்த இந்த அஞ்ச வருஷத்துல அவமேல ஒரு சின்ன தப்பு சொல்ற அளவுக்குக் கூட நடந்துக் கிட்டதில்ல. இவ்வளவு பிரமாதமான வாழ்க்கைத் துணை கிடைச்சம் நல்லபடியா வெச்சுக் காப்பாத்த முடியாத அவனெல்லாம் என்ன மனுஷனோ, கல்யாணத்து அன்னைக்கே எல்லார் கூடவும் திமிராதான் நடந்துக்கிட்டான். எப்பிடியோ கடவுள் புண்ணியத்துல இந்தப் பொண்ணோட வாழ்க்கை நல்லபடியா மாறினா சரிதான்” என்றுவிட்டுத் தனது அத்தை செல்ல அவர் சென்ற திசையையே சிறிதுநேரம் பார்த்துக் கொண்டு நின்று விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

தன்னறைக்கு வந்து சேர்ந்திருந்த மதுமிதா விற்குத் தான் ஏதோ மிகப்பெரிய தவறை செய்து கொண்டிருப்பதைப் போல மனம் மிகவும் பாரமாகி விட்டிருந்தது.

எத்தனையோ மடங்கு செல்வமும் செல்வாக்கும் இருந்தும் அதைவிட குணத்தைப் பெரிதாக மதிக்கும் எவ்வளவு பிரமாதமான குடும்பத்திற்குள் தான் வந்து வாழ்க்கைப் பட்டிருக்கிறோமென்று தோன்றியது.

என்னதான் மகன் ஆசைப்பட்டு மணந்து கொண்டு வந்திருந்த பெண்ணாகவே இருந்தாலும் அவளும் சந்தோஷத்துடன் நிம்மதியாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கும் அந்த எண்ணம் எத்தனை பேருக்கு வரும்.

ஆனால் தனக்குத்தான் அந்த அருமை புரிந்து நடந்துகொள்ளவும் அதைப் போற்றிப் பாதுகாக்கவும் தெரியவில்லையோ என்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அனைவருக்கும் மேலாகத் தன்னுடைய கணவன்...

அதிலும் உன்னைப் பார்த்த நாள் முதலே நீதான் என்னுடையவளென்ற முடிவுக்கு மனதிற்குள்

வந்து விட்டதாக ஏதோ நினைவுகளின் தாக்கத்தில் சந்தோஷமாகத் தன்னுடைய கணவன் சொன்ன அந்தத் தருணம்தான் அவளுக்கு அப்பொழுது பார்த்து நினைவிற்கு வந்தது.

என்னதான் படிக்கும் காலத்திலிருந்தே வருணைத் தன் மனம் விரும்பத் தொடங்கி யிருந்தாலும், தேவையற்ற பிரச்சனைகள் எதிலும் மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாதென்று மற்றவர்களிடமிருந்து எப்பொழுதுமே சற்று அளவுக்கு அதிகமாகவே ஒதுக்கத்தைக் கடைபிடிக்கும் தன்னால்தான் அவன் தன்மேல் வைத்திருக்கும் அந்த ஆழமான அன்பையும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையோ என்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

கூடவே அவளின் மீது தனக்குப் பரிதாபம் வர வேண்டுமென்பதற்காகவோ அல்லது ஆறுதல் தேடுவதற்காகவோ வருணின் மேல் தனக்குத் தவறான அபிப்பிராயம் வரும்படியாகவே எந்நேரமும் பேசிக் கொண்டிருந்த தனது தோழி ஸ்வாதியைப் பற்றியும்.

அப்படியானால் அவள் சொன்னது அனைத்துமே பொய்யைத்தான் என்னும் உறுதி தனக்கு இப்பொழுது வந்துவிட்டதா.

அப்படித்தான் என்றால் பிறகு எதற்காக அவள் தன்னுடைய உயிரையே மாய்த்துக் கொள்ள வேண்டும், ஆனால் அவளுடைய இறப்பிற்குக்

காரணம் வருண்தான் என்றும் அன்றிலிருந்து இதுநாள் வரை இன்னும் ஒருவர் கூடச் சொல்லி யிருக்கவில்லையே.

ஒருவேளை இறப்பதற்கு சில வாரங்கள் முன்பு வரை கூட வருணைப் பற்றித் தவறாகவே அவள் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததால்தான் தானும் மனதிற்குள் அப்படியொரு முடிவுக்கு வர நேர்ந்ததோ.

அனைத்திற்கும் மேலாக அவளுடைய இறப்பிற்கு இடையில் வந்த அந்த ஒருமாத கால விடுமுறையில் கூட ஏதாவது நடந்திருக்கலாமே.

தனக்கே என்னவென்று சரியாகப் புலப்படாத ஒன்றிற்குப் போய்த் தான் கணவனை குற்றம் சொல்லிக் கொண்டு திரிவது சரியா.

ஆனாலும்...

வேண்டாம், இதற்கு மேலும் யோசிக்காதே மனமே யோசிக்காதே.

சும்மா இருக்கும் மனம் சாத்தானின் உலைக் களம் என்பது சரியாகத்தான் போயிற்று.

இனிமேல் இந்த மாதிரியான எண்ணங்களுக்குத் தான் மனதிற்குள் சுத்தமாக இடம் கொடுக்கவே கூடாது.

அலட்சியத்துடன் கூடிய அந்த நேரப் பார்வையும், கம்பீரமான அந்த அணுகுமுறையும் நிச்சயமாக எந்தவொரு கீழ்த்தரமான செயல்களுக்குத்

துணை போகவும் தன்னுடைய கணவனால் முடியவே முடியாது.

அதற்கும் மேலாகத் தன்னுடைய மாமனார் மாமியாரைப் போன்ற பிரமாதமான தம்பதியால் பெற்று வளர்க்கப்பட்ட ஒருவனால் அதற்கெல்லாம் துணை போவதென்ன, அந்த மாதிரியான கேவலமான எண்ணங்களைப் பற்றி நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாது.

கணவனைப் பற்றி நல்ல விதமாக யோசிக்கத் தொடங்கியிருந்த மதுமிதாவிடமிருந்து, அதற்குப் பிறகு வாழ்க்கையே மிகமிக இனிமையான ஒன்றாகத் தோன்றத் தொடங்கிவிட்டிருந்தது.

எந்தவொரு சிறு விஷயத்திலும் தன்னுடைய இதம் ஒன்றையே பெரிதாக மதித்துக் கணவன் அனைத்தையும் செய்து வருவதையும் அப்பொழுது தான் அவளால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

அவற்றையெல்லாம் தான் உணர்ந்து போற்றி யிருக்கா விட்டாலும் கூடப் பரவாயில்லை, படிக்கும் காலத்திலிருந்தே அவன் அப்படிச் செய்தவை அனைத்தையும் எந்த அளவிற்கு மட்டமாக நினைத்தோம் என்பதைத்தான் அவளால் சிறிதும் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

அதிலும் கணவன் அவனுடைய குணத்திற்கு, தான் செய்த அனைத்தையுமே சாதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறானென்றால், அவன் தன்

மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்க வேண்டுமென்றும் தோன்றியது.

திடீரென்று தனக்காக டிஃபன் சாப்பிடாமல் தனது அத்தை காத்திருப்பாரென்பது நினைவு வர, உடனே கீழே இறங்கி வந்தாள் மதுமிதா.

“ஆனாலும் நீங்க உங்க மகனுக்குத்தான் சப்போர்ட் பண்ணுவீங்கன்னு அப்பவே நான் நினைச்சேன் ஆன்ட்டி அது சரியாதான் இருக்கு” என்று பூஜா தனது அத்தையிடம் மும்முரமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்க, இவள் எங்கே இங்கே என்று ஆச்சரியமும் அதிர்ச்சியும் ஒருசேரத் தோன்றியிருந்தன மதுமிதாவிற்கு.

“ஆனாலும் நேத்து காலைல அவரோட வேலைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு டீ அவர்ஸ் வருண் எனக்காக வந்ததுல எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம் ஆன்ட்டி. அவர் வந்து சொன்னதுல இப்ப டீரீட்மெண்டே ரொம்ப ஸ்பீடா நடந்துட்டிருக்கு, சரி ஆன்ட்டி ஹாஸ்பிட்டல்ல டாக்டர்ஸ் ரவுண்ட்ஸ் வர்ற நேரமாயிடுச்சு அதுக்குள்ள நான் அங்க போய் சேந்தாகணும் ஈவினிங் வர்றேன் இல்ல போன் பண்ணேன் பாக்கலாம்” என்று அவள் சொல்லி முடிக்கும்போதே அவள் வெளியே சென்று வெகு நேரமாகி விட்டிருந்தது.

“வா மது, டிஃபன் சாப்பிடலாமா?”

“சாப்பிடலாம் அத்தெ, இப்ப வந்தவங்க...”

“அவ பேர் பூஜாமா, மாமாவோட ஃரெண்ட பொண்ணு. அவருக்கு தான் ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடி வெளியூர் போய்ட்டு வரும்போது ஆக்ஸிடெண்ட் ஆயிடுச்சு.”

“அச்சச்சோ, என்னாச்சு அத்தெ?”

“தலைல அடிமா, இன்னும் நினைவு திரும்பலை யாம் பாவம் தைரியமான பொண்ணுங்கறதால பரவாயில்ல அவளே முன்னாடி நின்னு எல்லாத் தையும் பாத்துக்கறா.”

“அவங்களோட அம்மா?”

“அவங்களுக்குக் கால்ல மட்டும் லேசான அடியாம், பயப்படற அளவுக்கு ஒன்னுமில்ல. ஆனாலும் பூஜா அப்பாவுக்கு அடிபட்டதுல அவங்கதான் ரொம்பவும் பயந்து போயிருக்காங்களாம். இப்பன்னு இல்ல எப்பவுமே அவங்க ரொம்பவும் பயந்த சுவாவம்தான். கடவுள் புண்ணியத்துல அவர் கூடிய விரைவுல எழுந்து உக்காந்துட்டா அதுவே போதும்.”

என்னதான் தனது அத்தைக்காக அமர்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்திருந்தாலும் மதுமிதாவிற்குக் கவனமனைத்தும் வேறு எங்கோ தான் இருந்தன.

கணவனின் மாமாவுடைய பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு நேற்று தான் எவ்வளவு பெரிய முட்டாள் தனத்தை செய்து விட்டிருக்கிறோமென்று அவளுடைய மனம் கிடந்து தவித்தது.

கடவுளே இனி கணவனின் முகத்தில் தான் எப்படி விழிப்பது.

அதிலும் அவனுடைய பிறந்தநாளான இன்று தன்னுடைய செய்கைகளால் கணவன் எந்த அளவு வேதனைப் பட்டிருக்கக் கூடும்.

அதுவும் அவன் வழக்கமாக எடுத்துக்கொள்ளும் டிஃபனைக் கூட தவிர்த்துவிட்டு சென்றிருக்கிறா னென்றால்...

ஆனால் தான் மட்டும் வயிறு நிறைய சாப்பிடுவதா என்று நினைத்த மதுமிதாவிற்கு அந்த வினாடியே சுத்தமாக சாப்பிடவே பிடிக்காமல் போய் விட்டிருந்தது.

தனது அதை தன்னைக் கவனித்துக் கொண் டிருப்பதும் அவளது கண்களில் படவே செய்தது.

அவருக்காகத் தட்டில் இருப்பதை மட்டும் சாப்பிட முயன்றவள், பிறகு அதிலும் பாதிக்கு மேல் முடியாமல் எழுந்தே விட்டிருந்தாள்.

கணவனுக்கு போன் செய்து பேசுவதற்காக நேராகத் தன்னுடைய அறைக்கு வந்து சேர்ந் திருந்தவள், போனைக் கையில் எடுத்துவிட்டுப் பிறகு அதற்கும் மனம் வராமல் வைத்து விட்டிருந்தாள்.

இது போனில் மட்டுமே பேசிச் சரிசெய்து விடக் கூடிய பிரச்சனையல்லவே.

பழைய பிரச்சனைகள் எப்படியோ, ஆனால் நேற்று தான் நடந்து கொண்டதற்குக் கணவனிடம் மனதார மன்னிப்புக் கேட்டாக வேண்டும், அதுவும் நேரில்.

ஒருவேளை கணவன் சாப்பிடாமலே இருந்து விட்டால் என்று நினைத்தவள், உடனே எரிச்சலையும் கோபத்தையும் உணவில் காட்டுமளவிற்கு சிறு பிள்ளைத்தனமான வேலைகளை அவன் நிச்சயம் செய்யமாட்டான் என்ற தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொண்டாள்.

ஆனால் அவளுக்குத்தான் மதியமும் கூட உணவு இறங்காது போயிற்று, ஏன் அன்று முழுவதுமே அவளுக்கு எந்த வேலையுமே ஓட வில்லை.

பலமுறை கணவனுக்கு போன் செய்வதற்காக மொபைலைக் கையில் எடுத்திருந்தவள் பிறகு வேண்டாமென்று வைத்து விட்டிருந்தாள்.

ஒருவழியாக இரவு வீடு வந்து சேர்ந்த கணவனைப் பார்த்த பிறகு தான் அவளால் மீண்டும் பழைய சாதாரண மனநிலைக்கே திரும்ப முடிந்திருந்தது.

காலையிலிருந்து மருமகளின் செய்கை களைனத்தையும் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த மகேஸ்வரிக்கும் மகனைப் பார்த்ததும் அவளது முகத்தில் பரவிய அந்த நிம்மதியும், சந்தோஷமும் கண்களில் படத் தவறவில்லை.

கூடவே, அடுத்த சில வினாடிகளிலேயே அவளது முகத்தில் தோன்றியிருந்த அந்த பயமும், பதற்றமும்.

அதே சமயம் மகனின் முகத்தில் அப்படி எந்தவொரு உணர்ச்சிகளும் இல்லாமல் அவன் வெகு சாதாரணமாக இருந்ததும்.

"என்னப்பா வருண் வெறும் நாள்ல கூட வீட்ல சாப்பிடுவ, ஆனா இன்னைக்கு சொல்லி வெச்ச மாதிரி காலைல மதியம் ரெண்டு நேரமும் இங்க சாப்புட்ட உனக்காக என்னவெல்லாம் ஸ்பெஷலா செஞ்சோம் தெரியுமா?"

"என்ன பன்றதுமா, மதியம் வெளியே ஒரு பிஸினஸ் மீட்டிங். ஏன் நான் லஞ்சுக்கு வரலன்னு போன் பண்ணியிருந்தேனே?"

"அது சரிதான் இப்பவாவது இங்க சாப்புட்டலாமா?"

"பின்ன என்னென்னவோ ஸ்பெஷல் எல்லாம் செஞ்சதா சொன்னீங்களே, எடுத்து வைங்க வந்து ஒரு புடி புடிக்கறேன்."

கைகால் சுத்தம் செய்து துணி மாற்றுவதற்காக கணவன் மேலே வருவான் என்பதை அறிந்திருந்த மதுமிதா அவனுக்கு முன்பாகவே தங்களுடைய அறைக்குச் சென்று காத்திருந்தாள்.

தான் செய்வது தனக்கே சிறுபிள்ளைத்தனமாக இருக்கும்போது, கணவன் என்ன நினைப்பான் என்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அவள் எதிர்பார்த்தது போல சில நிமிடங்களில் கணவன் தங்களது அறைக்குள் வர, அவனுக்கு முன்பாகப் போய் நின்றிருந்தாள் மதுமிதா.

உணர்ச்சி துடைக்கப்பட்ட முகத்துடன் கணவன் தன்னைப் பார்க்க, எப்படித் தொடங்குவதென்று தெரியாமல் சில வினாடிகள் தயங்கிவிட்டுப் பிறகு வாயைத் திறந்தாள்.

"ஸாரி... நான் மறந்துட்டேன்... காலைலயே சொல்லியிருக்கணும்... ஆனா..."

அதே உணர்ச்சி துடைக்கப்பட்ட முகத்துடன் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணவன் "மெதுவா யோசிச்சு வை வர்றேன்" என்று நகர்ப் போக, "ஒரு நிமிஷம்" என்று மீண்டும் அவனுக்கு முன்பாகப் போய் நின்றிருந்தாள்.

என்ன சொல்லு என்பதைப் போலப் பார்த்தவனுக்குப் பிறந்தநாள் வாழ்த்து சொன்னாள் மதுமிதா.

அந்த வினாடியில் கணவனின் முகத்தில் தோன்றி மறைந்த அந்த ஏளனப் புன்னகை அவளது கண்களில் படத் தவறவில்லை.

எதுவும் பேசாமல் கணவன் குளியலறைக்கு சென்றிருக்க அப்படியே நின்று விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

பத்து நிமிடங்கள் கழித்து வெளியே வந்திருந்த வருண்சங்கர் மனைவி இன்னும் அதே இடத்தில் நின்றிருப்பதைக் கண்டான்.

இவள் ஏன் இப்படி இருக்கிறாளென்று எரிச்சலுடன் நினைத்தவன், "நீ எனக்கு விஷ் பண்ணாததால இன்னைக்கு நாள் போகாம இருந்துடுச்சா, இல்ல இத்தனை வருஷங்களும் தான் போகலையா?" என்று கேட்டான்.

எப்படியோ கணவன் மீண்டும் பழைய மன நிலைக்கு வந்துவிட்டால் போதுமென்ற மனநிலையில்

இருந்த மதுமிதா "என்ன மன்னிச்சுடுங்க நேத்து நான் செஞ்சது தப்புதான்" என்றாள்.

ஆனால் அவள் சொல்லி முடிக்கும்போது அவன் அங்கிருந்து வெளியே சென்று வெகுநேரம் ஆகி விட்டிருந்தது.

கணவன் அப்படிச் சென்றது மனதிற்குக் கஷ்டமாக இருக்க சில நிமிடங்கள் எடுத்துத் தன்னை சமாளித்துக் கொண்டு அதன் பிறகே தானும் கீழே இறங்கி வந்தாள்.

அதற்குள் மாமனாரும் குளித்து முடித்து சாப்பிடுவதற்காக வந்திருக்க, தானும் சென்று டிப்பை எடுத்து வைப்பதில் தனது அதைக்கு உதவி செய்தாள்.

சற்றே கவலை படர்ந்த மருமகளின் முகத்தில் இருந்த அந்த மாற்றம் அவரது கண்களில் படவே செய்தாலும் அதைப்பற்றி அவர் ஒன்றும் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை.

"மது இனிபோய் மாமாவையும், வருணையும் சாப்பிட வரச்சொல்லு" என்று அவர் சொல்ல "சரி அத்தெ" என்று அங்கிருந்து நகர்ந்தாள் 'மதுமிதா.

ஹாலுக்கு வந்தவள் மாமனாரையும், கணவனையும் பொதுவாக சாப்பிட அழைக்க, "என்னமா இன்னைக்கு அத்தெ வீட்ல இருந்ததுனால உனக்கு போரடிச்சிருக்காது இல்லையா?" என்று மருமகளைப் பார்த்துக் கேட்டார் நடராஜன்.

"சரிதான் மாமா" என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே "இல்ல அதுதான் போரா பரவாயில்ல உண்மையவே சொல்லு" என்று மீண்டும் கேட்டார்.

"அச்சச்சோ அத்தையாலதான் இன்னைக்கு டைமே ரொம்ப நல்லாப் போச்சு" என்று வந்த சிரிப்பிற்கிடையில் உடனே சொல்லி விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

அப்படிச் சொன்ன மருமகளைப் பார்த்து மகேஸ்வரி சிரிக்க, "ஏன் சிரிக்கற?" என்று மனைவியைப் பார்த்தார் நடராஜன்.

"இன்னைக்கு ஜாலியா டைம் போச்சுன்னு அவ சொன்னா அப்ப இனிமேல் வர்ற எல்லா நாளும் அவளுக்கு போரடிச்சுட்டே போகட்டும்" என்று மனைவி சொல்ல வருவது புரியாமல் நடராஜன் பார்க்க, "முதல்ல உக்காந்து சாப்புடு" என்று மருமகளைக் கட்டாயமாக மகனின் அருகில் அமர வைத்திருந்தார் மகேஸ்வரி.

"காலைல ஒரு இட்லி மதியம் ரெண்டு வாய் சாதம் இதுதான் அவ இன்னைக்கு சாப்பிட்டது அதுகூட எனக்காக, அதாவது எங்கடா இவங்க ஏதாவது கேட்டுவாங்களேன்னு."

எழவும் முடியாமல் அமரவும் முடியாமல் தயக்கத் துடன் இருக்கையின் நுனியில் அமர்ந்திருந்த மருமகளை மீண்டுமொருமுறை அமர்ந்து சாப்பிடுமாறு அதட்டியவர், "எல்லாம் உன்னால வந்ததுதான்" என்று மகனைப் பார்த்தார்.

“அட இது என்னடா புதுக்கதை?”

“பின்ன, நீ சாப்பிடாமலே கிளம்பிடவும் தான் அவளும் இப்பிடி அரைகுறையா சாப்பிட்டிருக்கா”

“அதுசரி நான் காலைல மதியம் ரெண்டு நேரமுமே நல்லா மொக்கினேனே” என்றவன் “தயவு செஞ்சு இப்பவாவது நீ வயிறு நிறைய சாப்பிடு மது இல்லன்னா அம்மா என்ன ஒரு வழி பண்ணிடு வாங்க” என்று மனைவியை பார்த்துச் சொன்னான் வருண்சங்கர்.

அவனுடைய பெற்றவர்களுக்காகத்தான் கணவன் சகஜமாகப் பேசினான் என்றாலும் மதுமிதா தான் அப்போதிருந்த மனநிலைக்கு மனதிற்குள் மிகவும் இதமாக உணர்ந்தாள்.

“அப்ப சரிதான்” என்று தனது கணவன் சொல்ல என்ன என்பதைப் போல அவரைப் பார்த்தார் மகேஸ்வரி.

“இல்ல சாப்பிடக் கூடப் பிடிக்காத அளவுக்கு மருமகள ஒரேயடியா போரடிச்சுட்ட போல?”

“நீங்க சொல்றதுல பாதி சரி, போரடிக்கறது உண்மதான் ஆனா அதுக்குக் காரணம் நம்ம உத்தம புத்திரன். ஒன்னு செய்க இவரக் கொஞ்ச நாளைக்குக் கம்பெனி பக்கமே வர விடாதீங்க” என்று மகனைக் கைகாட்டிக் கணவனிடம் சொல்லிக் கொண்டே தானும் சாப்பிட அமர்ந்தார் மகேஸ்வரி.

“அதுசரி நான் இப்ப எல்லாத்தையுமே அவங்கைல வேறண்ட ஓவர் பண்ணிட்டேன், இனி

மேல் வருண் என்ன வர வேண்டாம்னு சொல்லாம இருந்தாப் போதும்.”

தான் என்ன செல்ல வருகிறோமென்பது புரிந்தும் கணவர் ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாரென்று மகேஸ்வரி நினைத்துக் கொண்டிருக்க, அதேநேரம் தந்தையும் மகனும் வெகு மும்முரமாகத் தொழில் விஷயம் பேச ஆரம்பித்து விட்டிருந்தனர்.

சிறிது நேரத்தில் உணவை முடித்துக்கொண்டு அனைவரும் எழுந்திருக்க, “எனக்கு எப்பவும் போல சூடா ஒரு கப் பால் மட்டும்” என்று மனைவியிடம் சொல்லிவிட்டுத் தங்களுடைய அறைக்குச் சென்றிருந்தான் வருண்சங்கர்.

சில நிமிடங்களில் மனைவி பால் கப்பைக் கொண்டு வந்து நீட்ட, அதை எதிரிலிருக்கும் டேபிள் மேல் வைக்குமாறு சைகை செய்துவிட்டு மீண்டும் ஆஃபீஸ் ஃபைலில் மூழ்கி விட்டிருந்தான்.

பதினைந்து நிமிடங்களில் குளியலறையிலிருந் வெளியே வந்த மதுமிதா, படுக்கைக்குப் போவதற்காக அனைத்தையும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்த கணவனைப் பார்த்தாள்.

“நிஜமாவே ரொம்ப ஃபீல் பண்ணிதான் சொல்றேன் நேத்து நான் அப்பிடிப் பண்ணினது தப்புதான் என்ன மன்னிச்சுடுங்க”

கணவனுக்கு முன்பாகப் போய் நின்று மெல்லிய குரலில் தனது தவறை உணர்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டாள் மதுமிதா.

“நான் தூங்கணும் கொஞ்சம் டிஸ்டர்ப். பண்ணாம இருக்கையா?” என்ற கணவன் படுத்தே இருக்க என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் அப்படியே நின்று விட்டிருந்தான் அவள்.

“நீங்க மன்னிச்சுட்டேன்னு சொல்ற வரைக்கும் நான் தூங்கப் போறதில்ல.”

“அது உன் விருப்பம் நான் சொல்ல என்ன இருக்கு?” என்ற வருண்சங்கர் அப்படியே திரும்பிப் படுத்து சில நிமிடங்களில் தூங்கியும் விட்டிருந்தான்.

எவ்வளவு நேரம் சென்றிருந்ததோ அவன் மீண்டும் கண்விழித்துப் பார்த்தபோது மனைவி அருகில் இல்லாதிருப்பதைக் கண்டவன், உடனே திரும்பிப் பார்த்தான்.

அதே இடத்தில் அப்படியே கீழே அமர்ந்து தனது முழங்கால்களில் மனைவி தனது முகத்தைப் புதைத்திருக்க, சற்றே எம்பி அந்த அறையின் லைட் ஸ்விட்சை ஆன் செய்தான்.

நேரம் இரவு ஒரு மணிக்கு மேல் ஆகியிருக்க, மின்சார பல்பின் வெளிச்சத்தில் நிமிர்ந்து பார்த்தான் மதுமிதா.

“உனக்கென்ன பைத்தியம் பிடிச்சிருக்கா?”

எரிச்சலுடன் கேட்ட கணவனைப் பார்த்தவள், “நீங்க மன்னிச்சுட்டேன்னு ஒரு வார்த்தை சொல்ற வரைக்கும் நான் இப்பியேதான் உக்காந்திருப்பேன்” என்றாள்.

“இதென்ன எதப் புடிச்சாலும் இப்பிடி உடும்புப் பிடி” என்று கோபத்துடன் கேட்ட கணவனைப் பார்த்த வளுக்கு, அவனைத் தனது அதை ஒருமுறை அப்படிச் சொன்னது நினைவிற்கு வந்ததில் அந்த நேரத்திலும் சிரிப்ப்தான் வந்தது.

மேலும் ஏதோ எண்ணத்தில் சிரிப்பு இன்னும் அதிகமாக, முடிந்த அளவு அதைத் தனக்குள் மறைத்துக்கொள்ள முயன்றாள்.

“முதல்ல வந்து தூங்கு”

“எனக்கும் ஆசையாதான் இருக்கு அதுக்கு முதல்ல நீங்க...”

“நீ என்ன வேணும்னாலும் செய்வ, ஆனா ஒரு ஸாரி கேட்டுட்டா உடனே நான் எல்லாத்தையும் மறந்துட்டுப் பல்ல இளிக்கணுமா?”

.....

“நீ தூங்காம உக்காந்துட்டிருக்கறதால ஒன்னும் நீ செஞ்சது இல்லன்னு ஆயிடாது, முதல்ல வந்து படு.”

“முடியாது.”

ஒற்றை வார்த்தையில் பட்டென்று சொல்லி விட்டு மீண்டும் குனிந்து கொண்டு விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

ஆனால் அதேநேரம் கோபத்துடன் எழுந்திருந்த வருண்சங்கர், கட்டிலை விட்டு இறங்கி மனைவியை நோக்கி வந்தான்.

அந்த அரவம் கேட்டு மீண்டும் நிமிர்ந்த மதுமிதா, "நீ உம்மனசுல என்னதான் நினைச்சுட்டிருக்க?" என்று எரிச்சலுடன் தனக்கு முன்னால் வந்து நின்றிருந்த கவனைப் பார்த்தாள்.

அப்பொழுது தான் கலங்கி விட்டிருந்த மனைவியின் கண்கள் வருண்சங்கரின் பார்வையில் பட்டன.

"முதல்ல எழுந்திரு"

.....

"மது...."

அப்பொழுதும் எதுவும் பேசாமல் அமர்ந்திருந்த மனைவியைக் குனிந்து தூக்கி நிறுத்தியவன் "ஏன் இப்பிடிப் பண்பு?" என்று கேட்டான்.

"நான் செஞ்சது தப்புதான் என்ன மன்னிக்க மாட்டீங்களா?"

அழுகையில் உதடு துடிக்கக் கலங்கிய கண்களுடன் நின்றிருந்தவளை எதுவும் பேசாமல் பார்த்தான் வருண்சங்கர்.

என்னதான் அதுவரை மனைவியின் மேல் கோபம் அதிகமாகவே இருந்திருந்தாலும் அந்த வினாடியில் அவனுடைய மனம் முற்றிலும் இளகி விட்டிருந்தது.

தனது பதிலுக்காக ஆவலும் பயமும் கலந்த எதிர்பார்ப்புடன் தனது முகத்தையே பார்த்தவாறு

நின்றிருந்தவளிடம் "சரி மன்னிச்சுட்டேன்" என்றான் வருண்சங்கர்.

அப்பொழுதும் சற்றும் தெளியாத முகத்துடன் தன்னைப் பார்த்த மனைவியிடம் "என்ன?" என்று கேட்டான்.

"நீங்க எனக்காக சும்மாதான் சொல்றீங்க உங்களுக்கு இன்னும் எம்மேல கோபந்தான்?"

"இல்லடா, உண்மையாதான் சொல்றேன். என்ன நீ பேசாம விட்டிருந்தா இன்னுமொரு இருபத்தி நாலு மணி நேரத்துக்கு என் கோபத்துக்கு ஆயுள் இருந்திருக்கும். அப்பதான் ஃப்யூச்சர்ல நமக்கும் கொஞ்சமாவது வாய்ஸ் இருக்கும்னு நினைச்சேன். ஆனா எங்க..."

"ஐம் வெரி ஸாரி வருண்" என்று கைகளில் முகம் புதைத்துக் கொண்டு அழ ஆரம்பித்திருந்த வளின் கைகளை "மது இங்க பாரு" என்று பிடித்து இழுத்தான்.

"நான் செஞ்சது பெரிய தப்பு...."

"போதும் அதவிடு" என்று அதட்டியவன் "இப்பிடி நடந்ததும் நல்லதுக்குன்னே எடுத்துக்கலாம் அப்பதான் யார் யார் வார்த்தைகளுக்கு எந்த அளவுக்கு மதிப்புக் குடுக்கலாங்கறது உனக்கும் புரியும்" என்றான்.

அப்படிச் சொன்ன கணவனை மதுமிதா பார்க்க, "என்னோட மாமாவப் பொறுத்தவரைக்கும் அவருக்கு

செய்ய வேலைன்னு எதுவும் கிடையாது, அதாவது செய்ய மாட்டார். சும்மா வேதாந்தம் பேசிட்டு அத்தெ நம்மகிட்ட வந்து வாங்கிட்டுப் போற பணத்துல பந்தாவா செலவு செஞ்சுட்டுத் திரிவார்" என்றான்.

"எல்லாத்துக்கும் மேல..." என்று ஒருசில வினாடிகள் இடைவெளி விட்ட வருணசங்கர் "அவரோட பெரிய மகன இந்த வீட்டுக்கு மருமகளாக்கிடலாம்னு ரொம்பக் கனவு கண்டார். அது மட்டுமில்லாம அத சொல்லிச் சொல்லியே அந்தப் பொண்ணோட மனசுலயும் ஆசை வளத்துட்டார்னு நினைக்கறேன்" என்றவன் "இந்த விஷயத்துல உன்னால எனக்கு ஒரு உதவி கூட ஆகணும் மது" என்று மனைவியைப் பார்த்தான்.

அப்படிச் சொன்ன கணவனை மதுமிதா பார்க்க, தனது கைப்பிடியில் இருந்தவளை அழைத்துக் கொண்டு போய்க் கட்டலில் அமரவைத்துத் தானும் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான்.

"அம்மாவப் பொறுத்தவரைக்கும் அவங்க யாரையும் அவ்வளவு சீக்கரம் தப்பு சொல்லவே மாட்டாங்க, அதனாலயே அத்தெ குடும்பத்துக்கு நிறைய இடம் குடுத்த மாதிரி ஆயிடுச்சுன்னு கூட சொல்லலாம்."

"அதேசமயம் அப்பாகிட்டயும், எங்கிட்டயும் அவங்களுக்கு பயமிருக்கு, அதனால் பண விஷயத்துல அவங்களோட காரியத்த அம்மாகிட்ட சாதிச்சுக்குவாங்களே தவிர அம்மாகிட்டயும் தேவை

யில்லாத எதையும் பேசமாட்டாங்க. ஆனா உங்கிட்ட அவங்களால எதுவும் பேசாம இருக்க முடியாது, முக்கியமா மாமாவால."

"அதனால் நீ கொஞ்சம் கறாரா இருக்கற மாதிரி அவங்ககிட்டக் காட்டிக்கணும், அதாவது உங்கிட்ட ஏதாவது பேசினாலும் அது எங்க காதுக்கு வந்துடுங்கற பயம் அவங்களுக்கு இருக்கணும், அப்பதான் தேவையில்லாததப் பேசறதுக்கு பயப்பட்டறதோட அடிக்கடி வந்து டிஸ்டர்ப் பண்ணாமலும் இருப்பாங்க"

தான் சொல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மனைவியிடம் "சரி போதும்" என்று பேச்சை நிறுத்தியிருந்தான் வருணசங்கர்.

அது சரிதானே, அப்படி அவர் சொன்னதை யெல்லாம் நம்பியது மட்டுமல்லாமல் முட்டாள் தனமாகவும் அல்லவா நடந்து கொண்டுவீட்டோ மென்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடிய வில்லை.

"சும்மாவே நமக்குள்ள மத்தவங்க வர்றது தப்பு அதுவும் இந்த நேரத்துல..." என்ற கணவனைப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

"என்னமா?"

.....

"என்னடா சொல்லு."

"வருண் பி லேட்டட் பர்த்டே விஷஸ்."

குற்ற மனப்பான்மையுடனும் அதேசமயம் மிகுந்த ஆவலுடனும் சொன்ன மனைவியைப் பார்த்தான் வருணசங்கர்.

"அவ்வளவுதானா?"

"வேறென்ன?"

கணவனின் பார்வையில் குப்பென முகம் சிவந்துவிட, உதட்டைக் கடித்தபடி குனிந்து கொண்டாள்.

"மது" என்று மனைவியைத் தன்னருகில் இழுத்தவன், "இப்பதான்டா எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு" என்று ஆவலுடன் மனைவியின் கண்களைப் பார்த்தபடி சொன்னான்.

"ஏன்?"

"பின்ன கட்டாயத்துக்காகதான் என்ன சகிச்சுக்கறையோன்னு நான் எவ்வளவு ஃபீல் பண்ணிட்டிருந்தேன் தெரியுமா? ஒருவிதத்துல பார்த்தா மாமாவுக்கு நான் நன்றிகூட சொல்லணும் போலிருக்கே" என்று சிரித்தான் வருணசங்கர்.

"என் உள்மனம் உங்களுக்காக ஏங்கினாலும் இவ்வளவு நாளும் நான் அதப் புரிஞ்சுக்க முடியாத முட்டாளா நடந்துக்கிட்டேன் வருண், அப்படிப்பார்த்தா நானும் கூட அவருக்கு நன்றிக்..."

"ம்..."

எல்லையற்ற காதலுடன் "வருண்..." என்று கணவனை நெருங்கியவள், அப்படியே அவனை

அணைத்து அவனது மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்.

மனைவியின் மனதை முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டு விட்ட வருணசங்கருக்கோ அவனுடைய நிலை பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதே இருக்கவில்லை.

"மது" என்று மனைவியை இறுக அணைத்துக் கொண்டவன், சற்றே எம்பி அந்த அறையின் மின்சார விளக்கையும் அணைத்திருந்தான்.

அன்று காலையிலும் மகன் நேரத்திலேயே கிளம்ப மனதிற்குள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தே விட்டிருந்தார் மகேஸ்வரி.

தான் நினைத்ததையே அவர் கணவனிடமும் சொல்ல, சிரித்தார் நடராஜன்.

"நீங்க என்ன சிரிக்கறீங்க? புதுசாக கல்யாண மானவங்களையே பார்த்ததும் வித்யாசம் தெரிஞ்சுக் கலாம். அதுலயும் இவங்க லவர்ஸ் வேற..."

"தேவையில்லாம மனசப் போட்டுக் குழப்பிக்கா தமா, எனக்கென்னவோ வித்யாசமா எதுவும் தெரியல."

அப்படிச் சொன்ன கணவனை சமாதானமே இல்லாமல் பார்த்த மகேஸ்வரி, "பின்ன ஏன் வருண்

நேத்து ஈவினிங் ரொம்ப லேட்டா வந்தான் என்றவர்
“அப்பிடி வந்ததுமில்லாம அப்பவும் மருமகளைக்
கண்டுக்கக் கூடக் கிடையாது. சும்மா பேருக்கு
ரெண்டு வார்த்தைகள் ஒரு சின்ன சிரிப்பு மட்டும் தான்
அதுலயும் செயற்கைத்தனம் வெளிப்படையாவே
தெரிஞ்சது” என்றார்.

மனைவி சொல்வதில் இருக்கும் உண்மை
மனதிற்குப் பட்டாலும் ஏற்கனவே பயந்து போயிருப்பவள்
இன்னும் கலங்கி விடக் கூடாதென்று நடராஜன்
அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அதோடு மனைவி சொல்வதற்கு முன்பாகவே
அவரும் அதைப்பற்றி யோசிக்காமல் இல்லை.

சரி அப்படியே இருந்தாலும் அது மனைவியின்
கவனத்திற்கும் போயிருக்கும் தானே, ஆனால்
அப்படியில்லாமல் தனக்கு மட்டும் தானே அப்படித்
தோன்றுகிறது என்று நடராஜன் உடனே அதை
மறந்தும் விட்டிருந்தார்.

அனைத்திற்கும் மேலாக மகன் நேற்று
மாலையில் வேண்டுமென்றே வேலையை ஏற்படுத்திக்
கொண்டதும் அவருக்குப் புரியாமல் இல்லை.

என்னதான் நினைத்ததை முடித்துவிடும் அந்த
குணம் அவனுடைய இயல்புக்குப் பொருந்திப்
போனாலும், இந்த மாதிரி சமயத்தில் அதற்கு சற்றும்
அவசியமில்லையோ என்று மனதிற்குள் தோன்றி
யதும் அந்த சமயம் பார்த்து அவருக்கு நினைவுக்கு
வந்தது.

முக்கியமாக அவருக்குப் பயமே அவனுடைய
தாயை நினைத்துத்தான், அப்படி அவர் பயந்தது
போலவே மனைவியும் கவலைப்பட்டதில் மகனின்
மேல் கோபம்தான் வந்தது நடராஜனுக்கு.

அதேசமயம் தங்களுடைய கவனத்திலேயே
இவ்வளவு பட்டிருக்கும்போது, இதை மகனும்
எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டுமே என்று அவரால்
நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஆனாலும் அதைத் தனக்குள் மறைத்துக்
கொண்டவர் “கொஞ்சநாளா வேலையும் அந்த
மாதிரிதாம்மா எனக்கு வெளிக்கேலாட் ஆயிடக்
கூடாதுன்னு எல்லாத்தையும் அவன் தலைல
இழுத்துப் போட்டுக்கறான்னு நினைக்கறேன் ஆனால்
இனிமேல் அப்பிடி விடாம அவன் நேரத்துல
அனுப்பிவிட முயற்சி பண்ணேன்” என்று மனைவியை
சமாதானப்படுத்திவிட்டுக் கம்பெனிக்குக் கிளம்பி
விட்டிருந்தார்.

கணவன் சொன்னதே மனதிற்குள் ஓடிக்
கொண்டிருக்க, அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் இனி
அனைத்தும் சரியாகி விடுமென்று தன்னைத்தானே
சமாதானப்படுத்திக் கொண்டார் மகேஸ்வரி.

அன்று காலையில் ஒன்பதரை மணிக்குக் கீழே
இறங்கி வந்த மதுமிதா தனது அத்தை ஹாலில்
இல்லாததைக் கண்டு, அவரைத் தேடிக்கொண்டு
வெளியே வந்தாள்.

அவர் வெளியே தோட்டத்தில் டியூப் மூலம் பூச்செடிகளுக்குத் தண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருக்க "குட்மானிங் அத்தெ" என்று அருகில் சென்றாள்.

"குட்மானிங்மா" என்று திரும்பியவர், "என்ன படுக்கை விட்டுச்சா?" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

அவர் சாதாரணமாகத்தான் கேட்டார் என்றாலும், மதுமிதாவால் தான் ஏனோ அதை சாதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

முகம் லேசாகக் கன்றி சற்று சிவந்தும் விட்டிருக்க தனக்கு பதில் சொல்ல முயன்றும் முடியாமல் தயங்கியவளைப் பார்த்த மகேஸ்வரி உடனே பேச்சின் திசையை மாற்றி விட்டிருந்தார்.

பொதுவான வேறு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசியதில் சில வினாடிகளில் மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வந்திருந்தாள் மதுமிதா.

"ஸாரி அத்தெ எப்படியோ நல்லாத் தூங்கிட்டேன்..." என்று மீண்டும் தயங்கியவளிடம், "அச்சச்சோ நான் விளையாட்டுக்குத் தான் கேட்டேன் நீ அத ஸீரியஸாவே எடுத்துட்டியா?" என்றவர் "உனக்குப் பசிக்கலையா?" என்று கேட்டார்.

"பசிதான்" என்றவள் "நீங்க சாப்டாச்சா?" என்று கேட்டாள்.

"இல்லமா, வா போய் சாப்பிடலாம்" என்று அவர் ட்யூப்பைப் போட்டுவிட்டு வர, தனக்காக சாப்பிடாமல்

வேறு இவ்வளவு நேரம் வரை இருந்திருக்கிறாரே என்று அதுவும் மனதிற்குக் கஷ்டமாகி விட்டிருந்தது மதுமிதாவிற்கு.

"நான் எப்பவுமே இந்த நேரத்துக்குத்தான் சாப்பிடுவேன்னு உனக்குத் தெரியாதா?" என்று இன்னும் ஏதேதோ சொல்லித் தன்னை சிரிக்க வைத்ததோடு சமாதானப்படுத்தவும் அவர் முயன்றதில் தான் இன்னும் நிறைய மாற வேண்டுமோ என்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

"என்னமா?"

"நான் இன்னும் குளிக்கல அத்தெ, நீங்க சாப்பிடுங்க நான் வேணும்னா..."

"நோ ஃபார்மாலிட்டிஸ் சாப்டுட்டு அப்புறமாப் போய்க்குளி..."

"இருந்..."

"பாரு நான் என்னதான் ஃப்ரீயா நடந்துக் கிட்டாலும் நீ அத வித்யாசமாதான் பாக்கற..."

"அச்சச்சோ அப்பிடியெல்லாம் இல்ல அத்தெ"

"பின்ன இது உன் வீடு உன் இஷ்டத்துக்கு நீ இருக்கலாம். இப்பிடித்தான் இருக்கணும்னு ரூல்ஸ் ஃபாலோ அப் பண்ணச் சொல்றதுக்கெல்லாம் இங்க யாருமில்லன்னு தினமும் நான் சொல்லிட்டுத்தான் இருக்கேன். வயித்துல பசிய வெச்சுட்டு சாப்பிடாம எதுக்காகக் குளிக்கப் போகணும்?"

“வா உக்காரு” என்று மருமகனை அமர வைத்து அவளுக்குப் பரிமாறியவர், பிறகு தானும் தனது தட்டில் பரிமாறிக் கொண்டு சாப்பிட அமர்ந்தார்.

“சாப்பிடுமா”

“அவர் சாப்டாரா?”

மிகுந்த தயக்கத்துடன் கேட்ட மருமகளைப் பார்த்த மகேஸ்வரிக்கு சிரிப்பு கூட வந்து விட்டிருந்தது.

“அட்டா நீ இப்பிடி விசாரிப்பேன்னு தெரிஞ் சிருந்தா சாப்பிட்டிருப்பானோ என்னவோ...”

“அச்சச்சோ அதுக்குள்ள ஏன் டல்லடிக்கற, அதெல்லாம் ஐயா பத்து இட்லிய முழுங்கிட்டுத் தான் கிளம்பினார்” என்று தனது அத்தை சிரியாமல் சொன்ன பாவனையில் மதுமிதா நன்றாகவே சிரித்து விட்டிருந்தாள்.

‘ஏன் கிளம்பும்போது உங்கிட்ட சொல்லலையா’ என்று கேட்க நினைத்தவர், பிறகு வேண்டாமென்று விட்டு விட்டிருந்தார்.

ஏற்கனவே வெகுநேரம் தூங்கி விட்டோமென்ற குற்ற உணர்ச்சியில் இருப்பவளை மேலும் கஷ்டப்படுத்த வேண்டாமென்று வேறு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினார்.

அதே நேரம் மதுமிதாவும் கணவனைப் பற்றித்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

என்னதான் நேற்று தன்னைவிட சில மணி நேரங்கள் அதிகமாகத் தூங்கினான் என்றாலும்

கணவனால் எப்படி இப்படி அயர்வே இல்லாமல் உழைக்க முடிகிறதென்று மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கூடவே அதிகாலை வரை அவனும் தூங்காமல் தன்னையும் தூங்க விடாமல் செய்திருந்த கணவனின் நினைவில் அப்பொழுதும் முகம் சூடாவதை அவளால் நன்றாகவே உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

எது எப்படியோ இனிமேல் தானும் காலையில் கணவனுடன் சேர்ந்து எழுந்து கொண்டாக வேண்டுமென்று தீவிரமாக நினைத்துக் கொண்ட பின்னரே அவளால் சகஜ நிலைக்குத் திரும்ப முடிந்தது.

உணவை முடித்துக்கொண்டு மீண்டும் மேலே வந்த மதுமிதா சிறிது நேரம் அன்றைய நாளிதழைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்துவிட்டுப் பிறகு குளிக்கச் சென்றாள்.

அதேநேரம் தனது மொபைல் ஒலிக்க வேகமாக வந்து அட்டெண்ட் செய்து எடுத்துக் காதில் வைத்தாள்.

எதிர்ப்புறத்தில் தனது கணவன் பேச மெல்லிய குரலில் “சொல்லுங்க வருண்” என்றாள்.

“ம்...”

.....

“குளிக்கப் போறேன். நீங்க எப்ப வருவீங்க?”

.....

“எனக்காக ஒருநாள் வீட்ல இருங்களேன் வருண் ப்ளீஸ்...”

.....
 "அச்சச்சோ இப்ப வேண்டாம், இந்த வீக்ல எப்பவாவது,"

எதிர்ப்புறத்தில் கணவனின் சீண்டலில் முகம் சிவந்துவிட, வார்த்தைகளில் அது வெளிப்பட்டு விடாதவாறு சிரமப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டவள், மேலும் ஒரு சில வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு "சரி நான் வைக்கறேன்" என்று போனை வைத்து விட்டிருந்தாள்.

ஆனாலும் கணவனின் வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்து அவளைத் தனிமையில். முகம் சிவக்க வைத்துக் கொண்டிருந்ததை அவளால் சிறிதும் தடுக்க முடியவில்லை.

ஏதோ நேற்றுதான் திருமணம் முடிந்ததைப் போலக் கணவனின் அருகாமைக்காக ஏங்கிய மனதை சிரமப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். அந்த இனிய சந்தோஷமான எண்ணங்களின் தாக்கத்துடனேயே மெதுவாகச் சென்று தலைக்குக் குளித்துவிட்டு வந்து கூந்தலை உலர்த்தினாள்.

ஓரளவு உலர்ந்திருந்தாலும் உடனே பின்ன வேண்டாமென்று ஒரு கிளிப்பை மட்டும் மாட்டிக் கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தாள்.

"வாடாம்மா, தலைக்குக் குளிச்சியா?"

"ஆமா அத்தெ."

"எவ்வளவு நீளமா அடர்த்தியா இருக்கு" என்று அருகில் வந்திருந்த மருமகளின் கூந்தலை ஆசை

யுடன் பார்த்தவர் "இன்னும் ஈரம் இருக்கும் போலிருக்கே" என்றார்.

அவருக்கு பதில் சொல்வதற்கு முன்பாகவே "வா" என்று அழைத்துச் சென்றவர் முடிக்கு ஹீட்டர் போட்டு நன்கு உலர்ந்த பின் அழகாகப் பின்னி விட்டிருந்தார்.

முதலில் சற்றுக் கூச்சமாக இருந்தாலும் ஆசை யுடன் அவர் அனைத்தையும் செய்துவிட்டதில் பிறகு அதுவும் சரியாகி விட்டிருந்தது.

தளரப் பின்னியதில் கூந்தல் இடைக்குக் கீழ் வரை தொங்க, தானே தனது கையால் நெருக்கமாகக் கட்டியிருந்த மல்லிகைச் சரத்தைக் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டார்.

அவளது ஒல்லியான உடல்வாகினை மேலும் எடுத்துக் காட்டுவதைப் போல அவள் அணிந்திருந்த அந்த கிரேப் சேலையில் மருமகளைப் பார்த்த மகேஸ்வரி, "உன்னப் பாத்தா என் கண்ணை பட்டும் போலிருக்கு" என்றார்.

அப்படிச் சொன்ன தனது அத்தையை லேசான வெட்கத்தில் கன்னங்கள் குழியப் பார்த்துச் சிரித்தாள் மதுமிதா.

திருமணத்திற்கு முன்பு வந்த நாட்களில் எல்லாம் கூட மதிய உணவிற்கு மகன் வீட்டிற்கு வந்தது தான் அவருக்கு அப்பொழுது நினைவிற்கு வந்தது,

உடனே சில வினாடிகளில் நடப்புக்கு வந்திருந்தவர் "வாம்மா நாம போய் சாப்பிடலாம்" என்று மருமகளை அழைத்தார்.

"என்ன அத்தெ இன்னைக்கும் லஞ்சுக்கு மாமா, அவரு யாரும் வீட்டுக்கு வரலையா?"

"இல்லமா" என்று அவர் சொல்ல" சரி அத்தெ நான் போய் எல்லாத்தையும் எடுத்து வைக்கறேன்" என்று நகர்ந்தாள் மதுமிதா.

சில வினாடிகளில் "என்னவோ அதிசயமா இருக்கு" என்று வந்த தனது அத்தையை என்ன என்பதைப் போலப் பார்த்தாள்.

"மாமா போன்லமா, ஒரு ஃபங்ஷனுக்கு பேகணும்னு ஒரு வாரத்துக்கு முன்னாடியே சொல்லியிருந்தேன். அத அப்பிடியே ஞாபகம் வெச்சிருந்து ஈவினிங் நேரத்துல வர்றேன் தயாரா இருன்னு சொல்றார். என்னமா?"

"இல்ல ரொம்ப சந்தோஷமாயிட்டிங்களே மாமா போன் வந்ததும்னு நினைச்சேன்."

என்னதான் யோசிக்காமல் சொல்லி விட்டிருந்தாலும், அதற்குப் பிறகு தான் அப்படிச் சொன்னது சற்று அதிகப்படியோ என்று தோன்றத் தொடங்கி விட்டிருந்தது மதுமிதாவிற்கு.

"ஆமாம்மா நீ சொல்றது கூட ஒரு விதத்துல சரிதான், இந்த மாதிரி விசேஷங்களுக்கெல்லாம் உங்க மாமா வரவே விரும்ப மாட்டார். அதனால நானும் முடிஞ்ச அளவுக்கு அவரக் கூப்பிடாம தனியாவே போகப் பழகிட்டேன். ஆனா இந்த

ஃபங்ஷனுக்கு ரெண்டு பேரும் போயாக வேண்டிய நிலம அதான் நாலு நாளைக்கு முன்னாடியே அவர்கிட்ட சொல்லி வெச்சேன். அதிசயமா ஞாபகம் வெச்சட்டு வேற இருக்கார், பாக்கலாம்" என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னவரைப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

"ஆனா இந்த மாதிரி விஷயங்கள்ல வருணுக்கு உங்க மாமாவையே பரவாயில்லன்னு கூட சொல்லிடலாம். சரி வந்தாப் பாக்க வேண்டியது இல்லன்னா டிரைவரக் கார எடுக்கச் சொல்லி நாமே போய்ப் பழகிக்க வேண்டியதுதான்" என்றவரிடம் "அது சரிதான் அத்தெ" என்றாள்.

உணவை முடித்துக்கொண்டு "சரிமா நான் போய் கொஞ்சம் தூங்கறேன்" என்று தனது அத்தை செல்ல, தானும் தங்களுடைய அறைக்கு வந்திருந்தாள் மதுமிதா.

மெதுவாக அறையிலிருந்த பொருட்களை அடுக்கி வைத்தவள் பிறகு செய்வதற்கு வேலையென்று எதுவுமில்லாமல் படுத்து சிறிதுநேரம் நன்றாகத் தூங்கி விட்டிருந்தாள்.

மாலை ஐந்து மணிக்குக் கீழே இறங்கி வந்தவள் மாமாவும் அத்தையும் வெளியே கிளம்ப, அவர் களுடைய கார் கிளம்பியதும் வீட்டிற்குள் வந்தாள்.

சமயலறைக்குச் சென்று ஒரு கப் காஃபியை எடுத்துக் கொண்டவள், அதைக் குடித்து முடித்து விட்டு, சென்று கைகால் முகம் சுத்தம் செய்து கொண்டு வந்து பூஜையறையில் விளக்கேற்றி வைத்தாள்.

அதற்குப்பிறகு ஹாலில் இருக்கும் டி.வியை ஆன் செய்துகொண்டு அமர்ந்தவள் தான், நேரம் போனதே தெரியாமல் அதிலேயே முழுகி விட்டிருந்தாள்.

நேரம் மாலை ஏழு மணி ஆகியிருக்க, இன்னும் யாரையும் காணவில்லையே என்று யோசித்துக் கொண்டே மீண்டும் டி.வி.யில் கவனத்தைத் திருப்பியிருந்தாள்.

சில வினாடிகளில் ஹாலில் இருக்கும் டெலிபோன் ஒலிக்க, எழுந்து சென்று ரிஸீவரை எடுத்துக் காதில் வைத்தாள்.

“ஹலோ...”

எதிர்ப்புறத்தில் கம்பெனி டிரைவரில் ஒருவரான பாஸ்கரன் பேச, “சொல்லுங்க” என்றாள்.

.....

“இல்லயே போன் எதுவும் வரல, என்ன சொல்லுங்க?”

.....

“என்னாச்சு, எதுக்கு இப்பிடித் தயங்கறீங்கி விஷயம் என்னன்னு முதல்ல சொல்லுங்க” என்று மிகுந்த பதட்டத்தில் சத்தமாகக் கேட்டாள்.

எதிர்புறத்தில் பேசிய டிரைவர் எதையோ சொல்ல வந்தும் முடியாமல் மென்று விழுங்க, உண்மையிலேயே என்னவோ ஏதோ என்று

மனதிற்குள் பயந்து போய் விட்டிருந்தவள் “தயவு செஞ்சு விஷயத்துக்கு வாங்க” என்று மிகவும் சிரமப்பட்டு சாதாரணக் குரலில் கேட்டாள்.

.....

“அச்சச்சோ அவருக்கு என்னாச்சு? இப்ப எங்க இருக்கார்?” என்று வந்த அழகையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மதுமிதா கேட்க, அதற்கு எதிர்பக்கத்திலிருந்து பதில் வருவதற்குள்ளேயே டெலிபோன் இணைப்பு கட்டாகிவிட்டிருந்தது.

கடவுளே என்று உடனே தனது கணவனின் மொபைலுக்கு முயன்றவள், ‘நாட் ரீச்சபிள்’ என்று வந்த பதிலில் மீண்டும் மீண்டும் முயன்றாள்.

ஆனால் அப்பொழுதும் அதே பதிலே வர உடனே கம்பெனிக்கு முயன்றாள்.

அங்கு போனை எடுத்தவர்களோ, எம்.டி. மதியமே வேறு ஆஃபீஸிக்குக் கிளம்பிப்போய் விட்டார் வேண்டுமானால் ஸார் எங்கு இருக்கிறார் என்று தெரிந்துகொண்டு உடனே அழைத்துச் சொல்கிறோம்’ என்றார்கள்.

வேண்டாம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேனென்று உடனே போனை வைத்து விட்டிருந்தவள், அந்த போனுக்கே அழைப்பு வர அவசரமாக எடுத்து “ஹலோ” என்றாள்.

“ம் சொல்லுங்க.”

“மில்லுல எலக்ட்ரிக் ஷாக்கால திடீர்னு பில்லிங் தீப்பிடிச்சு எரிய ஆரம்பிச்சிடுச்சு அதுல நிறையப் பேர்

வெளிய வர முடியாத அளவுக்கு உள்ள மாட்டி கிட்டாங்க. சின்ன எம்.டி.யும் தான். என்று எதிர்ப் பக்கத்திலிருந்து யாரோ சொல்லிக் கூட முடித்திருக்க வில்லை.

“ஐயோ” என்று கத்தி விட்டிருந்தவள் “அவங்களையெல்லாம் காப்பாத்தறதுக்கு வழியே இல்லையா...” என்று கேட்டாள்.

அழகையுடன் மதுமிதா கேட்டுக் கொண் டிருக்கும் போதே “இப்பவே கூப்புட்டுறோம் மேடம்” என்று அவர்கள் போனை வைத்து விட்டிருந்தனர்.

பதட்டமும் அழகையும் அவளை மேலே என்ன செய்வதற்கும் விடாமல் செய்திருக்க, திடீரென்று அவளுடைய மாமாவின் நினைவு வந்ததில் ஏதோ ஒரு வழி கிடைத்தாற் போல உடனே அவருடைய மொபைலுக்கு அழைத்தாள்.

ஆனால் எதிர்புறத்தில் என்கேஜ்ட் டோன்தான் பதிலாக வந்தது.

கடவுளே இனி அவ்வளவுதான் என்று அனைத்துமே கைமீறிப் போய் விட்டாற் போன்றதொரு எண்ணத்தில் உடனே தான் கம்பெனிக்காவது செல்லலாமே என்று வெளியே ஓடி வந்தாள்.

அவள் ஹாலைக் கூடக் கடந்திருக்கவில்லை, அதேநேரம் வெளியே ஒரு கார் வந்து நின்றிருக்க அதிலிருந்து இறங்கி முதலில் தான் உள்ளேயே வந்திருந்தான் வருண்சங்கர்.

அங்கு தனது கணவனே வந்து நின்றிருந்ததைக் கண்ட மதுமிதா, தான் காணும் காட்சியை சிறிதும் நம்ப முடியாத ஆச்சரியத்தில் அப்படியே நின்று விட்டிருந்தாள்.

“மது என்னமா?”

“வருண்...” என்று அருகில் ஓடிச் சென்றவள் அழகை தொண்டையை அடைக்க “உங்களுக்கு ஒன்னும்... நல்லாதான் இருக்கீங்க...” என்று தொடர்ந்து பேசக்கூட முடியாமல் பார்வையால் கணவனைத் தலைமுதல் கால் வரை அவசரமாக ஆராய்ந்தாள்.

“மது என்னமா? எனக்கு ஒன்னுமில்ல நான் நல்லாதான் இருக்கேன் இங்க பாரு...”

தான்பேசுவது மனைவியின் காதில் விழுந்தது போலவே தெரியாது போக, “மது இங்க பாரு” என்று மீண்டும் மனைவியை அழைத்தான்.

ஆனால் அதற்குள் “வருண்... வருண்” என்று அரற்றிக் கொண்டே அப்படியே கணவனின் மார்பில் சாய்ந்து கதறத் தொடங்கி விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

“மது...”

“அவன் என்ன அழைத்தும் அதில் பலன் ஒன்றும் இருக்கவில்லை.”

வருண்சங்கரைத் தொடர்ந்து உள்ளே வந்திருந்த அவனுடைய பெற்றவர்களுக்கும் மருமகளின் கதறலுக்கான காரணம் புரியவே செய்தது.

மீண்டும் சில முறையும் மனைவியை அழைத்துப் பார்த்த வருணசங்கர், பிறகு அவளை அப்படியே அணைத்தபடியே அழைத்துக்கொண்டு சற்று உள்ளே இருந்த அந்த அறைக்கு வந்திருந்தான்.

மனைவியின் அழகை மில்லில் நடந்ததை யாரோ அரைகுறையாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்த, அவளை மார்போடு அணைத்தபடி அவளுடைய அழகை நிற்பதற்காகக் காத்திருந்தான்.

எந்த அளவிற்கு பயந்து போயிருந்தால் இவ்வளவு நேரமாகியும்கூட இன்னும் நடப்பைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் கதறுவாள் என்று அவனால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

மனைவியின் அன்பில் உள்ளம் நெகிழ்ந்து விட்டிருந்தது.

சில வினாடிகளில் லேசாக நிமிர்ந்து தன்னைப் பார்த்த மனைவியிடம் "என்னடா?" என்று கேட்டான்.

"வருண்..." என்று ஆசையுடன் அழைத்த வளுக்கு மீண்டும் கண்கள் கலங்க ஆரம்பித்துவிட "வருண் ஐ லவ் யூடா" என்று கணவனின் கழுத்தைத் தனது கைகளால் சுற்றிக் கொண்டு அவனுடைய கன்னத்தில் இதழ் பதித்தாள்.

ஆனால் அந்த வினாடியே அதைத் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டிருந்தவன் "மது" என்று தானும் மனைவியை முத்தங்களால் அர்ச்சிக்கத் தொடங்கியிருந்தான்.

"மது..."

"நீ பேசாதடா..."

"ஏய் திரும்பவும் என்ன இது அழகை?"

"பின்ன உனக்கு மட்டும் ஏதாவது ஆயிருந்த துன்னா நிச்சயம் என்ன யாரும் உயிரோட பாத்திருக்கவே முடியாது..."

மனைவியின் வார்த்தைகளில் "அவசியமே இல்ல அப்பியெல்லாம் உன்ன நான் விட்டுட்டுப் போறதுக்கு நிச்சயம் குறைஞ்சது இன்னுமொரு ஐம்பது வருஷமாவது ஆகும்" என்றவன் "என்னடா சொல்லு ஏன் நீ இந்த அளவுக்கு பயந்துட்ட?" என்று கேட்டான்.

"ம், எல்லாம் என் காதுக்கு வந்த ராங்கால்ஸால தான்."

"அப்படியென்ன வந்தது?"

கணவன் கேட்க, அனைத்தையும் சொன்னவள் "நிஜமா என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டாள்.

"சரிதான் மது, எலக்ட்ரிக் ஹசர்ட்னால தான் இத்தன பிரச்சனையும். புடிச்ச நெருப்பு சில நிமிஷங்களுக்குள்ளயே திடுதிடுன்னு எல்லா இடத்துக்கும் பரவிடுச்ச அத வெளிய இருந்து பாத்தவங்களுக்கு ரொம்ப பயங்கரமாத் தெரிஞ்சதால எல்லாரும் ரொம்பவுமே பயந்துதான் போயிட்டாங்க."

"ஆனா உள்ள இருந்த நாங்க எல்லாரும் கடவுள் புண்ணியத்துல எமர்ஜென்ஸி எக்ஸிட் வழியா

ஸேஃப்பா வெளிய வந்துட்டோம், ஆனா அது தெரியாம பயந்துபோய் உடனே போன் பண்ணிட்டாங்கன்னு நினைக்கறேன்."

.....

"அதேநேரம் தீயணைப்புத்துறை போலீஸுனு எல்லாரும் ஸ்பாட்டுக்கு வந்துட்டதால தீ மேல பரவ வாய்ப்பில்லாமப் பண்ணிட்டோம்."

"தீப்பிடிச்ச இடம் ஸ்கிரேப் எல்லாம் போட்டு வைக்கற சின்ன குடோனுங்கறதால லாஸ் பெரிசா இல்லாததோட, நெருப்பையும் கொஞ்ச நேரத்துக்குள்ளே கட்டுக்குள்ளயும் கொண்டு வர முடிஞ்சது."

உடலிலிருந்த சக்தியெல்லாம் வடிந்து போயிருக்க கணவனின் தோளில் சாய்ந்தபடி அவன் சொல்வதனைத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் மதுமிதா.

"அப்ப யாருக்கும் பயப்படற அளவுக்கெல்லாம் எதுவும் ஆகல தான?"

"இல்லமா, ஆனா ஒரு சிலருக்கு மட்டும் தீக்காயம் கொஞ்சம் பெரிசாதான் இருக்கு எல்லாரையும் ஹாஸ்பிட்டலுக்கு அனுப்பிட்டு தான் வந்தோம்."

"உங்களுக்கு..." என்று பயத்துடன் நிமிர்ந்த மனைவியை மீண்டும் பழையபடியே தனது தோளில் சாய்த்துக் கொண்டவன், "ஐயாவுக்கு ஒரு சின்னக் காயம் கூட இல்ல ஆனாலும் உன்ன இந்த

அளவுக்கு பயப்படுத்திட்டத நினைச்சாதான் கஷ்டமா இருக்குமா" என்றான்.

"உண்மய தான சொல்றீங்க?" என்று தனது கணவனைக் கண்களில் கலக்கம் மேலிடப் பார்த்துக் கேட்டாள் மதுமிதா.

"நிஜம்மா."

"ஆமா வந்தோம்னு சொன்னீங்க, நீங்க மட்டும் தான வந்தீங்க?"

"இல்லயே, அத்தயும் மாமாவும் இதக் கேள்விப் பட்டு நேரா மில்லுக்கே வந்துட்டாங்க இப்ப நாங்க முனு பேரும் தான் வீட்டுக்குள்ளயே வந்தோம், ஆனா அதையெல்லாம் கவனிக்கற அளவுக்கு அப்ப நீ இல்ல என்னடா?"

"ஒன்னுமில்ல வருண், வாங்க ஹாலுக்குப் போலாம்" என்று முதலில் மனைவி எழுத் தானும் உடனே எழுந்து கொண்டான்.

வேகமாக எழுந்ததில் அவ்வளவு நேரமும் வலுவிழந்து தொய்ந்து போய் விட்டிருந்த கால்கள் ஒத்துழைக்காது போக, லேசாக சாயப் போன மனைவியைப் "பாத்துடா" என்று பிடித்து நிறுத்தி னான் வருண்சங்கர்.

அவர்கள் வெளியே வரவும் காஃபி ட்ரேயுடன் மகேஸ்வரி ஹாலுக்கு வரவும் சரியாக இருந்தது.

"வாடாம்மா" என்று மருமகளைப் பார்த்தவர் "என்ன இப்ப ஓ.கே.வா?" என்று கேட்க,

ஆமாமென்பதைப் போலத் தலையை ஆட்டினாள் மதுமிதா.

“வாம்மா வந்து காஃபி எடுத்துக்கோ” என்று தனது அதை அழைக்க, அவருடன் சென்று அவரது கையிலிருந்த ட்ரேயை வாங்கி மதுமிதா அனை வருக்கும் கப்பில் காஃபியை ஊற்றினாள்.

அதேநேரம் ஹாலுக்கு வந்த நடராஜன் “என்னமா ரொம்ப பயந்துட்ட போல, உன் வருணுக்கு எதுவும் ஆகல இப்ப சந்தோஷம் தான?” என்று கேட்டுக் கொண்டே சோஃபாவில் அமர்ந்தார்.

“ஆமாம் மாமா” என்று லேசான வெட்கத்துடன் பதில் சொன்னவள், ஒரு சில வினாடிகளில் தன்னை ஓரளவு சமாளித்துக் கொண்டு பிறகு தனது அதைக்கும் மாமாவுக்கும் முன்பாகக் “காஃபி எடுத்துக்கோங்க” என்று ட்ரேயைக் கொண்டு போய் நீட்டினாள்.

அவர்கள் இருவரும் எடுத்துக் கொண்டதும் தானும் ஒரு கப்பை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பக்கவாட்டில் இருந்த சோஃபாவில் சென்று அமர்ந்தாள்.

அதேநேரம் “பசிக்கு ஏதாவது கிடைக்கும்னு பாத்தேன் ஆனா வெறும் காஃபி மட்டும்தானா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே ஹாலுக்கு வந்த வருண்சங்கர் தானும் ஒரு கப்பை எடுத்துக் கொண்டு தனது மனைவியின் அருகில் சென்று அமர, “என்ன கண்ணா ஸ்நேக்ஸ் ஏதாவது குடுக்கட்டுமா?” என்று தனது மகனைப் பார்த்துக் கேட்டார் மகேஸ்வரி.

“இல்லமா வேண்டாம் அப்புறம் டிஃபன் சாப்பிட முடியாது.”

சற்று முன்னர் தான் நடந்து கொண்டிருந்த விதத்தால் ஏற்கனவே மிகவும் சிரமப்பட்டுத் தன்னை சாதாரணமாகக் காட்டிக் கொண்டிருந்த மதுமிதா, இப்பொழுது கணவன் தன்னை ஒட்டிக் கொண்டு வேறு வந்து அமர்ந்திருந்ததில் என்ன முயன்றும் முகத்தை சாதாரணமாக வைத்துக் கொள்ள முடியாது தோற்றாள்.

தனது அவஸ்தையைப் புரிந்து கொண்டு தள்ளி அமரவிட்டாலும் கூடப் பரவாயில்லை, மேலும் சற்று நெருங்கி அமர்ந்து கொண்டு விட்டானோ என்று தோன்றத் தொடங்கி விட்டிருந்தது மதுமிதாவிற்கு.

“அப்ப ஃபயர் ஆக்ஸிடெண்ட்னால யாருக்கும் பெருசா எந்தப் பிரச்சனையும் இல்ல அப்பிடித்தான வருண்?”

தனது தந்தை கேட்க “அது சரிதான்” என்றவன், “ஆனாலும் நூறு சதவிகிதம் நிச்சயமா எதயும் இப்பவே சொல்றதுக்கு முடியாது” என்றான். அதற்குப் பிறகு தந்தையும் மகனும் அந்த விபத்தினைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டிருந்தனர்.

சிறிது நேரத்தில் “சரி நான் ஹாஸ்பிட்டலுக்குப் போய்ப் பாத்துட்டு வந்துட்டேன்” என்று வருண்சங்கர் எழப்போக, “இப்பவா?” என்று தயக்கத்துடன் கணவனைப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

அப்படிக்கேட்ட மனைவியை "ஆமா ஏன்?" என்று வருண்சங்கர் கேட்க, "வேண்டாம் பா இனி நாளைக்குப் போய்ப் பாத்துக்கோ. பாவம் ஏற்கனவே மது ரொம்பவும் பயந்து போயிருக்கா" என்று கலக்கத்துடன் அமர்ந்திருந்த மருமகளின் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே சொன்னார் நடராஜன்.

"அது சரிதான்" என்று மகேஸ்வரியும் ஆமோதிக்க "அச்சச்சோ அப்பிடியெல்லாம் ஒன்னு மில்ல" என்று அவசரமாக மறுத்தாள் மதுமிதா.

"இல்லயா, அதத்தான் கொஞ்சம் முன்னாடி நாங்க எங்க கண்ணாலயே பாத்தோமே. வேண்டாம்மா நீ உன் வருண எங்கயும் விடாத அப்பிடியே இறுக்கமாப் புடிச்சுக்கோ" என்று மகேஸ்வரி கேலி பேசி சிரிக்க, உதட்டைக் கடித்தபடி குனிந்து கொண்ட தனது மனைவியைப் பார்த்துத் தானும் சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டிருந்தான் வருண்சங்கர்.

"இனி நீங்க இல்ல அந்தக் கடவுளே வந்து சொன்னாலும் இப்பத்துக்கு வெளிய எங்கயும் போற ஐடியா எனக்கில்ல" என்று பொதுவாகச் சொன்னவன், "எழுந்திரு மது" என்று சற்றே குனிந்தவாறு அமர்ந்திருந்த மனைவியை தூக்கி நிறுத்தப்போக அதற்குள் தானே எழுந்து கொண்டு விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

தனது தோளோடு மனைவியை அணைத்தது போலப் பிடித்திருந்தவன் "டின்னரையும் பாலையும் மேல டைனிங் ரூம்ல கொண்டு வந்து வைக்கச் சொல்லிடுங்க" என்று தனது தாயிடம் சொல்லிக்

கொண்டே மனைவியுடன் தங்களுடைய அறையை நோக்கி நடந்தான்.

புன்னகையுடன் தன்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கணவனிடம் "என்னங்க?" என்று கேட்டார் மகேஸ்வரி.

"காலைல தான் எதுக்கோ பெருசாக் கவலப் பட்ட, ஆனா அதுக்கு இனிமேல் அவசியமே இல்லேங்கறது புரியுதா?"

"அது சரிதாங்க" என்று கணவனுக்கு பதில் சொன்ன மகேஸ்வரிக்கும், அதற்குப் பிறகு தான் அப்பாடா என்று மனதிற்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

14

ஒரு வாரம் சென்றிருந்தது.

இப்பொழுதெல்லாம் நாட்கள் இறக்கை கடடிக் கொண்டு பறக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தன மதுமிதா விற்கு.

அந்த அளவிற்குப் புகுந்த வீட்டு சொந்தங்களுடன் மிகவும் அழகாகப் பொருந்திப் போனாள்.

அனைத்திற்கும் மேலாகக் கணவனின் அன்பில் திளைத்துத் திக்கு முக்காடிப் போய்க் கொண்டிருந்தவளுக்கு, மற்ற பிரச்சனைகள் அனைத்துமே கூட மறந்து போய் விட்டிருந்தன.

அன்று காலையில் ஏழு மணிக்குத் தங்களது அறையிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்த மதுமிதா, நேராக சமயலறைக்குப் போனாள்.

இரண்டு நாட்கள் விடுமுறைக்குப் பிறகு அன்று ஜெயந்தி மீண்டும் வேலைக்கு வந்திருப்பதைக் கண்டாள்.

“என்ன ஜெயந்தி நல்லார்க்கியா?”

“ஆமாங்கம்மா” என்றவளிடம் “பிரச்சனையெல்லாம் சரியாயிடுச்சா?” என்று கேட்டாள்.

“அது ஆகாதுங்கமா, ஆனாலும் நீங்க சொல்ற மாதிரி நம்பிக்கையை இழக்க மாட்டேன்”

“கரெக்ட் ஜெயந்தி, நிச்சயம் ஒருநாள் எல்லாம் சரியாகும். ஆமா யாருக்குக் கைல ஹார்லிக்ஸ்?”

“பெரியம்மாவுக்குமா?”

“அத்தைக்கா?”

“ஆமாம்மா ஐயாதான் கொண்டு வரச் சொன்னாங்க.”

“சரி குடு” என்று வாங்கிக் கொண்ட மதுமிதா ‘அத்தைக்கு என்ன ஆயிற்று’ என்று யோசித்துக் கொண்டே அவர்களுடைய அறைக்குப் போனாள்.

“சொன்னாக் கேக்கணும்மா” என்று மாமா தனது அத்தையிடம் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருக்க, கதவருகில் நின்று “மாமா” என்று மெதுவாக அழைத்தாள்.

அழைப்பைக் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தவர், கதவருகில் நின்று கொண்டிருந்த மதுமிதாவை “வாம்மா” என்று அழைத்தார்.

“ஹார்லிக்ஸ் அத்தெ” என்று கப்பை மதுமிதா தனது அத்தையிடம் நீட்ட, “நீ எதுக்குடாம்மா எடுத்துட்டு வந்த நானே வந்து குடிச்சிருப்பேனில்ல” என்று தனது மருமகளைப் பார்த்தார் மகேஸ்வரி.

“எப்ப சாயங்காலமா முதல்ல எழுந்திரு” என்று மனைவியை அதட்டினார் நடராஜன்.

ஆனால் அதற்குள் தனது அத்தையின் கண்கள் கலங்கி விட்டிருக்க, என்னவோ ஏதோ வென்று பதறிப் போய் விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

“மகேஸ்” என்று அவர் மீண்டும் மனைவியை அதட்ட, அதேநேரம் “அம்மா” என்று உள்ளே வந்த வருண்சங்கர் தனது தாயின் அருகில் சென்று அமர்ந்திருந்தான்.

சற்றே திரும்பி மகனைப் பார்த்த மகேஸ்வரி “என்னப்பா நீயும் உங்கப்பா கூட சேந்துட்டு என்ன மிரட்ட வந்துட்டியா?” என்று ஆதங்கத்துடன் கேட்டார்.

“அதுசரி, நீங்கதான் வருஷத்துக்கொரு முறை இந்த நாள்ள சாப்பிட மாட்டேன், குடிக்க மாட்டேன்னு எங்கள் மிரட்டறீங்க...”

“புரிஞ்சுக்கோங்கமா நானே எழுந்து எல்லாத் தையும் செஞ்சுக்கறேன் தயவு செஞ்சு இப்பக் கொஞ்ச நேரத்துக்கு என்ன விட்டுடுங்க.”

“நிலவேதா உங்களுக்குப் பொண்ணுன்னா எனக்குத் தங்கச்சியில்லையா, எங்களுக்கும் மனசுக்குள்ள கஷ்டமாதான் இருக்கு இனிமேல் நாங்களும் இந்த நாள்ல உங்கள் மாதிரியே இருந்துக்கறோம்”

அப்படிச் சொன்ன மகனை எதுவும் பேசாமல் ஒருசில வினாடிகள் பார்த்த மகேஸ்வரி, பிறகு எழுந்து அமர்ந்து மருமகளிடமிருந்து ஹார்லிக்ஸை வாங்கிக் கொண்டார்.

வாங்கிக் கொண்டவர் சில நிமிடங்களில் குடிக்கவும் ஆரம்பித்திருக்க, கணவன் மாமனார் இருவரின் முகங்களிலுமே ஒருவித நிம்மதி பரவியதை மதுமிதாவால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

“அப்படியே ரெண்டு இட்லி...” என்ற மகனின் பேச்சை இடைமறித்திருந்த மகேஸ்வரி “போதும்பா நிச்சயம் வயித்தப் பட்டினி போட மாட்டேன் நான் ஒன்னும் சின்னக் குழந்த கிடையாது” என்றார்.

‘பிறகு வருடா வருடம் இந்த நாளில் அதைத் தானே செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்’ என்று நினைத்துக்கொண்ட வருண்சங்கரால், அதைக் தனது தாயிடம் கேட்க முடியவில்லை.

என்னதான் பெற்ற மகளின் மறைவு ஆற்றிக் கொள்ளவே முடியாத மிகப்பெரிய இழப்பென்றாலும் வருடங்கள் இத்தனையாகி விட்ட பின்னரும் கூட இன்னும் அந்த வலி சிறிதும் குறைந்தது போலவே. தெரியவில்லையே என்று வருண்சங்கரால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

உடனே தனக்கும் தந்தைக்கும் கவலை மனதிற்குள் இருந்தாலும் தொழில், வெளி உலகம் எனத் தங்களுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் எத்தனை எத்தனையோ புதிய அனுபவங்கள், ஆனால் குடும்பம் ஒன்றுதான் உலகமென்றிருக்கும் தனது தாய்க்கு அப்படியில்லையே என்றும்.

தாயின் மடியிலிருந்த தங்கையின் போட்டோவை வாங்கிப் பார்த்த வருண்சங்கருக்கும், பத்து வயது வரை இனிமையே உருவாகத் தங்களுடன் ஓடியாடி விளையாடியவளின் நினைவில் மனம் மிகவும் பாரமாகி விட்டிருந்தது.

“இனி நம்மளப் பாத்து மதுவும் கவலப் படனுமா?” என்று நடராஜன் மனைவி மகன் இருவரையும் பார்க்க “உக்காருமா” என்று மருமகளிடம் கட்டிலைக் காட்டிச் சொன்னார் மகேஸ்வரி.

“அதுசரி, இனி உக்காந்தே கவலப்படச் சொல்றியா?” என்று மனைவியைப் பார்த்தவர், “டிஃபன் ரெடியாமா சாப்டுட்டுக் கிளம்பணும் என்று மருமகளைப் பார்த்தார்.

உடனே “இதோ போய் எடுத்து வைக்கறேன் மாமா” என்று நகரப் போன மதுமிதாவைத் தடுத்தவர், “ஒன்னும் அவசரமில்ல மெதுவாவே எடுத்து வைக்கச் சொல்லுமா சாப்புடறதுக்கு உங்க அத்தையக் கிளப்பிட்டு வர இன்னும் எவ்வளவு நேரமாகும்னு தெரியல” என்றார்.

“அதெல்லாம் அம்மா வந்துடுவாங்கப்பா அதோட நமக்கெல்லாம் கம்பெனி குடுக்கவும் செய்வாங்க” என்று வருண்சங்கர் தனது தாயைப் பார்த்துக் கொண்டே சொல்ல, “நான் போய் எடுத்து வைக்கறேன்” என்று நகர்ந்தாள் மதுமிதா.

ஆனால் என்ன முயன்றும் மகேஸ்வரியை சாப்பிடுவதற்கு அழைத்துக் கொண்டு வர முடியாது போய்விட, ஆண்கள் மட்டும் டைனிங் ஹாலுக்கு வந்து சாப்பிட அமர்ந்தனர்.

“நீயும் வாம்மா.”

“இல்ல மாமா நான் அத்தெ கூட சாப்பிட்டுக் கறேன்”

“சரிதான் முயற்சி பண்ணிப்பாரு, நாங்க எவ்வளவோ கூப்புட்டுப் பாத் தோம்”

“முடிஞ்ச அளவுக்கு சொல்லிப் பாரு ஆனா இப்பத்துக்கு ரொம்பக் கம்பல் பண்ணாத, இப்ப அவங்களுக்காக நீ விட்டுக்குடுக்கற மாதிரி காட்டி மதியத்துக்கு எனக்காக நீங்க சாப்புட்டு தான் ஆகணும்னு ஒரேயடியா நின்னுக்கோ.”

தனது கணவன் சொல்ல சரியென்று தலையை ஆட்டிய மதுமிதா, தான் எப்படியாவது தனது அத்தையை இரண்டு நேரமும் சாப்பிட வைத்து விட வேண்டுமென்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் மதுமிதா என்ன முயன்றும் வருண் சங்கர் சொன்னது போலத்தான் நடந்தது, அதுகூட

மதியம் மிகவும் கொஞ்சமாகத் தான் சாப்பிட வைக்க முடிந்தது.

ஆனால் அதற்கே தனது அத்தைக்கு எரிச்சலை வரவைக்கும் விதமாகத்தான் சற்று அதிகமாகத்தான் உரிமை எடுத்துக் கொண்டு விட்டோமோ என்று அவளை எண்ண வைத்திருந்தது.

மாலையில் வீடு திரும்பிய கணவனிடம் மதுமிதா நடந்ததைச் சொன்னபோது, உண்மையிலேயே இது நல்ல முன்னேற்றம் என்று அவன் சந்தோஷப்பட்டான்.

இப்படியே போனால் இனிவரும் வருடங்களில் நிச்சயம் நிறையவே மாறி விடுவாரென்ற நம்பிக்கை இப்பொழுது வருண்சங்கருக்கு நிறையவே வந்து விட்டிருந்தது.

15

“இன்னும் கொஞ்சம் வெச்ச சாப்பிடுமா”

மேலும் சிறிது பொங்கலை வைத்துவிட்டு சாப்பிடுமாறு தனது அத்தை தன்னை வற்புறுத்த, “நேத்தைக்கு சாப்பிடச் சொல்லி உங்கள நான் செஞ்ச டார்ச்சர தயவு செஞ்ச மறந்துடுங்க அத்தெ” என்று பாவமாய்ச் சொன்னாள் மதுமிதா.

அப்படிச் சொன்ன மருமகளைப் பார்த்து நன்றாகவே சிரித்த மகேஸ்வரி, “ம் கூம் அதெல்லாம்

முடியாது உன்ன எப்பிடியெல்லாம் பழிவாங்கணும்னு திட்டம் போட்டு வெச்சிருக்கேன் நீ என்னடான்னா திடீர்னு இப்பிடியொரு வார்த்தைய சொல்லிட்டயே" என்றார்.

தனது அத்தையின் பாவனையில் சிரித்த மதுமிதா, "அச்சச்சோ பயமா இருக்கே" என்றாள்.

"அப்புறம் பர்ச்சேஸ் கொஞ்சம் இருக்கு ரெண்டுபேரும் போய்ட்டு வந்துடலாமா மது?"

"சரி அத்தெ, சொல்லுங்க எப்பக் கிளம்பணும்"

சில நிமிடங்களில் இருவரும் சாப்பிட்டு முடித்து எழுந்திருக்க, "சரிமா நான் அரமணி நேரத்துல வந்துட்டேன் நீயும் அதுக்குள்ள ரெடியாயிடு" என்று தன்னுடைய அறைக்குச் சென்றார் மகேஸ்வரி.

சொன்னது போலவே அரைமணி நேரத்தில் குளித்துக் கிளம்பி வந்திருந்த மதுமிதா ஹாலில் அமர்ந்து தனது அத்தைக்காகக் காத்திருக்கலானாள்.

ஆனால் ஒருமணி நேரத்திற்கும் மேல் ஆகியும் கூட அவரைக் காணாது போக, எதற்கும் அவருடைய அறைக்கே சென்று பார்த்து விடலாமென்று எழுந்தாள்.

ஆனால் அங்கும் அவரைக் காணாது போக, பாத்ரூமிற்கு சென்று பார்த்தாள்.

அவள் நினைத்தது சரியாகத் தான் போயிற்று, அங்குதான் அவர் இருந்தார்.

"ஆனால் ஏன் இப்படி..."

கால்கள் இரண்டையும் நீட்டியபடி எழு முயன்றும் முடியாததைப் போல பாத்ரூம் தரையில் அமர்ந்திருந்த வரை நோக்கி "அத்தெ என்னாச்சு?" என்று அருகில் ஓடினாள்.

"பாத்துமா மெதுவா வா" என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே "என்னாச்சு அத்தெ?" என்று பதட்டத்துடன் கேட்டவாறு அவருக்கு முன்பாகவே போய் நின்றிருந்தாள்.

"கீழ ஒரு சோப்புத்துண்டு கிடந்தது தெரியாம அதுமேல கால வெச்சு வழுக்கி விழுந்துட்டேம்மா, மெதுவா என் தோள்பட்டயப் புடிச்சுத் தூக்கி விடேன்."

"அச்சச்சோ அடி ஏதாவது பட்டுச்சா அத்தெ" என்று பதறியவள், அவரும் எழுவதற்கு முயற்சி செய்ய தானும் தன்னுடைய பலம் அனைத்தையும் கொடுத்து அவர் எழுந்து நிற்பதற்கு உதவி செய்தாள்,

"என்ன அத்தெ ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கீங்க? எங்காவது வலிக்கிதா?"

"ஆமாம்மா இங்க" என்று வலது முழங்காலுக்கு மேலே தொடைக்கு சற்று கீழே உள்ள இடத்தைக் கையால் தொட்டுக் காட்டியபடி வலியில் முகம் சுளித்தவரை மெதுவாக அழைத்துக் கொண்டு போய் அங்கிருந்த இருக்கையில் அமர வைத்தாள்.

"நான் வேணும்னா ஒரே நிமிஷத்துல போய் அவருக்கு போன் பண்ணிட்டு வரட்டுமா அத்தெ?"

"அச்சச்சோ அசடு, எதுக்கு நீ இப்பக் கண் கலங்கற? லேசா வலிக்குதுதான் அதுகூட

ஆயின்மெண்ட் ஏதாவது போட்டா சரியாயிடும். அதோட உன்னமாதிரி அவங்களும் கூட பயந்துதான் போவாங்க. விட்டா நானாவே எழுந்து இப்ப நடக்கக் கூட செய்வேன் ஆனா லேசா இருக்கறதப் பெரிசு பண்ணிடக் கூடாதேன்னு தான் பாக்கறேன்."

"அது சரிதான் அத்தெ, நீங்க ரெஸ்ட் எடுங்க, ஆனா டாக்டர் மட்டும் பாத்துட்டு வந்துடலாம்."

"சரிமா பெய்ன் தொடர்ந்து இருந்தாலோ இல்ல அதிகமானாலோ கண்டிப்பாப் போகலாம். பேசாம ரெஸ்ட் எடுத்தாலே சரியாப் போயிடும், எங்க சிரி பாக்கலாம்."

தனது அத்தையின் வார்த்தைக்காக லேசாக சிரித்தவள் "அப்ப உங்களால இப்ப நிஜமாவே எழுந்து நடக்க முடியுமா?" என்று சாமாதானமடைய மறுத்த மனதுடன் மெதுவாகக் கேட்டாள்.

அதற்குப்பிறகு கூடவே இருந்து தனது அத்தையை கவனித்துக் கொண்ட மதுமிதாவால் நேரம் போகப்போக அவருக்கு வலி அதிகமாகிக் கொண்டே போவதை நன்றாகவே புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

என்ன தடுத்தும் கேளாமல் அவரை மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தவள், எக்ஸ்ரே ஸ்கேன் என அனைத்தையும் கூட எடுத்துவிட்டிருந்தாள்.

மேலும் அரைமணி நேரமும் கூடக் காத்திருந்து அதைப் பெரிய டாக்டரிடம் காண்பிக்க, அவரும் பயப்படுமளவிற்கு எலும்பு முறிவோ வேறு பிரச்சனை

களோ எதுவுமில்லை. விழுந்த வேகத்தில் லேசாக சுளுக்கியிருக்கலாம், அந்த வலிக்கும் மாத்திரை எழுதிக் கொடுக்கிறேன், வலி குறையக்குறைய அதையும் குறைத்துப் பிறகு நிறுத்தியே விடலாமென்று சொன்ன பிறகுதான் மதுமிதாவால் ஓரளவு மனம் சமாதானமடைய முடிந்தது.

டாக்டரின் அறையை விட்டு இருவரும் வெளியே வந்திருக்க "கொஞ்சம் முன்னாடி இருந்ததுக்கு வலி இப்பப் பாதியாக் குறைஞ்ச மாதிரி இருக்குமா" என்று தனது அத்தை சொன்னதில் அவளுக்கு மேலும் கூட மனம் லேசாகி விட்டிருந்தது.

16

மதிய உணவிற்குப்பிறகு கிளம்பிச் சென்ற இருவரும் மீண்டும் மாலை ஐந்தரைக்குத்தான் வீடு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

வீட்டு வராண்டாவில் வந்து கார் நின்றிருக்க, "பாத்து அத்தெ மெதுவா இறங்குங்க" என்று தானும் ஒரு கைப்பிடித்து அவர் இறங்குவதற்கு உதவி செய்தாள் மதுமிதா.

"நான் தனியாவே நடப்பேன்" என்று தனது அத்தை எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்காமல் ஹால் சோஃபா வரை அவரை அழைத்துச் சென்று அமரவைத்த பிறகே அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள்.

"மது"

தனது அதை அழைக்க திரும்பி "சொல்லுங்க அத்தெ" என்று அவரைப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

"சாப்பிட வெல்லாம் எனக்கு ஒன்னும் வேண்டாம்மா, ஸ்ட்ராங்கா ஒரு கப் காஃபி மட்டும் போதும்"

"இதோ எடுத்துட்டு வர்றேன்."

"பாரு, நீ போய் உனக்கு டிஃபன் என்ன வேணுமோ எடுத்துட்டு ஜெயந்திகிட்ட சொல்லிட்டு வந்துடு அவ எடுத்துட்டு வரட்டும்."

"சரி அத்தெ" என்று கிச்சனை நோக்கிப் போனாள் மதுமிதா.

அதேநேரம் ஆண்கள் இருவரும் வீட்டிற்குள் வர புன்னகையுடன் அவர்களை வரவேற்றார் மகேஸ்வரி.

"என்னமா வரவேற்பெல்லாம் பலமா இருக்கு" என்று கேட்டுக்கொண்டே முதலில் வீட்டிற்குள் வந்திருந்த வருண்சங்கர், அங்கு டேபிள் மேல் தனது தாயின் பெயரிட்டிருந்த ஹாஸ்பிட்டல் ஃபைலைப் பார்த்துவிட்டு அதைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தான்.

"என்னமா இது?" என்று அவன் தனது கையிலிருந்த ஃபைலைக் காட்டித் தாயிடம் கேட்க, பின்னாலேயே வந்த நடராஜனும் அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்டு நின்று விட்டிருந்தார்.

"என்னாச்சு? திடீர்னு எதுக்கு எக்ஸ்ரே, ஸ்கேன் இதெல்லாம்?"

"கீழ் விழுந்துட்டேன் கண்ணா" என்று மகனையும் அவனுக்கு அருகில் நின்றிருந்த கணவனையும் லேசாக அசடு வழியப் பார்த்தார் மகேஸ்வரி.

"அதுதான் எப்பிடின்னு கேக்கறோம்?" என்று எரிச்சலுடன் கேட்ட கணவனையும் "என்னமா சொல்லுங்க?" என்ற மகனையும் எதுவும் பேசாமல் பார்த்தார்.

ஆனால் உடனே சில வினாடிகளில் "பாத்ரூம்ல வழக்கி விழுந்துட்டேன்" என்று இருவரையும் பொதுவாகப் பார்த்து நடத்தைச் சொல்லி முடித்து விட்டிருந்தார்.

அதேநேரம் அனைவருக்கும் டிஃபன் ப்ளேட்களை எடுத்துக்கொண்டு தானும் ஹாலுக்கு வந்திருந்தாள் மதுமிதா.

பயப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்பதை அறிந்ததிலேயே ஆண்களின் மனம் நிம்மதியடைந்திருக்க "எப்பிட்யோ ஹாஸ்பிட்டல் விஸிட் பண்றதுன்னா உங்க குடும்பத்துக்கு இனி எப்பிடித் தான் இருக்குமோ" என்று தானும் மனைவி அமர்ந்திருந்த சோஃபாவில் சென்று அமர்ந்தார் நடராஜன்.

தனது அண்ணனைக் குறிப்பிட்டுக் கணவன் சொல்வது அவருக்குப் புரியவே செய்தது.

அதேநேரம் "என்னமா நீங்க, இன்னும் கொஞ்சம் கேர்ஃபுல்லா இருந்திருக்கலாமே அடி பலமா பட்டிருந்தா எவ்வளவு சிரமம் ஆகியிருக்கும்" என்று

ஆதங்கத்துடன் தாயைக் கடிந்துகொண்டே தானும் பெற்றவர்களுக்குப் பக்கவாட்டு சோஃபாவில் அமர்ந்தான் வருணசங்கர்.

“அதுதான் அப்பிடியெதுவும் ஆகலையேப்பா இனிமேல் கவனமா இருந்துக்கறேன்” என்று மகனை சமாதானப்படுத்தியவர்” என்னமா உக்காரு” என்று நின்றிருந்த மருமகளுக்கு இருக்கையைக் காட்டி அமருமாறு சொன்னார்.

“எப்பிடியோ இன்னைக்கு மருமகளை ஒருவழி பண்ணிட்டேன்னு சொல்லு.”

“அது சரிதான் காலைல விழுந்ததுல இருந்து இப்பக் கொஞ்சம் முன்னாடி டாக்டரப் பாத்துட்டு வர்ற வரைக்கும் அவ சில நிமிஷங்கள் கூட என்னவிட்டு நகரல,” என்றார் மகேஸ்வரி.

“அச்சச்சோ அத ஆப்போஸிட்டாக் கூட எடுத்துக்கலாமே அத்தெ, காலைல இருந்து உங்களத் தன்னிச்சையா எதையும் செய்ய விடாம ஒருவழி பண்ணிட்டேன்னு கூட சொல்லலாமே” என்று மதுமிதா சொல்ல,” அதுசரி அப்பிடின்னு நான் சொன்னேன்னா அப்புறம் எனக்கு மனசாட்சியே இல்லேன்னுதான் அர்த்தம்” என்றார் அவர்.

இரவு ஒன்பது மணிக்கு ஆண்கள் இருவரும் டிஃபன் சாப்பிட எழ, தனது அத்தைக்கு அவர் என்ன சொல்லியும் கேட்காமல் ஹாலுக்கே டிஃபனை எடுத்து வந்திருந்தாள் மதுமிதா.

“என்ன மது நீ, நானும் டைனிங் ஹாலுக்கே வந்திருப்பேன்.”

“பரவாயில்ல, எழுந்து நடக்கும்போது பெய்ன் ஆகிறதுனால தான் சொல்றேன். இன்னைக்கு ஒரு நாளைக்கு என் அன்புத்தொல்லைய எப்பிடியோ தாங்கிக்கோங்க அத்தெ. நாளையில் இருந்து வேணும்னா பழையபடி உங்களால முடிஞ்ச அளவுக்கு எல்லாத்தையும், நீங்களே செஞ்சுக்கோங்க.

“சரி குடு” என்று ப்ளேட்டை வாங்கிக் கொண்டவர் “எனக்கு இதுவே அதிகம் இனி நீயும் போய் சாப்பிடு” என்றார்.

“சரி அத்தெ முதல்ல நீங்க சாப்பிடுங்களேன்” என்று மேலும் சிறிது நேரமும் இருந்து அவரது ப்ளேட்டில் தீர்ந்து விட்டிருந்த பதார்த்தங்களைக் கட்டாயப்படுத்திப் பரிமாறியவள், அவருக்குக் கைகழுவக் கிண்ணம் வரை அனைத்தையும் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு அதற்குப்பிறகே தானும் சாப்பிடச் சென்றாள்.

மதுமிதா சென்று சாப்பிட அமரவும் ஆண்கள் இருவரும் உணவு முடித்து எழவும் சரியாக இருந்தது.

“என்னமா தனியாவா உக்காந்து சாப்பிடப் போற? எங்ககூடவே உக்காந்திருக்கலாமே. தனியா சாப்பிட்டேன்னு அரைகுறையா சாப்பிட்டு எழுந்துடாத”

“இல்ல மாமா, வயித்துக்கு வஞ்சகம் பண்ண என்னால எப்பவுமே முடியாது.”

“ஆனா பாத்தா ஒன்னும் அப்பிடித் தெரியலை நீ இந்த வீட்டுக்கு வந்தப்ப இருந்ததுக்கு இப்ப ஆளே பாதியாயிட்ட.”

"இதுக்கு மேலயும் கேர்லெஸ்ஸா இருந்துடக் கூடாதுப்பா, நாம நாளைக்கே கண் டாக்டரப் போய்ப் பாத்துடலாம் என்று சொன்ன மகனிடம் "ஏம்பா?" என்று கேட்டார் நடராஜன்.

"உங்களுக்குத்தான் எல்லாமே எதிர்ப்பதமாவே தெரியுதே."

"அப்ப நான் குண்டாயிட்டேன்னு சொல்றீங்களா?" என்று மதுமிதா கணவனைப் பார்க்க, "இது என்ன கேள்வி உனக்கே மனசாட்சின்னு ஒன்னு இருந்தா அதக் கேட்டுப்பாரு" என்றான் வருண்சங்கர்.

"நானொன்னும் குண்டெல்லாம் கொஞ்சம் கூட ஆகல, இளைச்சுப் போயிட்டேன்னு வேணும்னா சொல்லலாம்"

"அதுசரி" என்ற வருண்சங்கர் மேலும் ஏதோ சொல்ல, "அடடா நானில்லப்பா" என்று பயந்தவர் போல அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றிருந்தார் நடராஜன்.

புன்னகையுடன் முதலில் வந்த கணவனையும் அவரைத் தொடர்ந்து வந்த மகனையும் என்ன வென்பதைப் போலப் பார்த்தார் மகேஸ்வரி.

"என்னங்க என்ன ஜோக், சொன்னா நானும் சிரிப்பேனே."

அப்படிக் கேட்ட மனைவியைப் பார்த்த நடராஜன், "ஜோக்கா இருந்தா சொல்லலாம் தான் ஆனா இது பிரச்சனையல்லவா ஆயிடும் போலிருக்கு" என்று சோஃபாவில் அமர்ந்தார்.

"பிரச்சனையா..." என்று மகேஸ்வரி கணவன் மகன் இருவரையும் புரியாமல் பார்க்க, "அது ஒன்னுமில்லமா அப்பாவுக்குக் கணல பவர் அதிக மாயிருக்குமோன்னு எனக்கொரு சின்ன சந்தேகம்" என்றான் வருண்சங்கர்.

"என்னங்க அப்பிடியா?" என்று மகேஸ்வரி ஸீரியஸாகத் தனது கணவனைப் பார்க்க, "அட நீ வேறம்மா மருமகள் இளைச்சுப் போயிட்டான்னு ஒரு வார்த்தை சொன்னதுக்குத்தான் அத ஒத்துக்காம அவன் எதையதையோ சொல்றான்" என்றார் நடராஜன்.

"அது சரிதாங்க கல்யாணத்தப்ப இருந்ததுக்கு மது இப்ப ரொம்பவும் மெலிஞ்சுதான் போயிட்டா"

"என்னமா நீங்களுமா..."

"அடப்போடா ஸீரியஸாதான் சொல்றேன் கல்யாணத்தப்ப இருந்ததுக்கு இப்ப நல்லாவே மெலிஞ்சுட்டா"

"அதுசரி"

"உண்மயாத்தான் சொல்றேன் வருண், ஏன் வித்யாசம் உனக்குத் தெரியலையா?"

"நீங்க சொல்ற அளவுக்கெல்லாம் ஒன்னும் தெரியல" என்று டி.வி.யை ஆன் செய்து கொண்டே சொன்னான் வருண்சங்கர்.

"எது எப்பிடியோ ரொம்பப் பிரமாதமான பொண்ணுப்பா, நாங்க சிரமப்பட்டுத் தேடியிருந்தாக் கூட இவ்வளவு பிரமாதமான மருமக நம்ம குடும்பத் துக்குக் கிடைச்சிருப்பாளாங்கறது சந்தேகம்தான்"

“அட்டா என்ன இது ஒரே புகழாரமா இருக்கு.”

“இருக்கறது சொன்னாப் புகழாரமாக்கும்? மது எங்கிட்ட நடந்துக்கறதப் பார்த்தா என்... மகளை எனக்குத் திரும்பக் கிடைச்சுட்டாளோன்னு கூட சில சமயம் எனக்குத் தோணிடுதுப்பா அதுவும் காலைல நான் கீழ விழுந்ததுல இருந்து அவ என்ன எந்த அளவுக்குப் பாத்துக்கிட்டா தெரியுமா?” என்று சொன்னபோது தாயின் கண்கள் லேசாகக் கலங்கி விட்டிருந்தது வருண்சங்கரின் கண்களில் படத் தவறவில்லை.

தேவையில்லாதவற்றிற்கு உணர்ச்சி வசப்படுவது தாயின் இயல்பு இல்லையென்பது தெரிந்ததினாலேயே அவர் சொல்ல வருவதை வருண்சங்கரால் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடிந்ததென்று கூட சொல்லலாம்.

“நீங்க சொன்னா சரியாதான் இருக்கும்” என்று வருண்சங்கர் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, இருக்கையை விட்டு எழ முயற்சி செய்த மனைவிக்குத் தானும் எழுந்து ஒரு கை கொடுத்து உதவினார் நடராஜன்.

“பரவாயில்ல விடுங்க டாக்டர் கொடுத்த ஆயின்மெண்ட்டப் போட்டதுக்கப்புறமே எவ்வளவோ நல்லா இருக்கு” என்று தனியாகவே எழுந்து நடந்தார் மகேஸ்வரி.

எழுந்து சென்று அங்கு ஹால் ஷெல்ஃப்பில் மருமகள் ஏற்கனவே எடுத்து வைத்திருந்த இரவுக் கான மருந்தைப் போட்டுக் கொண்டார்.

“வருண் மாத்திரை சாப்டுட்டேன்னு மதுகிட்ட சொல்லிடு” என்றவர், “நான் தூங்கப்போறேன்” என்று கணவன் மகன் இருவரிடமும் பொதுவாகச் சொல்லி விட்டுப் படுக்கைக்குப் போனார்.

தனது வழக்கமான நேரத்திற்கு நடராஜனும் படுக்கைக்குச் சென்றிருக்க, தொடர்ந்து தான் டி.வியைப் பார்த்தபடி அமர்ந்து விட்டிருந்தான் வருண்சங்கர்.

“வருண் என்ன நீங்க மட்டும் உக்காந்திருக்கீங்க?”

“ஏன்?” என்று மனைவியைப் பார்த்தான் வருண்சங்கர்.

“இல்ல அதை மருந்து எடுத்துட்டாங்களான்னு தெரியலை.”

“அவங்க மாத்திர போட்டுட்டுத்தான் தூங்கப் போனாங்க, உங்கிட்டயும் சொல்லச் சொன்னாங்க.”

“அப்ப சரி” என்று நிம்மதியடைந்த மனைவியைப் பார்த்தவன், “கிச்சன்ல இவ்வளவு நேரமா நீ என்ன செஞ்ச?” என்று கேட்டான்.

“எல்லாத்தையும் ஒதுக்கி வெச்சுட்டு வந்தேன்.”

“ஏன் வேலைக்கு இருக்கற மத்தவங்கெல்லாம் என்ன ஆனாங்க?”

“ஜெயந்தி சாயங்காலம் ஆறு மணிக்குக் கிளம்பிடுவா. மத்த ரெண்டு பேர்ல ஒரு அம்மா.

இன்னைக்கு எங்கயோ போகணும்னு நேரத்துலயே கேட்டுட்டுக் கிளம்பிட்டாங்க, இன்னொருத்தங்க இருந்து வேலையெல்லாம் முடிச்சுட்டு இப்பதான் தாங்கப் போறாங்க."

"சரி உக்காரு."

"ஒரு நிமிஷம்" என்று கணவனுக்கு ஒரு பெரிய டம்ளரில் குடான பாலை ஊற்றிக் கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு தானும் அவனுடன் சோஃபாவில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

"பால் உனக்கு?"

"நான் குடிச்சாச்சு"

"நிஜமா?"

"ஆமாங்க, எனக்கு பால் எப்பவும் வெது வெதுன்னு குடு இருந்தாப் போதுமே."

"அது சரிதான்" என்று தன்னைப் பார்த்த கணவனின் பார்வையை சந்தித்தவள்" என்னங்க?" என்று கேட்டாள்.

"அம்மாவுக்குப் பிரச்சனை எதுவும் இல்லையே?"

"இல்லைங்க இன்னும் ரெண்டு நாள்லயே எல்லாம் கம்ப்ளீட்டா சரியாயிடும்னு டாக்டர் சொல்லி யிருக்கார்."

"ஆஃபீஸ்க்கு எனக்குக் கூப்பிட்டிருக்கலாமே"

"நாங்களும் முதல்ல கூப்பிடலாம்னு தான் பாத்ரோம், ஆனா பயப்பட்டுறதுக்கு ஒன்னுமில்லன்னு

டாக்டர் சொல்லிட்டதால சரி எப்பிடியும் ஆறு மணிக்கு நீங்களே வந்துடுவீங்க தானேன்னு விட்டுட்டோம்."

"சரி கதையெல்லாம் போதும், எழுந்துரு தாங்கப் போலாம்" என்று கணவன் எழ தானும் அவனுடன் எழுந்து கொண்டாள் மதுமிதா.

"எனக்கும் இன்னைக்கென்னவோ டயர்லா தான் இருக்கு வருண்."

"ஏன் அம்மா கீழ் விழுந்து உன்ன ஒரு வழி பண்ணிட்டாங்களா?"

"அச்சச்சோ நான் அப்படி சொல்ல வரல, அதைக்காக என்ன வேணும்னாலும், எவ்வளவு வேணும்னாலும் ஸ்ட்ரெய்ன் பண்ணலாம்."

அதற்குள் இருவரும் மேலே தங்களுடைய அறைக்கு வந்திருக்க, ஏ.ஸி. ஸ்விட்சை ஆன் செய்து கொண்டே "ஏன் அப்பிடி?" என்று கேட்டான் வருண் சங்கர்.

"ஏன்னா என்ன சொல்றது?"

"என்ன காரணமோ அதத்தான்."

"எனக்கு விவரம் தெரிய ஆரம்பிக்கறதுக்கு முன்னாடியே என்னோட அம்மா இறந்து போனதுகூட அதுக்கு ஒரு காரணம்தான், அதோட அத்தெ எங்கிட்ட அன்பா நடந்துக்கறதும். நான் அனுபவிச்சே பாக்காத அம்மா பாசம் கிடைச்சிருந்தா அது இப்பிடித்தான் இருக்குமோன்னு நினைக்கத் தோணுது."

“என்னங்க பாக்கறீங்க? நான் ஒரே பொண்ணுங்கறதோட அப்பா இருந்தும் இல்லாத மாதிரிதான். அந்த அளவுக்கு அவருக்கு அவரோட வேல, வாழ்க்கைன்னு எந்நேரமும் அவரப் பத்தி மட்டும் தான் ஞாபகமிருக்கும்.”

“அதுக்காக சுத்தமாவே கண்டுக்க மாட்டாருன்னு சொல்லிட முடியாது, பாத்தா ரெண்டு வார்த்தை பேசுவாரு அதுகூட மேக்ஸிமம் அட்வைஸாதான் இருக்கும். ஏன்னா அப்பதான் அம்மா இல்லாம வளர்ற நான் வழி தவறிப் போகாம நல்லபடியா வளருவேனாம்.”

“ஆனா ரெண்டு வார்த்தை அன்பாப் பேச மாட்டாரா சிரிக்க மாட்டாரான்னு மனசுக்குள்ள நான் ஏங்கினது அவருக்கத் தெரியாமக் கூடப் போயிருக்கலாம் தான்.”

“அதுக்கப்புறம் அப்பாவோட ஃப்ரண்ட் கல்யாண ராகவன் அங்கிள் வீட்டு வாசம், அவங்க எல்லாரும் ரொம்ப நல்லவங்க, அதோட என்ன நல்லாப் பாத்துக்கவும் செஞ்சாங்க. ஆனா அன்பான, ஆதரவான வார்த்தைகளுக்காக ஏங்கிட்டிருந்த எனக்கு அங்கயும் ஏமாற்றம் தான். பசிச்சா சாப்பிடு, தூக்கம் வந்தாத் தூங்குன்னு ஒரு இயந்திரத்தன்மை தான் அங்கயும் நிறைய இருக்கும்.”

“அப்பிடியெல்லாம் இருந்துட்டு இந்த மாதிரி ஒரு அன்பான குடும்பத்துக்குள்ள வந்து வாழ்க்கைப் பட்டிருக்கறது எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கு தெரியுமா வருண். பலநாள் பசியோட இருக்கற வனுக்குப் பழைய சாதம் கிடைச்சாலே அது ரொம்பப்

பெரிய விஷயம், அதுக்கும்மேல விருந்து சாப்பாடே கிடைச்சா. ஆமா வருண் இப்ப என்னோட நிலமையும் அவன மாதிரியானதுதான்.”

சற்று தள்ளி நின்றிருந்த மனைவியை அருகில் இழுத்து அவளது முகத்தைத் தனது கைகளில் ஏந்திக் கொண்டவன் “மது...” என்று எல்லையற்ற காதலுடன் அழைத்தான்.

அவனைப் பொறுத்தவரை அவனுக்குத் தனது மனைவி எப்பொழுதுமே அன்புக்காக ஏங்கி நிற்கும் சிறுகுழந்தை தானே, அதை அவள் சொல்லவும் வேண்டுமா.

கண்களில் ஆசையும் ஆவலும் மின்ன நெஞ்சம் படபடக்கக் கணவனின் பார்வையை சந்தித்தாள் மதுமிதா.

“இதேதான்டா இந்தப் பார்வை தான் என்ன உன் காலடியில விழுவெச்சது, எத்தனையோ நாள் என் தூக்கத்தப் பறிச்சுக்கிட்டதும் இதே பார்வைதான்.”

கண்களிலும் முகத்திலும் பெருமிதம் மின்ன “நிஜமா?” என்று கேட்டாள் மதுமிதா.

“அதோட உன்னோட வெகுளித்தனமும். உன்னக் காலேஜ்ல முதன்முதலாப் பார்த்த அந்த நாள் எனக்கு இன்னும் பசுமையா ஞாபகமிருக்கு”

“அது வரைக்கும் வேற எந்தப் பொண்ணும் என்ன அந்த அளவுக்கு பாதிச்சதில்ல, ஏன் என் பின்னாடியே நிறைய பொண்ணுங்க சுத்துவாங்க

தான்னாலும் யாரையும் நான் கண்டுக்கக் கூடமாட்டேன் ஏன் இவ்வளவு சீப்பா இருக்காங்கன்னு கோபமும் எரிச்சலும் தான் வரும்."

அதுதான் தெரியுமே, இவனுடைய கடைக்கண் பார்வைக்காக நிறையப் பெண்கள் இவன் பின்னால் சுற்றிக் கொண்டிருந்ததும், சிறிதும் வெட்கமின்றி அவர்கள் அதை வெளிப்படையாகவே சொல்லிப் புலம்புவதும். அவை அனைத்துமே தான் நன்கு அறிந்தவை தானே.

"அந்த சமயத்துல தான் உன்ன முதன்முதல்ல பார்க்க நேர்ந்தது, ரொம்பவும் அறியாயத்துக்கு இன்னஸன்டா இருந்த. ஃபைனல் இயர் ஸ்டூடெண்ட்டான எனக்கு அப்பதான் ஃபர்ஸ்ட் இயர்ல வந்து - ஜாய்ன் பண்ணின உன்னப் பாக்கறதுக்கான வாய்ப்புகள் ரொம்பவும் குறைவாதான் இருந்தது. ஆனாலும் அதை எப்படியாவது உருவாக்கிக்குவேன், ஃபாரின்ல போய்தான் பி.ஜி. பண்ணணும்னு இருந்த வன் திரும்பவும் அதே காலேஜ்லயே படிச்சேன்."

என்னதான் மேலும் மேலும் கணவன் சொல்வதை எல்லாம் ஆசையாகக் கேட்டுக் கொண்டாள் என்றாலும், தனக்காக அவன் செய்த அனைத்துமே மதுமிதா நன்கு அறிந்தவைதான்.

பெருக்கெடுத்து வந்த காதல் நாடி நரம்பெல்லாம் பரபரத்து உடல் சிலிர்த்துப் போக "வருண்" என்று கணவனை அணைத்து அவனது மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்.

"வா சுசீலா"

கணவனின் தங்கை மகள் உள்ளே வர வரவேற்றார் மகேஸ்வரி.

"என்னாச்சு அத்தெ?"

"என்னமா?" என்று புரியாததைப் போலக் கேட்டவரைப் பார்த்தவளுக்கு, கீழே விழுந்ததில் அடிபட்டதைத்தான் கேட்கிறோமென்பதைக் கூடவா இவரால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லையென்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

"அட என்ன அத்தெ நீங்க? உங்களுக்கு அடிபட்டுச்சே அதத்தான் கேக்கறேன்."

"ஓ அது சரியாயிடுச்சுமா, உக்காரு."

"என்ன அத்தெ மாமா, அத்தான் எல்லாரும் ஆஃபீஸ் போயிருக்காங்களா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே சுசீலா அமர, "ஆமாம்மா" என்றார்.

"அடிபட்டது எப்பிடித் தெரிஞ்சது?"

"நீங்க சொல்லலேன்னா தெரியாமப்போய்டுமா அத்தெ? அதோட நாங்கெல்லாம் சின்ன லெவல் ஆளுங்க உங்க கைய எதிர்பாத்துப் பிழைப்பு நடத்தற வங்க. எங்கள மதிச்ச நீங்க எதையுமே சொல்ல

மாட்டிங்கன்றதோட அத ஏன்னு கேக்கற தகுதியும் எங்களுக்கு இல்லேங்கறதும் எங்களுக்குத் தெரியும்."

"ஏம்மா இப்பிடியெல்லாம் பேசற?"

"அட நான் வேற தேவையில்லாததையெல்லாம் பேசிக்கிட்டு, விழுந்த இடத்துல உங்களுக்கு வலி எதுவும் இல்லையே அத்தெ."

"இல்லமா இப்ப சுத்தமா சரியாயிடுச்சு. அப்புறம் வீட்ல எல்லாரும் நல்லார்க்காங்களா?"

"எல்லாரும் நலம்."

அதேநேரம் ஹாலுக்கு வந்த மதுமிதாவும் வீட்டுக்கு வந்தவளை வரவேற்று நலம் விசாரித்துப் பேசினாள்.

"மது சுசீலாவுக்கு சாப்பிட ஏதாவது எடுத்துட்டு வாம்மா."

"இதோ போறேன் அத்தெ" என்று நகரப் போன மதுமிதாவை "வேண்டாம் அப்பிடி வேணும்னா நானே போய் எடுத்துக்கறேன்" என்று தடுத்து விட்டிருந்தாள் சுசீலா.

"சரிதான், ஆனா குடிக்கறதுக்கு மட்டும் ஏதாவது..."

மதுமிதா சொல்லிக்கூட முடித்திருக்கவில்லை மீண்டும் "வேண்டாம்" என்று ஒத்தை வார்த்தையில் மறுத்து விட்டிருந்தாள்.

"அப்புறம் சொல்லு."

"என்ன சொல்றது அத்தெ? அதுதான் கொஞ்சமும் நினைச்சே பாக்க முடியாத விஷயங்களெல்லாம் இப்பக் கொஞ்சநாளா நடந்துட்டிருக்கே."

அப்படிச் சொன்ன கணவனின் தங்கை மகளைப் பார்த்தார் மகேஸ்வரி.

ஆனாலும் அவர் அதைப்பற்றி ஒன்றும் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை.

அதுதான் தெரியுமே, எதையும் கேட்டுக் கொள்ள மாட்டாரே என்று உள்ளுக்குள் கறுவிக்கொண்டாள் சுசீலா.

"சரி மதிய நேரமாச்சே லஞ்ச்சே சாப்பிடலாம்" என்றவர், "மது ஜெயந்திகிட்ட சொல்லி எல்லாத் தையும் டேபிள் மேல எடுத்து வெக்கச் சொல்லு" என்று மருமகளைப் பணித்தார்.

"சரி அத்தெ" என்று அவசரமாக எழப்போன மதுமிதாவை "நீ இரு நான் பாத்துக்கறேன்" என்று எரிச்சலை உள்ளடக்கிய குரலில் தடுத்து விட்டிருந்த சுசீலா, உன்னை விடவும் கூட இந்த விட்டில் உரிமை எனக்கு அதிகம் இருக்கிறது என்பதைப் போலக் காட்டிக் கொண்டாள்.

அதைப் புரிந்து கொண்ட மதுமிதா "சரிதான் இந்த வீட்ல உங்களுக்கு இல்லாத உரிமையா" என்று சிரித்துக் கொண்டே பேசாமல் விட்டு விட்டிருந்தாள்.

அதேநேரம் லேண்டலைனுக்கு வந்த அந்தக் காலை அட்டெண்ட் செய்து பேசிக் கொண்டிருந்த

மகேஸ்வரி எதிர்முனையில் இருப்பவர்களிடம் "ஒருநிமிஷம் இருங்க" என்று சொல்லிவிட்டு அப்புறம் மது..." என்று திரும்பினார்.

"என்ன அத்தெ?"

"நேத்து நாம போன்ல புக் பண்ணியிந்தோமே அந்த எலெக்ட்ரிக் ஓவன், அத நாளைக்கு தான் டெலிவரி குடுக்க முடியுமாம்மா."

"பரவாயில்ல அத்தெ."

"அப்ப நம்ம ப்ரிப்ரேஷன ஒரு நாள் தள்ளிப் போட வேண்டியது வரும்...."

"அதனால் என்ன அத்தெ, நாளைக்கு செஞ்சுட்டாப் போகுது" என்று மதுமிதா சொல்ல "அப்ப சரிதான்" என்றவர், "சரி நாளைக்குக் கண்டிப்பா டெலிவரி குடுத்துடுங்க" என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து ரிஸீவரை அதனிடத்தில் வைத்தார்.

அதேநேரம் தனது அத்தையிடமிருந்து ரிஸீவரை வாங்கி வைப்பதற்காக வேகமாக எழுந்திருந்த மதுமிதா, "இதையெல்லாம் நான் செய்ய மாட்டேனா அதுக்குள்ள நீங்க எதுக்காக ஸ்ட்ரெயின் பண்ணிக் கறீங்க?" என்று தனது அத்தையை செல்லமாய்க் கடிந்து கொண்டாள்.

அவர்கள் இருவரின் கரிசனத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுசீலாவுக்கு வயிறு எரிந்தது.

இனி இது வேறா, இவளைக் கேட்டுத்தான் இந்த அசட்டு அத்தை அனைத்தையும் செய்து கொண் டிருக்கிறாரா என்றிருந்தது.

"என்னடாம்மா நீ ஏன் எதுவுமே சாப்பிட மாட்டேங்கற?" என்று சுசீலாவைப் பார்த்து மகேஸ்வரி கேட்க, "வேண்டாம் வயிறு நிறைஞ்சு தான் இருக்கு" என்றாள் அவள்.

"அடடா வெறும் உபசரிப்புலயே வயிறு நிறைஞ் சுடுச்சுங்கறீங்களே, இப்பிடியே வர்றவங்க எல்லாரும் சொல்லிட்டா எவ்வளவு நல்லா இருக்கும்."

"இருந்தாலும் இந்த வீட்டுக்கு மருமகளா வந்துட்டு இப்பிடியொரு எண்ணம் உம்மனசுல நிச்சயம் வந்திருக்கக் கூடாது" என்ற சுசீலாவால் என்ன முயன்றும் முக பாவனையை சாதாரணமாக வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

தான் சொன்னதைப் புரியாதது போலப் பார்த்த மதுமிதாவை என்ன நடிப்பு என்று மனதிற்குள் திட்டித் தீர்த்தாள்.

"பின்ன வீட்டுக்கு வர்றவங்க ஒரு ஃபார்மாலிட்டிக் காகவாவது வேண்டாம்னு ஒரு வார்த்த சொல்லதான் செய்வாங்க, அதுக்காக நல்லதாப் போச்சுன்னு அப்பிடியே விட்டுடுவியா?"

நீ செய்த மிகப்பெரிய தவறினை நான் எப்படிக் கண்டுபிடித்து விட்டேன் பார் என்ற தொணியில் கேட்ட சுசீலாவைப் பார்த்த மதுமிதாவிற்கு மேலே பேச்சே வரவில்லை.

மனதிற்குள் எதையோ வைத்துக்கொண்டு வேண்டுமென்றே பேசுகிறாள் என்பது மட்டும் நன்றாகப் புரிந்தது.

“அச்சச்சோ அப்பிடி நீங்க சொல்ற மாதிரி எல்லார்கிட்டயுமே நடந்துக்கு முடியுமா? ஏன் அளவுக்கு ஏன் என்னனிட அதிகமாவே உங்களுக்கும் இந்த வீட்ல உரிமையிருக்கே. ஏன் அதே எண்ணம் தான் உங்களுக்கும்? அதான் உங்களுக்குத் தேவையானதப் போய் எடுத்துக்கறது கூட உங்களுக்குத் தெரியாதாங்கற எண்ணத்துல அப்பிடி சொன்னேன்” என்று சிரித்த முகத்துடன் ஒரு விளக்கத் தையே கொடுத்திருந்தாள் மதுமிதா.

அத்தையும் மருமகளும் தொடர்ந்து ஒருவருக் கொருவர் தாங்கிக் கொள்வதை அதற்குமேல் சுசீலாவால் சுத்தமாக சகித்துக் கொள்ள முடியாது போக, “சரி நான் கிளம்பறேன்” என்று எழுந்து விட்டிருந்தாள்.

“என்னமா வந்ததும் கிளம்பறேங்கற?”

மகேஸ்வரி கேட்க “பின்ன உங்களப் பாக்க வந்தேன் பாத்ராச்சு இனி கிளம்ப வேண்டியது தானா?” என்றாள்.

“அதுக்காக எதுவும் சாப்பிடாமக் கூட இவ்வளவு சீக்கரமாவா?”

என்னதான் தனது அத்தையும் அவருடைய அன்பிற்குரிய மருமகளும் அவர்களுடைய இயற்கையான குணத்தைத்தான் வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பது புரியவே செய்தாலும், அது எப்படித் தனக்குக் கிடைக்காத இந்த வாழ்க்கை எங்கிருந்தோ வந்த ஒரு அனாதைக் கழுதைக்குக்

கிடைக்கலாமென்று சுசீலாவுக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது.

தொடர்ந்து வந்த சில நிமிடங்களில் “திரும்ப இன்னொரு நாள் வர்றேன் இப்ப எனக்கொரு அவசரமான வேலையிருக்கு” என்று கிளம்பியே விட்டிருந்தாள் சுசீலா.

18

“வா சுசீலா” என்று உள்ளே வந்து கொண்டிருந்த மகளை பவானி பார்க்க, இந்த அம்மா மட்டும் இன்னும் கொஞ்சம் வினயமாக இருந்திருந்தால் நமக்கு இந்த நிலை வந்திருக்குமா என்று சுசீலாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அப்படி நினைத்தவள் அதை செயலிலும் காட்டினாள்.

இருந்த கோபம் அனைத்தையும் காட்டி அங்கிருந்த ஸ்டேலக் காலால் எட்டி உதைத்துவிட்டு அவள் உள்ளே செல்லத் திரும்ப, “ஏய் சுசீலா நில்லு” என்று கோபத்துடன் மகளை அதட்டினார் பவானி.

“என்ன சொல்லுங்க?”

“ஏன்டி இப்பிடி நடந்துக்கற? அந்த ஸ்டேல ஏன் அப்பிடி உதைச்சுத் தள்ளிட்டுப் போற”

“நீங்க ஒன்னும் என்னக் கேள்வி கேக்க வேண்டிய அவசியமில்ல.”

"என்னமா இப்பிடிப் பேசற?"

"பின்ன எப்பிடிப் பேசணுங்கறீங்க?"

பெரிய மகளின் திடீர்க் கோபத்தின் காரணம் புரியாமல் பார்த்தவருக்கு பதிலுக்குக் கோபத்தை விடவும் பயம்தான் அதிகம் வந்திருந்தது.

இவள் பெரிய பிடிவாதக்காரி ஆயிற்றே இனி எதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு இப்படி நடந்து கொள்கிறாளோ என்று பவானியால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

"சரி வந்து சாப்புடு"

"எனக்கு வேண்டாம்."

"ஏம்மா?"

"பசிக்கல, அப்பிடயே பசிச்சாலும் வேண்டாம் இந்த வயித்துக்கு அது ஒன்னுதான் கேடா?"

"சுசீ இங்க பாரு, எதுக்கு இந்த லட்சணத்துல பேசிட்டிருக்க?"

தான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே மகள் அங்கிருந்து சென்று விட்டிருந்ததைப் பார்த்தவருக்கு, எல்லாம் அவளுடைய தந்தை கொடுக்கும் இடம் என்று எரிச்சல்தான் வந்தது.

மதிய உணவை எடுத்துக் கொள்ளாமல் சீராடிக் கொண்டு சென்ற மகள் இரவு உணவுவேளை வரைகூட வெளியே வந்திருக்காததில் எரிச்சலோடு கோபமும் சேர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இப்பிடயே போனால் பெண் பிள்ளையை வளர்த்து வைத்திருக்கும் லட்சணத்தைப் பாரென்று பார்ப்பவர்கள் கேவலமாகப் பேசிவிட மாட்டார்களா என்று அவருடைய நெஞ்சு பதைத்தது.

மேலும் இவளுக்கு அடுத்து இருக்கும் இரண்டு பெண் பிள்ளைகளின் நிலை என்ன ஆவது என்று கவலையாகவும்,

அவர்களே திருமண வயதை எட்டி நின்றிருக்கும் வேளையில் இருபத்தைந்து வயதையும் கடக்கப் போகும் பெரிய மகளுக்கே இன்னும் நாம் திருமணத்தை முடிக்காமல் இருக்கிறோம் என்றால்...

என்னவோ இவள்தான் ஊர் உலகத்திலேயே இல்லாத ரதியென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் அவளுடைய தந்தையை என்னவென்று சொல்வது.

அப்படி அவர் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது மட்டுமல்லாமல் அதை சொல்லிச் சொல்லியே மகளின் மனதையும் அல்லவா சேர்த்துக் கெடுத்து வைத்திருக்கிறார்.

இனியும் நாம் இதைத் தொடர விடக் கூடாது என்னதான் இங்கு தான் சொன்னதும் கேட்டுக் கொள்வதற்கு யாரும் தயாராக இருக்க மாட்டார்கள் என்றாலும், சொல்வதையே மீண்டும் மீண்டும் தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் பலன் கிடைக்காமல் போகாதென்ற நம்பிக்கை பவானிக்கு நிறையவே இருந்தது.

"அதேநேரம் எங்க குழந்தைக யாரையும் காணோம்?" என்ற கணவனின் குரலில் நிமிர்ந்தார்.

"குமாரத் தனிர பொண்ணுங்க மூனு பேரும் உள்ளதான் இருக்காங்க" என்று கணவனுக்கு பதில் சொன்னார் பவானி.

"அட்டா இதென்ன அதிசயம். வீடு இவ்வளவு அமைதியா இருக்கு? என்ன பேசு?"

"தெரியலங்க, இதுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்லட்டும்? உங்க அருமைப் பெரிய மக சீராடிக் கிட்டுப் போய்ப் படுத்துட்டிருக்கானனு வேணும்னா சொல்லலாம், காலைல சாப்டது."

"என்னது காலைலிருந்து இன்னும் சாப்பிடவே இல்லையா? பெத்த பொண்ணு மேல அக்கறை இருக்கா உனக்கு, இருந்தா இப்பிடி விட்டுருப்பியா?"

"கேக்கமாட்டிங்க பின்ன? இப்பிடியே செல்லங் குடுத்துக்குடுத்து மேல தூக்கி வெச்சுட்டே இருந்தீங்கன்னா அப்புறம் கல்யாணமே ஆகாம இப்பிடியே வீட்டுக்குள்ளே வெச்சுக்க வேண்டியதுதான்."

"வாய மூடு, எதோட எத இணைச்சுப் பேசற?"

கணவனின் கோபம் பவானிக்கு ஏற்கனவே இருந்த எரிச்சலை மேலும் அதிகப்படுத்தியிருக்க, "ஏன் கோபப்பட்டீங்க? இப்பிடியே போனா பின்னாடி என்ன நடக்குமோ அதத்தான் சொல்றேன். நாம வேணும்னா நம்ம பொண்ணாச்சேன்னு செல்லங் குடுத்து அவ பன்ற தப்பக்கூட சரிதானனு சொல்லிக்

கலாம் ஆனா நாளைக்கு இவபோய் வாழ்ப் போற வீட்ல அதிகபட்சம் ரெண்டுநாள் தாக்குப் பிடிப்பாளா? அதோட இவளப்பாத்து சின்னதுக ரெண்டும் கூட அதேமாதிரி அடம்பிடிக்க ஆரம்பிச்சுட்டா அப்புறம் நிலம அதவிட மோசமாயிடும்" என்றார்.

"சரிசரி நான் பேசறேன்" என்று பட்டென்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்றிருந்த கணவனின் செய்கையில் அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் அமர்ந்து விட்டிருந்தார்.

பெற்ற நான்கில் மூன்று பெண் பிள்ளைகள் என்பதோடு அவர்கள் மூவருமே திருமண வயதை எட்டி விட்டார்கள் என்ற எண்ணம் சிறிதுமின்றி ஒரு தந்தையான இவரே வேலை வெட்டியென்று எதற்கும் போகாமல் சும்மா பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

அப்படியிருக்கும்போது இவர் போய் என்ன நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லி பெரிதாக எதைச் செய்துவிடப் போகிறாரென்று மனம் தான் கசந்து போயிற்று.

லைட்டைக் கூடப் போடாமல் படுத்திருந்த பெரியமகளின் அறைக்குச் சென்ற விஸ்வநாதன் முதலில் அந்த அறையின் லைட் ஸ்விட்சை ஆன் செய்தார்.

"சுசீ."

.....

"மால வேளைய இப்பிடித் தூக்கமா, சுசீ எழுந்திருமா."

படுக்கையின் ஓரத்தில் சென்று அமர்ந்தவர் மகளின் முதுகில் கைவைத்து மீண்டும் அழைத்தார்.

மெதுவாகத் திரும்பிய மகளின் ஈரமாகி விட்டிருந்த கன்னங்கள் அவள் அழுது கொண்டிருந்ததைக் காட்ட, "என்னமா என்னாச்சு?" என்று பதறிப் போய்க் கேட்டார் விஸ்வநாதன்.

"ஒன்னுமில்ல" என்று மகளிடமிருந்து வந்த பதிலில் "பாத்தியா எங்கிட்ட சொல்றதுக்கென்ன? அப்பா உனக்காக நல்லதுதான் செய்வேன்னு உனக்குத் தெரியாதா?"

"அப்பிடின்னு தான் நானும் இத்தனை நாளும் நம்பியிருந்தேன்."

"இப்ப என்னமா..."

"எம்மனசுல தேவையில்லாத ஆசைகள் வளத்து விட்டிங்க, சரிதான் அந்த வீட்டுக்கு மருமகளாகறதுக்கு எனக்குக் குடுப்பினை இல் லேன்னு நானே எம்மனசத் தேத்திக் கிட்டேன். ஆனா இப்ப அத்தெ வீட்டுக்குப் போனாலே அது ஏதோ எனக்கு சம்பந்தமே இல்லாத வீடு மாதிரி எப்பிடியோ..."

"கவலப்படாதமா, நானும் கொஞ்சம் யோசிக்காம. தான் நடந்துக்கிட்டிருக்கேன்னு புரியுது. இப்ப நாம என்ன பண்ணலாம்னு நீ நினைக்கறையோ அத சொல்லு நான் இருக்கேன்..."

ஐந்தாறு மணி நேரங்களாக தனிமையில் படுத்து யோசித்ததில் எடுத்திருந்த முடிவை சொல்லியே விட்டிருந்தாள் சுசீலா.

"நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன், போதும் நான் இனியும் இப்பிடியே இருந்தேன்னா அதனால் நஷ்டப்படப் போறது நானும் நம்ம குடும்பமும் தான்."

மகள் சொன்னதைக் கேட்ட விஸ்வநாதன் சந்தோஷத்தின் எல்லைக்கே சென்றிருந்தார், எங்கே தான் செய்திருந்த முட்டாள்தனத்தினால் மகளுடைய வாழ்க்கையே பாழாகி விடுமோ என்று தினம்தினம் மனதிற்குள் பயந்து கொண்டிருந்தவர் ஆயிற்றே.

"அடடா, ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்குடாம்மா. ரொம்ப நாளைக்கப்புறம் இப்பதாம்மா எம்மனசு நிறைஞ்ச நிம்மதியா இருக்கு. நீ ஒரு வார்த்த சொல்லிட்ட தான இனி பாரு உன் கல்யாணத்த எப்பிடி ஜாம் ஜாம்னு நடத்தறேன்னு..."

"அதத்தான்பா நானும் சொல்ல வர்றேன், அந்த மதுமிதாவுக்கு நம்ம கும்பத்தப் பாத்தாலே ஒரு இளக்காரம். என் கல்யாணத்துக்கு பணம் நகைன்னு அத்தெ செய்யற சீர் முறைகள்ப் பாத்து அவ வயிறு எரியணும், அப்பதான் கொஞ்சமாவது எம்மனசு ஆறும்."

"உனக்கு செய்யாமலாம்மா? அவங்க எப்பப்பாத்தாலும் உன் கல்யாணத்தப் பத்தியேதான் கேட்டுட்டிருக்காங்களாம். அதுலயும் உங்க அம்மா போய் ஒரு வார்த்த கேட்டுட்டா, அப்புறம் சொல்லவே வேண்டியதில்ல. எல்லாத்துக்கும் மேல நானும் என் செல்ல மகளுக்கு என்னவெல்லாம் செய்யப்போறேன் தெரியுமா?..."

அன்று ஞாயிறு விடுமுறை நாளாக இருந்ததால் அனைவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து மெதுவாகப் பேசிக்கொண்டே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்னமா இன்னைக்கு சமயல் ரொம்ப டேஸ்டா இருக்கு” என்று வருண்சங்கர் தாயைப் பார்க்க, “உன் கைப்பக்குவம் இன்னும் அப்பிடியே தான் இருக்கு” என்று மனைவியைப் பார்த்துச் சொன்னார் நடராஜன்.

“நினைச்சேன்” என்ற மகனையும், கணவனையும் பார்த்த மகேஸ்வரி “நான் கொஞ்சம் உதவி மட்டும்தான் செஞ்சேன் மேக்ஸிமம் செஞ்சது மது” என்று தனது மருமகளைக் கைகாட்டிச் சொன்னார்.

“அச்சச்சோ நீங்க பக்கத்துல நின்னு ஒவ்வொன்னா சொல்லச்சொல்ல நான் அத அப்பிடியே அச்சப்பிசகாம செஞ்சேன் அவ்வளவுதான், அது எப்பிடி அத்தெ நான் செஞ்சதாகும்?” என்று கேட்டாள் மதுமிதா

“பின்ன நான் செஞ்சதாகுமா? அநியாயத்துக்கு நியாயமா இருக்க.”

“பரவாயில்லையே இனிமேல் டேஸ்டா சாப்பிடலாம் போலன்னு பாத்தா கடைசியில அத்தையும் மருமகளும் சண்டையில போட்டுக்கு வீங்க போலிருக்கு” என்றான் வருண்சங்கர்.

“ம்கூம் அதுக்கெல்லாம் நாங்க எங்க குடுத்து வைச்சிருக்கோம்” என்று மகேஸ்வரி கவலைப்படுவது போலச் சொல்ல, சிரித்துக் கொண்டாள் மதுமிதா.

வேலைக்கு என்று எத்தனைபேர் இருந்தாலும் கைப்பக்குவம் மாறாமல் அடுப்பில் போட்டு இறக்கு வதை மட்டும் சில மாதங்களுக்கு முன்பு வரை அந்த விட்டில் மகேஸ்வரிதான் செய்து கொண்டிருந்தார்.

அப்படித் தாங்களே செய்வதின் பலனை இப்பொழுது நேரிலும் பார்த்தாயிற்று, வழக்கத்தை விடவும் அனைவருக்கும் இரண்டுபிடி அதிகமாகவே உள்ளே போயிருக்கிறது.

எத்தனை வேலைகள் இருந்தாலும் பழையபடி இனிமேல் சமயலைத் தானே பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும், அதுதான் மருமகளும் செய்யத் தயாராக இருப்பதோடு சொல்லித் தருவதையும் நன்கு பிடித்துக் கொள்கிறாளே என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டார்.

பாவம் சிலமணி நேரங்களாவது அவளுக்கும் போரடித்துக் கொண்டிருக்க அவசியமில்லாது நேரம் போகட்டும் என்றிருந்தது.

“பரவாயில்லையேம்மா அவ்வளவு பிரமாதமா செஞ்சிருக்க. சாப்பாட்டு விஷயத்துல நாம இனிமேல் கொஞ்சம் காம்ப்ரமைஸ் பண்ணிட்டுத்தான் போயாகணும் போலிருக்குன்னு நினைச்சேன் ஆனா அதுக்கெல்லாம் இனிமேல் அவசியமே இல்ல போலிருக்கே” என்ற தனது மாமனாரைப் புன்னகையுடன் பார்த்தாள் மதுமிதா.

சுத்தத்திலும் சத்திலும் என்னதான் தான் செய்வதைப் போலவே வேலைக்காரர்கள் செய்தாலும்

ருசி அதில் பாதிசூட வருவதில்லையோ என்ற எண்ணம் மகேஸ்வரிக்கும் ஏற்கனவே இருக்கத்தான் செய்தது.

இப்பொழுது கணவன் சொல்வது அதையே உறுதி செய்ய, இனிமேல் கண்டிப்பாக சமயலைத் தானே தான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு மனதிற்குள் வந்து விட்டிருந்தார்.

அதே சமயம் பவானி உள்ளே வர, அனைவரும் அவரை வரவேற்றனர்.

“வாங்கக்கா நீங்க மட்டும் தான் வந்தீங்களா?” என்று கேட்ட மகேஸ்வரி “சாப்பிடலாம் வாங்க” என்று தனது நாத்தனாருக்கு ஒரு ப்ளேட்டை எடுத்து வைத்துப் பரிமாறினார்.

“இல்ல நீங்க சாப்புடுங்க” என்று சற்றே தயங்கிய பவானி “வாம்மா எங்க கூடவே உக்காந்து சாப்புடு” என்ற தனது அண்ணனின் அழைப்பில் தானும் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து சாப்பிட அமர்ந்தார்.

“என்னமா ரொம்பவும் மெலிஞ்சுட்ட?” நடராஜன் தனது தங்கையைப் பார்த்துக் கேட்க “இல்லையேண்ணா நான் எப்பவும் போலத்தான் இருக்கேன்” என்று உடனே பதில் சொன்னார் அவர்.

“இப்பதான் அத்தெ சமயலப்பத்தி ஒரு பிரசங்கமே நடந்தது, டேஸ்ட்னா அது உங்களோட சமயல்தான்னு மனசுக்குள்ள தோணுச்சு ஆனாலும் அத சொன்னா வரவேற்பு எப்பிடி இருக்குமோன்னு...”

“அதுல என்ன வருண் சந்தேகம்? ஏன் நான் இன்னைக்கு இந்த அளவுக்கு சமைக்கறதுக்குக் காரணமே உங்க அத்தெ தான்? கல்யாணமான புதுசல எனக்கு சமயலப்பத்தி ஒன்னுமே தெரியாது. உங்க அத்தெ தான் தனக்கு முடியும் போதெல்லாம் வந்து எனக்கு இதிது இப்பிடி செய்யணும்னு சொல்லிக் குடுத்தாங்க. உங்கப்பாவும் பாவம் நல்ல சாப்பாடு சாப்பிட ஆரம்பிச்சாரு.”

தன்னைப் புன்னகையுடன் பார்த்துக்கொண்டே சொன்ன மனைவியைப் பார்த்த நடராஜன், “அந்த நாட்களையெல்லாம் இப்ப ஏம்மா ஞாபகப்படுத்தற? அப்புறம் அன்னைக்கு நான் பட்ட கஷ்டத்தை யெல்லாம் நினைச்சா இப்பக் கூட எனக்கு சாப்பாடு உள்ள இறங்காமப் போயிடும்” என்றார்.

“ஏதோ போனாப் போகுதுன்னு உண்மைய சொன்னா ஒரேயடியா இப்பிடி சொல்லிட்டிங்களே” என்று கணவனைப் பொய்க்கோபத்துடன் பார்த்தார் மகேஸ்வரி.

“நீ நல்லார்கியாம்மா” என்ற தன்னைப் பார்த்துக் கேட்டவரிடம் “ஆமாம் பெரியம்மா அங்க வீட்ல எல்லாரும் நல்லார்க்காங்களா?” என்று கேட்டாள் மதுமிதா.

“நல்லார்க்காங்கமா” என்றவர் தானும் சாப்பிட ஆரம்பித்தார்.

அனைவரும் சாப்பிட்டு முடித்திருந்தாலும், கடைசியில் அமர்ந்த பவானிக்காக எழுந்து கொள்ளாமல் அப்படியே அமர்ந்து விட்டிருந்தனர்.

“நீ மெதுவா சாப்புடுமா” என்று நடராஜன் சொல்ல, தான் சென்று கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து பரிமாறினார் மகேஸ்வரி.

என்னதான் தனது அத்தையின் குணத்தைப் பற்றி ஏற்கனவே மதுமிதாவிற்குத் தெரியும் தானென்றாலும், நாத்தனாரிடம் கூட எவ்வளவு அன்பாக நடந்து கொள்கிறார் என்று அவளுக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகள் என்பது பணம் இருப்பவர்கள் இல்லாதவர்கள் என அனைவருக்குமே சகஜமானது தான். அப்படி வரும் அனைத்தையும் இன்முகத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டு தங்களுக்குள் கருத் தொருமித்து வாழும் தனது மாமனார் மாமியாரைப் பார்த்த மதுமிதாவிற்கு மிகவும் பெருமையாக இருந்தது.

நல்ல குணமும், போதுமென்ற மனமும் இருப்பதால் தானே அவர்களால் இந்த அளவிற்குப் பெருந்தன்மையுடன் நடந்து கொள்ள முடிகிறதென்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“நீங்க எழுந்துக்கோங்களேன்” என்று தனது அண்ணனையும், வருண்சங்கரையும் பார்த்து பவானி சொல்ல, “சரி அத்தெ நீங்க மெதுவா சாப்புடுங்க” என்றான் வருண்சங்கர்.

“அப்புறம் வீட்ல எல்லாரும் என்ன பண்ணிட்டு இருக்காங்க?” என்று தனது அத்தையைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

அதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் ஒருசில வினாடிகள் விழித்த பவானி “நந்தனாவும் கல்பனாவும் காலேஜ் கிளம்பிட்டிருந்தாங்க, சுசீ டிஃபன் செஞ்சுட்டிருந்தாப்பா” என்றார்.

வீட்டு ஆண்களைப் பற்றி அவரும் சொல்ல வில்லை, மற்றவர்களும் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை.

ஒரே பிள்ளையானாலும் பெற்றவர்களின் சுக துக்கங்களைத் தாங்கிக் குடும்பத்தையே ஏன் தன்னுடையதைப் போல இன்னும் எத்தனையோ குடும்பங்களையும் தன் தோள்களில் தாங்கிக் கொள்ளும் வருண்சங்கரை நினைத்து எப்பொழுதும் போலப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளத்தான் அவரால் முடிந்தது.

“சரிமா மெதுவா சாப்புடு” என்று நடராஜன் எழு; தானும் எழுந்து கொண்டான் வருண்சங்கர்.

சில நிமிடங்களில் உணவை முடித்துக்கொண்டு ஹாலுக்கு வந்திருந்த பவானி, “உக்காரு” என்ற தனது அண்ணனின் உபசரிப்பில் தயக்கத்தை மனதிற்குள் மறைத்துக்கொண்டு அமர்ந்தார்.

“என்ன பணத்துக்கு எப்பவும்போல உன்னப்புடிச்ச அனுப்பிட்டு ஆம்பிளைங்க வீட்ல உக்காந்துட்டிருக்காங்களா?”

சற்றே உரத்து ஒலித்த தனது அண்ணனின் குரலுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் பார்த்தார் பவானி.

"அவனவனோட குடும்பத்தையே அவனவனால பாத்துக்க முடியாதப்ப, மத்தவங்க குடும்பத்தையும் சேத்து இழுத்துட்டுப் போகணும்னு எனக்கென்ன தலனிதியா?"

"உனக்கு நான் குடுக்கறது வேற, அத நம்பிக்கிட்டு ஆம்பளைங்களும் வேல வெட்டிக்கிப் போகாம வீட்ல உக்காந்து வேதாந்தம் பேசிட்டிருக்கற தெல்லாம் என்னமா பொழப்பு? ஏறக்குறைய பத்து வருஷமா இதே நிலமதான். என்ன நாளுக்குநாள் விலவாசி ஏறிக்கிட்டே இருக்கறதுனால மாசம் அஞ்சு பத்து இப்பிடி வாங்கிட்டிருந்தது இன்னைக்கு அம்பது அறுபது ஆயிரத்துல வந்து நிக்கிது."

தனது அண்ணனின் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் தலையைக் குனிந்தபடி அமர்ந்து விட்டிருந்தார் பவானி.

"உனக்கு செய்யவோ, இல்ல குழந்தைகளுக்குக் கல்யாணம் காட்சின்னு வந்தா நல்லவிதமா எல்லாத்தையும் எடுத்து செய்யவோ நான் எப்பவுமே தயாராதான் இருக்கேன், ஆனா உன் வீட்டு ஆம்பளைங்க கூட வேலைக்குப் போகாம உக்காந்து சாப்பிடணும்னு எதிர்பாத்தா அது எந்த விதத்துலமா நியாயம்?"

'அனைவருக்கும் டீ எடுத்துக்கொண்டு வா' என்று சொல்லிவிட்டுத் தனது அத்தை ஹாலுக்குச் சென்றிருக்க, அவர்கள் குடும்பப் பிரச்சனைகளைப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது தான் போவதா

என்ற தயக்கத்துடன் தான் எடுத்துக்கொண்டு வந்திருந்தாள் மதுமிதா.

அனைவருக்கும் டீயைக் கொடுத்து முடித்த மதுமிதாவிற்குத் தான் அங்கு வந்ததை யாரும் வித்யாசமாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்பது சற்று நிம்மதியைக் கொடுத்தது.

"வாம்மா நீயும் உக்காந்து எடுத்துக்கோ" என்று தனது அத்தை அழைக்க "இதோ வர்றேன் அத்தெ" என்று அங்கிருந்து வந்து விட்டிருந்தாள்.

மற்றவர்களுக்கு எப்படியோ பவானிப் பெரியம்மாவுக்கு அவருடைய குடும்பப் பிரச்சனை களை பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில் தான் அங்கு இருந்தால் இந்த சிறுபெண் தன்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பாளென்று எண்ணத் தோன்றும் தானே என்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

"நீங்க கேக்கறதெல்லாம் நியாயந்தாங்க ஆனா பாவம் அக்கா என்ன பண்ணுவாங்க?" என்று மெல்லிய குரலில் தனது அத்தை மாமனாரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது அவளுடைய காதுகளில் விழுந்து தேய்ந்தது.

அதுவரை தனது மொபைலுக்கு வந்திருந்த ஒரு முக்கியமான அழைப்பை சற்றுத் தள்ளி நின்று பேசி முடித்துவிட்டு வந்த வருண்சங்கர் "கையிலிருக்கற டீயக் குடிங்க அத்தெ ஆறிடும்" என்று சோஃபாவில் அமர்ந்தான்.

“பாதித் தப்பு நம்ம மேலயும் தான்” என்று தனது பெற்றவர்களைப் பார்த்துச் சொன்ன வருண்சங்கர், “ஆரம்பத்துலிருந்தே குடுக்க முடியாதுன்னு ஒரேயடியா நின்னிருந்தா அவங்களும் வேலைக்குப் போயிருப்பாங்க. நம்ம குடும்பத்த நாமதான் பாத்துக்கணுங்கற எண்ணம் அவங்களுக்கும் வந்திருக்கும்” என்றான்.

“எது எப்பிடியோம்மா இனிமேல் வருண் தான் எல்லாத்தையும் பாத்துக்கப் போறான், ஏன் இப்பவே நிர்வாகம் முழுக்க அவன்தான் பாத்துக்கறான்.”

நடராஜன் தனது தங்கையைப் பார்த்து சொல்ல, “நானும் கொஞ்சநாளா மனசுக்குள்ள யோசிச்சதத் தான் சொல்றேன் அத்தெ, இனிமேல் மாமாவும் குமாரும் கம்பெனிக்கு வந்து வேலயப் பாத்தாதான் பணம் குடுக்க முடியும்” என்றான்.

“சிரமம் அதிகமில்லாத வேலையத் தர்றதோட, கைக்கும் இப்ப நீங்க மாசாமாசம் வாங்கிட்டிருக்கற பணத்தவிட ரெண்டு மடங்கு அதிகமாவே சம்பளமாக் கிடைக்கற மாதிரி செஞ்ச தர்றேன். அப்பதான் ஊர் உலகத்துல நாலு பேர் அவங்கள மதிப்பாங்க. அதோட அவங்களுக்கும் குடும்பங்கற பொறுப்பு வரும்.”

தனது அண்ணன் மகன் சொல்வதில் இருக்கும் நியாயம் பவானிக்கும் புரியவே செய்தது. கூடவே எவ்வளவு பொறுப்பாகப் பேசுகிறான். இப்படியொரு மகன் கிடைக்கத் தனது அண்ணனும் அண்ணியும்

கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டுமென்று அவரால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“சரிதான் வருண், நானும் போய் உன் மாமா கிட்டயும் குமார்கிட்டயும் இதப்பத்திப் பேசறேன்” என்று உடனே பதில் சொன்ன தனது அத்தையைப் பார்த்த வருண்சங்கர் “கரெக்ட் அத்தெ நீங்க எடுத்து சொல்லுங்க அதோட என்னயும் வந்து பாக்கச் சொல்லுங்க” என்றான்.

எதையோ சொல்வதற்காக வரும் தனது அத்தையைப் பார்த்தவன், “என்ன அத்தெ சொல்லுங்க?” என்றான் கூடவே “என்னமா எதுவா இருந்தாலும் பரவாயில்ல சொல்லு?” என்று தானும் தனது தங்கையைப் பார்த்தார் நடராஜன்.

“சுசீக்குப் பொருத்தமா மாப்பிள்ளை யாராவது இருந்தாப் பாக்க...”

அப்படிச் சொன்ன தனது நாத்தனாரை “அப்ப சுசீ கல்யாணத்துக்கு சம்மதிச்சுட்டாளா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார் மகேஸ்வரி.

“ஆமாம்மா, நேத்து அவங்கப்பா கேட்டதுக்கு சொன்னா. அவர மாதிரியே எதுக்கும் உதவாத குருட்டுப் பிடிவாதம் அவகிட்ட எப்பவும் அதிகம், ஏதோ அவ சொல்லும்போதே முடிச்சுட்டாப் பரவாயில்லைன்னு தோணுது, அப்புறம் திரும்பவும் திருப்பிக்குவா னோன்னு பயமா இருக்கு.”

“சொன்ன மாதிரி இந்த அளவுக்கு இறங்கி வந்திருக்காளே அதுவே போதும்” என்று சொன்ன

மகேஸ்வரி "ஏன்னா அவளுக்குக் கீழயும் ரெண்டு வயசுப் பொண்ணுங்க இருக்காங்களே" என்றார்.

"மாப்பிள்ளைக்கு என்னக்கா பஞ்சம், அவ "ம்"னு ஒரு வார்த்தை சொன்னதே போதும். நாமளும் சீர் முறைகளையெல்லாம் நல்லா செய்யறதோட சுசீயும் பாக்கறதுக்குப் பிரமாதமா இருக்கறாளே அதோட நல்லாப் படிச்ச வேற இருக்கா," என்று மகேஸ்வரி சந்தோஷமாக சொல்லச் சொல்ல அந்த உற்சாகம் மற்றவர்களையும் தொற்றிக் கொண்டு விட்டிருந்தது, முக்கியமாக பவானியை.

ஹால் போனுக்கு அழைப்பு வர எழுந்து சென்று அட்டெண்ட் செய்து பேசிய மகேஸ்வரி ஒருசில வார்த்தைகளுக்குப் பின் "அக்கா உங்களுக்குத்தான்" என்று தனது நாத்தனாரிடம் வந்து சொன்னார்.

பவானி எழுந்து சென்று போனைக் கையிலெடுத்திருக்க, "கண்ணா இந்தத்தடவ எப்பவும் போலவே பணம் குடுத்துடலாமே பாவம் இந்த சமயத்துல அவங்க மனசு நொந்து போயிடக் கூடாது பாரு வேணும்னா..."

"அது சரிதாம்மா, நானும்கூட அப்பிடிதான் நினைச்சேன்" என்று தனது தாய் முடிக்கும் முன்பாகவே பதில் சொல்லிவிட்டிருந்தான் வருண் சங்கர்.

"ஆனா மாமாவும் குமாரும் வேலைக்கு வந்தா தான் கல்யாணத்த நல்லபடியா எடுத்து நடத்த முடியும்னு முடிவா சொல்லிடுங்க அவ்வளவுதான்."

19

தொடர்ந்து வந்த ஒரு வாரத்திலேயே சுசீலாவைப் பெண் பார்க்க வருவதாக ஏற்பாடாயிற்று.

அதற்காக மகேஸ்வரியும் மதுமிதாவும் அன்று காலையிலேயே பவானியின் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டுச் சென்றிருந்தனர்.

தான் மாப்பிள்ளை வீட்டார் வரும் நேரத்திற்கு வருவதாக நடராஜன் சொல்லி விட்டிருக்க, ஒரு முக்கியமான பிஸினஸ் மீட்டிங் இருப்பதால் நான் வருவதற்கில்லையென்று முடித்து விட்டிருந்தான் வருண்சங்கர்.

வீட்டு வாசலிலேயே வந்து நின்றிருந்த பவானி, காரை விட்டிறங்கிய மகேஸ்வரியையும் மதுமிதாவையும் சந்தோஷமாக வரவேற்றார்.

"வந்துட்டே இருக்கோம்கா அப்புறம் சுசீ என்ன பண்ணிட்டிருக்கா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே மகேஸ்வரி வீட்டிற்குள் வர, அதேநேரம் "வாங்க அத்தெ" என்று தானும் ஹாலுக்கு வந்திருந்தாள் சுசீலா.

அதேபோல அங்கிருந்த சுசீலாவின் தந்தை, கல்பனா, நந்தனா மற்ற சொந்தங்கள் என அனைவருமே கூட அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தனர்.

“அட்டா நாங்கதான் முன்னாடி வந்திருந்து எல்லாரையும் உபசரிச்சிருக்கணும்” என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்ன மகேஸ்வரி “அப்புறம் நீ என்ன சுசீ இவ்வளவு சிம்பிளா இருக்க?” என்று கேட்டார்.

“ஏன் அத்தெ பாத் தா அப்பிடியா தெரியுது? நீங்க ஏற்கனவே சொல்லியிருந்த மாதிரி காலைல நேரத்துலயே ப்யூட்டி பார்லருக்குக் கூடப் போய்ட்டு வந்திருக்கேனே” என்றாள் சுசீலா.

“அது சரிதான் சுசீ முகம் பாக்கப் பளிச்சுன்னு ரொம்ப நல்லார்க்கு, நீ எப்பவுமே அழகுங்கறதுனால வித்யாசம் பெரிசாத் தெரியலன்னு நினைக்கறேன்.”

தனது அத்தை அப்படிச் சொன்னதுதான் தாமதம், பார்த்தாயா என்பதைப் போல ஏளனமாகத் தன்னைப் பார்த்த சுசீலாவின் பார்வையைச் சந்தித்தாள் மதுமிதா.

ஏன் எதற்காக இப்படியொரு பார்வை என்று அவளுக்கு முதலில் புரிந்திருக்கவில்லை.

ஆனால் நன்கு யோசித்துப் பார்த்ததில்தான் அவளுக்குத் தன்னை ஏனோ பிடிக்கவில்லை என்பது மட்டும் மதுமிதாவிற்குப் புரிந்தது, அதோடு வெறும் கண்துடைப்பிற்குக் கூட அவள் தன்னிடம் பேசுவோ ஏன் அங்கிருக்கும் தன்னை அவள் ஒரு பொருட்டாகக் கூட மதிக்கவில்லை என்பதும்.

ஆனாலும் இந்த மாதிரி நேரத்தில் பாவம் அவளுக்கும் ஒரு மாதிரிப் படபடப்பாகத்தானே

இருக்கும் என்று தனது எண்ணத்தின் போக்கை மாற்றிக் கொண்டாள் மதுமிதா.

தனது அத்தையிடம் “உன்னோட மருமகளா?” என்று தன்னைக் காட்டி ஒரு முதிய பெண்மணி கேட்க, “ஆமாம்மா வாங்க உக்காருங்க” என்று தான் எழுந்து கொண்டு அவருக்கு அமர இடம் கொடுத்தவரைப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

அந்த சிறு அறையிலிருந்த இருக்கைகள் அனைத்தும் ஏற்கனவே நிரம்பியிருக்க, தனது அத்தை எழுந்து இடம் கொடுத்த இருக்கையில் “உன் மருமக பாக்கறதுக்கு அப்பிட்யே மஹாலட்சுமி மாதிரி பிரமாதமா இருக்கா” என்று சொல்லிக் கொண்டே அமர்ந்தார் அவர்.

“அப்பிடியாம்மா?” என்று புன்னகையுடன் அவரையும் தொடர்ந்து தன்னையும் பார்த்தவரிடம் “குணத்துலயும் அப்பிட்யே உன்ன மாதிரிதான் போலிருக்கு எப்பிடி உனக்கு இப்படி எல்லா விதத்துலயும் பொருத்தமான மருமகளத் தேடிக்கண்டுபிடிச்ச?” என்று கேட்டார் அவர்.

“அது சரிமா, அதெல்லாம் உங்க பேரனோட திறமையாச்சே இவதான் என் மனைவி உங்க மருமகள்னு மதுவ எங்க முன்னாடி கொண்டு நிறுத்தினதே அவந்தான்” என்று தனது அத்தை சொல்ல, “அது சரிதான் வருணும் அவங்கப்பா மாதிரியே தான் நினைக்கறத சாதிக்கறவனாச்சே” என்றார் அவர்.

அவனுடைய தந்தையைப் போல மட்டும் தானா, மீதி எங்கே போவது என்று மனதிற்குள் நினைத்து கொண்டார் மகேஸ்வரி.

திருமணம் ஒன்றில் மட்டுமா, அவனுடைய சிறுவயது முதலே அவன் ஒன்றை நினைத்து விட்டால் அதைத்தவிர வேறு நடப்பதற்கு வாய்ப்பே இல்லையென்பதோடு, அதை நடத்தி முடிக்கும் வரை ஓயவும் மாட்டானே.

ஏன் இன்று கூட இந்த விசேஷத்திற்கு அவன் நினைத்திருந்தால் வர முடியும் தான், ஆனால் அவசியமில்லையென்று முடித்துவிட்டானே."

அதோடு இதுநாள் வரை அப்படி அவன் செய்த எதுவுமே எந்த விதத்திலும் தவறாகியும் போன தில்லையே என்றும் அவரால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை, மேலும் அப்படி அவன் செய்த ஒவ்வொன்றும் மிகவும் பிரமாதமாக அமைந்து விட்டிருந்ததும்.

மணி எட்டரை ஆகியிருக்க பதினொரு மணிக்கு அனைவரும் வந்து விடுவார்களே என்ற பரபரப்புடன் சுசீலாவைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார் மகேஸ்வரி.

"சுசீ..."

தனது அத்நையின் அழைப்பில் "இதோ இங்க இருக்கேன் அத்தெ" என்று குரல் கொடுத்தாள் சுசீலா.

வீட்டிற்குப் பின்புறம் தலைக்குக் குளித்திருந்த மகளின் நீண்ட கூந்தலை பவானி சிக்கெடுத்து

உலர்த்திக் கொண்டிருக்க, "அவங்க வரும்போது போட வேண்டிய துணி நகையெல்லாம் ரெடியா எடுத்து வெச்சுட்டயாம்மா?" என்று வந்தார் மகேஸ்வரி.

"ஆமா அத்தெ அதுக்குத்தான் இப்ப உங்ககிட்ட வந்து சொல்லலாம்னு நினைச்சுட்டே இருக்கேன்" என்றவள் "அன்னைக்குப் போய் நாம எடுத்துத் தைக்கக் குடுத்துட்டு வந்தோமே அத்தெ, அத நேத்து வாங்கிட்டு வந்து போட்டுப் பாத்ப்பத்தான் அவங்க ரொம்ப லூஸா ஸ்டிச் பண்ணினதே தெரிஞ்சது..."

"சரி"

"அந்த பிளவுஸ் திரும்ப ஆல்ட்டர் பண்ணக் குடுத்துட்டு வந்திருக்கேன் அத்தெ. அதப்போய் வாங்கிட்டு வரணும். சரி எப்பிடியும் நீங்க வந்ததும் டிரைவர் கூட யாரையாவது அனுப்பிப் போய் வாங்கிட்டு வரச் சொல்லிடலாம்னு நினைச்சேன்"

"ஓ இப்ப அதப் போய் வாங்கிட்டு வரணுமா?" என்று கேட்ட மகேஸ்வரி, தன்னருகில் நின்றிருந்த மதுமிதாவிடம் "அன்னைக்கு நாம போய்த் தைக்கக் குடுத்தோமே அந்தக்கட உனக்கு ஞாபகமிருக்காம்மா" என்று கேட்டார்.

"ஆமா அத்தெ ஞாபகமிருக்கு" என்று உடனே மதுமிதா சொல்ல.

"அப்ப சீக்கரமா யாரையாவது கூட்டிட்டு டிரைவர் கூடப் போய் அத வாங்கிட்டு வந்துட்டறயா?" என்று கேட்டார்.

"சரி அத்தெ" என்றவள் "யாரும் வேண்டாம் அத்தெ நானே போய்டு அரமணி நேரத்துக்குள்ளயே வந்துட்டேன்" என்றாள்.

"அதுவும் சரிதான் டிரைவருக்கும் தெரியும்தான்" என்றவர் "சரிமா டிரைவரக் கூட்டிட்டு சீக்கரம் போய்டு வந்துடு" என்று பில்லை வாங்கிக் கொடுத்து அனுப்பினார்.

போக்குவரத்து நெரிசலில் சிக்கிக் கொண்டதில் சொன்னது போல வர முடிந்திருக்காவிட்டாலும், ஒரு மணி நேரத்தில் ஆல்ட்டர் செய்யக் கொடுத்திருந்த துணியுடன் திரும்பி வந்திருந்தாள் மதுமிதா.

லேசான ஒப்பனைகளுடன் சிகையலங் காரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுசீலா மதுமிதா தன்னிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்த கவரை வாங்கிப் படுக்கையின் மீது போட்டுவிட்டு, பழையபடி தனது வேலையில் கவனத்தை செலுத்தத் தொடங்கி விட்டிருந்தாள்.

"இந்தாமா நீயும் வந்து ஸ்லீட் காரம் எடுத்துக் கோ" என்று பவானி கொண்டு வந்து கொடுத்து உபசரித்த டிஃபனை மறுத்து விட்டிருந்த மதுமிதா காஃபியை மட்டும் வாங்கிக் கொண்டாள்.

ஜாதகம் பொருந்திப் போயிருப்பதோடு இந்தப் பெண் பார்க்கும் படலம் திருமணத்தில் சென்று முடியுமென்ற நம்பிக்கை இருந்ததால் நெருங்கிய சொந்தங்கள் பத்திருபது பேரை அந்த விசேஷத்திற்கு அழைத்திருந்தனர்.

வீடு அளவில் சற்று சிறியதென்பதால் வரப் போகிறவர்கள் அமர்வதற்காக ஹாலையும் அதற்கு ஒட்டியிருந்த அறையையும் அவசியமில்லாதவற்றை ஒதுக்கிவிட்டுத் தயாராக வைத்தனர்.

மேலும் ஒரு அரைமணி நேரம் கடந்திருக்க சரி இனி சேலையை மாற்றினால் சரியாக இருக்குமென்று மதுமிதா வாங்கி வந்து கொடுத்த கவரிலிருந்து ப்ளவுஸை வெளியே எடுத்த சுசீலா அதிர்ச்சியின் எல்லைக்கே சென்றிருந்தாள்.

"இந்த ப்ளவுஸே இல்ல மாத்தி வாங்கிட்டு வந்திருக்கா" என்று கத்தியவள் "அவ எங்க?" என்று சத்தமாக அழைத்தாள்.

சுசீலாவின் சத்தத்தில் அங்கு வந்து பார்த்த மதுமிதாவிற்கு அதற்குப் பிறகுதான் விஷயமே தெரிந்தது.

இப்படியாகி விட்டதே என்று மதுமிதா பதறிப் போய் விட்டிருக்க "எனக்கு அப்பவே இவளப் பத்தித் தெரியும்" என்று கோபத்தில் வெடிக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தாள் சுசீலா.

"என்னமா ஆச்சு?" என்று மகேஸ்வரி தனது மருமகளைப் பார்த்துக் கேட்க, எப்படி மாறியிருக்கும் என்று தனக்குத்தானே யோசித்த மதுமிதா "எனக்கும் புரியலையே அத்தெ" என்றாள்.

"அப்பவே எனக்குத் தெரியாது, நான் போகலன்னு சொல்லித் தொலைச்சிருக்க வேண்டியது தான்"

என்று சுசீலா அழகையுடன் பேசிக்கொண்டே போக, “சுசீ குடுத்த பில்லக் குடுத்ததோட, அங்கிருந்தே போன் பண்ணி சுசீகிட்டயும் பேசச்சொல்லி அவங்க கிட்டக் குத்தேனே” என்றாள் மதுமிதா.

“அப்பிடி வாங்கிட்டு வந்துதான் என்ன பிரயோஜனம், நீயே பாரு இது யாருதுன்னே தெரியல” என்று கையிலிருந்த கவரை எடுத்துப் படுக்கையின் மீது போட்டாள் சுசீலா.

“சரி இனி அதையே பேசிட்டிருந்தா நேரந்தான் போய்ட்டே இருக்கும், வேற சேலைய எடுத்துக்கட்டு” என்று அங்கிருந்த சிலர் சொல்ல, அதேநேரம் அங்கிருந்த லேண்டலைன் போன் ஒலித்தது.

சுசீலா அதை எடுத்துப் பேசுவதற்காக நகர “நீ இரு நான் பேசறேன்” என்று தான் போய் எடுத்துப் பேசினார் மகேஸ்வரி.

.....

“இதெல்லாம் உங்களுக்கே நல்லார்க்கா? இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல ஃபங்ஷன வெச்சுக்கிட்டு இனியொரு தடவ நாங்க கிளம்பி வந்துட்டிருக்க முடியுமா?” என்றவர் “சரி இப்பக் கூப்புட்டுறோம்” என்று போனை வைத்து விட்டிருந்தார்.

“புதுப்பொண்ணு தெரியாம மாத்தி எடுத்துக் குடுத்துட்டாளாம், நாமளும் சேலையக் குடுத்தனுப்பி ப்ளவுஸ் வாங்கிட்டு வரச் சொல்லியிருக்கணும். நிறைய தைக்கக் குடுத்ததால குழப்பத்துல மாத்திக்

குடுத்துட்டோம் அது இதுன்னு ஏதேதோ சொல்றாங்க. சரி இனி அதையெல்லாம் பேசிட்டிருக்க நேரமில்ல, வா வேற சேலைகளையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டு அதுல ஒன்ன எடுத்துக் கட்டிக்கிட்டு இன்னும் பத்து நிமிஷத்துக்குள்ள நீ ரெடியாகி இருக்கணும்” என்று சுசீலாவை அவசரப்படுத்தினார் மகேஸ்வரி.

மேலும் சிறிது நேரத்தில் சுசீலாவைத் தயார்ப்படுத்திவிட்டு “சரிமா இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல மாப்பிள்ள வீட்ல இருந்து வந்துடுவாங்க வா சேலையக் கசக்கிக்காம இப்பிடி வந்து உக்காரு” என்றவர் “எங்க இன்னும் கொஞ்சம் சிரி பாக்கலாம்” என்றார்.

“ம் இது சரி, இப்பதான் ரொம்ப அழகா இருக்க. இதே மாதிரி முகத்த வெச்சுக்கோ, அப்பதான் மாப்பிள்ளை அப்பிடயே சொக்கிப் போயிடுவார்” என்று மகேஸ்வரி சொன்னதில் வெட்கத்தில் மேலும் கன்னங்களில் ி விழச் சிரித்தாள் சுசீலா.

“என்னமா எல்லாம் ரெடியா?” என்று பின்னாலிருந்து வந்த குரலில் திரும்பிப் பார்த்தார் மகேஸ்வரி.

தனது கணவன் அங்கு நின்றிருக்க “வாங்க, வருண் வரலையா?” என்று கேட்டார்.

“நானும் காலையே பேசினது தான் தெரியலமா” என்றவர் சுசீலாவுடன் இரண்டு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு ஹாலுக்குச் சென்றார் நடராஜன்.

“வாங்கண்ணா” என்று புன்னகையுடன் தனது அண்ணனை வரவேற்ற பவானி,

“ஒரு நிமிஷம் உங்களுக்கு டிஃபன் காபி எடுத்துட்டு வர்றேன்” என்று நகலுப் போனார்.

“இப்ப வேண்டாம்மா” என்று தங்கையைத் தடுத்து விட்டிருந்த நடராஜன் ஹாலில் அமர்ந்திருந்தவர்களிடம் பேச ஆரம்பித்து விட்டிருந்தார்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் வருவதாகச் சொல்லியிருந்த நேரத்திற்கு இன்னும் இருபது நிமிடங்களே இருக்க, புது எண்ணிலிருந்து தனது மொபைலுக்கு வந்த அழைப்பை அட்டெண்ட் செய்து காதில் வைத்தார் நடராஜன்.

எதிர் முனையிலிருந்து வந்த பேச்சைக் கேட்டவர், “நீங்க என்ன சொல்ல வர்றீங்கன்னு புரியல, கொஞ்சம் விவரமா சொன்னாப் பரவாயில்லை” என்றார்.

.....

“அதெல்லாம் சரிதான் ஆனா நீங்க இப்பப் பேசறதுல நியாயமிருக்கற மாதிரியே தெரியலையே ஒருவேள எங்க இடத்துல நீங்க இருந்திருந்தா உங்களுக்கு எங்க நிலை புரிஞ்சிருக்கும்...”

....

“சரி இப்ப முடிவா என்னதான் சொல்ல வர்றீங்க?” என்று மிகவும் சிரமப்பட்டுக் கொண்டு வந்திருந்த சாதாரணக் குரலில் கேட்டவர் ஒருசில

வினாடிகளில் பேசி முடித்துவிட்டுப் போனையும் கீழே வைத்திருந்தார்.

என்ன என்பதைப் போலத் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த தங்கையையும் தங்கை கணவனையும் பார்த்த நடராஜன், சிறியதாகி விட்ட குரலில் “மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க இப்ப வரலையாம்” என்றார்.

“என்ன சொல்றீங்கண்ணா?” என்ற பவானி அதிர்ச்சியின் எல்லைக்கே சென்றிருக்க, நடராஜன் சொல்வதை நம்ப மாட்டாமல் பார்த்தார் விஸ்வநாதன்.

சில வினாடிகளில் நடப்புக்கு வந்து “ஏன்?” என்று கேட்ட தனது மாப்பிள்ளையிடம் “என்னவோ அம்மாகீழ் விழுந்துட்டாங்க அப்பாவுக்கு உடம்புக்கு முடியாமப் போயிடுச்சுன்னு ஏதேதோ காரணம் சொல்றாங்க” என்றார் நடராஜன்.

“ஏன் அவங்க தான் வயசானவங்களாச்சே, நீங்க சொல்ற பிரச்சனைகள் எல்லாம் அவங்களுக்கு ஏற்கனவே இருந்துட்டிருக்கறது தான் அதுக்காக...”

மனம் சமாதானமடையாமல் பேசிக் கொண்டிருந்த தங்கையைப் பார்த்த நடராஜன், “நீ கவலப்படாதமா இந்த மாதிரி சப்பக் காரணங்களையெல்லாம் பெருசா எடுத்துட்டுப் பேசறவங்க வீட்டுக்கு நம்ம பொண்ணு போய் வாழ்க்கப்படாம இருக்கறதுதான் நல்லதுன்னு சந்தோஷப்படு. நம்ம சுசீக்கு என்ன குறைவு. இன்னும் பிரமாதமான இடம் அமையணும்னு இருக்கும் போலிருக்கு” என்றார்.

அவர் சொன்னதைக் கேட்ட மற்றவர்களுக்கும் அப்படித்தான் இருக்குமோ என்று தோன்றத் தொடங்கி விட்டிருந்தது.

என்னதான் ஜாதகம் பொருந்திப் போனாலும் உடனே பெண் பார்க்க வருகிறோமென்று மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர்கள் சொல்லி விட்டிருந்ததில், இப்படி அவசரகதியில் அனைத்தும் நடக்கிறதே இது சரியாக வருமா என்று அனைவருக்குமே தோன்றத்தான் செய்தது.

நினைத்தது போலவே இப்பொழுது இப்படி ஆகியும் விட்டிருந்ததில், மேலே யோசிக்க யோசிக்க அது யாருக்கும் அப்படியொன்றும் மிகவும் கஷ்டமாகவும் இருக்கவில்லை.

என்ன சுசீலாவுக்குக் கஷ்டமாக இருக்குமே என்ற எண்ணம் மட்டும் அனைவருக்குமே இருந்தது, ஆனால் அதற்குக் கூட மகேஸ்வரிதான் அவளுக்குப் புரியும் விதமாக எடுத்துச் சொல்லிப் புரிய வைத்திருந்தார்.

தொடர்ந்து வந்து சிறிது நேரத்திலேயே அவளும் ஓரளவு சகஜமாகப் பேச ஆரம்பித்து விட்டிருக்க, அனைவருக்கும் உஷ் அப்பாடா என்றிருந்தது.

மதிய உணவை முடித்துக்கொண்டு ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லி சுசீலாவை நன்கு சிரிக்க வைத்திருந்த நடராஜன், "சரிமா நான் கிளம்பறேன் நீங்க இருந்துட்டு மெதுவாப் போங்க" என்று மனைவியிடம் சொல்லிவிட்டுக் கம்பெனிக்குக் கிளம்பி விட்டிருந்தார்.

மற்ற சொந்தங்களும் கூட ஒவ்வொருவராகக் கிளம்ப ஆரம்பித்திருக்க, பவானியுடன் சேர்ந்து அனைவருக்கும் மதிய உணவு பரிமாறுவதில் உதவி செய்து கொண்டிருந்தாள் மதுமிதா.

சுசீலாவைப் போல இல்லாமல் கல்பனாவும் நந்தனாவும் தன்னிடம் நன்றாகப் பேசியதில் மனதிற்குள் ஓரளவு இதமாக உணர்ந்தாள்.

தனது அத்தையையும் மாமாவையும் நினைத்ததில்தான் எவ்வளவு பெரிய இக்கட்டான சூழ்நிலையைக் கூட எந்த அளவிற்கு சகஜமாக்கி அனைவருடைய முகத்திலும் சிரிப்பை அது மிகச் சரியான அளவிலேயே என்றாலும் வரவழைத்திருக்கிறார்கள் என்று அவளுக்கு மிகவும் பெருமையாக இருந்தது.

என்னதான் அவர்கள் கணக்குப் பார்க்காமல் நீராய்ப் பணத்தை செலவழித்தாலுமே கூட அவர்கள் காட்டும் அன்பும், அக்கறையும் அதைவிட ஆயிரம் மடங்கு மேலானதென்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அதேபோலத் தனது அத்தை, மாமாவைப் போல உண்மையான அன்புடனும், அக்கறையுடனும் நடந்து கொள்ளும் பவானியையும் அவளுக்கு மிகவும், பிடித்து விட்டிருந்தது.

"எப்படியோ ஓரளவுக்கு எல்லாருமே சாப்டுட்டாங்க" என்று மனம் நிம்மதியடைந்த பவானி, "மது எனக் கொரு சின்ன உதவி செய்யறயாம்மா?" என்று கேட்டார்.

"என்ன பெரியம்மா சொல்லுங்க?"

"சுசிய சாப்புட்றதுக்கு வரச்சொல்லிட்டு வந்துட்றயாம்மா?"

"இதோ போறேன்" என்று தன்னையறியாமலேயே வாய் சொல்லி விட்டிருந்தாலும், சுசீலாவிடம் சென்று பேச மதுமிதாவிற்கு ஏனோ சற்றுத் தயக்கமாக இருந்தது.

ஆனாலும் அதைத் தனக்குள் மறைத்துக் கொண்டு சுசீலாவிடம் சென்றவள், "அம்மா சாப்புட்றதுக்கு வரச் சொன்னாங்க" என்றாள்.

"இனி அது ஒன்னுதான் குறைவு, இப்படி நடந்தது யாருக்கெல்லாம் சந்தோஷமோ அவங்கெல்லாம் போய் வயிறு முட்ட சாப்பிடுங்க."

பட்டென்று சுசீலாவிடமிருந்து வந்த பதிலில் வாயடைத்துப்போய் நின்று விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

சிறிதும் யோசிக்காமல் இதென்ன இப்படிச் சொல்லிவிட்டாள் என்றிருந்தது.

இவள் சொல்வதை வைத்துப் பார்த்தால் வயிற்றுப் பசிக்கு சாப்பிட்டது போய் அனைவரும் சந்தோஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்காக சாப்பிட்டது போலல்லவா இருக்கிறது.

"ஏன் திகைச்சு நின்னுட்ட? நீ போய் சாப்பிடு உனக்கு தான ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கும்."

சுசீலா மீண்டும் சொல்ல, ஓ அவள் சற்று முன்பு சொன்னது கூடத் தன்னைக் குறிப்பிட்டுத்தான் என்பது அதற்குப் பிறகு தான் மதுமிதாவிற்குப் புரிந்தது.

இவளுக்கு ஏன் தன்னைப் பார்த்தாலே பிடிக்க மாட்டேன் என்கிறது என்று நினைத்தவள் அதை நேரடியாகவே கேட்டாள்.

"பின்ன பிடிக்கணும்னு வேற எதிர்பாக்கறையா? அது சரிதான் புடிச்சதும் புடிச்ச உன் தகுதிக்கு மீறிப் புளியங்கொம்பாவே புடிச்சுட்டயே சொன்ன மாதிரி நிச்சயம் உன் திறமையப் பாராட்டத்தான் வேணும்."

"கொஞ்சம் புரியற மாதிரி பேசினாப் பரவாயில்ல" என்ற மதுமிதாவைப் பார்த்த சுசீலா "அடடா என்ன நடிப்பு, இப்பிடி அப்பாவித்தனமாப் பேசி மயக்கித்தான் அத்தானக் கைக்குள்ள போட்டுக் கிட்டயா?" என்று கேட்டாள்.

சை என்ன இது இப்படிப் பேசுகிறாள் என்று நினைத்த மதுமிதாவிற்கு ஏனோ ஒரு மாதிரியாகி விட்டிருந்தது.

அங்கு நிற்கவே பிடிக்காமல் போயிருக்க, அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் நகரப் போனாள்.

"ஒரு நிமிஷம்."

சுசீலாவின் குரலில் நின்றவள், என்ன என்பதைப் போலப் பார்த்தாள்.

"என்ன இப்பிடி உண்மயக் கண்டு பிடிச்சுட்டாளேன்னு அதிர்ச்சியா இருக்கா?"

எதுவும் பேசாமல் சில வினாடிகள் அவளைப் பார்த்த மதுமிதா, பிறகு அங்கிருந்து சென்றே விட்டிருந்தாள்.

உனக்குப் பதில் சொல்வது கூடக் கேவலம் என்பதைப் போலத் தன்னை அந்த மதுமிதா ஏளனமாகப் பார்த்து சிரித்துவிட்டுப் போனதை நினைத்துப் பொறாமையில் வயிறு எரிந்தது சுசீலாவிற்கு.

இருந்திருந்து இவள் பார்க்கத் தனக்கு ஏன் இப்படியொரு நிலை வந்தது என்று அவளுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது, ஏற்கனவே ஏளனமாகப் பார்ப்பவள் இனி வரும் நாட்களில் தன்னை மதிக்கக் கூடமாட்டாளே என்றும்.

நாம் என்ன இவள் அளவுக்கா எதிர்பார்த்தோம், ஓரளவிற்கு இருந்தால் கூடப் பரவாயில்லையென்று நினைத்ததுமல்லவா தனக்கு அமையக் கொடுத்து வைக்கவில்லையென்று மனம் கசந்து போய் விட்டிருந்து.

“சுசீ...”

சத்தமாகத் தன்னை அழைத்துக் கொண்டே வந்த தாயைப் பார்த்த சுசீலா “என்ன?” என்று எரிச்சலை மறைக்கக் கூட முயலாது கேட்டாள்.

“இல்ல சாப்பாடு வேண்டாம்னு சொல்லிட்ட யாமே, வேணும்னா கொஞ்சமாத் தயிர்சாதம் மட்டும் கொண்டுவந்து குடுக்கட்டுமா?”

“வேண்டாம், எனக்கும் சேத்து நீங்களே கொட்டிக்கோங்க.”

“ஏம்மா இப்பிடயெல்லாம் பேசற?”

“ம் அந்த அளவுக்கு சந்தோஷம்” என்ற மகளை எதுவும் பேசாமல் பார்த்த பவானிக்கும் பாவம்

அவளுடைய நிலையில் யார் இருந்தாலும் மனதிற்குக் கஷ்டமாகத்தானே இருக்கும் என்றிருந்தது.

“சரிதான்மா பசிக்கும்போது நீயே வந்து சாப்பிடு” என்றுவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்திருந்தார்.

மணி மாலை நான்காகி விட்டிருக்க “மது கிளம்பலாமாம்மா” என்று வந்தார் மகேஸ்வரி.

“ஏம்மா இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இருந்துட்டு போலாமே” என்று பவானி கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே, “அவர் வரறேன்னு சொன்னார் அத்தெ” என்றாள் மதுமிதா.

“அப்பிடயாம்மா?” என்றவர் “சரி அப்ப வருண் வரட்டும் அவங்கூடவே கிளம்பிக்கறோம்” என்று பவானியைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

ஐந்து மணிக்கு சொன்னது போல வந்து சேர்ந்த வருண்சங்கர், ஹால் சோஃபாவில் அமர்ந்திருந்த பவானி அத்தையின் அருகில் சென்று அமர்ந்தான்.

“வா வருண்.”

“வரலாம் அத்தெ, உங்களுக்கு மருமகனா வரறதுக்கு அந்தப் பையனுக்குக் குடுத்து வைக்கல பாத்நீங்களா?”

அப்படிச் சொன்ன அண்ணன் மகனை பவானி பார்க்க, “ஆமாம் பின்ன உங்க கையால சாப்புட்றதுக் காகவே கூட இந்த வீட்டுக்கு மருமகனா வரலாமே” என்றான்.

"அதுசரி" என்று சிரித்த பவானி, "நீ கம்பெனியிலிருந்து பாவம் பசியோட வந்திருப்பியே இரு உனக்குப் போய் சாப்பிட ஏதாவது எடுத்துட்டு வர்றேன்" என்று எழப்போனார்.

"அட உக்காருங்க அத்தெ" என்று அவரது கையைப் பிடித்துத் தடுத்து விட்டிருந்தவன் "உங்களுக்கு வருத்தமாதான் இருக்கும் ஆனாலும் சுசிக்கு இதவிட நல்ல இடம் தான் அமையணும்னு இருக்கும்போது இது எப்பிடி அமைய முடியும்?" என்றான்.

ஹாலில் அமர்ந்திருந்த மகேஸ்வரியும் கூட அத்தையும் மருமகனும் பேசிக் கொள்வதைப் பார்த்துக் கொண்டு தான் இருந்தார், கூடவே மதுமிதாவும்.

"அது சரிதான் வருண் உண்மய சொல்றதுக் கென்ன என்னதான் ஜாதகம் பொருந்திப் போனாலும் உடனே பொண்ணுப் பாக்க வர்றோம்னு இப்பிடி அவசரப்படறாங்களேன்னு ஏற்கனவே மனசுக்குள்ள கொஞ்சம் பயமாதான் இருந்தது. அந்த பயத்துக்கும் ஒரு அர்த்தம் இருந்திருக்கு பாருப்பா."

"சரிதான் அத்தெ, ஆனா சுசிக்கு தான் பாவம் கஷ்டமா இருக்கும் அவ எங்க?"

"உள்ள படுத்துட்டிருந்தாப்பா, இரு கூப்புட்றேன்."

"வேண்டாம் நானே போய்ப் பாக்கறேன், எனக் கொரு கப் டி கிடைக்குமா?"

சத்யா இரங்குமார்

"குடுக்கறேன் கண்ணா ஏதாவது சாப்பிடக் குடுக்கட்டுமா அதுக்கப்புறமா டி குடிக்கலாம்"

"ம்கூம் வெறும் டி மட்டும் போதும் அத்தெ. போட்டதும் வாங்கிட்டு வா மது" என்று மனைனியிடம் சொன்னவன், "என்னமா கல்பனா, நந்தனா யாரையும் காணோம்" என்று தாயைப் பார்த்தான்.

"கல்பனா பின்னாடி இருக்காப்பா, நந்தனா மதியத்துக்கு மேல காலேஜ் கிளம்பிட்டா."

"ஓ பத்து நிமிஷத்துல கிளம்பலாம்மா" என்றவன் "சுசீ" என்று அழைத்துக்கொண்டே அவளிருந்த அறைக்குச் சென்றான்.

"வாங்க அத்தான்."

"என்ன சோகமெல்லாம் சரியாயிடுச்சா?"

"சோகமா?"

"பின்ன, நீ இப்ப அழுதுட்டு தான் இருந்த?"

"நானெதுக்கு அழணும்?"

"கரெக்ட், இது தான் சுசீலா."

"உக்காருங்க அத்தான், அப்புறம் இப்ப தான் வந்தீங்களா?"

"இல்ல வந்து ரெண்டு மணி நேரமாச்சு"

"சும்மா சொல்லாதீங்க."

"அது சரி நீதான் இந்த ரும்க்குள்ளயே அடஞ்சு கிடக்கிறயே உனக்கெப்பிடித் தெரியும்?"

“வேணும்னா மேக்ஸிமம் நீங்க வந்து ஒரு ரெண்டு நிமிஷம் கம்பளீட் ஆகியிருக்கலாம்.”

“எப்பிடியோ கூடிய சீக்கீரம் பழையபடி வந்துடுவதான்?”

“நான் எதுக்காகப் பழையபடி மாறணும் நான் எப்பவும் போலத்தானே இருக்கேன்?”

“அப்ப சரி, தனியா வந்து உக்காந்துட்டிருக்கியேன்னு எல்லார் மாதிரியும் நானும் நினைச்சுட்டேன்”

“உங்களுக்கு டிஃபன் எடுத்து வெச்சாங்களா அத்தான்? வாங்க ஸ்வீட் காரம் எடுத்து வைக்கறேன்” என்று எழப்போனவளிடம் “அதெல்லாம் வேண்டாம்” என்று தடுத்து விட்டிருந்தான் வருண்சங்கர்.

மேலும் சில நிமிடங்களும் இருந்து சுசீலாவிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தவன் “சரி நான் கிளம்பறேன்” என்று எழ, தானும் அவனுடன் எழுந்து வந்தாள்.

உட்கேயுடன் வந்த மதுமிதா ஹாலில் இருந்த அனைவருக்கும் கொடுத்தாள்.

மகனுடன் சிரித்துக்கொண்டே வந்த சுசீலாவைப் பார்த்த மகேஸ்வரி “அப்பாடா இப்ப சுசீலாவும் ஓ.கே.” என்று சிரித்தார்.

“நான் எப்பவுமே ஓ.கே.தான்” என்று தனது அத்மையின் அருகில் சென்று அமர்ந்தவள், மதுமிதா கொடுத்த டீயை “வேண்டாம்” என்று மறுத்து விட்டிருந்தாள்.

“அட என்னமா இது, சுசீய எல்லாருமே தப்பாவே நினைச்சுட்டிருக்கீங்க, சுசீயோட அழகுக்கும் அறிவுக்கும்...”

“ம் சொல்லுங்க அத்தான்,”

“நீ ரொம்ப அழகா இருக்கேன்னு சொல்றான் வேறென்ன” என்று மகேஸ்வரி சொல்ல “நானும் சரிதான் ஒத்துக்கறேன்” என்றாள் சுசீலா.

“ஏன் இல்லையா?”

வருண்சங்கர் கேட்க, “அப்ப நீங்களே சொல்லுங்க நான் உங்க வொய்ஃப் மதுமிதாவனிட அழகாவா இருக்கேன்?” என்றாள்.

“மது விஷயமே வேற. அவ என்னோட வொய்ஃப் அவ எனக்கு உலக அழகியா தான் தெரிவா” என்று அவன் தனது மனைவியைப் பார்த்துக் கொண்டே சொல்ல, லேசாகத் தோன்றிய வெட்கத்தில் தனது முகத்தை சாதாரணமாக வைத்துக்கொள்ள சற்று சிரமப்பட்டுத்தான் போனாள் மதுமிதா.

அதைப் பார்த்த சுசீலா தான் அப்படிக்கேட்காமலே இருந்திருக்கலாமோ என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்க, “நான் மதுவ சொல்ற மாதிரி நாளைக்கு உன்னைச் சொல்லவும் ஒருத்தங்க வரத்தான போறாங்க” என்றான்.

மேலும் சிறிது நேரத்தில் மகேஸ்வரி குடும்பம் அங்கிருந்து கிளம்பியிருந்தது.

20

அரைமணி நேரத்தில் வீட்டு வாசலில் வந்து கார் நின்றிருக்க, "சரிமா இனிபோய் நீங்க சீக்கரம் கிளம்பினாத்தான் முடியும்" என்று தான் முதலில் இறங்கியிருந்தான் வருண்சங்கர்.

"மது"

"அத்தெ..."

"பக்கத்து வீட்டுக் கல்யாணத்துக்கு கிளம்ப ணும்மா, நான் போய் கிளம்பறேன்"

"சரி அத்தெ" என்று அவரைத் தொடர்ந்து தானும் வீட்டிற்குள் வந்திருந்த மதுமிதா "நீங்களும் தான?" என்று தனது கணவனைப் பார்த்தாள்.

"நான் போகல..."

"ஏன் வருண் அப்ப நான் மட்டும் தனியாப் போகணுமா?" என்று தனது தாய் கேட்க "தனியா எதுக்குப் போறீங்க? அப்பா வருவார் அதோட எனக்கும் வெளிய வேற வேலையிருக்கு" என்றான் வருண்சங்கர்.

பதினைந்து நிமிடங்களில் குளித்துக் கிளம்பி வந்த வருண்சங்கர் இரவு உணவுக்கு வந்து விடுகிறேனென்று வெளியே கிளம்பி விட்டிருக்க,

சுயா கிராங்குமார்

தொடர்ந்து வந்த பதினைந்து நிமிடங்களில் மகேஸ்வரியும் நடராஜனும் கூடத் திருமணத்திற்குக் கிளம்பிச் சென்று விட்டிருந்தனர்.

மதுமிதாவிற்குத்தான் சுசீலாவைப் பற்றியே மீண்டும் மீண்டும் நினைக்கத் தோன்றியது, முக்கியமாக மிகவும் முயன்று அவள் தனது முகத்தை சாதாரணமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அவளுக்குரியதை எதையோ தான் தட்டிப் பறித்து விட்டதைப் போன்று அவள் என்னதான் தன்னை ஏதேதோ பேசியிருந்தாலும் மதுமிதாவிற்கு அதில் சிறிது கூட வருத்தமோ கோபமோ வரவில்லை.

எப்படியோ அவள் தன்னைத் தவறாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பது மாறினால் அதுவே போதுமென்றிருந்தது மதுமிதாவிற்கு.

இரவு உணவிற்குக் கணவன் மட்டும் வருவதாகச் சென்றிருக்க, அன்றைக்குத் தானே சமைக்கலா மென்று முடிவு செய்து விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

ஆறு மணிக்குக் கிளம்ப வேண்டிய ஜெயந்தியை சற்று முன்னதாகவே கிளம்பிக் கொள்ளச் சொன்னவள், மற்ற இருவரையும் கூட டின்னருக்குத் தான் சமைக்கத் தேவையானவற்றை மட்டும் தயாராக எடுத்து வைக்கச் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்து கொள்ளச் சொல்லி விட்டிருந்தாள்.

ஒருமணி நேரத்தில் கணவனுக்குப் பிடித்தமான சப்பாத்தியையும், முட்டைக் குருமாவையும் செய்து

எடுத்து டேபிள் மீது வைத்தவள், இன்னொரு டிசுபன் என்ன செய்யலாமென்று யோசித்துவிட்டுப் பிறகு அதைக் கணவனிடமே கேட்டு அதன்படி செய்து விடலாமென்று அவனுக்காகக் காத்திருக்கலானாள்.

இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும், இதையிதைத் தான் செய்தாக வேண்டுமென்றெல்லாம் எந்தக் கட்டுதிட்டங்களும் இல்லாமல் அந்த விட்டிலிருப் பவர்கள் அனைவரும் மிகவும் நன்றாகப் பழகியதில் பிறந்த வீட்டிலும் கூடத் தான் அனுபவித்து அறியாத சுதந்திரத்தையும் சந்தோஷத்தையும் அவளால் அங்கு உணர முடிந்தது.

ஹாலில் இருந்த டெலிபோன் ஒலிக்க சென்று எடுத்துக் காதில் வைத்தாள்.

“ஹலோ”

.....

“வாவ் ஸ்வேதா, எப்பிடியிருக்க?”

.....

“ம் நான் நல்லார்க்கேன் அப்புறம், இப்ப நீ என்ன பண்ணிட்டிருக்க?” எங்கிருந்து பேசற?”

.....

“ஓ பாத்துக்கலாமே, எனக்கும் உன்னப் பாக்கலாம் போல ஆசையா இருக்கு ஸ்வேதா வீட்டுக்கு வாயேன்.”

.....

“சரி அப்ப நாம எங்க மீட் பண்ணிக்கலாம்னு நீயே சொல்லு.”

.....

“ஓ.கே. நாளைக்கு போன் பண்ணு நான் வெயிட் பண்ணிட்டே இருப்பேன்” என்றவள் அவளுடைய போன் நம்பரைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டாள்.

மேலும் சில நிமிடங்களும் கூடப் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு, அதற்குப் பிறகே அதுவும் மனமே இல்லாமல் போனை வைத்துவிட்டுத் திரும்பினாள்.

திரும்பியவள் அதற்குப் பிறகுதான் வீட்டிற்குள் ஹால் சோஃபாவில் வந்து அமர்ந்திருந்த கணவனைப் பார்த்தாள்.

“வாங்க, நீங்க எப்ப வந்தீங்க?”

“ஸ்வேதா, உங்கூடப் படிச்சாளே அந்தப் போனி டெய்ல் அவதான?”

“அட, அப்பிடியே ஞாபகம் வெச்சுட்டிருக்கீங்க!”

“பின்ன நீ என்னப் பாக்க வரும் போதெல்லாம் உனக்கு முன்னாடி வந்து தரிசனம் குடுக்கறது அவதான, நிறைய முறை மனசுக்குள்ள திட்டிக்கூட இருக்கேனே”

“ஓஹோ” என்ற மதுமிதாவிற்கும் பழைய நாட்களின் நினைவு தான் வந்தது.

ஸீனியர் மாணவர்களை சும்மா பார்க்கவே பயப்படுபவள் மதுமிதா, அப்படியிருக்க ஃபைனல் இயர்

ஸ்டுடெண்ட்டான வருண்சங்கரின் பார்வை தன்மேல் விழுவதையும் அவள் கவனித்தாள் இல்லை. ஆனால் அதேநேரம் அவளுடைய தோழிகளான ஸ்வேதா சுவாதி இருவரும் அதை கவனித்து விட்டிருந்ததோடல்லாமல் அதற்குத் தப்பு வண்ணம் பூசவும் முற்பட்டனர்.

உண்மையிலேயே ஸ்வேதா அதை அப்படித் தான் நம்பினாள் என்றாலும் அதை வேறு மாதிரி முயன்றாள் ஸ்வாதி.

அதைத் தனது தோழிகளான ஸ்வேதாவையும் மதுமிதாவையும் நம்ப வைக்க முயன்று அதில் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டாள்.

படிப்பில் மட்டுமல்லாது பணத்திலும் ஏன் மற்ற அனைத்திலுமே கூட மிகவும் சிறந்தவனாக இருந்த வருண்சங்கரின் கவனத்தைத் தன் பக்கம் இழுக்க முயன்றவள், அதற்காக எதைச் செய்யவும் தயாராகவும் இருந்தாள்.

ஆனால் தனது தோழிகள் இருவரிடமும் அதை அப்படியே தலைகீழாகச் சொல்லி அவர்களை நம்ப வைக்க முயன்றாள் வருண்சங்கரின் கடைக்கண் பார்வைக்காக எத்தனையோ மாணவிகள் காத்துக் கொண்டிருப்பதை அவர்கள் ஏன் அனைவருமே அறிவார்கள். அப்படியிருக்கும்போது ஸ்வாதி சொல்வதை அவளுடைய தோழிகளால் நம்ப முடிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் அவர்கள் அதை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளவுமில்லை.

எறும்பு ஊரக் கல்லும் தேயும் என்பதைப் போல, மற்றவர்கள் எப்படியோ எப்பொழுதுமே யாருடைய உணர்ச்சிகளையும் சிறிதும் அவமதித்துப் பழக்கப் பட்டிருக்காத மதுமிதா தனது தோழி ஸ்வாதி சொல்வதை போகப்போக நம்பவே தொடங்கி விட்டிருந்தாள்.

பெரும்பாலும் ஆண்களைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்கும் ஸ்வாதியுடைய இந்த ஒரு குணத்தை மட்டும் அவள் எப்பொழுதுமே வெறுப்பவள் என்பதால், அவள் சொல்வதைத் தான் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாததைப் போல வெளியே காட்டிக் கொள்வாள்.

அதேபோல உண்மையில் நடந்து கொண் டிருப்பது என்னவென்பதையே அறியாத மதுமிதா, தன் மீது தான் வருண்சங்கரின் கவனம் விழுந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் அறியவில்லை.

அதாவது அதற்கு ஸ்வாதி விட்டிருக்கவில்லை.

அது மட்டுமல்லாமல் அதற்கு நேர்மாறாக வருண்சங்கர் தன்னை விரும்புவதாகவும் படிப்பு முடிந்ததும் திருமணத்தை வைத்துக் கொள்ளலா மென்று சொல்லியிருக்கிறானென்றும் சொல்லி யிருந்தாள்.

சொன்னதையே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி தோழிகள் இருவரையும் போகப்போக முழுமை யாகவே நம்ப வைத்து விட்டிருந்தாள் ஸ்வாதி.

ஆனால் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவள் திடீரெனத் தனக்கு வருண்சங்கரின் மீது நம்பிக்கை குறைந்து வருவதாகவும், தொடர்ந்து வந்த சில மாதங்களில் தற்கொலைக்கே முயல்வாள் என்றும் அவர்கள் துளியும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

அதுநாள் வரை அவள் சொன்னதையெல்லாம் வெகு சாதாரணமாக எடுத்துக் கொண்டிருந்த மதுமிதா, அதற்கு பிறகுதான் ஏதோ தானே தவறு செய்து விட்டதைப் போலத் துடித்துத் போனாள்.

ஒருவேளை அவள் சொன்னதைக் கொஞ்சம் ஸீரியஸாக எடுத்திருந்து அவளுக்குத் தான் ஏதாவது ஒரு வகையில் உதவி செய்திருந்தால் இப்படி ஸ்வாதி உயிரையே மாய்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியம் வந்திருக்காதோ என்ற எண்ணம் நாளுக்குநாள் மதுமிதாவின் தூக்கத்தையும் சேர்த்துக் கெடுக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தது.

அதிலும் அவளுடைய இறப்பிற்கு துக்கம் விசாரிப்பதற்காக ஸ்வேதாவுடன் அவள் சென்றிருந்த போது, ஸ்வாதியுடைய தாய் சொல்லியமுதது எரிகிற அடுப்பில் மேலும் எண்ணெயை விட்டாற் போல ஆயிற்று மதுமிதாவிற்கு.

‘உங்கள் அனைவரையும் பெரிதாக நம்பித் தானே எனது ஒரே மகளை அங்கு விடுதியில் விட்டு விட்டு நடந்ததை எதையுமே அறியாதவளாக இருந்து விட்டேன்.

எனது மகளின் சாவுக்கு யார் காரணமென்று உங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்காது சொல்லுங்க

என்று” அவர் கதறி அழுதபோது, அந்த நிமிடத்தில் மனதிற்குள் ஒரு உறுதிமொழியை எடுத்து விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

ஏனென்றால் மற்றவர்களுக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ, ஆனால் அவளுக்கு ஸ்வாதியின் மரணத்திற்குக் காரணம் யாரென்பது தெரியுமே.

அதற்குப் பிறகு செமஸ்டர் விடுமுறை எப்பொழுது முடியுமென்று அவள் காத்திருந்தது,

மீண்டும் கல்லூரி தொடங்கியதும் முதல் வேலையாக அவள் வருண்சங்கரை நேரில் சென்று பார்த்து நடந்ததைப் பற்றிக் கேட்டது,

ஆனால் அவள் எதிர்பார்த்திருந்த அதிர்ச்சிக்கு பதிலாக அவன் திகைத்து விட்டிருந்தது,

யார் அந்த ஸ்வாதி, அதை முதலில் சொல் என்று அவன் கேட்டது,

மிகவும் ஸீரியஸாக நடந்ததனைத்தையும் எடுத்துச் சொல்லியும், கடைசியில் வெகு கூலாக ‘முதலில் உன் தோழி சொன்ன அந்த வருண்சங்கர் நான் தான் என்பதில் உனக்கு எந்த சந்தேகமும் இல்லையே’ என்று அவன் கேட்டது,

என்னால் முடிந்த அளவு உனக்கு ஒத்துழைக்கிறேன் என்னும் பாவனையில் அனைத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டுக் கடைசியில் அவன் இப்படியொரு கேள்வியைக் கேட்டதில் மதுமிதா தானே குழம்பிப் போனது,

சிரமப்பட்டு வரவழைத்திருக்காத அவனுடைய வெகு யதார்த்தமான பேச்சில், ஒரு ஸ்வாதியை என்ன இன்னும் எத்தனை ஸ்வாதிகளை வேண்டுமானாலும் அவன் ஒரு கை பார்ப்பான் என்று மதுமிதா சிறிது சிறிதாகத் தன்னுடைய நம்பிக்கையை இழக்கத் தொடங்கியது,

ஆனாலும் இவ்வளவு பெரிய குற்றத்தைச் செய்துவிட்ட ஒருவனால் உண்மையிலேயே இவ்வளவு சாதாரணமாக நடந்து கொள்ள, அது மிகவும் சிரமப்பட்டே என்றாலும் கூட முடியுமா, என்று ஒரேயடியாகக் குழம்பிப் போனது.

ஒருவேளை அவன் அந்த அளவிற்கு மகா நடிகனாக இருந்தால் என்ற எண்ணம் தோன்றியதில் நீங்களாகவே உண்மையை ஒத்துக் கொண்டால் உங்களுக்கு நல்லதென்று மீண்டும் மீண்டும் அவனைச் சென்று பார்த்து பயமுறுத்த முயன்றது,

அதற்கு 'இப்படியே போனால் ஒன்றை மட்டும் நான் நிச்சயம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டித்தான் வருமென்று' அவன் முயன்று வரவழைத்த சாதாரணக் குரலில் சொன்னது,

என்ன என்பதைப் போலப் பார்த்தவனிடம் 'இப்படியே நான் உன்னைத் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்க நேர்ந்தால், உன் தோழியிடம் நான் என்மனதை இழந்து விட்டதாக! அவள் சொன்னது உண்மையோ இல்லையோ ஆனால் நிச்சயம் உன்னிடம் இழந்து விடுவேனென்று' வருண்சங்கர் சொன்னது,

அவனிடம் காட்டிக் கொள்ளாவிட்டாலும் அவன் சொன்னதைக் கேட்ட மதுமிதா கடவுளே இது என்ன புதுப் பிரச்சனையென்று மனதிற்குள் அதிர்ந்து போனது,

அதற்குப் பிறகு அவனைச் சென்று பார்க்கவே பிடிக்காமல் போனது,

இத்தனை முறை அவனைச் சென்று பார்த்தும் அதில் பலனென்று ஒன்றுமில்லையே என்பதை அதற்குப் பிறகே மனதில் ஒரு வலியுடன் அவள் உணர்ந்து கொண்டது.

ஆனால் தன்னையறியாமலேயே தனது மனதை அவனிடம் பறிகொடுத்து விட்டிருந்த மதுமிதா, அவனைச் சென்று பார்க்காமல் இருப்பது தனக்கு அவ்வளவு பெரிய தண்டனையாக இருக்குமென்பதை அதற்குப் பிறகே புரிந்து கொள்வது,

இப்படி அவள் செய்வதறியாது தனித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், இனி இந்தக் கல்லூரியில் எனக்குப் படிப்பு முடிந்துவிட்டது இனி நான் மேலே படிப்பதற்காக வெளிநாடு செல்ல வேண்டுமென்று முதன் முதலாக அவனாகவே மதுமிதாவை அழைத்துப் பேசியது.

'என்னதான் உன் தோழியாக இருந்தாலும் அவளைப் பற்றிப் பாதி கூட உனக்கு எதுவும் தெரியவில்லை, ஏன் சொல்கிறேனென்றால் எந் நேரமும் நீ அவளைப் பற்றியே எண்ணிக் கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருப்பதால் எந்த ஒரு முன்னேற்றமும்

வரப் போவதுமில்லை. நடந்து விட்டது மாறப் போவது மில்லை.'

'சந்தோஷத்தின் ஊற்றாக இருக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை. எதையெதையோ எண்ணி நீ உன் மனதின் நிம்மதியைக் கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது, அப்போதுதான் என்னாலும் நிம்மதியாகப் படிப்பை முடித்து விட்டுத் திரும்ப முடியுமென்று வருண்சங்கர், சொன்னது.

'உன் தோழி உன்னிடம் சொல்லியிருந்தவை அனைத்துமே எனக்கென்னவோ அப்பட்டமான பொய்யாக இருக்குமோ என்று தோன்றுகிறது.

சரி அப்படியே அவள் வருண்சங்கர் என்று குறிப்பிட்டுச் சொன்னது என்னையே என்று வைத்துக் கொண்டாலும் கூட அப்படி நானும் அவளும் சந்தித்துப் பேசிக் கொண்டதை நீ ஒரு முறையேனும் பார்த்திருக்கிறாயா இல்லை பார்த்தவர்கள் என்று யாராவது உன்னிடம் வந்து சொன்னார்களா, இல்லை என் சம்பந்தப்பட்ட எதையாவது நீ உன் தோழியிடம் தான் பார்த்திருக்கிறாயா.

அனைத்திற்கும் மேலாக செய்துவிட்ட ஒன்றை அது தவறே என்றாலும் கூட ஒத்துக்கொள்ள மறுக்கும் கேவலமான குணம் எனக்குக் கிடையாது.

அதோடு காதலித்த துணையைக் கைவிடுவதும், காதலிப்பவர்களை மாற்றிக் கொண்டு சுற்றுவதும் இந்தத் காலத்தில் மிகச் சாதாரணமாக நடக்கும் ஒன்றுதான்.

அதற்குத் தற்கொலை தான் ஒரே முடிவென்றால், இன்றைக்கு நம் கல்லூரியிலேயே பாதிக்கும் மேற்பட்டவர்கள் தற்கொலை தான் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

நிச்சயம் உன் தோழியின் இறப்பிற்கு வேறு ஏதாவது காரணம் இருக்க வேண்டும்.

பாவம் நீ தேவையில்லாமல் உன் மனதைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொள்ளாதே.

இதைக்கூட ஏன் சொல்கிறேனென்றால் இத்தனை நாட்களாக நான் உன்னைப் பார்த்த அளவில் நீ மிகவும் வெகுளியாக இருக்கிறாய் என்பதோடு, மற்றவர்களுடைய கஷ்டங்களையும் அப்படியே உன்னுடையதாகவே பார்க்கிறாய் என்பதாலும் தான்.

நிச்சயம் உன் தோழி அவளை உன் தோழியென்று சொல்வது கூடத் தவறு, நீ அவளுக்கு உண்மையான தோழியாகத்தான் இருந்திருக்கிறாய் என்றாலும், அவள் உன்னை அப்படி நினைக்காமல் வெறும் பகடைக்காயாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறாள் என்பது தெளிவாகிறது.

நான் தொடர்ந்து இங்கே இருக்க முடிந்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்குமென்பதை இன்னும் கூட முழுமையாக உனக்குப் புரிய வைத்துவிட என்னால் முடியும்தான், ஆனால் இப்பொழுது அதற்கும் வழியில்லை.

போதும் உன் தோழிக்காக நீ செய்யுப் இந்த உதவியை, அதாவது அப்படி நினைத்துக் கொண்டு நீ உன் வாழ்க்கையைத் தொலைத்துக் கொண்டு இருப்பதை இனிமேல்வது நீ நிறுத்திக் கொள்ளத் தான் வேண்டும்.

ஊசி இடம் கொடுக்காமல் நூல் நுழைய முடியாது, இனி தன் வாழ்வில் யாருக்கு எந்த அளவு இடம் கொடுத்து அதனால் தொலைக்கக் கூடாத எதைத் தொலைத்தாளோ அப்படியில்லா விட்டால் எதற்காகத் தற்கொலை வரை செல்லப் போகிறாள்

வருண்சங்கர் சொல்லச் சொல்ல மதுமிதா விற்கும் அப்படித்தான் இருக்குமோ என்று தோன்றத் தொடங்கி விட்டிருந்தது.

அதோடு அவள் எப்பொழுதும் ஆண்களைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தது, வெளியே ஹாஸ்டலில் தங்கியிருந்து கல்லூரிக்கு வந்து சென்றது, திடீர் திடீரென்று எத்தனையோ நாட்கள் அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லாததால் ஊருக்குச் சென்று வந்தேனென்று விடுமுறை போட்டிருந்தது, இப்படி வருண்சங்கருக்கு சாதகமாக அவளே சொல்லாததைக் கூட நினைக்கத் தோன்றியது.

‘அனைத்திற்கும் மேலாக மற்றவர்களிடம் இருக்கும் தவறுகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கு முதலில் நம்மிடமும் சிறிதாவது அதை ஒட்டிய எண்ண அலைகள் இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் உன்னிடம் அது இல்லையென்பதோடு, அது எப்பொழுதுமே உனக்கு வரப்போவதுமில்லை.

அதனால் இந்தப் பிரச்சனையை இத்தோடு விட்டுவிடு என்று அதைப்பற்றிப் பேசுவதைத் தானும் அத்தோடு முடித்துக்கொண்டு விட்டிருந்தான்.

நடந்ததைத் தான் அறிந்து கொண்டு அதை எப்படியாவது மதுமிதாவிற்கும் புரிய வைத்துவிட வேண்டுமென்று தொடர்ந்து மேலே யோசித்த வருண்சங்கருக்கும் அதற்குப் பிறகுதான் விஷயமே புரிந்தது.

அதாவது தான் மதுமிதாவை, அதாவது இவளைப் பார்த்ததைப் பேச முயன்றதையெல்லாம் அவள் புரிந்து கொண்டதோடல்லாமல் வேண்டுமென்றே அவற்றை இவளிடம் மறைத்தும், மாற்றியும் கூறியிருக்கிறாள் என்பது.

ஆனால் இந்த நிமிடம் வரை அதைத் துளியும் அறிந்திருக்காத இவளுக்குத் தான் எப்படி அதைப் புரிய வைப்பதென்று வருண்சங்கரால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

சரிதான் அதை தானும் மெல்லமெல்லத்தான் இவளுக்குப் புரிய வைக்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டவன், அதோடு அவளுடைய இறப்பிற்கான உண்மையான காரணத்தையும் தான் முதலில் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டான் வருண்சங்கர்.

.....

ஏதோ தீவிர யோசனையிலிருந்த மனைவியைப் பார்த்தவன், “என்ன?” என்று கேட்டான்.

“ஒன்னுமில்லைங்க, நைட் டின்னருக்கு டிஃபன்...”

“ஏன் அந்த ஸ்வேதா வீட்டுக்கு வர மாட்டாளா?”

“அப்பிடியெல்லாம் இல்லையே” என்று பட்டென்று சொன்ன மனைவியைப் பார்த்தவன் “அப்ப எங்க மீட் பண்ணிக்கலாம்னு நீயே சொல்லுன்னு அவகிட்டக் கேட்டுட்டிருந்தது?”

“ஏதாவது பொது இடமா இருந்தா ரெண்டு பேருக்கும் சவுகர்யமா இருக்குமேன்னு பாத்தோம் வேறொன்னுமில்ல.”

“அதெல்லாம் வேண்டாம் நாளைக்கு உன் ஃப்ரண்ட் போன் பண்ணினா வீட்டுக்கே வரச் சொல்லிடு, மீட் பண்றதுக்காகன்னு மட்டும் நீ வெளிய எங்கயும் போகாத.”

இதென்ன, இதற்கெல்லாம் கூடவா தனக்குக் கட்டளையிட வேண்டுமென்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஒருவேளை இருவரும் கூடினால் நம்மைப் பற்றித்தான் பேசுவார்களென்று நினைத்து விட்டானோ. அதாவது ஸ்வாதியின் மறைவைப் பற்றிக் குற்றம் இருக்கப் போய்தானே நெஞ்சம் குறுகுறுக்கிறதென்று நினைத்தவள் உடனே தனது எண்ணத்தின் போக்கை மாற்றிக் கொண்டாள்.

நீண்ட நாட்கள் கழித்து முதன் முறையாக சந்தித்துக் கொள்ளப் போகும் தோழியை வீட்டிற்கே

வரவழைத்து உபசரித்துப் பேசுவதை விட்டுவிட்டு, எதற்காக வெளியே சென்று சிரமப்பட வேண்டுமென்ற நல்ல எண்ணத்தில்தான் கணவன் சொல்லியிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது.

தான் நினைத்தது சரியே என்பதைப் போல “வீட்டையும் நீங்க ரெண்டு பேரும் யாரோட இடைஞ்சலும் இல்லாம ஃப்ரீயாப் பேசலாம் அதுக்கு மேல உன்னிஷ்டம்” என்று புன்னகையுடன் சொன்ன கணவனைப் பார்த்தாள்.

பதிலுக்கு “சரிதான்” என்று தானும் சிரித்தாள் மதுமிதா.

“பசிக்கு ஏதாவது கிடைக்குமா?”

“அச்சச்சோ நேரம் போனதையே பாக்கல” என்று சொன்ன மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு தானும் கிச்சனுக்கு வந்தான் வருண்சங்கர்.

“என்ன ரொம்பப் பரபரன்னு இருக்க?”

“இன்னைக்கு நான்தான் டிஃபனே செய்யப் போறேன் தெரியுமா?”

“பிரச்சனை எதுவா இருந்தாலும் பேசித் தீத்துக்கலாம்மா” என்று ஸீரியஸாகச் சொன்ன கணவனைப் பார்த்த மதுமிதா தானும் அவனைப் போலவே “புரியல?” என்றாள்.

“இல்ல கொஞ்சம் முன்னாடி நீ சொன்னது...”

“ஆமா, அதுலென்ன உங்களுக்கு சந்தேகம்?” ஏற்கனவே முட்டை குருமாவும் சப்பாத்தியையும்

செஞ்சு வெச்சாச்சு, இப்ப இன்னொரு டிஃபனும் செய்யப்பேறேன்."

"செஞ்சு?"

"சாப்பிடலாம்.."

"கடவுளே அம்மா வேற இல்லையே, இப்ப நான் என்ன பண்ணட்டும்?" என்று சிறுபையனைப் போலப் புலம்பிய கணவனைப் பார்த்து இப்பொழுது நன்றாகவே சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

"கவலைப்படாதீங்க வருண் உங்களுக்கு எதுவும் ஆகாது, அதுக்கு நான் கியாரண்டி."

"நம்பலாமா?"

அதற்குப் பிறகு வருண்சங்கர் "நானும் ஒரு டிஃபனை செய்யப் போகிறேன் நீயும் அனுபவி"யென்று முட்டையை எடுத்து ஆம்லெட் ஊற்றப்போக, அதே நேரம் திருமணத்திற்குச் சென்றிருந்த நடராஜனும் மகேஸ்வரியும் வீட்டிற்குள் வந்தனர்.

"எனக்கொரு அரட்டம்ளர் பால் மட்டும் குடுமா, அது கூட இன்னும் ஒரு மணி நேரம் கழிச்சுக் குடுத்தாப் போதும்."

கணவன் சொல்ல, "சரிங்க" என்று சொன்னவர், எங்கே மதுமிதாவைக் காணவில்லையென்று தேடிக்கொண்டே சமயலறைக்குச் சென்றார்.

அங்கே மகனும் மருமகளும் தங்களுக்குள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு சமையல் வேலையைப்

சுய்யா இராங்குமார்

பார்த்துக் கொண்டிருக்க, "நல்லவேள நாங்க சாப்பிட்டு வந்துட்டோம்" என்று வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்ள முடியாது சொன்னார் மகேஸ்வரி.

"அப்பிடி தைரியமா சொல்ல வழியில்லாததால தான என் ஸேஃப்ட்டிக்கு நானும் சமயல் வேலைல இறங்க வேண்டியதாயிடுச்சு" என்றான் வருண்சங்கர்.

"ஏன், நீ இறங்கினா..."

"அப்பதான நாமளும் சாப்பிட்டாகணுமேன்னு கொஞ்சம் அடக்கி வாசிப்பா."

"என்னப்பா நீ, என்ன மது நீ நல்லாதான செஞ்சிருக்க?" என்று கேட்ட தனது அத்நையிடம் "தெரியலையே அத்தெ லைஃப்யே தனியா சமையல் செய்யற முதல் அனுபவம் இதுதான்" என்றாள் மதுமிதா.

"பாத்தீங்களா?" என்று வருண்சங்கர் தனது தாயைப் பார்க்க, "சரி மதீதவங்க மாதிரி இல்லாம அவ உண்மையே ஒத்துக்கறா விடு" என்றார் மகேஸ்வரி.

"சரி இப்ப பதிலுக்கு நீங்களும் தான் ஒரு டிஃபன செஞ்சுட்டிங்களே தைரியமா வாங்க ரெண்டு பேருமே தான ரிஸ்க் எடுக்கப் போறோம்" என்று மதுமிதா தனது கணவனைப் பார்க்க, "சரிதான் போடா" என்று தானும் விளையாட்டுக்கு மகனை விரட்டினார் மகேஸ்வரி.

"அட்டா லேடீஸ் கூட்டணியாகுது அதவிட டேன்ஜராச்சே. இன்னைக்கு ராசி பலன்ல

சோதனைன்னு போட்டிருந்தப்பவே கொஞ்சம் சுதாசிச்சிருக்கலாம்" என்று புலம்பிக்கொண்டே வந்து சாப்பிட அமர்ந்த கணவனைப் பார்த்த மதுமிதா மிகவும் சிரமப்பட்டே வந்த சிரிப்பைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

முதலில் கணவனுக்குப் பரிமாறியவள் அதற்குப் பிறகு தனக்கும் பரிமாறிக்கொண்டு சாப்பிட அமர்ந்தாள்.

அதேநேரம் அந்த வழியாகச் சென்ற தாயை அழைத்த வருண்சங்கர், "என்னமா இப்பிடி தனியா விட்டுட்டுப் போறீங்க கொஞ்சம் கம்பெனி குடுக்கலாமே" என்றான்.

"கல்யாண சாப்பாடு ஹெவியாயிடுச்சு, சும்மா வேணும்னா உக்காரலாம்" என்று வந்த மகேஸ்வரி, மகனுக்கும் மருமகளுக்கு டம்ளர்களில் தண்ணீரை ஊற்றி அருகில் நகர்த்தி வைத்தார்.

"ஸ்லீட் உங்க அத்தெ செஞ்சது வெச்சுக் கோங்க" என்று இருவருக்கும் பரிமாறியவர், "பாவம் விசேஷத்துக்குன்னு எவ்வளவு ஆசையா செஞ்சிருப் பாங்க" என்று அமர்ந்தாள்.

"இதுல கவலப்பட ஒன்னுமில்லமா நின்னு போச்சேன்னு சந்தோஷப்பட வேணும்னா செய்யலாம்" என்ற மகனை மகேஸ்வரி பார்க்க, "ஆமாம்மா அவங்க குடும்பம் எந்த விதத்துலயும் சரியில்ல முக்கியமா அந்தப் பையன்" என்றான்.

"என்னப்பா சொல்ற?"

"பிஸினஸ் பண்ணேன் அது இதுன்னு தகுதிக்கு மீறின கடன், கணக்குப் பார்த்தா கோடிக்குமேல இருக்கும் போலிருக்கு, சரி அது பரவாயில்லன்னு பார்த்தாலும் மத்த விதத்துலயும் பையன் ஒன்னும் சொல்லிக்கற மாதிரி இல்ல."

"அச்சச்சோ அப்ப வேண்டவே வேண்டாம், அப்புறம் நம்ம பொண்ணு தான் பின்னாடி கஷ்டப்பட வேண்டியதாயிடும்."

"பின்னாடி என்ன இப்பவே சாப்பாட்டுக்கே வழியில்லாம தான் இருக்காங்க."

"ஆமா நீ போய் இப்ப விசாரிச்சுட்டு வந்தியா?..."

"ஆமாம்மா. மதியமே ஏன் இப்பிடின்னு போய்ப் பாக்க சொன்னேன் இப்ப நான் போய்ப் பார்த்ததுல கன்ஃபார்மே ஆயிடுச்சு."

முடிந்ததை செய்தோம் இனி நமக்கென்ன என்று விட்டுவிடாமல் அனைத்தையும் சிரத்தையெடுத்துப் பார்க்கும் தனது கணவனையும், அவனைப் பெற்றவர் களையும் பார்த்த மதுமிதாவிற்கு அவர்களின் மீது மிகுந்த மரியாதை ஏற்பட்டிருந்தது.

"மத்தவங்கள் நாம பேசறோம், ஆனா உங்க அத்தெ குடும்பத்தையும் வெளிய இருக்கறவங்க அப்பிடித்தான பேசுவாங்க" என்ற தாயைப் பார்த்தவன், "அதுலென்ன சந்தேகம் அந்த வீட்டு ஆம்பளைங்க ரெண்டுபேரும் வேலைக்கு வந்தாதான் இனி எங்களாலயும் உதவி செய்ய முடியும்னு ஸ்ட்ராங்க சொல்லத்தான் போறேன்" என்றான்.

“அது சரிதான் நாம இப்பிடியே எல்லாத்துக்கும் எடுத்துப் பண்ணிட்டிருந்தா நம்ம குடும்பம், நம்ம கடமைங்கற எண்ணமெல்லாம் அப்புறம் அவங்களுக்கும் தான் எப்ப வர்றது?”

அதைவிட திருடர்களைப் போலத் தப்பித் தவறிக் கூட கண்ணில் பட்டு விடாமல் வீட்டுப் பெண்ணை அனுப்பி வாங்கிச் செல்லும் பணத்தில் அமர்ந்து சாப்பிடுவதோடல்லாமல் அதில் வீர வசனமும் வேதாந்தமும் வேறு.

அதேநேரம் மகேஸ்வரிக்கும் அன்று காலையில் இருந்து நடந்ததுதான் மனதிற்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

சிறிதும் அவசியமே இல்லாமல் சுசீலா மதுமிதாவை என்னவெல்லாம் பேசி விட்டாள் அளவு சிறிதோ பெரிதோ கழுத்து அளவுக்கு விசேஷத்தை வைத்துக் கொண்டு இவளே அல்லவா அருகில் நின்று நேற்றே துணியை வாங்கிவந்து தயாராக வைத்திருந்திருக்க வேண்டும்.

சரி அதற்குப் பிறகும் தவறு எப்படியோ நடந்துவிட்டது, உறவினர்கள் பத்துப் பேரை வைத்துக் கொண்டு அப்படியா கத்திக் கூப்பாடு போடுவது.

அந்த நேரத்தில் மகேஸ்வரிக்கே சற்று ஒரு மாதிரிதான் ஆகி விட்டிருந்தது, நல்லவேளையாக மதுமிதாவும் அதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் சிரித்துக்கொண்டே வளைய வந்ததில் ஓரளவு பரவாயில்லை.

சரிதான் மதுமிதாவை அவளுக்கு ஏனோ பிடிக்க வில்லை, அதற்காகத் தன் முகத்திற்காக என்று கூட சுசீலா பார்க்காமல் ஏன் அப்படியெல்லாம் அநாகரீகமாக நடந்து கொண்டாளென்று மகேஸ்வரியால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“சுசீலா பேசினதெல்லாம் நீ ஒன்னும் தப்பா எடுத்துக்கலையேம்மா?”

அப்படிக்கேட்ட தனது அத்தையை மதுமிதா நிமிர்ந்து பார்க்க, “என்ன பேசினா?” என்று கேட்டான் வருண்சங்கர்.

மகேஸ்வரி தானே நடந்ததை சுருக்கமாக சொல்லி முடிக்க, பேச இடைவெளிக்காகக் காத் திருந்தாற்போல “அப்பிடியெல்லாம் எதுவுமில்ல அத்தெ அந்தமாதிரி நேரத்துல சுசீலாவுக்கு பதிலா வேற யாராவது இருந்திருந்தாக் கூட அப்பிடித்தான் பேசியிருப்பாங்க” என்றாள் மதுமிதா.

மதுமிதாவின் பெருந்தன்மையான பதிலில் சுசீலாவின் மேலிருந்த தவறு இன்னும் கூடப் பெரிதாகத் தெரிந்தது மகேஸ்வரிக்கு.

“சரிதான் இது நமக்கு அவசியமில்லாதது லேடீஸ் பிரச்சனை” என்று வருண்சங்கரும் அந்த விஷயத்தை முடித்துவிட, திரும்பிக் கணவனைப் பார்த்த மதுமிதாவால் என்ன முயன்றும் வந்த சிரிப்பைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

வருண்சங்கரோடு மகேஸ்வரியும் அதை கவனித்து விட்டிருக்க, இருவரும் மதுமிதாவை என்னவென்பதைப் போலப் பார்த்தனர்.

“யாரோ கத்துக்குட்டி செஞ்ச டிப்பனையெல்லாம் வாயில கூட வெக்க முடியாதுன்னு சொன்னாங்க ஆனா...”

“சரி” என்ற கணவனைப் பார்த்தவளுக்கு இன்னும் சிரிப்பு அதிகமாகத்தான் வந்தது, “இப்ப நான் செஞ்ச வெச்சது எல்லாமே காலி”

“என்ன பன்றது, பசி ருசியறியாதுன்னு சொல்லுவாங்களே அத நீ கேள்விப்பட்டதில்ல.”

“ஓ அப்பப் பசினால மட்டும் தான் சாப்பிட்டுன்னு சொல்றீங்க” என்று ரோஷத்துடன் மதுமிதா தனது கணவனைப் பார்க்க, “பின்ன அதுலென்ன சந்தேகம்?” என்று விட்டேற்றியாகக் கேட்டான் வருண்சங்கர்.

அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் மதுமிதா சாப்பிடுவதில் கவனமாக இருக்க, கழுக்கமாக சிரித்துக்கொண்டே தொடர்ந்து தானும் சாப்பிடுவதில் முனைந்தான் வருண்சங்கர்.

“என்னடாப்பா நல்லா இல்லாமலா எட்டு சப்பாத்திய முழுங்கியிருக்க?” என்று தனது தாய் கேட்க, “நீங்க செஞ்சிருந்தா இந்நேரம் பதினாறு சாப்பிட்டிருப்பேனே. ஆனா இப்ப வெறும் எட்டே எட்டு தான் சாப்பிட்டிருக்கேன்” என்று மேலும் ஒரு சப்பாத்தியை எடுத்து தனது தட்டில் வைத்துக் கொண்டே சொன்னான் வருண்சங்கர்.

அதேநேரம் வழக்கத்தை விடவும் சப்பாத்தி அளவிலும் சிறியதாகத்தான் இருந்தது.

அதுசரி என்ற மகேஸ்வரிக்கு மகனுடைய விளையாட்டு புரிந்தாலும், “எனக்கென்னப்பா திரும்ப நாளைக்கும் வயிறு நிறையணும் அதப் பாத்துக்கோ” என்று எழுந்து சென்றார்.

கணவன் மேலும் ஒரு சப்பாத்தியையும் எடுத்து வைத்து சாப்பிடுவதைக் கடைக்கண்ணில் கவனித்த மதுமிதா, அதைப்பற்றி எதையும் கேட்டுக் கொள்ள வில்லை.

சில நிமிடங்களில் இருவரும் சாப்பிட்டு முடித்து எழுந்திருக்க, மதுமிதா அனைத்தையும் ஒதுக்கி வைப்பதில் முனைய தான் ஹாலுக்குச் சென்றான் வருண்சங்கர்.

அன்று இரவு கணவனுக்கு முன்பாகவே தங்களுடைய அறைக்கு வந்திருந்தவள், பால் ஃப்ளாஸ்க்கை டேபிள் மீது வைத்துவிட்டுச் சென்று பதினைந்து நிமிடங்களில் குளித்து விட்டு வந்தாள்.

அப்பொழுதும் கணவன் வந்திருக்காததில் டி.வி.யை ஆன் செய்து கொண்டு தலையணையை எடுத்து மடியில் வைத்துப் படுக்கையில் அமர்ந்தபடி பார்க்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தாள்.

அதற்குப் பிறகும் சிறிது நேரம் கழித்து வந்த வருண்சங்கர், பத்து நிமிடங்களில் இரவு உடையுடன் படுக்கைக்கு வந்தான்.

“கடவுளே நீதான் காப்பாத்தணும்.”

என்றும் இல்லாத அதிசயமாக இதென்ன கடவுளையெல்லாம் நினைக்கிறானென்று மனதிற்

200 நிலவே ஒளி வீசு
“யாரோ கத்துக்குட்டி செஞ்ச டிப்பனையெல்லாம் வாயில கூட வெக்க முடியாதுன்னு சொன்னாங்க ஆனா...”

“சரி” என்ற கணவனைப் பார்த்தவளுக்கு இன்னும் சிரிப்பு அதிகமாகத்தான் வந்தது, “இப்ப நான் செஞ்ச வெச்சது எல்லாமே காலி”

“என்ன பன்றது, பசி ருசியறியாதுன்னு சொல்லுவாங்களே அத நீ கேள்விப்பட்டதில்ல.”

“ஓ அப்பப் பசினால மட்டும் தான் சாப்பிட்டுன்னு சொல்றீங்க” என்று ரோஷத்துடன் மதுமிதா தனது கணவனைப் பார்க்க, “பின்ன அதுலென்ன சந்தேகம்?” என்று விட்டேற்றியாகக் கேட்டான் வருண்சங்கர்.

அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் மதுமிதா சாப்பிடுவதில் கவனமாக இருக்க, கழுக்கமாக சிரித்துக்கொண்டே தொடர்ந்து தானும் சாப்பிடுவதில் முனைந்தான் வருண்சங்கர்.

“என்னடாப்பா நல்லா இல்லாமலா எட்டு சப்பாத்திய முழுங்கியிருக்க?” என்று தனது தாய் கேட்க, “நீங்க செஞ்சிருந்தா இந்நேரம் பதினாறு சாப்பிட்டிருப்பேனே. ஆனா இப்ப வெறும் எட்டே எட்டு தான சாப்பிட்டிருக்கேன்” என்று மேலும் ஒரு சப்பாத்தியை எடுத்து தனது தட்டில் வைத்துக் கொண்டே சொன்னான் வருண்சங்கர்.

அதேநேரம் வழக்கத்தை விடவும் சப்பாத்தி அளவிலும் சிறியதாகத்தான் இருந்தது.

சத்யா இராஜ்குமார்

அதுசரி என்ற மகேஸ்வரிக்கு மகனுடைய விளையாட்டு புரிந்தாலும், “எனக்கென்னப்பா திரும்ப நாளைக்கும் வயிறு நிறையணும் அதப் பாத்துக்கோ” என்று எழுந்து சென்றார்.

கணவன் மேலும் ஒரு சப்பாத்தியையும் எடுத்து வைத்து சாப்பிடுவதைக் கடைக்கண்ணில் கவனித்த மதுமிதா, அதைப்பற்றி எதையும் கேட்டுக் கொள்ள வில்லை.

சில நிமிடங்களில் இருவரும் சாப்பிட்டு முடித்து எழுந்திருக்க, மதுமிதா அனைத்தையும் ஒதுக்கி வைப்பதில் முனைய தான் ஹாலுக்குச் சென்றான் வருண்சங்கர்.

அன்று இரவு கணவனுக்கு முன்பாகவே தங்களுடைய அறைக்கு வந்திருந்தவள், பால் ஃப்ளாஸ்க்கை டேபிள் மீது வைத்துவிட்டுச் சென்று பதினைந்து நிமிடங்களில் குளித்து விட்டு வந்தாள்.

அப்பொழுதும் கணவன் வந்திருக்காததில் டி.வி.யை ஆன் செய்து கொண்டு தலையணையை எடுத்து மடியில் வைத்துப் படுக்கையில் அமர்ந்தபடி பார்க்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தாள்.

அதற்குப் பிறகும் சிறிது நேரம் கழித்து வந்த வருண்சங்கர், பத்து நிமிடங்களில் இரவு உடையுடன் படுக்கைக்கு வந்தான்.

“கடவுளே நீதான் காப்பாத்தணும்.”

என்றும் இல்லாத அதிசயமாக இதென்ன கடவுளையெல்லாம் நினைக்கிறானென்று மனதிற்

நிலவே ஒளி பீட
குள், ஆச்சரியப்பட்டவள், புரியாமல் கணவனைப் பார்த்தாள்.

“இல்ல, வயிறு என்னவோ மாதிரியிருக்கு...”
“ம், கொழுப்பு அதிகமாயிருக்கும்.”

“அப்படியா, அதுக்கு என்ன பண்ணலாம்?”

“நாலு நாள் வயித்தப் பட்டினி போட்டா எல்லாம் சரியாயிடும்.”

“அதுக்கென்ன நீயே தினமும் சமயல் செஞ்சு முடிஞ்சது.”

சிரிக்காமல் சொன்ன கணவனைப் பார்த்த மதுமிதா, “ம். நல்லா இல்லாம தான் அத்தன சப்பாத்திகள காலை பண்ணினீங்களாக்கும்?” என்று கோபத்துடன் கேட்டாள்.

“இப்ப நான் என்ன சொல்லணும்னு எதிர் பாக்கற?” என்று மனைவியைப் பார்த்துக் கேட்டான் வருண்சங்கர்.”

“நான் ஒன்னும் எதிர்பாக்கலையே”

“நிஜமா?”

“ஹலோ உங்களுக்கு வேற வேலையே இல்லையா?”

மேலும் சற்று மனைவியை நெருங்கி அமர்ந்தவன், “இப்ப என்ன உன் டிஃபன் எப்பிடியிருந்த துன்னு உனக்குத் தெரியணும் அவ்வளவுதான?” என்று கேட்டான்.

சுயா இராஜ்குமார்

“என்னமா?”

“நீங்க பேசாதீங்க”

மனைவியின் மடியிலிருந்த தலையணையை எடுத்து தூரப் போட்டவன், “சரிதான் நான் பேசல” என்றான்.

அதேநேரம் “நான் தூங்கணும்” என்று திரும்பப் போன மனைவியைத் தன்னருகில் இழுத்து மார்போடு அணைத்துக் கொண்டவன், “மது...” என்று மெல்லிய குரலில் அழைத்துக் கொண்டே அவளது முகத்தை நோக்கிக் குனிந்தான்.

21

“மது”

“என்ன அத்தெ.”

“வருண் ஏதோ அவசர வேலைன்னு நேரத்துலயே கிளம்பிட்டாம்மா, நம்ம மூனு பேருக்கு மட்டும் ப்ளேட் எடுத்து வை. மாமா அவரோட ஆஃபீஸ் ரும்ல இருப்பார் டிஃபன் சாப்பிட வரச் சொல்றேன்.”

நேரம் காலை ஒன்பது மணிக்கு மேலேயே ஆகியிருக்க, “சரி அத்தெ” என்று சென்றாள் மதுமிதா.

சில நிமிடங்களில் வந்து சாப்பிட அமர்ந்த நடராஜனும் மகேஸ்வரியும், மதுமிதாவையும் சாப்பிட உடனமர்த்திக் கொண்டனர்.

"உனக்கு வீட்ல பொழுது போகுதாம்மா?" என்று தனது மாமனார் கேட்க, "போகுது மாமா" என்றான் மதுமிதா.

"போகும் ஆனா யூஸ்ஃபுல்லா இன்ட்ரஸ்டிங்காப் போகணும்னு நினைச்சா கம்பெனிக்கு வந்து அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் கத்துக்கோ."

"நான்..."

"ஏன் தயங்கற உன்னால முடியும் முதல்ல சும்மா கம்பெனிஸ்க்கு வா, பிடிச்சிருந்தா கன்டினியு பண்ணு."

"சரி மாமா."

"உங்க அத்தெ மாதிரியே நீயும் போரடிச்சுட்டு உக்காந்துட்டிருக்காம இருக்கறதுக்கு ஒரு ஐடியா குடுக்கறேன் அவ்வளவுதாம்மா."

"எனக்கென்ன போர்? பழையபடி நான் சமைக்கறதப் பாக்க ஆரம்பிச்சுடுவேன் அப்புறம் விதவிதமா சமைக்கவே எனக்கு நேரம் பத்தாது" என்றார் மகேஸ்வரி.

"உனக்கு வீட்டு அட்மினிஸ்ட்ரேஸனே போதுங்கற, சரிதான் வருணும் வேல அது இதுன்னு காரணம் காட்டி இனிமேல் சாப்புட்றதுக்கு பயந்துட்டுப் போக மாட்டான் பாரு."

அப்படிச் சொன்ன கணவனைப் பார்த்த மகேஸ்வரி "அப்ப சாப்புட்ற நாமெல்லாம்?" என்று கேட்டார்!

"நீ செஞ்சத நீ பேசாம சா்ப்டுக்குவ, மருமக எதுக்கு அத்தைய சங்கடம் பண்ணிக்கணும்னு பேசாம

சாப்டுட்டிருக்கா. என்ன பண்றது எனக்கும் வாய் பேசாம இருந்தே பழக்கமாயிடுச்சு..."

கணவனின் கிண்டல் புரிய, "அது சரிதான் ஆனா உண்ம என்னன்னு அந்தக் கடவுளுக்குத் தெரியும்" என்று புன்னகையுடன் சொன்னார் மகேஸ்வரி.

"கொஞ்சம் முன்னாடி சுசீ கூப்புட்டிருந்தாமா."

கணவன் சொல்ல, "எதுக்குங்க?" என்று கேட்டார் மகேஸ்வரி.

"கம்பெனில ஏதாவது வேலையிருந்தா வர்றேங்கறா, வீட்ல போரடிக்குதாம்."

.....

"என்ன சொல்லு."

வேலைக்கு, அதுவும் இந்த சமயத்தில். எதற்கு அவளுக்கு இப்படியொரு எண்ணம் என்று நினைத்தவர் "நான் கூப்புட்டுப் பேசறேன்" என்றார்.

"முடிஞ்சா உன் அப்பாவையும், அண்ணனையும் வேலைக்கு போகச் சொல்லு அப்புறம் நீ வேலைக்குப் போறதப் பத்தி யோசிக்கலாம்னு சொல்லிடு."

"சரிங்க."

"என்ன சரிங்க, எல்லாம் நீ குடுத்த இடம். சும்மா உக்காந்துக்கிட்டு சுகமா வாங்கி சாப்பிடப் பழகிட்டாங்க, ஆரம்பத்துலயே எதுவும் குடுக்க முடியாதுன்னு நாலு தடவ திருப்பி அனுப்பியிருந்தா அவங்களுக்கும் உழைப்போட அரும தெரிஞ் சிருக்கும். வீட்டுப் பொம்பளைங்கள் எல்லாம்

வேலைக்கு அனுப்பிட்டு இனி அவங்களைப் படுத்துக் கிட்டு சாப்பிடச் சொல்லு."

கணவனின் கோபத்திலும் நியாயமிருக்க, எதுவும் பேசாமல் வாயை மூடிக் கொண்டார் மகேஸ்வரி.

"சரி அதுக்கு மேலயும் குழந்தைகளுக்குத் தான் நல்ல பழக்க வழக்கத்த சொல்லிக் குடுத்திருக்காங்களான்னு பார்த்தா அதுவுமில்ல நேத்து பத்து பேர் வெச்சுக்கிட்டு சுசீலா எதுக்கு அப்படிக்கத்திட்டிருந்தா?"

கோபத்துடன் கேட்ட கணவனைப் பார்த்த மகேஸ்வரி, "தைக்கக் குடுத்திருந்த துணி மாறிப் போச்சுன்னு பாவம் அப்ஸெட் ஆயிட்டாங்க வேறொன்னுமில்ல" என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னார்.

"என்னவோ போ, பெரிய மனசு பண்ணி கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்னு சொல்ற மாதிரி இப்பதான் இவ இறங்கி வந்திருக்கறா, இனி அந்தக் கடவுள் அதுக்கு எப்ப மனசு வெக்கப் போறாரோ" என்று சாப்பிட்டு முடித்து எழுந்திருந்தார் நடராஜன்.

"வா வருண்."

"என்னமா, நீங்க மட்டும் தனியா உக்காந்துட்டிருக்கீங்க?"

"ஆமா, நீ என்ன அதிசயமா மதியம் வீட்டுக்கு வந்திருக்க?"

"ஆமாம் லஞ்சுக்கு"

சத்யா கிராங்குமார்

"அட்டா கேக்கவே நல்லா இருக்கு, ஆனா மதுதான் வெளிய போயிருக்கா."

"வெளியவா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்து அமர்ந்தான் வருண்சங்கர்.

"ஆமாம்பா, மதுவோட ஃப்ரண்ட் ஊர்ல இருந்து வந்திருக்காளாம். பாத்துட்டு வந்துட்டேன்னு கிளம்பிப் போனா, மது சொல்லிட்டுப் போனது வெச்சுப் பார்த்தா அவதிரும்பி வர்ற நேரங்கூட ஆச்சு."

"சரிதான் அவ வரட்டும் அதுக்கப்புறமே சாப்புட்டுக்கலாம்," என்றவன் "நீங்க வேணும்னா பசிச்சா போய் சாப்புடுங்கமா" என்றான்.

"இல்ல கண்ணா எனக்கும் இன்னும் கொஞ்ச நேரம் போகணும்" என்றவர் "இரு வர்றேன்" என்று எழுந்து சென்றார்.

திருமணத்திற்குப் பிறகு அன்றுதான் இரண்டாவது முறையாக மதிய உணவிற்கென வீட்டிற்கு வந்திருந்தவனுக்கு, மனைவி வெளியே சென்றிருந்தது எரிச்சலையே கொடுத்தது.

நேற்று தான் சொல்லியிருந்தும் கூட எதற்காகப் போனாளென்று அவனால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அப்படியானால் தன்னுடைய வார்த்தைகளுக்கு அவள் மதிப்புக் கொடுக்கவில்லை என்றுதானே அர்த்தம்.

ஒன்றுமில்லாததைத் தான் சற்று மிகைப்படுத்தி யோசிக்கிறோமோ என்று நினைத்தவன், உடனே

அதெப்படி ஒன்றுமில்லாததாகும் என்று தனக்குத் தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

மீண்டும் சரிதான் வந்ததும் அவளே காரணத்தை சொல்லத்தானே போகிறாளென்று நினைத்துக் கொண்டான்.

மேலும் ஒரு மணி நேரம் சென்ற பிறகும் கூட மனைவி வந்திருக்காததில், இனி காத்திருந்தால் கம்பெனிக்குத் தாமதமாகி விடுமென்று கீழே இறங்கி வந்தான்.

“என்ன கண்ணா நீ சாப்புட்றியா? மதுவ இன்னும் கானோம்.”

“ஆமாம்மா, எடுத்து வைங்க.”

“ரொம்ப நாளைக்கப்புறம் பாக்கப் போறேன்னு சொன்னா, அதனால் சீக்கரம் கிளம்பி வர மனசு வரல போலிருக்கு” என்று சொல்லிக்கொண்டே தனக்குப் பரிமாறிய தாயை, “என்னமா நீங்களும் வாங்க” என்று அழைத்தான்.

“இல்ல கண்ணா அப்புறம் மது வந்து தனியா சாப்படுவாளே அதனால் நான் அவசூடவே சாப்புட்டுக்கறேன்.”

“அதுக்காக டைம் பாருங்க ரெண்டாகப் போகுது.”

“பரவாயில் வருண், இப்ப மது வந்ததும் சாப்பிடத்தான போறேன்”

‘என்னவோ பண்ணுங்க’ என்று நினைத்துக் கொண்டவன் எரிச்சலை சிறிதும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு எழுந்திருந்தான்.

“சரிமா நான் கிளம்பறேன்.”

“சரி வருண் இனி நீ வர்றதுக்கு நைட் ஏழாயிடும் இல்லையா?”

“ஆமாம்மா அதுக்கும் மேல கூட ஆகலாம்.”
கம்பெனிக்குப் போய் சேர்ந்திருந்த வருண் சங்கருக்கு, மனைவி வீடு வந்து சேர்ந்திருப்பாளா என்ற எண்ணம் தான் மனதிற்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

மேலும் அரைமணி நேரமும் கூடச் சென்றிருக்க, எதற்கும் பார்க்கலாமென்று மனைவிக்கு அழைத்தான்.

முதல் இரண்டு ரிங் டோனிலேயே எதிர்புறத்தில் மனைவி அழைப்பை அட்டெண்ட் செய்திருக்க “நான் வருண்” என்றான்.

.....

அதற்குக் கூலாக மனைவி சொன்ன பதிலைக் கேட்டவனுக்குக் கோபம் ஜிவ்வென்று தலைக்கு ஏறி விட்டிருந்தது.

“உனக்காக வீட்ல அம்மா சாப்பிடாமக் கூட காத்துட்டிருக்காங்க, முதல்ல அவங்ககிட்ட போன் பண்ணிப் பேசு.”

.....

“அப்பிடி என்னத்தப் பேசிக் கிழிச்சுட்டிருக்க, முதல்ல பேஸிக் மேனார்ஸ் கத்துக்கோ.”

பேசி முடித்து போனை வைத்து விட்டிருந்த பிறகும் கூட வருண்சங்கருக்குக் கோபம் குறைந்திருக்கவில்லை.

ஸ்வாதியாம், ஸ்வேதாவாம் இவளுக்கு மட்டும் தான் உலகத்திலில்லாத தோழமையா.

தன்னுடைய பேச்சை மீறிச் சென்றது ஒரு பக்கமென்றால், அவளுக்காக வீட்டில் தன்னுடைய தாய் சாப்பிடாமல் காத்திருந்தது இன்னொரு பக்கமென இரவு வீடு வந்து சேரும் வரை கூட வருண் சங்கருக்குக் கோபம் சிறிதும் குறைந்திருக்கவில்லை.

வீட்டில் மனைவி சிரித்தபடி வந்து பேசியிருந்தால் சரிதான் போகட்டுமென்று பழையபடி சாதாரண மனநிலைக்குக் கூடத் திரும்பியிருப்பானோ என்னவோ, ஆனால் அவளோ முன்பு ஒரு முறை செய்தது போல தங்களுடைய அறைக்குச் சென்று தனிமையில் அமர்ந்து விட்டிருந்ததில் அன்று வருண் சங்கரின் கோபம் உச்சத்தை அடைந்திருந்தது.

வீட்டிற்குள் வந்தவனை? ஹாலில் அமர்ந்திருந்த அவனுடைய தாய் மகேஸ்வரிதான் எதிர் கொண்டார்.

“வா வருண், என்ன அதிசயம் திரும்பவும் இன்னைக்கு அப்பாவுக்கு முன்னாடியே வீடு வந்து சேந்துட்ட?”

“ஓ அப்பா இன்னும் வரலையா?”

“ஆமாம்மா, அப்புறம் உனக்கு குடிக்க, சாப்பிட ஏதாவது குடுக்கட்டுமா? இல்ல டிஃபனே...”

“ஆமாம்மா டிஃபனே சாப்புட்டுக்கறேன். அப்புறம் மது எங்கமா?”

“உங்க ரூமல் இருந்தா கண்ணா, ஏனோ டல்லா இருந்தா பாவம் நீ ஏதாவது சொன்னியா?”

அப்படிக்கேட்ட தாயிடம் தன்னை சாதாரணமாகக் காட்டிக்கொள்ள வருண்சங்கர் சற்று சிரமப்பட்டுத்தான் போனான்.

அப்படி முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொள்ளுமளவிற்கு இப்பொழுது என்ன நடந்து விட்டதென்று நினைத்தவன், “இதோ வர்றேம்மா” என்று மேலே தங்களுடைய அறைக்கு வந்திருந்தான்.

சோஃபாவில் அமர்ந்தபடி டி.வி.யை ஆன் செய்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், அறைக்குள் வந்த கணவனை திரும்பிப் பொதுவாகப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு மீண்டும் டி.வி.யில் கவனத்தை செலுத்தத் தொடங்கி விட்டிருந்தாள்.

பேசக் கூட முடியாதா திமிரைப் பார் என்று வருண்சங்கர் நினைத்துக் கொண்டிருக்க, காரணமே இல்லாமல் மதியம் தன்னிடம் எரிந்து விழுந்தானே வேண்டுமானால் அவனாக வந்து பேசட்டும் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாமென்று அப்படியே அமர்ந்து விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

என்னதான் தன்மீதும் தவறு இருந்திருந்தாலுமே கூட அதற்கு அப்படியா கோபப்படுவதென்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

பொறுமையாக எடுத்துச் சொன்னால் தான் எதையும் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவள் என்பதைக்

கூடவா இத்தனை நாட்களில் அவனால் புரிந்த
கொள்ள முடியாது போயிற்று.

கணவனுடைய கோபத்திற்கான முக்கியக்
காரணமே அவனுடைய பேச்சைத் தான் மீறிச்
சென்றது தான் என்பதை மதுமிதா அறிந்திருக்க
வில்லை, அதனால்தான் மற்ற சிறிய தவறுகளும்
அவனுக்குப் பெரிதாகத் தெரிகிறது என்பதையும்,

கண்ணே மணியே என்று மேலே தூக்கி
வைத்துக் கொண்டால் பேசாமலிருப்பாள், அவசியத்
திற்கென்று கூட கேள்வியென்று ஏதாவது கேட்கப்
போனால் உடனே திருப்பிக் கொள்வாளாக்கும் என்று
நினைத்த வருண்சங்கருக்கு மனைவியின் மேல்
எரிச்சலும் கோபமும் ஒருசேர வந்தன.

நேராக வந்து டி.வி.யை ஆஃப் செய்து
விட்டிருந்தவன், திரும்பி மனைவியைப் பார்த்தான்.

“இந்த மாதிரி ஒன்னுமில்லாத விஷயத்துக்
கெல்லாம் முகத்தத் தூக்கி வெச்சுட்டிருந்தா
நடக்கறதே வேற.”

கணவன் சொல்வதைக் கேட்ட மதுமிதா
ஏளனமாகச் சிரித்தாள்.

“அப்பாடா இப்பவாவது புரிஞ்சுக்கிட்டீங்களே
ஒன்னுமே இல்லாத விஷயம்னு” என்று அந்த
ஒன்னுமே என்ற வார்த்தையில் அழுத்தம் கொடுத்துச்
சொன்னாள்.

என்ன பெண் இவள் என்று வருண்சங்கரால்
நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

இவள் சொல்வதைப் பார்த்தால் பேசாமல் சும்மா
இருந்தவளைத் தான் ஏதோ வேண்டுமென்றே கேள்வி
கேட்டுப் பிரச்சனையாக்குவதாக அல்லவா ஆகிறது.

“இப்ப நீ என்ன தான் சொல்ல வர்ற?” என்று
மனைவியைப் பார்த்தான் வருண்சங்கர்.

“அதத்தான் நானும் கேக்கறேன் முதல்ல நீங்க
சொல்லுங்க.”

“அம்மாவப் பாத்துட்டுதான இருக்க, கோபத்துல
அப்பா ஏதாவது பேசிட்டாக் கூட அந்த நேரத்துல
அம்மா எதுவும் பேச மாட்டாங்க முக்கியமாக
கண்டதுக்கெல்லாம் முகத்தத் தூக்கி வெச்சுக்கிட்டீத்
தனியா வந்து உக்காந்துக்க மாட்டாங்க.”

“சரிதான், ஆனா நான் அப்பிடியில்ல. என்னால
அப்பிடி இருக்க முடியுல. அதுக்கு என்ன பண்ணலாம்
சொல்லுங்க.”

“ம், அது என் தலவிதி நானாத் தேடிக்கிட்டது
தான, நான் அனுபவிச்சுத் தான் ஆகணும்.”

கணவனின் வார்த்தைகள் தந்த வலியில்
தன்னை மறந்து நின்று விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

“வேண்டாங்க, அந்த வார்த்தை சொல்லாதீங்க.
ஆரம்பமே தப்பாத் தெரிஞ்சா அப்புறம் நான் செய்யறது
எல்லாமே தப்பாத்தான் தெரியும்.”

“போதும் வாய மூடு, முதல்ல எதுக்கெடுத்தாலும்
எதித்துப் பேசறத நிறுத்து”

அப்படியானால் இவன் என்ன பேசினாலும், ஏன் நடந்தது தெரியாமல் திட்டினாலும் கூடத் தான் எதுவுமே பேசக் கூடாதா.

இல்லையே என் வருண் என்னுடைய உணர்வுகளுக்கு எப்பொழுதுமே மதிப்புக் கொடுப்பவன் ஆயிற்றே.

மதுமிதாவின் கண்கள் கலங்கி விட்டிருக்க, கோபத்துடன் அவளருகில் வந்திருந்தான் அவளுடைய கணவன் வருண்சங்கர்.

“முதல்ல இந்த நீலிக்கண்ணீர் வடிக்கறத நிறுத்து, உண்மையிலயே நான் ஏமாந்து போயிட்டனோன்னு எனக்கு இப்ப பயமா இருக்கு. எல்லா சராசரிப் பொண்ணுங்க மாதிரிதான் ஏன் அதுக்கும் கொஞ்சம் கீழ்தான் நீ இருக்க, ஆனா எனக்கு மனைவியா வர்றவகிட்ட சராசரிப் பொண்ணுங்கள விடவும் சில தகுதிகள் அதிகமா இருக்கணும்னு நான் எதிர்பாக்கறேன்”

“இப்ப, அது எதுவுமே எங்கிட்ட இல்லேங்கறீங்களா?”

“அதுலென்ன சந்தேகம்?”

“அப்ப எங்கிட்டப் பாராட்டத் தகுந்த அதாவது நல்ல குணம்னு ஒன்னுமே இல்லேன்னு சொல்றீங்க அப்பிடித்தான?”

மனைவியின் அருகில் வந்து அவளுடைய முகவாயைப் பிடித்து நிமிர்த்தியவன் “நீ என்னதான் கேட்டதையே திருப்பித் திருப்பிக் கேட்டாலும்,

என்னோட பதில்ல எந்த மாற்றமும் இல்ல. முடிஞ்சா சரிக்கு சரி பேசறத நிறுத்திட்டுக் கொஞ்சம் குடும்பத்துக்கு லட்சணமா நடந்துக்க ட்ரை பண்ணு” என்றுவிட்டு உள்ளே சென்றிருந்தான்.

கணவன் தனது பிடியை விட்டுவிட்டான் என்பதை அந்த இடத்தில் தொட்டுப் பார்த்தால் மட்டுமே உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது, அந்த அளவிற்கு அவன் பிடித்திருந்த இடத்தில் வலி உயிர் போனது.

அதற்குப் பிறகு கணவன் தன்னை சுத்தமாகக் கண்டு கொள்ளாதது மதுமிதாவின் கவனத்தில் படத் தவறவில்லை.

உணவருந்தும் பொழுது கூட தனது கணவனும் மாமனாரும் மிகவும் மும்முரமாகத் தொழில் விஷயம் பேசிக் கொண்டிருக்க, தனது அத்தையுடன் ஓரிரு வார்த்தைகள் மட்டும் பேசியபடி உணவை முடித்துக் கொண்டு மேலே தங்களுடைய அறைக்கு வந்து விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

நேற்று தானே எந்தக் கட்டுதிட்டங்களும் இல்லாமல் வாழ்க்கை இனிமையாகச் செல்வதாக நினைத்தோமென்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை, கணவனுடைய கோபம் தன்னை இந்த அளவிற்கு பாதிக்கும் என்பதையும்,

கணவனைப் பொறுத்தவரை அவன் தனது தாயைப் போலவே தன்னையும் சிறுசிறு மனக் குறைகள் பிரச்சனைகள் என எது வந்தாலும் அதைப்

பெரிதுபடுத்தாமல் பெருந்தன்மையுடன் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறான் என்பது புரிந்தது.

சரிதான் இனிமேல் நாமும் சிறிது மாறிக் கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டே படுக்கையில் விழுந்தவள் அப்படியே தூங்கியும் போய் விட்டிருந்தாள்.

22

மறுநாள் காலையில் இருந்து எப்பொழுதும் போல மதுமிதா தனது கணவனுக்கு செய்யும் அனைத்தையும் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்ய ஆரம் பித்திருந்தாள்.

என்னதான் தன்னைப் பேசி விட்டிருந்த கணவனின் ஒருசில வார்த்தைகள் நெருஞ்சி முற்கள் போல மனதைத் தைத்தாலும், பாவம் நேற்று தொழிலில் என்ன டென்ஷனோ என்று அதையும் மறந்துவிட முயற்சி செய்தாள்.

சிரித்த முகத்துடன் மீண்டும் பழையபடி மாறிவிட்டிருந்த மருமகளைப் பார்த்த மகேஸ்வரிக்கும் மனதிற்கு சற்று இதமாக இருந்தது.

“என்னமா இப்ப நார்மலுக்கு வந்துட்ட போலிருக்கு?”

அப்படிக்கேட்ட தனது அத்தையைப் பார்த்த மதுமிதாவிற்கு, அப்படியானால் கணவன் நேற்று

சொன்னது உண்மையைத் தான் போலும் என்று நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

இப்படி வெளிப்படையாகவே பார்ப்பவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்குமளவிற்குத் தான் நடந்து கொண்டதால்தான் நேற்று கணவனுக்கு அவ்வளவு கோபம் வந்து விட்டதோ என்றும்,

ஆனால் முதலில் கணவன் கோபப்பட்டதால் தான் அப்படி நடந்து கொண்டோம் என்பதையே மதுமிதா இப்பொழுது முழுமையாக மறந்து விட்டிருந்தாள்.

அனைத்திற்கும் மேலாக சிறு தவறு என்று தன்மேல் ஏதாவது இருக்கிறது என்று தெரிந்தாலும் கூட விட்டுக்கொடுத்துப் போய்விடும் குணம் கொண்டவள் என்பதால் முதல்நாள் தான் அப்படி நடந்து கொண்டதற்காக மனதார வருந்தியதோடு, இனிமேல் அப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ளக் கூடாதென்றும் மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

“ஆமா அத்தெ” என்று புன்னகையுடன் சொன்னாள் மதுமிதா.

“நேத்து மதியம் அதிசயமா லஞ்சுக்கு வந்தவன் உனக்காக ரொம்ப நேரம் கிட்டத்தட்ட ஒரு மணிநேரம்மா எனக்கே ஆச்சரியம்தான், இருந்து பாத்துட்டு அதுக்கப்புறம் தான் கிளம்பிப் போனான். அப்பவே உன்ன போன்ல கூப்புட்டு ஏதாவது சொல்லிடுவானோன்னு எனக்குக் கொஞ்சம் பயம்தான் கடைசில அப்பிடிதான் நடந்திருக்கும் போலிருக்கு” என்றார்.

மதுமிதா எதுவும் பேசாமல் தனது அத்தையைப் பார்க்க, "உனக்காகத் தான் வந்திருப்பான். நீ வெளியே போயிருந்ததால் வெயிட் பண்ணிப் பாத்தான் அதுக்கப்புறமும் நீ வந்து சேராததால் டென்ஷனாயிட்டான் போலிருக்கு" என்று சிரித்தார் அவர்.

அப்படியெல்லாம் இருக்காது என்று மனதிற்குள் தோன்றினாலும் அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல் வெறுமனே புன்னகை மட்டும் செய்தான் மதுமிதா.

"மத்தவங்களுக்கு எப்படியோ ஆனா உனக்கு சிரிக்கும்போது இருக்கறதுக்கும், டல்லா இருக்கும் போது இருக்கறதுக்குமான வித்யாசம் ரொம்ப ரொம்ப அதிகம்மா" என்றார்.

அது சரிதான், அதைத்தான் கணவனும் சிலமுறை சொல்லியிருக்கிறானே என்று தோன்றியது.

"எதிப்பாராத விதமா நேத்து என் ஃப்ரண்ட் கிளம்பி வந்த ஆட்டோவுக்கு ஒரு சின்ன ஆக்ஸி டெண்ட் ஆயிடுச்சு. அதிர்ஷ்டவசமா அவளுக்கு அடி எதுவும் படல. ஆனா ஆட்டோ டிரைவருக்கு ஒரு ரெண்டு முனு இடத்துல அடியாம் அத்தெ. அதான் நேத்து அவளப் பாக்கவே லேட்டாயிடுச்சு அதுக்கப் புறமும் ஒரு பத்து நிமிஷத்துல கிளம்பிட்டேன்."

"அச்சச்சோ அதான் நேத்து சொன்னதவிட நேரம் கொஞ்சம் அதிகமாயிடுச்சா, உன் ப்ரண்டுக்கு அடி எதுவும் படலயேம்மா?"

"இல்லன்னுதான் அத்தெ சொன்னா ஆனா பாக்கறதுக்கு அவளுமே நேத்து கொஞ்சம் பயந்து தான் போயிருந்தா"

அதேநேரம் தனது மொபைலுக்கு அழைப்பு வர அட்டெண்ட் செய்து பேசினாள் மதுமிதா.

ஒரு சில வினாடிகளில் பேசிவிட்டு மொபைலை வைத்திருந்தவளிடம் "என்னமா?" என்று கேட்டார் மகேஸ்வரி.

"ஸ்வேதாதான் அத்தெ, ஹாஸ்பிட்டல்ல இருக்காளாம். பயப்பட்டறதுக்கெல்லாம். ஒன்னுமில்ல ஆனா ஒரு அரமணி நேரம் வந்துட்டுப் போக முடியுமான்னு கேக்கறா,"

"போய்ட்டு வாடாம்மா அதுக்கேன் இவ்வளவு தயங்கித் தயங்கிக் கேக்கற?"

"இல்ல நேத்து மாதிரி லேட் பண்ணிடாம சீக்கிரம் வந்துட்டேன் அத்தெ."

"சரிதான்மா, அதுக்காக சீக்கிரம் ஓடி வரணும்னு பாக்காத. உன் ப்ரண்டுக்கு ஏதாவது உதவி வேணும்னாக் கூட பக்கத்துல இருந்து செஞ்சு குடுத்துட்டு வா, அது எவ்வளவு நேரமானாலும் பரவாயில்ல"

வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி பாதிதூரம் வந்திருக்கும் போதே, மீண்டும் தனது தோழி ஸ்வேதாவிடமிருந்து அழைப்பு வர அட்டெண்ட் செய்து பேசினாள் மதுமிதா.

சில வினாடிகள் பேசிவிட்டு "சரி அப்ப அங்கயே வர்றேன்" என்று மொபைலை வைத்து விட்டிருந்தவள் டிரைவரிடம் சொல்லிப் பாதையை மாற்றி ஓட்டச் சொன்னாள்.

ஏன் இப்படி நினைத்து நினைத்து ஒவ்வொன்றைச் சொல்கிறாளென்று நினைத்துக்

கொண்டே, முதல் நாள் வந்துவிட்டுப்போன அவளுடைய பாட்டி வீட்டிற்குள் காலடி எடுத்து வைத்தாள்.

“வா மது”

“என்ன ஸ்வேதா உனக்கு என்னாச்சு ஹாஸ்பிட்டல் அது இதுன்னு ஏதேதோ சொன்ன?”

“ம் அதெல்லாம் பொய் அப்படி சொன்னதுனால் தான நீ வீட்ட விட்டுக் கிளம்பின அதுக்காகச் சொன்னது.”

“ஏன் இப்படியெல்லாம் பன்ற?”

“என்ன பன்றது மது? மனசு கேக்க மாட்டேங்குது அதோட நேத்துதான் நீ பத்தே நிமிஷத்துல உங்க வீட்டுக்காரருக்கு பயந்துட்டு ஓடிட்டயே”

“அப்புறம் அவருக்கு என்னப்பா இப்பிடி பயந்துக்கற, கோபம் வர்றப்பவெல்லாம் உன்ன இப்பிடித்தான் ஒருவழி பண்ணிடுவாராக்கும்?”

“அச்சச்சோ அப்பிடியெல்லாமில்ல நேத்து நான் வந்து ரொம்ப நேரமாயிட்டதால கொஞ்சம் ஹார்ஷாப் பேசிட்டார் அவ்வளவுதான். ஆமா அந்த ஆட்டோ டிரைவருக்கு இப்ப எப்பிடியிருக்காம்?”

“பரவாயில்ல, இன்னைக்கு எழுந்து உக்காந்து பேசக்கூட செஞ்சாராம். கொஞ்சம் தெரிஞ்சவங்க ஆயிட்டாங்களேன்னு பாக்கறேன் இல்லன்னா நமக்கென்னன்னு கண்டுக்காம கூட விட்டுடலாம்”

“ஏன் ஸ்வேதா?”

“பின்ன என்னப்பா, ட்ரேஃபிக்ல அப்பிடியா ஓவர் டேக் பண்ணிட்டுப் போறது? ஏன் இன்னும் கொஞ்சம்

பலமா அடிபட்டிருந்தா நினைச்சுப் பாரு. சரி அதையெல்லாம் விடு என்ன நைட்டெல்லாம் நான் சொன்னதைப் பத்தி யோசிச்சியா?”

“அது வந்து...”

“என்னடி அது வந்து, அது சரிதான் உம்மனசு கல்லாயிடுச்சே.”

“ஸ்வேதா”

“ஏன் உண்மய அப்பிடியே சொல்றாளேன்னு இருக்கா? ஒரு தாய் தன்னோட ஒரே மகளப் பிரியறது எவ்வளவு கொடுமையானதுன்னு தெரியுமா உனக்கு?”

அது தனக்குத் தெரியாமலா? சிறிதும் பாசத்தைக் காட்டியவர் இல்லையென்றாலும் கூட தனது தந்தை யின் மறைவில் தான் எப்படித் துடித்துப் போனோம்....

“எப்பிடி உன்னால இப்பிடியெல்லாம் மன சாட்சியே இல்லாம நடந்துக்க முடியுது? உனக்கு கிடைச்ச மாதிரி சான்ஸ் மட்டும் எனக்குக் கிடைச்சிருந்தா இந்நேரம் என்னவெல்லாம் பண்ணி யிருப்பேன் தெரியுமா? ஆனா நீ பழிவாங்கப்பட வேண்டியவன் கூடவே தினம் தினம் படுத்து...”

உடல் கூசிவிட “ஸ்வேதா போதும்” என்று தன்னையறியாமல் கத்தி விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

“ஏம்பா நடந்துட்டிருக்கறதத் தான சொல்றேன்” என்ற ஸ்வேதா, கலங்கி விட்டிருந்த தன்னுடைய கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“பாவம் மது, யதேச்சயா தான் ஸ்வாதியோட அம்மாவ சந்திக்க நேர்ந்தது. எலும்பும் தோலுமா

கண்கொண்டு பாக்கக் கூட முடியாத அளவுக்கு எப்பிடி ஆயிட்டாங்க தெரியுமா? நீயெல்லாம் பாத்திருந்தா நிச்சயம் அப்ஸெட் ஆகி அப்பவே அழ ஆரம்பிச்சிருப்ப. ஆனா நான் அவங்ககிட்ட எதயும் காட்டிக்கல."

"எம்மக மட்டும் உயிரோடு இருந்திருந்தா எனக்கு இந்த கதி வந்திருக்குமானு அமுதாங்க, நீங்கெல்லாம் மனசு வெச்சா எம்மக சாவுக்குக் காரணமானவனக் கண்டுபிடிக்க முடியாமப் போகாது. ஏன் உங்களுக்கெல்லாம் தெரிஞ்சே இருக்குமோ என்னவோ, சரிதான் அப்பிடயே தெரிஞ்சே இருந்தாலும் வயசுப் பொண்ணுங்க உங்களுக்கு ஏதாவது பிரச்சன வந்துடுமோன்னு தயங்கத்தான செய்வீங்கன்னு விரக்தியாப் பேசினாங்க மது."

"எல்லாத்துக்கும் மேல ஆள் ஏன் இப்பிடி இருக்காங்கன்னு தான பாக்கற. நீ நினைக்கற மாதிரி எனக்கு நோய் நொடியெல்லாம் எதுவுமில்ல. எந்நேரமும் இல்லாமப் போய்ட்ட பொண்ணோட கவலைலயே உடம்பு இப்பிடயாயிடுச்சு வேல வெட்டிக்குப் போகலாம்னு நினைச்சாலும் அதுக்கும் உடம்புலயாவது தெம்பிருக்கணும். ஒருவேள நல்ல சாப்பாடு சாப்புடறதுக்குக் கூட கையில நாலு காசில்ல, ஆனா இதே நிலமைல போனா நோய்நொடி சீக்கரம் வரத்தான் போகுது அதுல சந்தேகமே இல்லன்னு, திரும்பவும் அழ ஆரம்பிச்சுட்டாங்க"

ஸ்வேதா சொல்லச் சொல்ல மதுமிதாவிற்கும் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது பின் விளைவுகளைப் பற்றிச் சிறிதும் போசிக்காமல் முட்டாள்தனமான முடிவை எடுக்கும்முன் ஸ்வாதி தனது தாயைப் பற்றி

சுயா இராக்குமார்

யோசித்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கு மென்று தோன்றியது.

"ரொம்பவும் மனசு கேக்காததால நான் கொஞ்சம் பணத்த எடுத்துக் குடுத்தேன். ஆனா அவங்களோ இத வாங்கிக்கிட்டு ரெண்டோ மூனோ நாள் வேணும்னா சாப்பிடலாம் அதுக்கப்புறம் திரும்பவும் பழைய நிலமைதானன்னு நான் குடுத்தத வாங்கிக்க மறுத்துட்டாங்க. என்னப்பா நான் சொல்றத யெல்லாம் கேட்டுட்டுத் தான இருக்க."

"ஆமா ஸ்வேதா, அவங்களுக்கு நாம என்ன உதவி செய்ய முடியும்னு சொல்லு"

"நாம இல்ல நீ"

அப்படிச் சொன்ன ஸ்வேதாவை மதுமிதா புரியாமல் பார்க்க, "ஆமாம் மது நீ நினைச்சா அவங்களுக்குப் பணம் கொடுத்து உதவ முடியும்" என்றாள்.

"பணமா?"

"ஆமா, அதுக்கேன் இப்பிடி ஆச்சர்யப்பட்டற? நீ மனசு வெச்சா சுலபமா ரெண்டோ மூனோ லட்சம் குடுத்து அவங்களோட வயித்துப் பிழைப்புக்கு ஒரு வழி பண்ணிக் குடுக்க முடியும்."

"நான் எப்பிடி..."

"என்னப்பா இப்பப் புரியாத மாதிரி கேக்கற? உங்க வீட்டுக்காரர் வருணசங்கருக்கு ரெண்டு மூனு லட்சமெல்லாம் ரெண்டு மூனு ரூபா மாதிரி அதுவாவது உனக்குத் தெரியுமா தெரியாதா" என்று ஏளனத்துடன் கேட்டாள் ஸ்வேதா.

.....
"என்னடி பேச..."

"ஆனாலும்...."

"என்ன ஆனாலும் போனாலும்? உன் இடத்துல நானில்ல வேற யார் இருந்திருந்தாலும் உன்ன மாதிரி இப்பிடி சுயநலமா இருக்கமாட்டாங்க. நம்ம கூடவே ஒன்னா இருந்து ஒன்னாப் படிச்சவளோட சாவுக்குக் காரணமானவனப் பழிவாங்கணும்னு உம்மனக் துடிக்கலன்னா கூடப் பரவாயில்ல, ஆனா சுகமான வாழ்க்கைக்காக அத சுத்தமா மறந்தே போயிட்டயே மறந்துட்டயா இல்ல, மனசாட்சியக் கொன்னுட்டயா?"

"ஏன் ஸ்வேதா இப்பிட்யெல்லாம் பேசற?"

"பின்ன எப்பிடிப் பேசச் சொல்ற? சரிதான் தேவையில்லாத பேச்செல்லாம் எதுக்கு விஷயத்துக்கு வருவோம். என்ன பண்ணுனியோ ஏது பண்ணுனியோ அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. இன்னும் மூனு நாள்ல நான் இங்க பாட்டி வீட்ல இருந்து கிளம்பறேன், அதுக்குள்ள நான் சொன்ன அளவு பணத்த அதாவது குறைஞ்சபட்சமா நான் சொன்னத ரெடி பண்ணிக் குடுக்க வேண்டியது உன்னோட கடம."

.....

"அதேமாதிரி அந்தப் பணத்தக் கொண்டு போய் அவங்களோட ஜீவனாம்சத்துக்கு ஒரு ரெண்டு நாள் அவங்க கூடத் தங்கியாவது மாசாமாசம் அவங்க கைக்கு பணம் போற மாதிரி பாத்துப் பண்ணிக் குடுக்க வேண்டியது என்னோட கடம."

சத்யா இராங்குமார்

"நிச்சயம் இத நாம செஞ்ச குடுக்கத்தான் வேணும், இல்லன்னா ஸ்வாதியோட ஆன்மா கண்டிப்பா சாந்தியடையாது. அதோட என்னதான் வெளிப்படையாக் காட்டிக்கலன்னாலும் என்ன மாதிரியே உனக்கும் மனசுக்குள்ள கஷ்டமாதான் இருக்கும், நாம ரெண்டுபேரும் சேந்து ஸ்வாதியோட அம்மாவுக்கு இந்த ஒரு உதவிய மட்டுமாவது பண்ணிக் குடுத்துட்டோம்னா நமக்கும் ஓரளவுக்காவது மனசாட்சி உறுத்தாம இருக்கும்."

ஸ்வாதி சொல்லச் சொல்ல மதுமிதானிற்கும் அவள் சொல்வதிலிருக்கும் நியாயம் புரியவே செய்தது.

"எங்கூட வா" என்று மதுமிதானின் கையைப் பிடித்து உள்ளறைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனாள் ஸ்வேதா.

"என்ன ஸ்வேதா?"

"வா சொல்றேன்" என்று அங்கு இரண்டாவதா இருந்த அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றிருந்தவள், அவளுடைய ஹேண்ட் பேக்கிலிருந்து நான்காக மடிக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளைத்தாள்கள் சிலவற்றை எடுத்து நீட்டினாள்.

"இந்தா இதையெல்லாம் பாரு."

"என்ன இதெல்லாம்?"

"படிச்சப் பாரு தெரியும்" என்றவள் மதுமிதா படிக்கட்டுமென்று வெளியே வந்தாள்.

சில நிமிடங்களில் அவள் இரண்டு டம்ளர்களில் காஃபியை எடுத்துக்கொண்டு, உள்ளே வரவும்,

மதுமிதா அந்தக் கடிதத்தைப் படித்து முடிக்கவும் சரியாக இருந்தது.

“இந்தா மது காஃபி எடுத்துக்கோ” என்று ஒன்றை மதுமிதாவின் கைகளில் திணித்திருந்தவள் படித்து முடித்துவிட்டு டேபிள் மீது வைக்கப்பட்டிருந்த கடிதங்களைக் காட்டி “இப்ப என்ன சொல்றா?” என்று கேட்டாள்.

அப்பொழுதுதான் நடப்புக்கு வந்தாற்போல நிமிர்ந்து தனது தோழியைப் பார்த்த மதுமிதா, “என்னால நம்பவே முடியலையே ஸ்வேதா” என்றாள்.

உண்மையிலேயே அந்தக் கடிதத்தை ஜீரணித்துக் கொள்ள சிரமப்படும் தனது தோழியின் நிலை ஸ்வேதாவிற்கும் புரியவே செய்தது.

ஏனென்றால் அந்தக் கடிதங்கள் ஸ்வாதியால் தனது கைப்பட வருண்சங்கருக்கு எழுதப்பட்டவை.

செய்வதையெல்லாம் செய்துவிட்டுக் கடைசியில் இப்படி மௌனம் காத்தால் அப்புறம் உயிரை விடுவதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி என்ன இருக்கிறதென்று கெஞ்சிக், கதறி எழுதப்பட்டிருந்தது.

“முதல்ல கைல இருக்கற காஃபியக் குடி மது ஆறிடும்” என்று ஸ்வேதா.

மீண்டுமொரு முறை சொல்லவந்தான் முயன்று மனதை நடப்பிற்குக் கொண்டு வந்தாள் மதுமிதா.

தோழிக்காகக் குடிக்க முயன்றவள் பிறகு முடியாமல் “ப்ளிஸ் வேண்டாமே” என்று டேபிள் மீது வைத்து விட்டிருந்தாள்.

எந்நேரமும் தன்னைப் பற்றியோ அல்லது ஆண் களைப் பற்றியோ மட்டுமே பேசிக் கொண்டிருக்கும் ஸ்வாதியிடம் முடிந்த அளவு எப்பொழுதுமே ஒரு இடைவெளியைக் கடைபிடிக்க முயன்றவள் மதுமிதா.

ஆனால் ஸ்வேதாவிடம் அப்படியில்லை, அவளுடன் பழகுவது எப்பொழுதுமே மனதிற்கு மிகவும் இதமாக இருக்கும்.

அந்த அளவிற்கு மற்றவர்களின் மனம் புரிந்து நடந்து கொள்பவள் என்பதோடு, மதுமிதாவின் குணமும் அதுவே என்பதால் தோழிகள் இருவருக்கும் நன்கு பொருத்தமாகியும் போனது.

உயிர்த் தோழிகளென்று பார்ப்பவர்கள் அனை வரும் சொல்லுமளவிற்கு அவர்களுடைய நட்பு இறுகிப் போய் விட்டிருந்தது.

ஸ்வேதாவைப் பொறுத்தவரை உறுதியென்று படாத எதையும் அவள் சொல்லமாட்டாள் என்பதோடு, ஸ்வாதி தனது கைப்பட வருண்சங்கருக்கு எழுதிய கடிதங்களையும் பார்த்தாயிற்றே.

என்னவோ இனி தனக்கு ஒன்றுமே இல்லை அனைத்துமே முடிந்துவிட்டது என்பதைப் போலத் தோன்றிய எண்ணத்தில் மிகவும் வெறுமையாக உணர்ந்தாள் மதுமிதா.

“நடந்து முடிஞ்சதையெல்லாம் இனி என்ன நினைச்சாலும் நம்மால மாத்த முடியாது, அதனால இனிமேல் நடக்கப் போறத மட்டும் பாக்கலாம்.”

அப்படிச் சொன்ன தோழியை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் மதுமிதா.

“ஆமாம் மது நீயும் தேவையில்லாம மனசுப் போட்டுக் குழப்பிக்காத, மனக் கஷ்டத்தத் தவிர அதனால் மிஞ்சப்போறது வேற எதுவுமில்ல. பணத்த ரெடி பண்ணி அந்தம்மாவுக்கு ஒருவழி பண்ணி விட்டுடலாம், அதுக்கப்புறம் தான் நாமளும் கொஞ்சமாவது நிம்மதியா இருக்க முடியும்.”

23

ஒருவழியாக வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்திருந்த மதுமிதாவிற்கு, யோசனை முழுவதும் கணவனைச் சுற்றியே இருந்தது.

சும்மாவே திருப்பிக் கொண்டிருப்பவனிடம் எப்படிப் போய் பணம் கேட்பதென்று பயமாக இருந்தது. சரிதான் வேண்டாமென்று கேட்காமல் விட்டுவிடவும் முடியாது.

என்ன முயன்றும் அன்று முழுவதும் கணவனிடம் இதைப்பற்றி, ஏன் எதைப் பற்றியுமே கேட்க முடிந்திருக்கவில்லை.

ஏன் அருகில் நெருங்கக் கூட முடிந்திருக்க வில்லை.

நல்ல மனநிலையில் இருக்கும்பொழுது பழகு வதற்கு இனியவனென்று தனது கணவனைப் பற்றி அனைவரும் சொல்வது அப்பொழுது பார்த்து நினைவிற்கு வந்தது மதுமிதாவிற்கு.

அப்படியானால் கணவன் இப்பொழுது இருக்கும் மனநிலையில் தான் அவனை நெருங்கவே முடியாதோ. மறுநாளும் கூட அவளால் கணவனை நெருங்கி எதையும் பேச முடிந்திருக்கவில்லை.

அப்படியிருக்கும் பொழுது பணம் கேட்பதைப் பற்றி மதுமிதாவால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. அதற்குள் பணம் தயாரா என்று ஸ்வேதாவிடமிருந்து மூன்று முறை அழைப்புக் கூட வந்துவிட்டிருந்தது.

இப்படிப் பார்த்தாலே ஆகாது என்னுமளவிற்கு அப்படித் தான் என்ன பெரிய தவறு செய்து விட்டோமென்று நினைத்தவளுக்கு அழகைதான் வந்தது.

ஏன் மனைவி என்று ஒருத்தி வீட்டில் இருப் பதையே மறந்து போய் விட்டவனைப் போலல்லவா நடந்து கொள்கிறானென்று விரக்தியுடன் நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஆனாலும் பரவாயில்லை தான் கேட்பதைக் கேட்டு விடலாமென்று நிறைய முறை நினைத்து விட்டுப் பிறகு அதற்கும் மனம் வராமல் விட்டு விட்டிருந்தாள்.

எதையோ கேட்பதற்காக அருகில் வந்துவிட்டுப் பிறகு எதுவும் பேசாமலே சென்றுவிடும் மனைவியின் செய்கையை சிலமுறை பார்த்தவன், “சொல்லு என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டான்.

அப்படிக் கேட்ட கணவனை நிமிர்ந்து பார்த்த மதுமிதாவிற்கு, ஏனோ கேட்க நினைத்தது எதுவுமே அப்பொழுது நினைவிற்கு வரவில்லை.

சுத்தமாக உணர்ச்சி துடைக்கப்பட்டு இறுதியிருந்த கணவனின் முகத்தில் ஏற்கனவே அவளுக்கு இருந்த பயம் இன்னும் அதிகம் தான் ஆகியிருந்தது.

மிகவும் முயன்று பேசுவதற்காக வாயைத் திறந்திருந்தவளுக்கு, சத்தமே வெளியே வரவில்லை.

அந்த அறையிலிருந்து வெளியே செல்வதற்காகக் கணவன் ஒரு அடி எடுத்து வைத்திருக்க, “எனக்குக் கொஞ்சம் பணம் வேணும்” என்று ஒரு வழியாகக் கேட்டே விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

“எதுக்கு?”

காரணத்தை சொல்ல முடியாமல் அவள் தயங்கிக்கொண்டு நின்றிருக்க, “விஷயத்த சொன்னா தான் குடுக்கறதப் பத்தி யோசிக்க முடியும்” என்றான் அவளுடைய கணவன் வருண்சங்கர்.

.....

“எனக்கு செய்ய நிறைய வேலையிருக்க...”

“ஏன் என்ன நம்பிக் குடுக்கக் கூடாதா?”

“எனக்குக் காரணம் வேணும்.”

“ஸ்வாதியோட அம்மாவுக்குத்தான், சாப்பாட்டுக்கே இல்லாம ரொம்பக் கஷ்டப்...”

“அவங்களுக்கு நான் எதுக்குக் குடுக்கணும்?”

“இல்லாதவங்களுக்கு ஒரு உதவி அவ்வளவு தான்.”

“அதுசரி அதுக்காகத்தான் நான் சம்பாதிச்சுட்டிருக்கேன்”

சுயா இராஜ்குமார்

“ஏன் அப்பிடித்தான் கொஞ்சம் கொடுத்து உதவினா என்ன?” என்று பட்டென்று ஆரம்பித்துக் கொஞ்சலில் முடித்திருந்தாள் மதுமிதா?

“முடியாது”

ஒற்றை வார்த்தையில் கணவனிடமிருந்து வந்த பதிலில் இப்பொழுது மதுமிதாவிற்கும் எரிச்சலும், கோபமும் மனதிற்குள் ஒருசேர வந்திருந்தன.

“ஏன் ஸ்வாதியோட சாவுக்குக் காரணமே நீங்க தான்?” என்று அந்தக் கோபம் தந்த துணிச்சலில் வெடுக்கென்று கேட்டு விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

“வாம்மா வா, இதத்தான் எதிர்பாத்தேன். அப்ப இன்னும் மனசுக்குள்ள நீ அப்பிடித்தான் நினைச்சுட்டிருக்கியா?” என்று ஏளனமாகச் சிரித்த கணவனுக்கு பதில் சொல்வதற்காக வாயைத் திறக்கப் போனாள் மதுமிதா.

ஆனால் அதற்குள் மனைவியின் பேச்சை இடைமறித்திருந்தவன் “எப்ப உனக்கு இன்னும் இந்த எண்ணம் இருக்கோ, இனிமேல் நமக்குள்ள ஒன்னுமே இல்ல” என்று பேச்சை முடித்து விட்டிருந்தான்.

செய்வதை அனைத்தையும் செய்துவிட்டு இதற்கெல்லாம் ஒன்றும் குறைவு இல்லை என்று மதுமிதாவால் மனதிற்குள் பொறுமத்தான் முடிந்தது.

“இப்ப முடிவா என்னதான் சொல்றீங்க?”

“முடிவுதான்? இனிமேல் என் முகத்துலயே விழிக்காத. உனக்கும் ரோஷமெல்லாம் கொஞ்ச மாவது இருக்குங்கற எண்ணத்துல சொல்றேன்”

என்றவன் அந்த வினாடியே வெளியே சென்றும் விட்டிருந்தான்.

அதேநேரம் ஸ்வேதாவிடமிருந்து தனது மொபைலுக்கு அழைப்பு வர, அதை அட்டெண்ட் செய்து பேசக்கூட மனம் வராமல் அப்படியே படுக்கையில் அமர்ந்து விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

கடவுளே என்று மனம் வெறுத்துப் போயிற்று.

என்னதான் கேட்டதும் எடுத்துக் கொடுத்து விடுவானென்று எதிர்பார்த்திருக்காவிட்டாலும், ஒரேயடியாக இப்படிப் பேசுவானென்றும் அவள் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லையே.

ஒற்றை வார்த்தையில் இனி நமக்குள் ஒன்றுமே இல்லை, அனைத்தும் முடிந்து போய் விட்டது என்று விட்டானே.

ஒருவேளை இனிமேல் அவன் சொன்னது போலவே தான் ஆகி விடுமோ.

அதெப்படி இருப்பதைக் கேட்கப் போனால் உடனே திருப்பிக் கொள்வானாக்கும் என்று மதுமிதா வால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

என்ன அனாலும் சரி ஸ்வேதா சொல்வதைப் போல ஸ்வாதியின் தாய்க்கு இந்த ஒரு உதவியை யாவது தாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து செய்து கொடுத்து தான் ஆக வேண்டுமென்று முடிவு செய்து விட்டிருந்தாள்.

உடனே மொபைலை எடுத்து தனது தோழி ஸ்வாதிக்கு அழைத்திருந்தவள், திடீரென்று கணவன் வெளியூர் கிளம்பிச் சென்றுவிட்டான் பணத்தைத் தயார் செய்வதற்கு எனக்கு இன்னும் ஒரு சிலநாட்கள் அதிகமாக வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

ஒருவேளை அப்பொழுதும் முடியாவிட்டால் என்று மனதிற்குள் தோன்றிய எண்ணத்தை மண்டையில் ஒரு தட்டுத்தட்டி அடக்கிக் கொண்டாள்.

கண்டிப்பாக முடிந்துதான் ஆகவேண்டுமென்று தனக்குத்தானே மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொண்டாள்.

ஸ்வேதா சொன்னதைப் போலக் கணவன் மட்டும் நினைத்தால் ஒரு சில லட்சங்களை யோசிக்காமல் அந்த நிமிடமே எடுத்துக் கொடுக்கலாம் தான், ஆனால் அதற்கு அவன் மனது வைக்க வேண்டுமே.

இப்படித் தனக்குத்தானே எவ்வளவோ யோசித்த மதுமிதா, ஒருவேளை கணவனின் மீது சிறிதும் தவறே இருக்காவிட்டால் என்னும் கோணத்தில் மட்டும் யோசிக்கத் தவறி விட்டிருந்தாள்.

இப்பொழுது சில நாட்களாக மகனும் மருமகளும் முன்பு போல ஒற்றுமையாக இல்லையோ என்று தோன்றியது மகேஸ்வரிக்கு, ஆனாலும் அவர் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

ஆனால் இந்தமுறை ஒன்று மட்டும் அவருக்கு வெகு நிச்சயமாகத் தெரிந்தது, அவர்கள் இருவருக்கு மிடையே தீராத, தீர்த்துக் கொள்ள முடியாத அல்லது விரும்பாத ஏதோ ஒரு பிரச்சனை இருக்கிறது என்பதுதான் அது.

அந்தக் கோணத்தில் பார்க்க ஆரம்பித்த பிறகு தான் திருமண நாளில் தொடங்கி அதற்குப் பிறகு வந்த எத்தனையோ நாட்களில் அன்யோன்யமாக இருக்க வேண்டிய தம்பதிகளுக்கிடையே அந்தப் பிரச்சனை நானும் இருக்கிறேனென்று அவ்வப்பொழுது தலையை நீட்டிக் காண்பித்துக் கொண்டிருப்பதும் புரிந்தது.

முக்கியமாக மகனை நினைத்ததில் தான் மகேஸ்வரிக்கும் பயமாக இருந்தது, ஏனென்றால் மருமகளைப் பொறுத்தவரை அவளிடம் வித்யாசமாக எதுவும் தெரியாததோடு நல்லதை அது யார் சொன்னாலும் சிரித்த முகத்துடன் ஏற்றுக் கொள்பவள் ஆயிற்றே என்று தோன்றியது. மேலும் ஒரு வாரம் சென்றிருந்தது.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதால் பெரும் பான்மை நேரம் ஆண்கள் இருவரும் வீட்டில்தான் இருந்தார்கள்.

வருண்சங்கர் மனைவியுடன் பேசிப் பல நாட்கள் ஆகி விட்டிருந்தன.

ஆனால் முன்பு போல இந்த முறை பெற்றவர்களுக்காக என்று கூட அவன் எதையும் யோசித்திருக்கவில்லை, அதனாலேயே மதுமிதா தனக்குள் மிகவும் பயந்து போய் விட்டிருந்தாள் எனலாம்.

முதலில் சில நாட்கள் வித்யாசத்தை கவனித்து விட்டு மாமியாரும் மாமனாரும் என்னவென்று விசாரித்தால் என்ன செய்வதென்று கவலைப்பட்டவள், பிறகு அப்படி எதுவும் நடந்திருக்காததில்தான் மகன் சம்பந்தப்பட்ட விஷயத்தில் அவர்களும் உடனே

எதையும் கேட்க முன் வந்துவிட மாட்டார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

அது சரிதான் மகனின் மீது எந்தத் தவறும் இருக்காதென்பதில் அவனைப் பெற்றவர்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை, எப்படியோ அனைத்து விஷயத்திலுமே தன்னைப் போல துரதிஷ்டசாலியாக இருக்காமல் அவனாவது கொடுத்து வைத்தவனாக இருக்கிறானே என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

வேண்டா வெறுப்புடனாவது கணவனின் கவனம் தன்மேல் விழுந்து கொண்டிருந்தது போய், இப்பொழுது அவன் தன்னை சுத்தமாகக் கண்டு கொள்வது கூட இல்லையென்பதை மனதில் ஒரு வலியுடன் உணர்ந்தாள்.

கணவனின் பாரா முகத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது கலங்கியவளுக்கு, ஏனோ சில நாட்களாக அவனுடனான தன்னுடைய இனிய நாட்கள் தான் மீண்டும் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்து மேலும் மனதை வாட்டியது.

இப்படியே போனால் இந்தச் சிறிய இடைவெளி பெரிய பள்ளமாக மாறிப் பிறகு எப்பொழுதுமே ஒன்று சேர வாய்ப்பே இல்லாமல் போய்விடுமோ என்று கூட அடிக்கடி அவளுக்குத் தோன்றலாயிற்று.

நியாயமாகப் பார்த்தால் தன்மேல் இந்த அளவிற்கு வெறுப்பைக் காட்டுவதற்கும், கோபப்படுவதற்கும் கணவனுக்கு என்ன அருகதை இருக்கிறதென்று தோன்றியது மதுமிதாவிடம். ஆனால் அதெல்லாம் சில வினாடிகள்தான் உடனே இந்த

நிலை மட்டும் மாறினால் அதுவே போதுமென்று மனதாரக் கடவுளை வேண்டிக் கொள்வாள்.

இப்பொழுது மட்டுமில்லை எப்பொழுதுமே கணவனின் மேல்தான் முழுத்தவறுமென்று மதுமிதா ஒருமுறை கூட நினைத்ததில்லையே.

ஏன் தனது கணவனே முன்பு ஒருமுறை படிக்கும் காலத்தில் சொன்னது போல காதல் தோல்விக்குத் தற்கொலை தான் முடிவென்றால் இன்றைய காலகட்டத்தில் நூற்றுக்கு ஐம்பது சதவிகிதம் பேர் அதைத்தான் நாடிச் செல்ல வேண்டுமென்றது நினைவிற்கு வந்தது.

எப்படியோ அறிந்தோ அறியாமலோ ஸ்வாதி யின் சாவுக்கு நாமும் ஒருவிதத்தில் காரணமாகி விட்டோம். அதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய ஒரு வாய்ப்புக் கிடைக்கும்போது, அதைச் செய்யும் நிலையிலும் நாம் இருக்கும்பொழுது செய்துவிட வேண்டியதானே. இது ஏன் கணவனுக்குப் புரிய வில்லையென்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“மது”

சமையலறையிலிருந்து தனது அத்தை அழைக்க, “சொல்லுங்க அத்தெ” என்று அருகில் சென்றாள் மதுமிதா.

“உங்க ஆன்ட்டியும் அங்கிளும் இப்ப வர்றேன்னு போன் பண்ணினாங்கமா, உங்கிட்டயும் சொன்னாங்க தான?”

“ஆமா அத்தெ, காலைய நான் பேசினப்ப அங்கிள் சொன்னார்.”

சுய்யா கிராக்குமார்

“அப்படியா சரி சொல்லு அவங்களுக்கு ஸ்பெஷல் டிஃபன் என்ன செய்யலாம்?”

“நீங்களே சொல்லுங்...”

“ம்கூம் நீ தான் சொல்லணும் அவங்களுக்கு என்ன பிடிக்கும்னு உனக்குத்தான் நல்லாத் தெரியும்.”

அதற்குப் பிறகு மாமியார், மருமகள் இரு வருக்கும் என்ன டிஃபன் செய்வது, அதை எப்படிச் செய்தால் நன்றாக இருக்குமென்று பேசுவதிலும் செய்வதிலும் நேரம் சுவாரஸ்யமாகப் போய் விட்டிருந்தது.

பேசியதைப் போலவே அனைத்தையும் செய்து எடுத்து டேபிள் மீது வைத்ததும், “மது இனி நீ போய் முகம் கழுவி ஃப்ரஸ்ஸா வாம்மா” என்று மருமகளை அனுப்பினார் மகேஸ்வரி.

சிறிது நேரத்தில் மதுமிதா கீழே இறங்கி வரவும் அவளுடைய கணவனும் மாமனாரும் வீட்டிற்குள் வரவும் சரியாக இருந்தது.

“வாமா, உன் ஆன்ட்டியும் அங்கிளும் வர்றதுக் குள்ள நாங்க வந்துடணும்னு நினைச்சோம் அதே மாதிரி வந்துட்டோம் போலிருக்கே” என்று தனது மாமனார் புன்னகையுடன் சொல்ல, “ஆமாம் அங்கிள்” என்று தானும் சிரித்தாள் மதுமிதா.

அதே நேரம் மனைவி என்ற ஒருத்தியே அங்கு இல்லாதது போல அவன் பாட்டுக்கு மேலே ஏறிச் சென்றிருந்த கணவனின் உதாசீனத்தில் தன்னை

சாதாரணமாகக் காட்டிக் கொள்ள மதுமிதா சற்று சிரமப்பட வேண்டியும் இருந்தது.

அதை உணர்ந்ததாலோ என்னவோ "என்னமா டிஃபன் வாசன கமகமன்னு வருது ஸ்பெஷலா?" என்று நடராஜன் மீண்டும் தனது மருமகளைப் பார்த்துக் கேட்க, அதைப் புரிந்து கொண்ட மதுமிதா "ஆமாம் மாமா அப்பிடி நினைச்சதான் செஞ்சிருக்கோம் எதுக்கும் நீங்க சாப்புட்டுப் பாத்துட்டே சொல்லுங்களேன்" என்றாள்.

"அது சரிதான், டேஸ்ட்டும் நாம எதிர்பாத்த மாதிரி வராம வித்யாசமா தான் வந்திருக்கு" என்று மருமகளைப் பார்த்துச் சொல்லிக்கொண்டே தானும் ஹாலுக்கு வந்தார் மகேஸ்வரி.

அதேநேரம் மதுமிதாவின் ஆன்ட்டி அங்கிள், அன்பரசி கல்யாணராகவன் இருவரும் வீட்டிற்குள் வர, அனைவரும் சந்தோஷமாக அவர்களை வரவேற்றனர். வயதில் பெரியவர்கள் நால்வரும் நன்றாகப் பேசிக் கொண்டிருக்க, புன்னகையுடன் அதைப் பார்த்தவாறு நின்று விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

"வாடாம்மா நீயும் வந்து உக்காரு" என்று மகேஸ்வரி திரும்பி மருமகளை அழைக்க, "பரவாயில்ல அத்தெ" என்றாள் மதுமிதா.

"நீ இன்னும் மாறாம அப்பிட்யேதான் இருக்கியா? பெத்தவங்க இருந்து சொல்லித் தரலென்னாலே இப்பிடித்தான். ஆனாலும் நான் சொல்லிக் கொடுத்தத நீ இவ்வளவு சீக்கரம் மறந்துடுவேன்னு நான் நினைச்சு கூடப் பாக்கல வீட்டுக்கு யாராவது விருந்தாளிங்க வந்தா அப்பிட்யே

கல்லு மாதிரி நின்னுட்டிருக்கக் கூடாதுன்னு நிறைய முறை சொல்லியிருக்கேனா இல்லையா?

"நாங்களாகவும் பரவாயில்ல, வேற யாராவது வரும்போது நீ இப்பிட்யே நின்னுட்டிருந்தா. நல்ல பழக்கங்கள் எதயும் நாங்க சொல்லியே தரல போலிருக்குன்னு நினைக்க மாட்டாங்களா?"

என்னதான் மற்றவர்கள் மும்முரமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் தனக்குப் பின்னால் மிக அருகில் நின்றிருந்த மதுமிதாவை அன்பரசி குற்றம் சாட்டிப் பேசினார் என்றாலும், அது அனைவரின் காதுகளிலும் விழவே செய்தது முக்கியமாக மகேஸ்வரிக்கு.

ஆசையாக வந்து நின்றிருக்கும் பெண்ணை அவர் இப்படிச் சொல்லியிருக்க வேண்டியதில்லையோ என்று மகேஸ்வரியால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

"மது இங்க வாம்மா."

"என்ன அத்தெ?" என்று மதுமிதா அருகில் வர, "ஜெயந்தி என்ன பண்ணிட்டிருக்கான்னு பாருமா வர்றேன்" என்றார்.

"சரி அத்தெ" என்று அவள் நகர, அன்பரசியுடன் மேலும் சில நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுப் பிறகு தானும் எழுந்து சென்றார் மகேஸ்வரி.

அதே நேரம் கீழே வந்த வருண்சங்கர் வந்தவர்களை வரவேற்றான்.

சில வினாடிகளில் டிஃபன் ப்ளேட்டுடன் வந்த மகேஸ்வரி அதை அனைவருக்கும் கொடுத்து விட்டு

வந்திருந்தவர்களை எடுத்துக் கொள்ளச் சொல்லி உபசரித்தார்.

அவர்கள் டிபன் எடுத்துக் கொண்டதும் அது மாலையும் இல்லாமல் இரவும் இல்லாமல் இரண்டும் கெட்ட நேரமென்பதால் காஃபி, அல்லது டீ என்ன குடிக்கிறீர்களென்று மகேஸ்வரி அவர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்க அதேநேரம் ட்ரேயில் அனைவருக்கும் காஃபியை எடுத்துக் கொண்டே வந்திருந்தாள் மதுமிதா.

கொண்டு வந்தவள் "முதலில் காஃபி எடுத்துக் கோங்க அங்கிள்" என்று கல்யாணராகவனுக்கு முன்பாகக் கொண்டுபோய் நீட்ட, "நான் காஃபி, டீ இதெல்லாம் குடிக்க மாட்டேனே மறந்துட்டியாம்மா" என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டார் அவர்.

"ஓ ஸாரி அங்கிள்" என்றவள் அவருக்கு சற்று தள்ளி அமர்ந்திருந்த அன்பரசிக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுத்தாள்.

"நான் இந்த நேரத்துக்குக் குடிக்க மாட்டேனே தெரியாது" என்று கேட்டவர் "ஏதோ ஒரு நினைப்புல மேம்போக்கா வேல செய்யற பழக்கத்த நீ இன்னும் விடவே இல்ல போலிருக்கு" என்று ஏளனத்துடன் மதுமிதாவைப் பார்த்தார்.

அந்த வீட்டின் இரவு உணவு நேரம் நெருங்கி விட்டிருந்ததோடு, வழக்கமாக அந்த நேரத்திற்கு வீட்டிற்குக் கிளம்பும் ஜெயந்தி இருக்கும் வேலைகளை முடித்துவிட்டுக் கிளம்பும் எண்ணத்தில் விருந்தினர்களுக்கு மட்டும் காஃபியைக் கலக்கித் கையில் கொடுத்திருந்ததால் எதையும் யோசிக்காமல் எடுத்து வந்து விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

ஆனால் இப்பொழுது அனைவரும் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைப் போன்ற எண்ணத்தில் மிகவும் ஒருமாதிரியாக உணர்ந்தாள்.

"வேற ஏதாவது குடிக்கறீங்களா?" என்று விருந்தினர்களை மீண்டுமொரு முறை விசாரித்த மகேஸ்வரி, அவர்கள் மறுத்து விட்டிருந்ததில் "இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல எல்லாரும் டிபனை சாப்பிடலாம்மா நீ போய் எடுத்துவை இதோ நானும் வர்றேன்" என்று மதுமிதாவை அனுப்பினார்.

டிபன் முடிந்ததும் வீட்டைச் சுற்றிப் பார்க்க ஆசைப்பட்ட கல்யாணராகவனை நடராஜன் அழைத்துக் கொண்டு போக, ஹாலுக்கு வந்து டி.வி.யை ஆன் செய்து பார்க்க ஆரம்பித்திருந்தான் வருண்சங்கர்.

முதலில் அமர்ந்தவர்களுக்குப் பரிமாறிய மகேஸ்வரியும் மதுமிதாவும் பிறகு தாங்களும் சாப்பிட அமர்ந்தார்கள்.

"இன்னும் கொஞ்சம் வெச்சுக்கோ கண்ணா" என்று மகேஸ்வரி மதுமிதாவைக் கட்டயப்படுத்திப் பரிமாறுவதை, அவர்களுடன் பேசியபடி பக்கத்திலிருந்த சோஃபாவில் அமர்ந்திருந்த அன்பரசி பார்த்துக் கொண்டே தான் இருந்தார்.

முதலில் மருமகளுக்குப் பார்த்துப்பார்த்து அனைத்தையும் பரிமாறிவிட்டு அதற்குப் பிறகே தான் அமர்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்த மாமியாரைப் பார்த்த அன்பரசிக்கு, இந்த மதுமிதாவிற்குக் கிடைத்த வாழ்வைப் பாரென்று நினைக்கத் தோன்றியது.

என்னதான் நல்ல அழகியாகவே இருந்தாலும் பெற்றவர்களென்று யாருமில்லாமல் பெரிதாக

செல்வமென்றும் ஒன்றுமில்லாமல் இந்த மிகப்பெரிய செல்வச்செழிப்புமிக்க குடும்பத்துக்குள் மிக அழகாகப் பொருந்திப்போய் விட்டிருந்த மதுமிதாவைப் பார்த்த வருக்குப் பொறாமையாக இருந்தது.

தன்னுடைய மகளுக்கு என்ன தேடியும் இப்படியொரு, ஏன் இதில் பாதியளவுக்கு வளம் கொண்ட குடும்பத்திலிருந்து கூட ஒரு வரனைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கத் தங்களால் இன்னும் இயலவில்லையே என்று அவரால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை, அதோடு நம் மகள் இந்த மதுமிதாவை விடவும் கூட இரண்டு வயது பெரியவளாயிற்றே என்றும்.

எல்லாவற்றையும் விட ஏற்கனவே அழகியான பெண் இந்தப் பிரமாதமான குடும்பத்திற்குள் வாழ்க்கைப்பட்டதற்குப் பிறகு இன்னும் பேரழகியாக மாறி விட்டிருந்ததைத் தான் அவரால் சுத்தமாகத் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை.

மேலும் ஒரு அரை மணி நேரத்தில் வந்தவர்கள் கிளம்புவதற்காக எழ, தனது அத்தை மாமாவுடன் தானும் அவர்களை வழியனுப்புவதற்காக வெளியே வந்தாள் மதுமிதா.

“முன்னாடி நீ எப்பிடியெல்லாம் இருந்தியோ தெரியாது, ஆனா இனிமேல் நல்லபடியா நடந்து எங்கபேரக் காப்பாத்திக் குடுக்கணும்”

“என்ன பிரச்சனைய சம்பாதிச்சுக் குடுப்பியோன்னு ஒவ்வொருநாளும் நாங்க பயந்துட்டு உக்காந்துட்டிருக்கோம்” என்று தன்னைப் பார்த்து சற்று சத்தமாகச்

சொன்ன அன்பரசி ஆன்ட்டியைப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

ஏன் தன்னை இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாரென்று புரியாமல் பார்த்தவளுக்குத் தன்னையறியாமலேயே கண்கள் கூடக் கலங்கி விட்டிருந்தன.

இவர் சொல்வதை வைத்துப் பார்த்தால் தான் மிகவும் மோசமான பெண் என்றல்லவா ஆகிறது.

“அதுவும் இந்த மாதிரி ஒரு குடும்பத்துக்குள்ள வாழ்க்கைப்பட்டதுக்கு நீ ரொம்பவும் குடுத்து வெச்சிருக்கணும், பாத்து ஒழுக்கமா நடந்துக்கறது உங்கைல தான் இருக்கு” என்றவர் மற்றும் ஒருமுறை அனை வரிடமும் புறப்படுவதாக சொல்லிவிட்டுக் காரில் ஏறி அமர்ந்திருந்தார்.

யாரையும் நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்க முடியாத அளவுக்குக் கூனிக் குறுகிப் போயிருந்த மதுமிதா தன்னை சாதாரணமாகக் காட்டிக் கொள்ள மிகவும் முயன்று தோற்றாள்.

“வாடாம்மா” என்று அழைத்த தனது அத்தை மாமாவுடன் பேசிக்கொண்டே உள்ளே செல்லத் திரும்பியிருக்க, சில வினாடிகள் எடுத்துத் தன்னை சமாளித்துக் கொண்ட பின்னரே தானும் உள்ளே வந்தாள் மதுமிதா.

அதேநேரம் தனது மகனுக்கு எதற்கோ “இல்லையேப்பா” என்று பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த தனது அத்தை “நீ ஏதாவது பாத்தியாம்மா?” என்று கேட்டார்.

அவர் கேட்க வருவது புரியாமல் "என்ன அத்தெ?" என்று கேட்டாள்.

"இங்க டெலிபோனுக்குப் பக்கத்துல எப்பவும் இருக்குமேம்மா ஒரு பழைய போன் நெம்பர்ஸ் எழுதி வெச்சிருந்த டைரி..."

"ஆமா அத்தெ அ்த் நாந்தான் எடுத்துட்டுப் போனேன், டைரி ரொம்பப் பழசாயிடுச்சேன்னு அதப் புது டைரிக்கு மாத்திட்டிருக்..."

"அதையெல்லாம் நீ செய்யலேன்னு யார் அழுதது? பழைய போன் நம்பர் ஒன்ன எடுக்கறதுக்கு ரெண்டுநாளா அதக் காணாம எங்கெல்லாம் தேடிட்டிருக்கோம் தெரியுமா? அதுசரி நேராநேரத்துக்கு நல்லாத் தின்னுட்டு அப்பிடயே ஜாலியாப் பொழுதப் போக்கிட்டிருக்கற உனக்கு அதப்பத்தியெல்லாம் என்ன புரியப் போகுது?"

சாட்டையால் அடி வாங்கியதைப் போலக் கணவனின் வார்த்தைகளில் மதுமிதா துடித்துப் போய் விட்டிருக்க, "என்ன வருண்..." என்று எதையோ கேட்பதற்காக வாயைத் திறந்து விட்டிருந்தார் மகேஸ்வரி.

"அப்படியொன்னும் நீ வேல செய்யாம சாப்டாலும் இங்க தப்பு சொல்றவங்க யாருமில்ல, அதனால நல்லது பண்ணேன்னு நினைச்சுக்கிட்டு இனிமேலா வது எங்க உயிர வாங்காம இரு."

மகனுடைய வார்த்தைகள் தங்களையே புண்படுத்தியிருக்க, மருமகளின் நிலையைப் பற்றி மகேஸ்வரியாலும், நடராஜனாலும் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

அப்படிப் பேசி விட்டிருந்த கணவன் தங்களுடைய அறைக்குச் சென்றிருக்க, சூழ்நிலையை முழுமையாக உணரக் கூட முடிந்திருக்காத மதுமிதா மேலே எதைப் பற்றியும் யோசிக்கக் கூடத் தோன்றாமல் அப்படியே நின்று விட்டிருந்தாள்.

தொடர்ந்து வந்த ஒருசில வினாடிகளுக்குள் தன்னிலையை உணர்ந்து கொண்டவள், கணவனுக்குப் பாலை எடுத்துக்கொண்டு தூங்கப் போவதற்காக சமயலறைக்குச் சென்றாள்.

எவ்வளவு சாதாரணமாக எதையெதையோ பேசி விட்டான், இருந்திருந்து தன்னை அப்படியெல்லாம் பேச. அவனால் எப்படி முடிந்தது.

கண்கள் கலங்கி விட்டிருக்க, இப்பொழுது உனக்கு ஒன்றும் அவசரமில்லை பொறு என்று மிகவும் முயன்று அழகையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அது சரிதான் எந்தக் காலத்தில் நாம் தொடர்ந்து சந்தோஷத்திலேயே மிதந்திருக்கிறோம், ஏதோ சில நாட்கள் அளவுக்கு அதிகமாகக் கிடைத்து விட்டிருந்த ஆனந்தத்தில் தன் நிலையை மறந்து விட்டிருக்கிறோம் அவ்வளவுதான்.

இதில் வருத்தப்படவோ அழுவோ ஒன்றுமில்லை, தனக்கு வாய்த்தது அவ்வளவுதானென்று அனைத்தையும் சாதாரணமாக எடுத்துக்கொண்டு போய்விட வேண்டியதுதான்.

அனைத்தும் சரிதான், மகனுக்குப் பிடித்த பெண்ணென்ற ஒரே ஒரு காரணத்திற்காகத் தன்னையும்

மனதார ஏற்றுக்கொண்ட மாமனார் மாமியாரைப் பற்றித்தான் மதுமிதாவால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

அதிலும் சற்று முன்பு அன்பரசி ஆன்ட்டி பேசி விட்டுச் சென்றதுதான் கணவன் பேசியதை விடவும் அதிகமாக மதுமிதாவின் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

தன்னை ஏனோ அவருக்கு எப்பொழுதுமே பிடிப்பதில்லை தான் என்றாலும், அவர் சொல்வதிலும் சில விஷயங்கள் நியாயமாகத்தானே இருக்கிறது என்று தோன்றியது.

இந்த மாதிரி குடும்பத்திற்குள் தான் வாழ வந்ததற்கும், இப்படிப்பட்ட சொந்தங்கள் கிடைப்பதற்கும் உண்மையிலேயே தான் கொடுத்து வைத்திருக்கத்தானே வேண்டும்.

ஆனாலும் தன்னிடம் அன்பாக நடந்து கொள்ள வேண்டியவர்களில் முக்கியமானவன் தன்னை ஒரு பொருட்டாகக் கூட நினைக்காமல் இருக்கிறானே.

ஒருவேளை அது தெரிந்ததால் தான் அன்பரசி ஆன்ட்டி தன்னை அப்படியெல்லாம் பேசிவிட்டுச் சென்றாரோ.

இப்படியே போனால் கணவனுக்குத் தன்னை எப்பொழுதுமே பிடிக்காமல் போய் விடுமோ.

அப்படி அநியாயமாக செய்யக்கூடாத எதைத் தான் செய்து விட்டோமென்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அவன் செய்த தவறைத் தான் சுட்டிக் காட்டியதைத் தவிர.

ஆனால் கணவனைப் பற்றி ஒரேயடியாக அப்படியொரு முடிவிற்கும் மதுமிதாவால் ஏனோ வர முடிந்திருக்கவில்லை.

ஏதோ ஒன்றோடு ஒன்று பொருந்திப் போகாததைப் போலவும், எங்கோ தவறு நடந்திருப்பதைப் போலவும் அவ்வப்பொழுது மனதிற்குள் தோன்றிக் கொண்டே இருந்ததைத் தான் அவளால் ஏனோ சுத்தமாகப் புரிந்துகொள்ள இயலவில்லை.

மதுமிதா தங்களுடைய அறைக்குச் சென்ற பொழுது கணவன் ஆஃபீஸ் ஃபைல்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

ஏன் இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்கிறீர்களென்று கணவனிடம் சென்று கேட்கலாமா என்று நினைத்தவள், பிறகு வேண்டாமென்று விட்டு விட்டிருந்தாள்.

கணவனைப் பொறுத்தவரை அவனை யாரும் கேள்வி கேட்பதை அவன் எப்பொழுதும் விரும்ப மாட்டானே, அதிலும் அவன் இப்பொழுது இருக்கும் மனநிலையில் பிரச்சனையை மேலும் விலை கொடுத்து வாங்குவதைப் போலல்லவா ஆகிவிடும்.

கணவனின் கண் பார்வையில் படும் விதமாக டேபிளில் ஃப்ளாஸ்க்கை வைத்துவிட்டு வழக்கம் போலத் தன்னுடைய வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு தூங்கப் போய் விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

கட்டிலில் மறுபக்கமாகத் திரும்பிப் படுத்திருந்தவளுக்கு முதுகில் ஏதோ குத்துவதைப் போலிருந்தது.

ஒருவேளை கணவன் தான் தன்னைப் பார்க்கிறானோ என்று நினைத்தவளுக்கு நெஞ்சம்

படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது, ஆனால் அதெல்லாம் சில வினாடிகள்தான் இவ்வளவு நடந்தும் இன்னும் நம் நடப்புப் புரியாமல் இருக்கிறோமே என்று நினைத்தவளுக்குத் தன்மேலேயே கோபம் தான் வந்தது.

இரவில் படுத்ததும் தூக்கம் வர வேண்டுமென்பதற்காகப் பகலெல்லாம் கால் தேய நடப்பதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்ததால் மனம் எதையெதையோ எண்ணிக் கலங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் தொடர்ந்து வந்த சில நிமிடங்களிலேயே தூங்கியும் போயிருந்தாள்.

என்னதான் கோபத்தில் பேசிவிட்டு வந்திருந்தாலும், என்ன வார்த்தை சொல்லி விட்டோமென்பதை அதற்குப் பிறகுதான் வருண்சங்கரால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது,

தனது பெற்றவர்கள் ஏற்கனவே ஒருமுறை சொல்லியிருந்ததைப் போல திருமணத்தின் போது இருந்ததை விடவும் இப்பொழுது மனைவி மிகவும் மெலிந்திருப்பதையும்.

ஒருவேளை தான் சொன்னதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு அவள் இன்னும் சாப்பிடுவதை குறைத்துத் தனது ஆரோக்கியத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டால் என்ன செய்வதென்று நினைத்தவன்

உடனே தனது எண்ணத்தின் போக்கை மாற்றிக் கொண்டான்.

அப்படியெல்லாம் பெரிதாக அவளே ஒன்றும் ரோஷம் பாராட்ட மாட்டாள் என்பதோடு, அதற்குத் தாயும் விடமாட்டாரென்று நினைத்துக் கொண்டான்.

ஆனால் அதே வழியில் தொடர்ந்து யோசிக்க ஆரம்பித்திருந்தவனுக்கு, அப்படியாவது உடலில் இருக்கும் கொழுப்புச் சற்றுக் குறைந்தால் சரிதான் என்று தோன்றத் தொடங்கி விட்டிருந்தது.

சில மணி நேரங்கள் பழகினாலே உண்மைக் குணம் தெரிந்து போய் விடும் என்பார்கள், அப்படியிருக்கும்போது இத்தனை நாட்கள் உடனிருந்தும் உயிராய்ப் பழகியும் கூட அவள் இன்னும் தன்னைத் தவறாகத்தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்றால்,

தொடர்ந்து மேலே யோசித்தவனால், என்ன முயன்றும் அதை மட்டும் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை.

என்னதான் ஆரம்பத்தில் தன்னைத் தவறாக நினைத்துக் கொண்டு பழி வாங்கப் போகிறேன் என்றெல்லாம் பிதற்றினாள் என்றாலும், இத்தனை நாட்களில் தான் பேசியதைத் தவறென்று உணர்ந்திருப்பாள் அதற்காகத் தனக்குள் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருப்பாள் என்றெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கு அது பெரிய அடியாகத்தான் இருந்தது.

தன்னைப் பற்றி இந்த அளவிற்குக் கீழ்த்தரமாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பவளிடம் தானும் சற்றுக் கடுமையாக நடந்து கொள்வதில் ஒன்றும் தவறில்லையென்று தோன்ற, இப்பொழுது சில நாட்களாக அப்படியே நடக்கவும் தொடங்கியிருந்தான்.

அனைத்திற்கும் மேலாக தன்னை எப்படி இவள் இன்னும் அப்படி நினைக்கலாமென்ற எண்ணம் தான் மனைவியின் மேலான அவனது கோபத்தை மேலும் மேலும் அதிகப்படுத்திக் கொண்டே சென்றது.

அன்று காலையில் வெளியே எங்கோ கிளம்ப வேண்டுமென்று தனது அத்தை சமயலறையில் சில வேலைகளைக் கொடுத்து விட்டுக் குளிப்பதற்காகச் சென்றிருக்க, அதைச் செய்வதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

“அம்மா.”

“என்ன ஜெயந்தி?”

“சின்னய்யா கொஞ்சம் முன்னாடி காஃபி, கேட்டிருந்தார்” என்று காஃபி ட்ரேயுடன் வந்தவளிடம், “குடு ஜெயந்தி நான் குடுத்துட்டேன்” என்று வாங்கிக் கொண்டு வந்தாள்.

ஹால் சோஃபாவில் அமர்ந்திருந்த கணவன் அன்றைய நாளிதழைப் படிப்பதில் மும்முரமாக இருக்க, “காஃபி” என்று மெல்லிய குரலில் ட்ரேயுடன் அவனுக்கு முன்பாகப் போய் நின்றாள்.

ஆனால் அதற்குக் கணவனிடமிருந்து எந்த ஒரு பதிலும் வராது போக, “இங்க வெக்கறேன் எடுத்துக்

கோங்க” என்று அங்கிருந்த டிபாயின் மீது வைத்து விட்டு மீண்டும் வந்து தனது வேலையைப் பார்க்க ஆரம்பித்து விட்டிருந்தாள்.

தொடர்ந்து வந்த ஒரு மணி நேரத்தில் உணவை முடித்துக் கொண்டு அத்தையும், மாமனாரும் சொந்தத் தில் ஒரு விஷேசத்திற்குக் கிளம்பியிருக்க, கணவன் ஆஃபீஸ் கிளம்பி விட்டிருந்ததைக் கண்டாள்.

அன்றோடு அவர்களுக்குத் திருமணம் முடிந்து ஒரு மாதம் ஆகியிருந்தது.

ஆனால் ஏதோ திருமணமாகிப் பலப்பல வருடங்கள் முடிந்து விட்டதைப் போலத் தோன்றிய அந்த எண்ணத்தில் விரக்தியுடன் சிரித்துக் கொண்டாள்.

தானும் சென்று உணவை முடித்துக் கொண்டு தங்களுடைய அறைக்கு வந்தவள், அனைத்தையும் ஒதுக்கி வைப்பதில் முனைந்தாள்.

கணவனின் துணிகளை எடுத்து அடுக்கிக் கொண்டிருந்தவளால் அவனுடைய சட்டையிலிருந்து கையை எடுக்கவே முடிந்திருக்கவில்லை.

அதை அணிந்துகொண்டு காதலுடன் தன்னை பார்த்த கணவனின் கம்பீரம் தான் நினைவிற்கு வந்தது.

கணவனின் பாராமுகம் நாளுக்குநாள் தன்னை மிகவும் பயமுறுத்த ஆரம்பித்திருந்ததோடு, கூடவே அவன் மட்டும் பழையபடி இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்குமென்று ஏங்கவும் வைத்திருப்பதை ஒரு வலியுடன் உணர்ந்தாள்.

இந்த ஒரு வாரத்தில் பணத்திற்காக மீண்டும் இரண்டு முறை ஸ்வேதா அழைத்துவிட்டதுதான் நினைவுக்கு வந்தது.

அவள் சொன்னதைப் போலப் பணத்தைக் கேட்கப் போய்தானே இவ்வளவு பிரச்சனையும் என்று நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

சரிதான் இதைப் பற்றிப் பிறகு வந்து யோசித்துக் கொள்ளலாமென்று மதிய உணவைப் பற்றிச் சொல்வதற்காகக் கீழே இறங்கி வந்தாள் மதுமிதா.

“ஜெயந்தி” என்று அழைத்துக் கொண்டே அவள் சமயலறைக்கு வந்திருக்க, “என்னமா சொல்லுங்க?” என்று வந்து நின்றாள் அவள். அதேநேரம் வெகுநேரத்திற்கு முன்னரே ஊற்றி வைத்து விட்டிருந்ததைப் போல ஆறிப்போய் ஆடைகட்டி விட்டிருந்த ஒரு காஃபி கப் ட்ரேயில் இருப்பதைக் கண்டு, “என்ன ஜெயந்தி யாருக்கோ கலக்கிட்டு குடுக்க மறந்துட்டபோல” என்று அந்த ட்ரேயைக் காட்டி சாதாரணமாகக் கேட்டாள் மதுமிதா.

“இல்லைங்கம்மா, இது நீங்க சின்னய்யாவுக்குக் கொண்டு போய்க் குடுத்தது. இப்பக் கொஞ்சம் முன்னாடிதான் பாத்து டீபாய் மேலிருந்து எடுத்துட்டு வந்தேன் காலைல ஐயா பாக்காமவிட்டுட்டார் போலிருக்கு.”

சில நிமிடங்களில் தங்களுடைய அறைக்கு வந்து சேர்ந்திருந்த மதுமிதாவிற்கு மதிய உணவிற்கு என்னென்ன செய்யச் சொல்லி விட்டு வந்தோமென்பது கூட நினைவிற்கு வரவில்லை, அந்த அளவிற்குக்

கணவனைச் சுற்றியே அவளுடைய எண்ணங்களானதும் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

தான் கொடுத்ததால் தான் கணவன் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்பதில் அவளுக்கு சிறிதும் சந்தேகமே இருக்கவில்லை, இப்படியே போனால் இனி வரும் நாட்கள் இதைவிடவும் சோதனையாகி விடுமோ, கண்டாலே ஆகாது என்னுமளவிற்கு அப்படியென்ன பெரிய தவறை நாம் செய்து விட்டோமென்று நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

இன்றைக்குக் கணவன் வந்தால் நிச்சயம் இதைப் பற்றிக் கேட்காமல் விடக் கூடாதென்ற முடிவுக்கு மனதிற்குள் வந்து விட்ட பிறகுதான் மதுமிதாவால் ஓரளவுக்காவது பழைய மனநிலைக்குத் திரும்ப முடிந்திருந்தது.

அன்றைய மதிய உணவிற்கு யாருமே வீட்டிற்கு வந்திருக்கவில்லை, தான் மட்டும் தனியாக அமர்ந்து சாப்பிடப் பிடிக்காமல் போக சும்மா பெயருக்கு சாப்பிட்டு வைத்தாள்.

அதற்குப் பிறகும் வெகுநேரம் கழித்து ஹாலில் இருக்கும் டெலிபோன் ஒலிக்க சென்று எடுத்துப் பேசினாள்.

“சொல்லுங்க அத்தெ”

.....

எதிர்முனையில் பேசிய தனது அத்நையிடம் சில நிமிடங்கள் பேசியவள், “சரி அத்தெ” என்று ரிஸீவரை அதனிடத்தில் வைத்தாள்.

நானும் மாமாவும் இருந்து திருமணத்தை முடித்துக்கொண்டு நாளைக்குக் காலையிலேயே வந்து விடுகிறோமென்று தனது அத்தை சொன்னதில் மனிதிற்குள் ஒரு விதத்தில் நிம்மதியாகக் கூட உணர்ந்தாள் மதுமிதா.

அவர்களுக்காகத் தயங்கிக் கொண்டிருப்பதை விட்டுவிட்டுக் கணவனிடம் பேசலாமே.

என்னதான் பேசினால் மட்டும் உடனே அனைத்தும் சரியாகி விடாதென்பது புரியவே செய்தாலும், அதற்காக எதையும் கேட்காமலே விட்டு விடவும் அவளுக்கு மனம் வரவில்லை.

கணவனுக்காக வெகுநேரம் காத்திருந்தவள் இரவு எட்டு மணிக்கு மேலாகியும் அவன் வந்திருக்காததில் அப்படியே ஓய்ந்துபோய் அமர்ந்து விட்டிருந்தாள்.

ஒரு வழியாக ஒன்பது மணிக்கு வந்து சேர்ந்த கணவனை எதிர்கொண்டவள், அவனை டிஃபன் சாப்பிட அழைத்தாள்.

ஆனால் அதற்கு அவனிடமிருந்து எந்தப் பதிலும் வராததோடு உடனே அவன் மேலே தங்களுடைய அறைக்கும் சென்றுவிட்டிருக்க, சரிதான் குளித்து உடைமாற்றிக் கொண்டு வருவானென்று மீண்டும் காத்திருக்கலானாள்.

ஆனால் அதற்குப் பிறகு ஒருமணி நேரம் ஆகியும் கூடக் கணவன் கீழே வந்திருக்காததில், கடவுளே என்று மேலும் மனம் வெறுத்துப் போய் விட்டிருந்தது.

சரிதான் சென்று அழைத்தாவது பார்க்கலாமென்று மேலே வந்தவள் மிகவும் முயன்று தயக்கத்தைத் தனக்குள் மறைத்துக் கொண்டு கணவனுக்கு முன்பாகப் போய் நின்றாள்.

“டிஃபன் சாப்பிடலாம் வாங்க.”

.....

“உங்களத்தான்...”

கையிலிருந்த எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருந்த வருண்சங்கர், அவனுடைய எரிச்சலையும் கோபத்தையும் முயன்று கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு தனக்கு முன்னாள் வந்து நின்றிருந்த மனைவியை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

தன்னை நிமிர்ந்து பார்த்த கணவனின் உணர்ச்சி துடைக்கப்பட்ட பார்வையை நேருக்கு நேராக சந்தித்தவள், “டிஃபன் சாப்பிடலாம் வாங்க” என்று மீண்டும் அழைத்தாள்.

ஆனால் அப்பொழுதும் எதையும் பேசாமலே தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணவனின் பார்வையால் தோன்றிய லேசானப் படபடப்பை முயன்று மறைத்துக்கொண்டு நின்றிருந்த மதுமிதா, கணவனின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கலானாள்.

.....

“உங்களதான்”

“வேண்டாம்” என்று பட்டென்று கணவனிடமிருந்து வந்த பதிலில் “இப்பிடி சொன்னா எப்பிடி?” என்று கேட்டாள்.

“வேற என்ன சொல்லணுங்கற?”

“எதுவும் சொல்ல வேண்டாம், வந்து டிக்பன் சாப்டாப் போதும்”

“நீ எத்தன தடவ கூட்டாலும் என்னோட பதில் ஒன்னுதான், வேணும்னா நீ போய் கொட்டிக்கோ.”

கணவனின் வார்த்தைகளில் கண்கள் கூடக் கலங்கி விட்டிருக்க, “ஏன் இப்பிடியெல்லாம் பேசறீங்க?” என்று கேட்டாள்.

“பின்ன உங்கிட்ட வேற எப்பிடிப் பேச முடியும்?”

“எம்மேல என்ன கோபமிருந்தாலும் அதவேற மாதிரி காட்டுங்க, அதுக்காக தயவு செஞ்சு சாப்பிடாம இருக்காதீங்க”

“அட இனி இப்பிடி வேற உனக்கு நினைப்பிருக்கா?” என்று ஏளனமாகச் சிரித்த கணவனை செய்வதறியாது மதுமிதா பார்த்துக் கொண்டிருக்க, “கண்டதுக்கெல்லாம் ஏன் எதுக்குமே வயித்தப் பட்டினி போடற பழக்கம் எனக்கு எப்பவுமே கிடை யாது. அப்ப நீ இன்னும் சாப்புடாம இருக்கேன்னு தெரியுது போ போ முதல்ல போய் சாப்புடு பாவம் வயித்தப் பட்டினி போடாத. அப்பிடி செய்யறதுனால் எல்லாம் ஐயோ பாவம்னு பரிதாபப்பட்டறவங்க இங்க யாரும் இல்ல பாரு”

கணவனின் வார்த்தைகளில் சாட்டையால் அடி வாங்கியதைப் போலத் துடித்துப் போன மதுமிதா, எதுவும் பேசாமல் சில வினாடிகள் நின்று பார்த்து விட்டுப் பிறகு அந்த இடத்தை விட்டு நகரப் போனாள்.

மனைவியின் கண்களில் தெரிந்த சோகம் என்னை ஏன் இப்படியெல்லாம் வதைக்கிறீர்களென்று கேட்காமல் கேட்பதைப் போலிருக்க, தான் பேசியது சற்று அதிகப்படிதானோ என்று கூட ஒரு வினாடி தோன்றி விட்டிருந்தது வருண்சங்கருக்கு.

ஆனால் அடுத்த வினாடியே தனது எண்ணத்தின் போக்கை மாற்றிக் கொண்டான்.

எதுவுமே தெரியாத போது அவள் தன்னைப் பற்றித் தவறாக நினைத்தது, பேசியது எல்லாம் சரிதான் ஆனால் இப்பொழுதும் அப்படியேதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்றால் நாமும் அதற்குத் தக்கபடி நடந்து கொள்வதில் ஒன்றும் தவறில்லையென்று நினைத்துக் கொண்டான்.

தொடர்ந்து வந்த சில நிமிடங்களில் பால் ஃப்ளாஸ்கைக் கொண்டு வந்து டேபிள் மீது வைத்துவிட்டுத் தூங்கப் போவதைக் கண்டு, “அதான் சொன்னேனே நீ சாப்புடாம இருக்கறதுனால் எல்லாம் இங்க பரிதாபப்பட்டறவங்க யாருமில்லன்னு” என்றான் வருண்சங்கர்.

கணவனின் ஏளனத்தில் திரும்பி அவனைப் பார்த்த மதுமிதா “நான் சாப்டாச்சு” என்று படுத்தே விட்டிருந்தாள்.

பலநாள் பசியால் துடித்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கு கைநிறைய சோற்றைக் கொடுத்துவிட்டு அதை அவன் ஆவலுடன் வாயருகில் கொண்டு செல்லும் போது தட்டிப் பறித்துக் கொள்வதைப் போல, எதிரே பார்த்திராத இப்படியொரு நல்ல வாழ்க்கையைக்

கொடுத்துவிட்டு என்னை ஏன் இப்படியெல்லாம் சோதிக்கிறாய் கடவுளே என்று அவளால் ஊமையாய் அழ மட்டும்தான் முடிந்தது.

அதுவும் கூட யாரும் அறியாத வண்ணம் இரவின் தனிமையில்.

மனைவியை அப்படியெல்லாம் பேசினிட்ட வருண்சங்கருக்கும் தூக்கம் பிடிக்காமல் போய் விட்டிருக்க, அப்படியே காற்றாட நடந்து விட்டு வரலாமென்று கீழே இறங்கி தோட்டத்திற்கு வந்தான்.

ஏதேதோ எண்ணங்களுக்கிடையே ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேலாக நடந்து தீர்த்தவன், நடந்தது போதுமென்று வீட்டிற்குள் வந்தான்.

டைனிங் டேபிளின் மீது இருக்கும் ஐக்கிலிருந்து தண்ணீரை எடுத்துக் குடிப்பதற்காக வந்தவன், அங்கு சாப்பிடுவதற்காகத் திருப்பி வைக்கப்பட்டிருந்த இரண்டு ப்ளேட்டுகளைக் கண்டான்.

ஏதோ தோன்ற, டேபிள்மீது வைக்கப்பட்டிருந்த ஹாட் பாக்ஸ்களைத் திறந்து பார்த்தான்.

அதிலிருக்கும் பதார்த்தங்கள் அனைத்தும் சிறிது கூட எடுக்கப்படாமல் அப்படியே இருப்பதைக் கண்டான்.

அப்படியானால் மனைவி சாப்பிடவே இல்லையா.

அன்றுபோல ஆசையுடன் அவளே அனைத் தையும் செய்திருப்பாளாக இருக்குமோ.

அதிலும் இப்பொழுது சில நாட்களாக அனைத்து வேலைகளையும் மனைவி அவளே இழுத்துப் போட்டு செய்து தன்னை வருத்திக் கொள்வதாக பேச்சு வாக்கில் தனது தாய் சொன்னது தான் அப்பொழுது பார்த்து அவனுக்கு நினைவிற்கு வந்தது.

சற்றே மனம் இளகத் தொடங்கியிருக்க, மேலே தங்களுடைய அறைக்கு வந்திருந்தவன் கோழிக் குஞ்சு போலக் குறுகிப் படுத்துத் தூங்கியிருந்த மனைவியைப் பார்த்தான்.

தனது தாய் சொல்வதைப் போல உண்மையிலேயே சற்று அதிகமாகத்தான் மெலிந்து போயிருக்கிறாள் என்பதை மனதில் ஒரு வலியுடன் உணர்ந்தவன், தொடர்ந்து வந்த சில வினாடிகளிலேயே சரிதான் படட்டும் என்ற மனநிலைக்கும் வந்து விட்டிருந்தான்.

நடந்து தீர்த்தக் கசகசப்பு போக சென்று நன்கு குளித்து, பிரஸ் செய்துகொண்டு இரவு உடையுடன் வெளியே வந்தவன் வந்து படுக்கையில் விழுந்த சில நிமிடங்களிலேயே தூங்கியும் போய் விட்டிருந்தான்.

26

“வாங்கமா”

“என்ன ஜெயந்தி இன்னைக்கு ரொம்ப நேரத்துலயே வந்துட்ட போலிருக்கு?”

“ஆமாம்மா கொஞ்சம் முன்னாடி அப்புறம் உங்களுக்கு ரெண்டு நிமிஷத்துல காஃபி கலக்கிடறேன் உக்காருங்கமா.”

“இல்லில்ல ஜெயந்தி எனக்கு நானே கலக்கிக்கறேன் நீ மத்த வேலயப் பாரு, ஆமா ஐயாவுக்குக் குடுத்தியா...”

“சின்னய்யாவுக்குக் குடுத்துட்டேம்மா” என்று சொன்ன ஜெயந்தி தனது வேலையில் மும்முரமாய் இருக்க, அப்பாடா என்று மனம் நிம்மதியடைந்தது. மதுமிதாவிற்கு.

இதேபோல கணவன் காலை டிஃபனையும் எடுத்துக் கொண்டு விட்டானென்றால் சரிதான் என்றிருந்தது.

அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே சிறிது நேரத்தில் காலை டிஃபனை முடித்துக் கொண்டு கணவன் ஆஃபீஸிற்குக் கிளம்பி விட்டிருக்க, மேலும் ஒரு மணி நேரத்தில் வீடு வந்து சேர்ந்த தனது அத்தையை சந்தோஷமாக வரவேற்றாள்.

“என்னடாம்மா வீட்ல தனியா போரடிக்கிதா?”

“இல்ல அத்தெ, அப்புறம் மாமா வரல போலிருக்கு நீங்க மட்டும் தான் வந்திங்களா?”

“ஆமாம் மது, என்னக் கம்பெனில இறக்கி விட்டுட்டு மாமா அப்பிடயே மில்லுக்குப் போய்ட்டார் அங்க இருந்து வருண் கார எடுக்கச் சொல்லி டிரைவர் கூட வந்தேன், அப்புறம் டிஃபன் சாப்டயா?”

“நான் ஆச்சு அத்தெ, நீங்க?”

“நாங்களும் டிஃபன் முடிச்சுட்டுதாம்மா ஊர்ல இருந்தே கிளம்பினோம்.”

“ஊர்ல எல்லாரும் நல்லார்க்காங்களா அத்தெ?”

“எல்லாரும் நலம்மா விருந்துக்கு நீங்க ரெண்டு பேரும் வரலென்னுதான் எல்லாருமே ரொம்பக் கேட்டாங்க. வருணுக்குக் கூப்புட்டுப் பேசறோம்னு சொல்லி்டிருந்தாங்க.”

.....

“அப்புறம் நீ ஏம்மா ஒரு மாதிரியிருக்க?”

“இல்லையே அத்தெ நான் நல்லாதான் இருக்...”

“சரி விடுடாம்மா” என்று சிரித்தவர் “புருஷன் பொண்டாட்டி ரெண்டு பேருமே அப்பிடயே ஒரே மாதிரிதான் இருக்கீங்க” என்று விட்டுத் தனது அத்தை செல்ல, அவர் சென்ற திசையையே பார்த்தபடி நின்று விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

அப்படியானால் இவர் இதே கேள்வியைத் தனது கணவனிடமும் கேட்கப்போய் அதற்குத் அவனும் தான் சொன்ன பதிலையேதான் சொல்லியிருப்பானோ.

ம்கூம் இருக்காது, பிரச்சனையை வளர்த்துக் கொண்டிருப்பவனே தனது வாயால் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லியிருக்க சிறிதும் வாய்ப்பில்லை.

தேவையற்ற கற்பனைகளை வளர்த்துக் கொண்டு இன்னும் தன்னைத்தானே நோக்கித்துக் கொள்ளாமல் இருப்பது புத்திசாலித்தனம்.

வேண்டுமானால் அதிகபட்சமாகத் தனது அத்தை ஏதாவது கேட்டிருந்தால் அதற்குத் தனது கணவன் அவனுடைய பாவனையில் பட்டும்படாமல் ஒரு புன்னகையை மட்டும் உதிர்த்திருக்கலாம்.

“மது...”

“அத்தெ சொல்லுங்க” என்று திரும்பியவளிடம், “என்னமா அதே இடத்துல இன்னும் அப்பிடியே நின்னுட்டிருக்க உக்கார வேண்டியதுதான்” என்றார்.

அவர் கேட்டதற்கு பதில் சொல்லாமல் சிரித்தவள், “உங்களுக்குக் குடிக்கறதுக்கு என்ன கொண்டு வரட்டும் அத்தெ?” என்று கேட்டாள்.

“அதெல்லாம் நான் ஜெயந்திகிட்ட சொல்லிட்டு வந்துட்டேன், இந்தாடாம்மா இதக்கொண்டு போய் முதல்ல வருணோட ஆஃபீஸ் டேபிள் டிராயர்ல வச்சுட்டு வந்துடு” என்று அவர் நீட்டிய அந்தக் கவரை சற்றே முன்னால் வந்து வாங்கிக் கொண்டாள் மதுமிதா.

“இப்பதாம்மா போன் பண்ணினான், இது ஏதோ அவன் செய்யப்போற ப்ராஜக்டோட ப்ளேனாம்... ஃப்யூச்சர்ல அவன் செய்யப்போற ட்ரீம் ப்ராஜக்ட்டப் பத்தி மாமாகிட்டக் கூட அடிக்கடி டிஸ்கஸ் பண்ணிட்டு இருப்பானே அதுவாத்தான் இருக்கும்னு நினைக்கிறேன். வருண் சொல்றத வெச்சப் பாக்கும் போது இது அவனுக்கு ரொம்ப முக்கியமானதுங்கறது மட்டும் புரியுது.”

“சரி அத்தெ இப்பவே கொண்டு போய் பத்திரமா வெச்சுட்டு வந்துட்டேன்” என்று மதுமிதா நகர,

அன்றைய நாளிதழை எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்திருந்தார் மகேஸ்வரி.

மதிய உணவிற்குப் பிறகு வழக்கம் போலத் தனது அத்தை தூங்கப் போகிறேனென்று எழுந்து செல்ல, தானும் தங்களுடைய அறைக்கு வந்திருந்தாள் மதுமிதா.

தனது கணவனுடன் அவனைப் பெற்றவர்களே அவசியமென்று படாத எதையும் பேசத் தயங்குவது புரிந்தது.

ஏதோ யோசனையுடனேயே நடந்து சென்றவள், முன்புறமாக இருந்த மர மேஜையை கவனிக்காமல் போய் அதன் கத்திபோன்ற முனைப் பகுதியில் முழங்காலில் முட்டிக்கொண்டு விட்டிருந்தாள்.

இரும்பைப் போன்ற வலிமை கொண்ட தேக்கு மேஜை பட்டதில், ‘அம்மா’ என்று வலியில் துடித்துப் போய் அப்படியே அமர்ந்து விட்டிருந்தாள்.

மிக அதிகமான வலி தந்த வேதனையில் கண்கள் தானாகக் கலங்கி விட்டிருக்க, சுற்றி நடக்கும் எதையும் உணரக் கூட மாட்டாமல் வெகுநேரம் அமர்ந்து விட்டவளால் அதற்குப் பிறகே மெதுவாக எழக்கூட முடிந்தது.

முயன்று எழுந்து நின்றவளால் மிகவும் சிரமப் பட்டே சாதாரணமாக நடக்க முடிந்தது.

வலியில் எதுவும் செய்யத் தோன்றாமல் போக பேசாமல் சென்று படுத்துவிட்டவள், மாலை வேளை நெருங்கிவிட்ட பிறகே கீழே இறங்கி வந்தாள்.

“வாம்மா இப்பதான் இண்ட்டர்காம்ல உன்னக் கூப்புடலாம்னு இருந்தேன்” என்றவரிடம் “என்ன அத்தெ சொல்லுங்க? என்றாள்.

“ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தேனில்லையா நமக்கு அடுத்த தெருவுல இருக்கற விநாயகர் கோவில்ல விசேஷம்னு...”

“ஆமாம் அத்தெ ஞாபகமிருக்கு”

“அதுக்கு நாம போய்ட்டு வரலாமாம்மா?”

“சரி அத்தெ, இதோ நான் போய் உடனே கிளம்பி வர்றேன்...”

“ஒன்னும் அவசரமில்ல, ஆறு மணிக்கு மேல இங்கிருந்து கிளம்பினாப் போதும் முதல்ல நீ போய் டிஃபன் காஃபி எடுத்துக்கிட்டு அதுக்கப்புறமாப் போய்க் கிளம்பு போதும்.”

27

சொன்னது போல ஆறு மணிக்குக் கோவிலுக்குக் கிளம்பிச் சென்றவர்கள் மீண்டும் வீடு திரும்பிய போது ஆஃபீஸிலிருந்து ஆண்களும் வந்து சேர்ந்திருந்தனர்.

ஆனால் அவர்களுக்கு முன்னிலையில் தன்னை சாதாரணமாகக் காட்டிக் கொள்ள முடியாமல் மதுமிதா தான் சற்று நெளிய வேண்டியதாகி விட்டிருந்தது.

அதற்குக் காரணமும் வேறொன்றுமில்லை, தன் பிரச்சனை தன்னோடு அதற்காகத்தான் வித்யாசமாக நடந்து கொள்வதைப் போல மற்றவர்களுக்குத் தோன்றிவிடக் கூடாதென்று கோவிலுக்குச் செல்லும் போது சாதாரண சிவப்பு நிறச் சேலைதான் என்றாலும் அதற்கு மேட்சாகக் கணவன் எடுத்துக் கொடுத்திருந்த அந்த எளிமையான சிவப்புக் கல் பெண்டன்ட் வைத்த நெக்லஸை அணிந்து கொண்டு தன்னை சற்று அலங்கரித்துக் கொண்டு சென்றிருந்தாள்.

அதை வெளிப்படையாகவே தனது அத்தை மெச்சிக் கொண்டபோது பெருமையாக உணர்ந்தவள், இப்பொழுது மற்றவர்களின் முக்கியமாகக் கணவனின் பார்வையில் படவேண்டுமே என்று மனதிற்குள் ஒரு மாதிரியாக உணர்ந்தாள்.

ஆனால் அதற்கு அவசியமே இல்லை யென்பதைப் போல மனைவி என்று தான் ஒருத்தி அங்கு இருப்பதையே கணவன் உணர்ந்தான் இல்லை என்பதை, அதற்குப் பிறகே மனதில் ஒரு வலியுடன் உணர்ந்தாள்.

ஆனால் அவனுக்கு நேர் மாறாக மாமனார் தன்னுடன் நன்றாகப் பேச, மதுமிதா தானும் புன்னகையுடன் அவருடன் சில வார்த்தைகள் பேசினாள்.

சமயலறைக்குச் செல்லத் திரும்பிய தன்னைத் தனது அத்தை அழைக்க, நின்று அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“இனி ஸ்நேக்ஸ் எல்லாம் எதுவும் எடுத்துட்டு வராதமா டிஃபனே சாப்புட்டுக்கலாம்” என்றவரிடம் “சரி அத்தெ” என்றுவிட்டுக் கிச்சனுக்கு வந்தாள்.

முழங்காலில் அடிபட்ட இடம் விண்விண்ணென்று வலியால் தெறிக்க, மிகவும் சிரமப்பட்டே சாதாரணமாக நடந்தாள் எனலாம்.

சிறிது நேரத்தில் அனைவரும் டிஃபன் சாப்பிட வர, தனது அத்தையுடன் சேர்ந்து முதலில் ஆண்களுக்குப் பரிமாறிவிட்டுப் பிறகு தானும் அவருடன் அமர்ந்து கொண்டாள்.

தான் தந்தையுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த போது தாய் தன்னிடம் ஏதோ சொல்ல வந்ததில் திரும்பி “என்னமா சொல்லுங்க?” என்றான் வருண்சங்கர்.

“பவானி அத்தெ கூப்புட்டிருந்தாங்கப்பா...”

“ஆமா எங்கூடவும் பேசினாங்க.”

“இல்ல அவங்களுக்குப் பணம் தேவைப்படும் போலிருக்கு...”

“ஆமாம்மா எங்கிட்டயும் கேட்டாங்க, ஆனா தர்றதுக்கில்லைன்னு சொல்லிட்டேன்.”

“ஏம்பா, அவங்க நகை ஏதோ எடுக்கணும்னு இருப்பாங்க போலிருக்கு வருண்...”

“மத்தவங்க பிரச்சனையெல்லாம் நமக் கெதுக்குமா, கொஞ்சம் நிம்மதியா சாப்பிடலாமேன்னு பாக்கறேன் நீங்க என்ன நினைக்கறீங்க?”

அப்படிக்கேட்ட மகனிடம் மேலே அதைப்பற்றிப் பேச மகேஸ்வரியால் முடிந்திருக்கவில்லை, அதோடு

நடராஜனும் சாப்பிடுவதில் கவனமாக இருக்க அந்தப் பேச்சு அத்தோடு நின்று விட்டிருந்தது.

என்ன கடினம் என்று கணவனைப் பற்றி மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை, கூடவே இவனுக்கெல்லாம் தான் எம்மாத்திரம் என்றும்.

ஆனாலும் மனதின் ஒரு ஓரத்தில் அப்படிக்கணவனும் ஒன்றும் அநியாயமாக எதையும் சொல்லி விடவில்லையே என்றும் நினைக்கத் தோன்றியது.

சிறிது நேரத்தில் ஆண்கள் இருவரும் டிஃபன் முடிந்து ஹாலுக்கு வரவும், அதேநேரம் விஸ்வ நாதனும் அவருடைய மகன் குமாரும் வீட்டிற்குள் வரவும் சரியாக இருந்தது.

வீட்டிற்கு வந்தவர்களை “வாங்க உக்காருங்க” என்று பொதுவாக நடராஜன் வரவேற்க, தானும் வரவேற்று “டிஃபன் சாப்பிடலாமே” என்று உபசரித் தான் வருண்சங்கர்.

அதே நேரம் ஹாலுக்கு வந்த மகேஸ்வரியும் அவர்களை வரவேற்றார்.

“டிஃபன் சாப்பிடலாம் வாங்க” என்று அவர் அழைத்ததற்கு, “இல்லை டிஃபனை முடித்துக் கொண்டோன் வருகிறோம்” என்று மறுத்து விட்டிருந்தனர்.

நடராஜன் பேசாமல் பார்க்க “ம் சொல்லுங்க” என்று வந்தவர்களைப் பார்த்தான் வருண்சங்கர்.

“இல்ல நாங்களும் ரொம்ப நாளாவே உங்கள் வந்து பாக்கணும்னு தான் இருந்தோம் ஆனா எப்பிடியோ தள்ளிப் போயிடுச்சு...”

அதற்குள் தனது மொபைலுக்கு அழைப்பு வர, “ஒரு நிமிஷம்” என்றுவிட்டு அதை அட்டெண்ட் செய்து பேச ஆரம்பித்து விட்டிருந்தான்.

சில நிமிடங்களில் பேசி முடித்து போனை வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தவன், “இப்ப எதுக்கு வந்திருக்கீங்கன்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா? என்று இருவரையும் பொதுவாகப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“இல்ல சொந்தமா வொர்க்ஷாப் ஒன்னு ஆரம்பிச்சு கலாம்னு இருக்கோம், ஏற்கனவே பண்ணிட்டுருந்த தொழிலுங்கறதால பயப்படாம செய்யலாம்னு...”

.....

தங்களுக்கு எதிரே அமர்ந்திருந்த வருண் சங்கரின் தீர்க்கமான பார்வையில் என்ன தோன்றியதோ பேச்சைப் பாதியில் அவனுடைய அத்தை மகன் குமார் நிறுத்தி விட்டிருக்க, மேலே அவன் இன்னும் என்ன சொல்ல வருகிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் பாவனையில் தொடர்ந்து அவனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் வருண் சங்கர்.

“பேசினாப் பரவாயில்ல, செய்ய எனக்கு எத்தனையோ முக்கியமான வேலையிருக்கு.”

“வொர்க்ஷாப் வைக்கறதுக்கு ஏதோ ஒரு நல்ல ஏரியாவுல ஒரு பில்லிங் மட்டும்...”

“நீங்க உபயோகமா எதையாவது செய்யணும்னா அதுக்கு என்ன உதவி வேணும்னாலும் செய்ய நாங்களும் தயாராதான் இருக்கோம், ஆனா ஏற்கனவே பாதியில் விட்ட மாதிரி திரும்பவும் செய்ய மாட்டிங்கன்னு என்ன நிச்சயம்?”

“நிச்சயம் மாட்டேன், ஏற்கனவே அப்பிடி செஞ்சதனோட பலனத்தான் இப்ப எல்லாரும் அனுபவிச்சுட்டிருக்கோம்.”

விஸ்வநாதன் சொல்ல தானும் தனது தந்தையை ஆமோதித்தான் குமார்.

“எது எப்பிடியோ இனிமேல் உங்க குடும்பத்த நீங்கதான் கவனிச்சுக்கணும். ஏன்னா இனிமேல் இங்கயும் வருண்தான் எல்லாத்தையும் பாத்துக்கப் போறான், இப்பவே முக்கால்வாசிப் பொறுப்புகள அவங்கைல ஒப்படைச்சுட்டேன் இன்னும் ஒருசில மாசங்களள முழுப் பொறுப்புகளையும் வருணுக்கு மாத்திக் குடுத்துட்டு நானும் அவன் அம்மாவும் பண்ணை விட்டுக்குப் போயிடலாம்னு இருக்கோம்.”

.....

“அங்க ஒரு ப்ராஜக்ட் பண்ற ஐடியா இருக்கு அந்த வேலைகளும் ஆரம்பமாயிடுச்சு ஏதாவது நல்லது கெட்டதுன்னா அதுக்கு என்ன உதவி வேணும்னாலும் செய்ய நாங்களும் தயாராதான் இருக்கோம், ஆனா இனிமேல் குடும்ப செலவுகளுக் கெல்லாம் நாங்க குடுப்போம்னு எதிரே பாக்காதீங்க.”

நடராஜன் சொல்லி முடிக்க, வருண்சங்கரும், அவர்கள் செய்யப்போகும் தொழிலைப் பற்றியும்

அதற்குத் தேவையானவற்றைப் பற்றியும் கேட்டுக் கொண்டான்.

“சரி நான் ரெண்டு நாள்ல கூப்புட்டுறேன் அதுக்குள்ள நீங்க மத்ததத் தயார் பண்ண வேலைகளைப் பாருங்க” என்று வருண் சங்கர் சொல்ல, “எடுத்துக் கோங்க” என்று வந்தவர்களுக்கு ட்ரேயில் வைத்து ஹார்லிக்ஸை எடுத்து வந்து கொடுத்தாள் மதுமிதா.

தொடர்ந்து வந்த ஐந்து நிமிடங்களில் “சரி நாங்க கிளம்பறோம்” என்று வந்தவர்கள் எழுந்து கொள்ள “சுசீலாகிட்ட நான் காலைல பேசறேன்னு சொல்லிடுங்க” என்று அவர்களிடம் சொன்னார் மகேஸ்வரி.

அவர்கள் கிளம்பியதும் “என்னப்பா ப்ராஜக்டோட ஓரிஜினலக் கொண்டு வந்திருக்கேன்னு சொன்ன அதக் கொஞ்சம் பாக்கலாமா?” என்று மகனைப் பார்த்தார் நடராஜன்.

“பாக்கலாம்பா” என்றவன் சற்றே திரும்பித் தனது தாயைப் பார்த்தான்.

“அம்மா காலைல கார்ல இருந்து எடுத்து வைக்கச் சொன்னேனே ஒரு கவர், அத எங்க வெச்சிருக்கீங்க?”

“ஒரு நிமிஷம் கண்ணா” என்றவர் மதுமிதாவை அழைத்துக் காலையில் தான் கொடுத்து உள்ளே வைக்கச் சொன்ன அந்தக் கவரை எடுத்து வரச் சொன்னார்.

“இதோ எடுத்துட்டு வர்றேன் அத்தெ” என்று சொல்லிவிட்டு வேகமாக மேலே வந்தவளுக்கு மிகப்பெரிய அதிர்ச்சி ஒன்று காத்திருந்தது.

தண்ணீர் ஜக் ஒன்று சாய்ந்து கிடக்க அந்தத் தண்ணீரில் டேபிளின் மீது வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் கவர் முற்றிலும் நனைந்து போய் விட்டிருந்தது.

ஐயோ இப்படியாகிவிட்டதே என்று நெஞ்சு நடுங்க அந்தக் கவரை எடுத்தவளுக்கு, தேங்கியிருந்த நீரில் ஊறிப் போயிருந்த அந்தக் காகிதக் கவரில் பாதி டேபிளிலேயே ஒட்டிக் கொள்ள மீதி மட்டுமே கைக்கு வந்தது.

கவர் இந்த நிலையிலிருக்க அதற்குள்ள இருக்கும் வெள்ளைக் காகிதங்களின் நிலை பற்றியோ கேட்க வேண்டியதே இருக்கவில்லை.

காலையில் இதைக்கொண்டு வந்து டேபிளில் தான் வைத்ததற்குப் பிறகு நடந்ததை யோசித்த வளுக்கு அதற்குப் பிறகுதான் என்ன நடந்திருக்கிற தென்பது புரிந்தது. மதியம் தான் தன்னையறியாமலேயே வேகமாக டேபிளில் முட்டிக்கொண்ட போது தான் அந்த ஜக் கவிழ்ந்திருக்கிறது, ஏனென்றால் அப்பொழுது டேபிளில் இருந்து கீழே விழுந்த தண்ணீரில் தன்னுடைய உடை நனைந்து போனது நினைவுக்கு வந்தது.

ஆனால் தான் அதை அப்போதே கவனித் திருக்கக் கூடாதா என்று மனம் கிடந்து தவித்தது மதுமிதாவிற்கு, ஆனால் அப்பொழுது வலி தந்த அந்த

வேதனையில் வேறு எதையும் கவனிக்கும் மன நிலையில் அவள் இருக்கவில்லையே.

கடவுளே இப்பொழுது கீழே கவருக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் கணவனிடம் போய் என்ன பதில் சொல்வதென்று நினைத்தவளுக்கு மேலே அதைப்பற்றித் துளிகூட யோசிக்க முடியவில்லை.

பயமும் படபடப்பும் சேர்ந்து கொண்டதில் அவளையறியாமலேயே கண்களும் கலங்கி விட்டிருந்தன.

ஆனால் இப்படியே எவ்வளவு நேரம் நின்று கொண்டிருக்க முடியுமென்று நினைத்தவள், துளிகூட ஒத்துழைக்க மாட்டேனென்று மறுத்த கால்களால் பிரம்மப்பிரயத்தனப்பட்டு நடந்து கீழே இறங்கி வந்தாள்.

மூவரும் மும்முரமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்க, முதலில் தன்னைப் பார்த்த கணவனுக்கு முன்பாகப் போய் சற்று தள்ளி நின்றாள்.

“அந்தக் கவர் எங்க?”

கணவனின் கணர் குரலில் மீண்டுமொருமுறை நடுங்கிப் போனவள், “அது தண்ணில நனைஞ்சு கிடக்கு” என்று சிரமப்பட்டு வாயைத் திறந்து சொன்னாள்.

“என்னது?”

எரிச்சலோடு கோபமும் கலந்திருந்த கணவனின் குரலில் மேலே எதையும் சொல்லக்கூட முடியாமல் அப்படியே நின்று விட்டிருந்தவள், “என்னமா போய் எடுத்துட்டு வரச் சொல்லுங்க” என்று தனது தாயைப்

பார்த்துச் சொன்னவனின் குரலில்தான் மீண்டும் நடப்புக்கு வந்தாள்.

“உங்க டேபிள்ல வைக்கச்சொல்லி காலைலயே அத்தெ எங்கிட்டக் குடுத்துட்டாங்க அதுக்கப்புறம் தண்ணில நனைஞ்சது அத்தைக்கும்...”

அது எவ்வளவு... முக்கியமென்பதைக் காலை யில் மகன் சொன்னது நினைவுக்கு வர மேலும் அவனுடைய கோபத்தை எதிர்கொள்ளத் தயங்கித் தானும் எழுந்து கொண்ட மகேஸ்வரி, “இருப்பா வர்றேன்” என்றுவிட்டு, “என்ன கொஞ்சம் தண்ணில நனைஞ்சுச்சு அவ்வளவுதான் பரவாயில்ல லேசாக் காய வெச்சு எடுத்துட்டு வந்துட்டாப் போச்சு வா பாக்கலாம்” என்று மருமகளுடன் மேலே வந்தார்.

ஆனால் மேலே வந்து பார்த்தவருக்கு, அதற்குப் பிறகு தான் கையால் எடுத்தாலே பிய்ந்துபோய்விடும் அளவிற்கு அந்தக் காகிதங்கள் நீரில் ஊறிப் போய்க் கிடந்தது தெரிந்தது.

ஏதோ சொல்வதற்காக வாயைத் திறந்துவிட்ட மகேஸ்வரி ஏற்கனவே கலங்கிய கண்களுடன் நின்றிருந்த மருமகளைப் பார்த்துவிட்டு மேலே எதையும் சொல்லாமலே விட்டு விட்டிருந்தார்.

“சரிபரவாயில்ல வா அவங்கிட்ட நான் பேசிக்கறேன்” என்று மதுமிதாவை அழைத்துக் கொண்டு கீழே வந்தார்.

“கண்ணா அது...”

“என்னமா நீங்க, ரொம்ப முக்கியமானதுன்னு சொல்லியிருந்தும் கூட ‘அவகைல கொண்டு போய்க் குடுத்திருக்கீங்க அவளெல்லாம் மத்தவங்க கஷ்டப் புரியாத ஜென்மம்.”

.....

“அது சரி அதுதான் நேரநேரத்துக்கு நல்ல சாப்பாடு நல்ல தூக்கம்னு ராஜவாழ்க்கை கிடைச்சிருக்கே பின்ன அதெல்லாம் எப்பிடிப் புரியும்?”

“என்ன வருண் நீ...” என்று நடராஜன் ஏதோ சொல்ல வர, “இந்த அளவுக்கு மேக்கப் பண்ணினா மத்ததுக்கெல்லாம் எங்க நேரமிருக்கப் போகுது எது எப்பிடியோ என் சம்பந்தப்பட்ட எதயும் இனிமேல் அவ செய்யவே கூடாது” என்ற வருண்சங்கர் இருக்கையை விட்டு எழுந்து வெளியே சென்றிருந்தான்.

முழுத்தவறும் தன்மேல் இருந்ததாலோ என்னவோ கணவனின் கோபம் நியாயமாகவே பட்டது மதுமிதாவிற்கு, ஆனாலும்...

“விடுமா நடந்தது நடந்து போச்சு இனி அதுக் காகக் கவலப்படாத” என்று தனது அத்தை சொல்ல, “ஸாரி அத்தெ என்னால உங்களுக்கும்...”

“அதெல்லாம் ஒன்னுமில்லமா, பாவம் நீயும் பாக்கவே ரொம்ப டல்லாத் தெரியற, அது புரியாம நான் உன்னக் கோவிலுக்கு அங்க இங்கன்னு இழுத்துட்டுப் போயிட்டிருக்கேன் போம்மா நீ போய் படுத்துக்கோ போ.”

“அவருக்குக் குடிக்கறதுக்கு...”

“உங்க மாமாவுக்குக் குடுக்கும்போது நான் குடுத்துட்டேன், உனக்கும் பால் எடுத்துட்டு வந்து குடுக்கறேன் போம்மா...”

“அச்சச்சோ எனக்கு வேண்டாம் அத்தெ ஏற்கனவே இன்னைக்கு நிறைய சாப்ட்டுட்டேன் போலிருக்கு”

நிறையவா என்று நினைத்த மகேஸ்வரிக்கு சிரிப்புக் கூட வந்து விட்டிருந்தது.

“அதுசரி” என்றவர் “சரி நீ தூங்கப் போம்மா” என்று விட்டுக் கிச்சனுக்குப் போனார்.

மேலே தங்களுடைய அறைக்கு வந்திருந்த மதுமிதாவிற்கு ஏதோ அனைத்துமே கைமிறிப்போய் கொண்டிருப்பதைப் போலத் தோன்றிய உணர்வில் மிகவும் ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

கணவனுக்குத் தன் மேலிருக்கும் வெறுப்பு நாளுக்குநாள் அதிகமாகிக் கொண்டிருப்பதும் புரிந்தது.

இப்படியே போனால் போகப்போகக் கணவனுக்குத் தன்னை சுத்தமாகவே பிடிக்காமல் போய்விடுமோ. ஏனோ திடீரென்று குளிர்க்காய்ச்சல் வந்துவிட்டதைப் போலிருக்க வழக்கமாகச் செய்யும் எதையும் செய்வதைப் பற்றிய யோசனை கூட இல்லாமல் இரவு உடையை மட்டும் மாற்றிக் கொண்டு வந்து பேசாமல் படுத்து விட்டிருந்தாள்.

நேரம் ஆக ஆக அதிகமாகக் குளிர ஆரம்பித்திருக்க மேலும் ஒரு பெட்ஷீட்டையும்

எடுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு குறுகிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

ஃபேன் மட்டும் மெதுவாக சுழன்று கொண்டிருக்க அதைக்கூட யாராவது வந்து ஆஃப் செய்து விட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கென்று நினைத்தவளால் அதை செயல்படுத்தக் கூட முடிந்திருக்கவில்லை.

அதிகமாகிக்கொண்டே போன குளிரால் போர்வையை விலக்கி எழக்கூட பயமாக இருக்க, இழுத்து முக்காடு போட்டிருந்த வெது வெதுப்பில் சிறிது நேரத்தில் தூங்கியும் கூடப் போய் விட்டிருந்தாள்.

எவ்வளவு நேரம் சென்றிருந்ததோ திடீரென்று தன்னுடைய கட்டுப்பாடையும் மீறி உடல் நடுங்க ஆரம்பித்திருக்க குளிரில் முணகவே ஆரம்பித்து விட்டிருந்தாள். மதுமிதா.

அதேநேரம் தூக்கத்தில் திரும்பிப் படுத்த வருண்சங்கர் தனக்கு மிக அருகில் வித்யாசமாக ஏதோ சத்தம் வருவதைப் போலிருக்க கண்விழித்துப் பார்த்தான்.

மேலும் சற்று கூர்ந்து கவனித்தவனுக்கு அதற்குப்பிறகுதான் அது அருகில் படுத்திருக்கும் மனைவியின் முணகல் சத்தம் என்பது புரிந்தது.

ஒருசில வினாடிகள் தான் பேசாமல் இருந்திருப்பான் உடனே எழுந்து அமர்ந்து "மது" என்று மனைவியை அழைத்தான்.

மேலும் இரண்டு முறை கூட அழைத்துப் பார்த்தவன், அடுத்த வினாடியே மனைவியின் போர்வையை விலக்கினான்.

ஆனால் அவள் போர்வையை மிகவும் இறுக்கமாகப் பிடித்திருப்பது தெரிய சற்று பலத்தைக் கொடுத்தே இழுத்தான்.

போர்வையை விலக்கியவனுக்கு அதற்குப் பிறகுதான் அவள் குளிரால் மிகவும் முடியாமல் நடுங்கிக் கொண்டிருப்பதே தெரிந்தது.

உடனே எழுந்து சென்று ஏ.சி.யை ஆஃப் செய்துவிட்டு வந்தவன், மனைவியின் கழுத்தில் கை வைத்துப் பார்த்தான்.

காய்ச்சலில் உடம்பு கொதித்துக் கொண்டிருக்க, "மது" என்று மனைவியை எழுப்பினான்.

சிரமப்பட்டுக் கண்விழித்துப் பார்த்தவன் தன்னருகில் நின்று கொண்டிருந்த கணவனிடம் "ப்ளீஷ் பெட்ஷீட்டக் குடுங்களேன் முடியல" என்று குளிரால் நடுங்கிய குரலில் கேட்டான்.

"என்னமா உடம்புக்கு என்ன பண்ணுது?" என்று கேட்டவன் மீண்டுமொருமுறை மனைவியின் கன்னத்தில் கைவைத்துப் பார்த்தான்.

சற்று முன் இருந்ததற்கு இப்பொழுது உடல் குடு வெகுவாகக் குறைந்திருப்பது தெரிந்தது.

"ஒன்னுமில்ல லேசாக் குளுருது அவ்வளவு தான்" என்றவளால் அதைக் கூடத் தெளிவாக

சொல்ல முடிந்திருக்கவில்லை, அந்த அளவிற்குக் குளிர் அவளைப் பேசவிடாமல் செய்ய "சரிதான் படுத்துக்கோ" என்று தானே மனைவிக்குப் போர்த்தி விட்டான்.

கணவனின் கனிவு மனதிற்கு மிகவும் இதமாக இருக்க, அந்த சந்தோஷத்தில் சிரமப்பட்டு வரவழைத்த புன்னகையுடன் "தேங்க்ஸ்" என்றாள்.

மனைவியின் அந்த நிலை தன்னை ஏதோ செய்ய "மது" என்று அவளை நெருங்கி அமர்ந்தான் வருண்சங்கர்.

தனக்கு மிக நெருக்கமாக வந்து அமர்ந்திருந்த கணவனின் கரத்தை எடுத்து மார்போடு வைத்துக் கொண்டவள், கண்கள் கலங்கப் பார்த்தாள்.

மனைவியின் அந்தப் பார்வையில் முழுதாகத் தன்வசம் இழந்துவிட்டிருந்தவன் குனிந்து அவளைத் தூக்கித் தனது மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு விட்டிருந்தான்.

அதேநேரம் பல நாட்களாகக் கணவனின் அன்பிற்காக ஏங்கிக் கொண்டிருந்த மதுமிதாவிற்கும் தனது நிலை பற்றியோ கேட்க வேண்டியதே இருக்கவில்லை.

கணவனை இறுக அணைத்து, அவனது மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்.

குளிரால் கோழிக்குஞ்சைப் போல நடுங்கிக் கொண்டிருந்த மனைவியைத் அவன் தானும் தனது

மென்மையான அணைப்பிற்குள் கொண்டு வந்திருக்க, கணவனின் அந்த அணைப்பில் அவளும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குளிரையும் தன்னையும் இழக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தாள்.

28

அன்று காலையில் எழும்போது ஏதோ பல நாட்கள் காய்ச்சலில் படுக்கையில் விழுந்து கிடந்ததைப் போல மிகவும் அயர்வாக உணர்ந்தாள் மதுமிதா.

ஆனாலும் உடல் முழுக்கப் பரவியிருந்த அந்த சுகமான வேதனை அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தே இருந்தது.

நல்லவேளையாகக் கணவன் அருகில் இல்லை யென்று நினைத்துக்கொண்டே படுக்கையை விட்டு இறங்கியவள், மெதுவாகச் சென்று காலைக் கடன் களை முடித்தாள்.

அவள் குளியலறையிலிருந்து வெளியே வந்த போது கணவன் அங்கு இருப்பது தெரிய நெஞ்சின் படபடப்பை சிரமப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு டிரஸ்ஸிங் டேபிள் கண்ணாடிக்கு முன்பாகப் போய் நின்றாள்.

அவனது ஆஃபீஸ் டேபிளில் அமர்ந்து கணவன் எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிய,

தலைவாரி முடித்து விட்டு அவனுக்கு முன்பாகப் போய் நின்றாள்.

தன்னை நிமிர்ந்து பார்த்தவனின் பார்வையிலிருந்து மதுமிதாவால் எதையும் புரிந்து கொள்ள முடிந்திருக்கவில்லை.

“உங்களுக்கு காஃபி...”

“நான் குடிச்சாச்சு”

உடனே கணவனிடமிருந்து வந்த பதிலில், எதுவும் பேசாமல் அவனையே பார்த்தாள்.

ஆனால் ‘இன்னும் என்ன, எனக்கு வேறு வேலையிருக்கிறது’ என்பதைப் போலக் கணவன் தன்னைப் பார்த்த பார்வையில், ஒரு மாதிரியாக உணர்ந்தவள் “அப்ப சரி நான் கீழ் போறேன்” என்று திரும்பப் போனாள்.

ஆனால் அதேநேரம் “ஒரு நிமிஷம்” என்ற கணவனின் குரலில் நின்றவள் மீண்டும் திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள்.

“நேத்து நைட் நடந்தததுல ஏற்கனவே இருக்கிறது எதுவும் இல்லேன்னு ஆயிடாது, ஒரு மனைவியா உன்னோட கடமைக்குதான் நீ இணங்கியிருக்க.”

“தேவையில்லாத கற்பனைகள் வளத்துக்கிட்டு நீ ஏமாந்து போயிடக் கூடாதுன்னு தான் நான் இதக் கூட சொல்றேன்,” என்றவன் மீண்டும் தன்னுடைய வேலையில் கவனத்தை செலுத்தத் தொடங்கி விட்டிருந்தான்.

கணவனின் வார்த்தைகளில் கன்னத்தில் ஓங்கி அறை வாங்கிக் கொண்டதைப் போலத் துடித்துப் போனாள் மதுமிதா.

ஆனாலும் அதைத் தனக்குள் மறைத்துக் கொண்டவளுக்கு சற்று முன்பிருந்த உற்சாகம் அனைத்தும் காணாமல் போய்விட்டிருந்தது.

ஒவ்வொரு முறையும் இப்படி சிறிதும் யோசிக்காமல் சர்வசாதாரணமாகக் கத்தியை நெஞ்சில் பாய்ச்ச இவனால் எப்படி முடிகிறதென்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஆனால் தொடர்ந்து மேலே யோசித்தவளுக்கு, இப்படியெல்லாம் வார்த்தைகளால் குத்திக் கிழித்தும் கூட அப்படியொன்றும் அவன் திருப்தியடைந்ததாகத் தெரியவில்லையே என்றும்.

“வாம்மா, என்ன இவ்வளவு யோசன?” அதையின் குரலில் நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தவள், “அப்பிட்யெல்லாம் இல்லையே” என்று ‘லேசாக சிரித்து வைத்தாள்.

“அதுசரி” என்றவர் “ஏன் இவ்வளவு டல்லா இருக்க?” என்று கேட்டார்.

“ஆமா அத்தெ நைட்டெல்லாம் ஃபீவர், ஆனா இப்பப் பரவாயில்ல.”

“பரவாயில்லையா? கொஞ்சம் கண்ணாடியில் உன் முகத்தப் போய்ப் பாரு.”

“கொஞ்சம் டயர்டா இருக்கு அத்தெ, ஆனா காய்ச்சல், சரியாயிடுச்சு.”

“அது சரிதான் கண்ணா, அதுக்காக ஸ்ட்ரெயின் பண்ணிக்காத. அப்புறம் போன காய்ச்சல் திரும்பவும் வந்துடும். காஃபி எடுத்துக்கிட்டு இன்னும் கொஞ்ச நேரம் போய் ரெஸ்ட் எடுமா.”

“சரி அத்தெ” என்றுவிட்டு சமயலறைக்கு வந்தவள் ஜெயந்தியிடம் இரண்டு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டுத் தனக்கு காஃபியை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

“அப்புறம் மது...”

“என்ன அத்தெ சொல்லுங்க?”

“சுசீலாவ நாளைக்குப் பொண்ணு பாக்க வர்றாங்கமா, அன்னைக்கு மாதிரி நாளைக்குக் காலைல நாம கிளம்பணும்.”

“நான் வரணுமா அத்தெ?”

“ஏன்டாம்மா இப்பிடிக்கேக்கற”

“சும்மாதான் அத்தெ, நீங்க போய்ட்டு வாங்க இன்னொரு நாள் வேணும்னா நீங்க போகும்போது நான் வர்றேன்.”

“சரிதான்மா உனக்கு என்ன தோணுதோ அப்பிடயே செய்” என்று முடித்து விட்டிருந்த தனது அத்தையின் கனிவில் மனம் மிகவும் பாரமாகி விட்டிருந்தது மதுமிதாவிற்கு, இந்த அளவிற்குப் பெருந்தன்மையுடன் நடந்துகொள்ளும் இவருக்குத் தான் உண்மையிலேயே தகுதியான மருமகள் தானா என்றுகூட ஒரு வினாடி தோன்றி விட்டிருந்தது அவளுக்கு.”

காஃபியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு மேலே வந்திருந்தவளுக்குத் தங்களுடைய அறைக்குள் செல்லவும் கால் வரவில்லை.

அங்கு சென்றால் கணவனைப் பார்க்க நேரிடுமே, சற்று முன்பு சொன்னது போல அவன் இன்னும் முகத்திலடிப்பதைப் போல எதையாவது சொல்லிவிட்டால் நிச்சயம் அதைத் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தி இனி தனக்கு இல்லையென்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

தங்களது அறைக்கு முன்பாக இருந்த அந்தப் பெரிய அறையின் சோஃபாவில் அமர்ந்து காஃபியைக் குடித்தவள் தங்களுடைய அறையை சுற்றிக்கொண்டு சென்று அங்கிருந்த சிட்அவுட்டில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

அன்றைய நாள் முழுவதுமே எந்த வேலை யிலுமே பிடிப்பு இல்லாமல் மந்தமாகத்தான் கழிந்தது.

உடம்புக்கு முடியவில்லையென்ற காரணம், வெளியே சென்று யாரையும் பார்க்க நேராமல் அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடக்க மிகவும் உதவிகரமாக அமைந்தது.

அப்படி அறைக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்த வளின் எண்ணங்களனைத்தும் அவளது கணவனைச் சுற்றியே தான் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

இப்பொழுதெல்லாம் ஏனோ கணவனைக் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்திக் கற்பனை செய்து பார்க்க மதுமிதாவால் சுத்தமாக முடிந்திருக்க

வில்லை, நிச்சயம் எந்தவொரு கீழ்த்தரமான காரியத்தையும் தன்னுடைய கணவனால் செய்யவே முடியாது என்பதை ஆனித்தரமாக நம்ப ஆரம்பித்திருந்தாள்.

இத்தனைக்கும் பிறகாவது சரியான பாதையில் யோசிக்கும் புத்தி வந்ததே என்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அதற்காகக் கணவனின் மீது சற்றும் தவறே இருக்க வாய்ப்பில்லையென்றும் அவளால் நினைத்து விட முடியவில்லை.

வேண்டாம் மனமே, தேவையற்ற கற்பனைகளை மேலும் மேலும் வளர்த்துக் கொண்டே போய் இன்னும் மிஞ்சியிருக்கும் கொஞ்சம் நிம்மதியையும் தானே கெடுத்துக் கொண்டுவிடக் கூடாதென்று சிரமப்பட்டு அவசியமற்ற எண்ணங்களைத் தனது மனதிலிருந்து சுத்தமாக அகற்றியே விட்டிருந்தாள்.

அப்படிச் செய்ததில் போகப்போக மனம் கூட ஓரளவு நிம்மதியடைந்தாற் போலிருந்தது மதுமிதாவிற்கு.

காலையில் சொன்னதை மறந்திருக்க மாட்டாயென்று அன்று இரவும் கணவன் அருகில் வந்து அணைத்தபொழுது, அவளால் அதைத் தடுக்க முடிந்திருக்கவில்லை.

ஒருவிதத்தில் தான் நினைப்பதெல்லாம் கணவனிடம் நடக்காது என்பதோடு, ஏற்கனவே கணவனின்

அன்பிற்காகத் தனக்குள் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தவளுக்கு அதைத் தடுக்கும் அவசியமும் இருக்கவில்லை.

ஆனாலும் அதற்கு அவன் சொன்ன கடமை என்ற அந்த வார்த்தை தான் அவளால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத ஒன்றாக இருந்தது, மேலும் மனதிற்குக் கஷ்டமாகவும்.

ஆனால் ஒன்று மட்டும் அவளுக்கு நன்றாகப் புரிந்தது, என்னதான் மிகவும் சிரமப்பட்டுக் கணவன் தன் மேலிருக்கும் கோபத்தை இழுத்துப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்றாலும் அவனுக்குத் தன்மேல் அந்தப்பழைய அன்பு இன்னும் அப்படியே தான் இருக்கிறது என்பதுதான் அது.

29

அவ்வளவாகப் பிடிக்காவிட்டாலும் அன்று தானும் தனது அத்தையுடன் சுசீலாவின் பெண்பார்க்கும் வைபவத்திற்கு செல்ல நேர்ந்தது மனதிற்கு சற்று ஒரு மாதிரியாகத்தான் இருந்தது. மதுமிதாவிற்கு தான் நினைத்தது சரியே என்பதைப் போல முன்பு போலவே இந்தமுறையும் தன்னிடம் சுசீலா நடந்து கொண்டது அவளுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது.

ஆனால் உடனே பார்ப்பவர்கள் அனைவருக்குமே தன்னைப் பிடிக்க வேண்டுமென்று எதிர்

பார்ப்பதும் தவறென்று தனது எண்ணத்தின் போக்கை மாற்றிக் கொண்டாள்.

அதற்குப் பிறகு அனைவருக்கும் வேலைகளே சரியாக இருந்தன, அனைத்திற்கும் மேலாக சுசீலாவைத் தவிர அந்தக் குடும்பத்தின் மற்ற அங்கத்தினர் அனைவருமே தன்னிடம் பிரியமாகப் பேசியது மதுமிதாவிற்கு மிகவும் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது.

சுசீலாவின் சொந்த அத்தை மகனுக்கே இந்தமுறை அவளைப் பெண்பார்க்க வருவதாக ஏற்பாடாகி இருந்தது, அதனால் போனமுறை போல ஏதாவது நடந்து விடுமோ என்ற பயமெல்லாம் துளியும் இல்லாமல் அனைவரும் நிம்மதியாக இருந்தார்கள்.

மேலும் இரண்டு மணி நேரங்களில் வைபவம் இனிதாக நடந்து முடிந்ததில் அனைவருக்குமே மிகுந்த சந்தோஷம்.

அதேநேரம் நீங்கள் மிகவும் அழகழகாக ரங்ககோலிக் கோலம் போடுவீர்களென்று மகேஸ்வரி அத்தை இப்பொழுது தான் சொன்னார்கள், வாருங்கள் இங்கே நம் வீட்டிலும் அந்த மாதிரிப் போடலாமென்று கல்பனாவும் நந்தனாவும் வந்து கட்டாயப்படுத்தி அழைத்ததில், மறுக்க முடியாமல் தானும் அவர்களுடன் சென்றாள் மதுமிதா.

முதலில் கோலம் போட கல்பனாவும் நந்தனாவும் தேவையானவற்றை எடுத்துக்கொடுத்துத் தனக்கு உதவினார்களென்றாலும், இறுதியாக அதைப் பெயிண்ட்டில் வரைய மற்றவர்களுக்கு சரியாக

வரவில்லையென்று பிறகு அதையும் தானே வரைய ஆரம்பித்தாள் மதுமிதா.

முழங்கால்களை மடக்கி அமர்ந்து வரைய நேர்ந்தபோது அடிப்பட்ட இடம் மிகவும் வலித்த தென்றாலும் எப்படியோ சிரமப்பட்டு சமாளித்துக் கொண்டு இரண்டு மணி நேரங்களில் அனைத்திற்கும் இறுதி வடிவம் கொடுத்து முடித்தாள்.

தனக்கே அனைத்தும் மிகவும் அழகாக வந்திருப்பது தெரிந்தாலும், பார்ப்பவர்கள் அனைவரும் கூட அதையே சொன்னதில் மனதிற்குள் மிகவும் திருப்தியாக உணர்ந்தாள்.

ஆனாலும் ஏற்கனவே அடிபட்டதில் வலித்துக் கொண்டிருந்த கால் இப்பொழுது மிகவும் அதிகமாக வலிக்க ஆரம்பித்திருந்ததில் சற்று சிரமப்பட்டுத்தான் போனாள்.

பேசாமல் அமர்ந்து கொண்டால் சற்று பரவாயில்லாதது போலிருக்க, அப்படியே வெளியே காற்றாட இருந்த திண்ணையில் வந்து அமர்ந்து விட்டிருந்தாள்.

“என்னடாம்மா ஏன் ரொம்ப டல்லா இருக்க?” என்று தனது அத்தை வந்து கேட்க, “அதெல்லா மில்ல கொஞ்சநேரம் உக்காரலாமென்னு தான் அத்தெ” என்றாள்.

“ம்கூம் பாக்க ஏனோ ரொம்ப ஒரு மாதிரியிருக்க ஏற்கனவே காய்ச்சல் வந்த உடம்பு வேற. பேசாமப் போய் கொஞ்சம் படுத்துக்கோம்மா போ”

“இல்ல இப்பிடி உக்காந்துட்டிருந்தாலே எவ்வளவோ நல்லார்க்கு” என்று மதுமிதா மறுத்துவிட்டாள். “என்னவோ போ வீட்டுக்காவது கிளம்பலாம் அங்க போனாதான் நீயும் ரெஸ்ட் எடுப்ப” என்றுவிட்டு வீட்டிற்குள் மகேஸ்வரி போனார்.

வெளியே திண்ணையில் நடந்த பேச்சைத் தன்னுடைய அறையிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தவளுக்கு அதை மருமகளுக்குள் என்ன ஒரு ஒற்றுமையென்று வயிறு எரிய ஆரம்பித்திருந்தது.

ம்கூம், அந்த மதுமிதாவை சந்தோஷமாக இருக்க விடக் கூடாதென்று நினைத்தவளுக்கு திடீரென்று அந்த யோசனை வர, சரியான நேரம் பார்த்து அதை செய்தும் விட்டிருந்தாள் சுசீலா.

இப்பொழுதுதெல்லாம் தன்னுடைய உடல்நலம் தனது கட்டுப்பாட்டிலேயே இல்லாததைப் போல திடீர்திடீரென்று ஏதேதோ மாற்றங்களை உணர்ந்தவளுக்கு, அதுவும் இந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாகத் தான் இப்படியெல்லாம் இருக்கிறதென்பது புரிந்தது.

முக்கியமாகக் காலில் அடிபட்டதற்குப் பிறகு தான் நமக்கு ஏதோ ஆகி விட்டதென்று நினைத்தவள், திடீரென்று கண்களை இருட்டிக் கொண்டு வருவதைப் போலிருக்கப் பேசாமல் அப்படியே சுவரில் சாய்ந்து அமர்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

வீட்டிற்குப் போய்த் தன்னுடைய படுக்கையில் விழுந்தால் எவ்வளவோ பரவாயில்லாமல் இருக்குமே

என்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அதேநேரம் “அச்சச்சோ என் சேலை” என்று தனக்குப் பின்னாலிருந்த அறையிலிருந்து வந்த குரலில் மீண்டும் கண்விழித்துப் பார்த்தாள்.

முதலில் ஒன்றுமே புரியாமல் விழித்தவளுக்கு அதற்குப் பிறகுதான் அந்தக்குரல் சுசீலாவுடையது என்பது புரிந்தது.

என்ன ஆயிற்று ஏன் இப்படி சத்தமாகப் பேசுகிறாளென்று நினைத்துக் கொண்டவளுக்கு மேலும் ஒரு மாதிரியாக வர இங்கேயே உள்ளே சென்று சிறிதுநேரம் படுத்துக் கொண்டால் என்னவென்று தோன்றத் தொடங்கி விட்டிருந்தது.

ஆனால் அதற்கெல்லாம் வழியே இல்லாமல் உள் அறையிலிருந்து ஒன்றாக வந்த அந்தப் பலருடைய பேச்சுக் குரலும், சுத்தமாகவே முடியா விட்டாலும் மதுமிதாவை எழுந்து நிமிர்ந்து அமரச் செய்து விட்டிருந்தது.

அதேநேரம் “ம் எனக்கென்ன தெரியும் யாரு பெயிண்ட்ட வெச்சுப் பயன்படுத்திட்டு இருந்தாங்களோ அவங்களத்தான் கேக்கணும்” என்று சுசீலாவிடமிருந்து வந்த வார்த்தைகளில் எதற்குப் பெயிண்ட்ட என்றெல்லாம் ஏதேதோ சொல்கிறாளென்று யோசிக்க முயன்றுவிட்டுப் பிறகு அதற்கு உடல் ஒத்துழைக்காமல் போக மீண்டும் ‘உஷ் அப்பாடா’ என்று அமர்ந்து விட்டிருந்தாள்.

சில நிமிடங்களாகியும் கூட அந்தப் பேச்சுக் குரல்கள் சற்றும் குறைந்திருக்கவில்லை.

“ஒரு நிமிஷம் நான் மதுவக் கூப்புட்டுறேன் என்னன்னு அவகிட்டயும் ஒரு வார்த்தகேட்டுடலாமே” என்ற தனது அத்தையின் குரலில் ஏன் தன்னிடம் அப்படி என்ன கேட்கப் போகிறார்களென்று யோசிக்க முயன்றாள்.

அதேநேரம் தனது அத்தை தன்னை அழைக்க, உடனே எழுந்து உள்ளே வந்தாள் மதுமிதா.

பெரும்பாலும் வீட்டு உறுப்பினர்கள் மட்டுமே அங்கு இருப்பது தெரிந்தாலும், ஓரிருவர் புதிய ஆட்களும் இருப்பதைக் கண்டாள்.

ஆனால் நேராகத் தனது அத்தையின் அருகில் சென்று நின்ற மதுமிதா “என்ன அத்தே?” என்று கேட்டாள்.

“என்னமா சுசீலா ஏதோ சொல்றா, எனக்கு சுத்தமாப் புரியல” என்றவரைத் தானும் புரியாமல் பார்த்தாள்.

“அட்டா அப்பிடயே ஒன்னுமே தெரியாதவ மாதிரிப் பாக்கறதப் பாரு” என்று சுசீலா பாவனையுடன் சொல்ல, ‘இல்லையே உண்மையிலேயே நீங்கள் அனைவரும் எதைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்றே எனக்குப் புரியவில்லையே’ என்று தனக்குத்தானே நினைத்துக் கொண்ட மதுமிதாவால் அதை சொல்லக் கூட முடிந்திருக்கவில்லை.

“என்னமா?” என்று கேட்ட தனது அத்தையிடம் “என்ன அத்தே கேக்க வர்றீங்க உண்மையிலேயே எனக்கு ஒன்னுமே புரியல” என்றாள்.

“என்ன நடிப்பு?”

சுசீலாவின் ஏளன வார்த்தையில் மதுமிதா சற்றே அவளைத் திரும்பிப் பார்க்க “பெயிண்ட்ல கோலம் போட்டுட்டிருக்கும்போது உனக்கே தெரியாம எங்காவது துணிக மேல சிந்திட்டியாம்மா?” என்று கேட்டார் மகேஸ்வரி.

அப்பொழுதும் அவர் கேட்க வருவதை புரியாமல் பார்த்த மதுமிதா, சிறிதும் ஒத்துழைக்க மறுத்த மனதையும் உடலையும் மிகவும் சிரமப்பட்டு நடப்புக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

“அவளோ வேணும்னே பண்ணியிருக்கா நானும் அதத்தான் என் தொண்ட கிழியற மாதிரி ரொம்ப நேரமா சொல்லிட்டிருக்கேன், ஆனா அதை யெல்லாம் காதுல கூட வாங்கிக்காம நீங்களே ஒரு காரணத்தையும் சொல்லி அதுக்கு அவளையும் ஆமான்னு சொல்ல வெச்சுடுவீங்க போலிருக்கு” என்று படபடவென்று எரிச்சலும் கோபமும் ஒரு சேர இருவரையும் பார்த்துக் கேட்டாள் சுசீலா.

“சரி அப்ப எதுக்குக் கேட்டுக்கிட்டு அவதான் பண்ணினா விடு” என்று மகேஸ்வரி தானும் பட்டென்று சொல்ல “நீங்க எல்லாரும் என்ன பேசிட்டிருக்கீங்களென எனக்கு இன்னும் கொஞ்சங் கூடப் புரியல தயவுசெஞ்சு இன்னொரு முறை சொன்னாப்

பரவாயில்ல" என்று மீண்டும் மெல்லிய குரலில் கேட்டாள் மதுமிதா.

"ம் இங்க பாரு" என்று அந்த அழகான பட்டு சேலையை எடுத்துத் தனக்கு முன்னால் கோபத் துடன் போட்ட சுசீலாவைப் பார்த்தாள்.

"இப்பப் புரியுதா?... " என்று கேட்ட சுசீலா மேலும் எதோ சொல்ல வர, அவளை சற்று பேசாமல் இருக்கச் சொல்லிவிட்டுத் தனது மருமகளைப் பார்த்தார் மகேஸ்வரி.

"இந்த சேலைல பெயிண்ட் விழுந்துடுச்சாம் அதாவது வேணும்னே நீ கொட்டிட்டேன்னு இவ சொல்றா" என்று சுசீலாவைக் காட்டிச் சொன்ன மகேஸ்வரி, "இதுக்கு நீ என்ன பதில் சொல்ல வர்ற?" என்று கேட்டார்.

"நானா? ஏன் நான் அப்படியெல்லாம் செய்ய...."

"போதும், நீ என்ன மாதிரி அப்பானித்தனமா நடிச்சாலும் அதையெல்லாம் நம்பறதுக்கு இங்க யாரும் தயாரா இல்ல, இப்பிடி எதையெதையோ சொல்லி மழுப்பறதுக்கு பதிலா ஆமான்னு சொல்லிட்டுப் போயிடேன். என்னதான் மறைக்க முயற்சி செஞ்சாலும் செஞ்சதப்பு இல்லேன்னு ஆயிடாது...."

சுசீலா தன் பாட்டுக்கு ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டே போக, "நீஜமாவே இத நான் செய்யல நீ என்னத் தப்பாப் புரிஞ்சுக்கிட்டு ஏதேதோ சொல்ற" என்று உணர்ந்து சொன்னாள் மதுமிதா.

"செஞ்ச தப்ப யாருதான் உடனே ஒத்துக் கறாங்க? நீ மட்டுமென்ன விதிவிலக்கா..."

"போதும் சுசீலா, அவசியமில்லாம வார்த்தைகள் விடாத. இனி நீ பேசறதையெல்லாம் தொடர்ந்து கேட்டுடே இருக்க முடியாது."

லேசான எச்சரிக்கை கலந்த குரலில் மகேஸ்வரி சொன்னது தான் தாமதம், உடனே அழுத் தொடங்கி விட்டிருந்தாள் சுசீலா.

"அப்ப நான் சொல்றத நீங்க நம்பல அப்பிடித் தான அத்தெ, சரிதான் உங்க மருமகள் தான உங்களுக்கு ஸ்பெஷல்..."

"போதும்மா கொஞ்சம் அழறத நிறுத்து, நீ தான் தப்பாப் புரிஞ்சுக்கிட்டுப் பேசறேன்னு சொல்றேன் அவ்வளவுதான் மது நீ நினைக்கற மாதிரியெல்லாம் செய்யற பொண்ணு கிடையாது..."

"அப்பிடின்னா இந்தப் பெயிண்ட்டக் காலை விருந்து யூஸ் பண்ணிட்டிருக்கற ஒரே ஆள் இவதான், ஏன் இங்க வெச்சதான் அந்தப் பெயிண்ட்டப்பாவையே ஒப்பன் பண்ணிக் கலக்கிட்டும் இருந்தா."

"ஓ அப்ப இந்தக் காரணங்களையெல்லாம் வெச்சதான் தப்பு மதுமிதா மேலன்னு சொல்றியா?" என்று அங்கிருந்த மற்றொரு பெண்மணி கேட்க, "இல்ல ஆரம்பத்துலிருந்து நடந்துட்டிருக்கறத சொல்றேன் அவ்வளவுதான்" என்றாள் சுசீலா.

அவ்வளவு நேரமும் சமயலறை வேலையில் மும்முரமாக இருந்த பவானி அப்பொழுதுதான் அங்கு வந்து நடந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார்.

பிரச்சனை என்னவென்பது புரிய அடுத்த வினாடியே தனது மகளை அதட்டினார்.

“போதும் சுசீலா உனக்கு எப்பவுமே எல்லா துலயுமே ஒரு அவசரம், இவ்வளவு நேரமும் நீ என்ன வெல்லாம் பேசியிருந்தாலும் சரி, ஆனா இதுக்கு மேல ஒரு வார்த்தை பேசினாலும் எனக்கு வர்ற கோபத்துல அப்புறம் உன்ன என்ன பண்ணுவேன்னு எனக்கே தெரியாது” என்று கோபத்துடன் பவானி சொல்ல, அவரை அமைதிப்படுத்தினார் மகேஸ்வரி.

“மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க ஆசையா வாங்கிக் குடுத்த சேலைல பெயிண்ட் பட்டிருக்கறதப் பாத்துக் கொஞ்சம் டென்ஷனாயிட்டா பாவம், சுசீலா மேல எந்தத் தப்புமில்ல...”

“எம்மேல எந்தத்தப்புமில்லேன்னு அம்மாவுக் கும் தெரியும் அத்தெ, ஆனா இவமேல இருக்கற தப்ப உங்க முகத்துக்காக நான் வெளிய சொல்லக் கூடாதுன்னு எதிர்பாக்கறாங்க.”

அப்படிச் சொன்ன சுசீலாவை இனியும் உன்னிடம் பேச ஒன்றுமில்லையென்பதைப் போல மகேஸ்வரி பார்க்க, “முட்டாள்த்தனமா உளறாத” என்று மீண்டும் மகளை கோபம் மேலிட அதட்டினார் பவானி.

“அது சரிதான் எல்லாருமே சேந்து என்னத் திட்டுங்க, பரவாயில்ல அதுக்காக நான் ஒன்னும் கவலப்படமாட்டேன். ஆனா இவ வேணும்னே எல்லாத்தையும் செஞ்சுட்டிருக்கறதெல்லாம் உங்களுக்குப் புரிஞ்சாலும் புரியாத மாதிரி நடிக்கிறீங்க” என்று மதுமிதாவை எரிச்சலுடன் பார்த்தாள் சுசீலா.

உடல் நிலை ஒத்துழைத்திருந்தால் எப்படியோ ஆனால் எதையும் யோசிக்கக் கூட முடியாத அள விற்கு இருந்தவளுக்கு, குதர்க்கமாகப் பேசும் சுசீலா வின் வார்த்தைகளுக்கு சுத்தமாகவே பதில் சொல்ல முடிந்திருக்கவில்லை.

அதேநேரம் மதுமிதாவைப் பார்த்த மகேஸ்வரி “ஏம்மா ஒரு மாதிரியிருக்க, என்ன பண்ணுது?” என்று கரிசனத்துடன் கேட்டார்.

“ஒன்னுமில்ல அத்தெ போன காய்ச்சல் திரும்பவும் வந்துடுச்சு போலிருக்கு வெடுவெடுன்னு வருது” என்று முயன்று சாதாரணமாக பதில் சொன்ன மதுமிதா, அருகில் நின்றிருந்த ‘பவானியிடம் “குடிக்கத் தண்ணி குடுக்கறீங்களாமா?” என்று கேட்டார்.

“இதோ எடுத்துட்டு வர்றேன்மா” என்று அவர் உடனே நகர, “கொஞ்சநேரம் உக்காருமா” என்று அங்கிருந்த இருக்கையைக் காட்டி அமரச் சொன்னார் மகேஸ்வரி.

உடனே அமர்ந்து கொண்ட மதுமிதா, பவானி கொண்டு வந்து கொடுத்த தண்ணீரை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“இப்ப நடந்ததுக்காக நீ ஒன்னும் தப்பா எடுத்துக் காதமா” என்று தனது தாய் மகேஸ்வரி அத்தையிடம் மிகவும் பணிவாக சொல்லிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த சுசீலாவுக்கு கோபத்தில் நெஞ்சு கொதித்தது.

“அவங்க தப்பா எடுத்துக்க என்ன இருக்கு? நீங்கதாம்மா அவங்க மருமக பண்ணின காரியத்துக்கு தப்பா எடுத்துக்காம இருக்கணும். அன்னைக்கும் அப்பிடித்தான் வேணும்னே ஒன்னுமே தெரியாத மாதிரி ப்ளவுஸ் மாத்தி வாங்கிட்டு வந்தா, இன்னைக்கு அதவிட ஒருபடி மேலபோய் சேலையே பெயிண்ட்டக் கொட்டிட்டா. ஆனா அன்னைக்கு என்னோட கெட்டநேரம் அவ எதிர்பாத்த மாதிரியே நடந்திருக்க வேண்டிய நல்ல காரியம் நின்னு போச்சு, அதேமாதிரி இன்னைக்கும் முயற்சி பண்ணிப் பார்த்தா அது பலிக்கல...”

பவானி மகளை அதட்டி மிகுந்த கோபத்துடன் எதையோ சொல்லப் போக, அவரை இடை மறித்திருந்த மகேஸ்வரி “சரி நாங்க கிளம்பறோம்” என்று எழுந்து விட்டிருந்தார்.

“அச்சச்சோ இருந்து மதியம் சாப்டுட்டுப் போலாமே” என்று பவானி பதட்டத்துடன் அக்கறையோடு சொல்ல, “இல்ல இவளுக்கு ஏற்கனவே காய்ச்சலடிச்சுட்டிருந்தது நாந்தான் கம்பல் பண்ணி அழைச்சுட்டு வந்தேன். எங்க சாப்டா என்ன, வீட்டுக்குப் போனா மதுவுக்குக் கொஞ்சம் ஃப்ரீயா இருக்கும்” என்று மதுமிதாவுடன் எழுந்தே விட்டிருந்தார் மகேஸ்வரி.

“எல்லாம் உன்னால வந்தது” என்று பவானி மகளை அதட்டப் போக, “அச்சச்சோ சுசீலா மேல எனக்கு எந்தக் கோபமும் இல்ல. அவ நல்ல

பொண்ணு ஏதோ டென்ஷன்ல பேசிட்டதத் தப்புன்னு அவதானாவே புரிஞ்சுக்குவா நீங்க அவளத் திட்டக் கூடாது” என்ற மகேஸ்வரி, அங்கிருந்த அனை வரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டிருந்தார்.

ஆண்கள் அனைவரும் வெளியே சென்றிருக்க, “இருந்துட்டுப் போலாமே அத்தெ” என்ற நந்தனா விடம் “இல்லடாம்மா திரும்பவும் வர்றோம் நீ போய் டிரைவரக் கார எடுக்கச் சொல்லு நாங்க இதோ வர்றோம்” என்று சொல்லியனுப்பினார்.

கடைசியாக அங்கிருந்த சுசீலாவை அவர் பார்க்க, “தப்ப உங்க மருமகமேல வெச்சுட்டு நீங்க எப்பிடி எம்மேல கோபப்பட முடியும்? வீட்டுக்குப் போனதும் தனியா வெச்சக் கேட்டுப் பாருங்க தன்னப் போல உண்மைய ஒத்துக்குவா” என்றாள் சுசீலா.

அப்படிச் சொன்ன சுசீலாவை சிறதும் பொருட் படுத்தாமல் மகேஸ்வரி அங்கிருந்து கிளம்பியிருக்க, எழுந்து சுசீலாவின் அருகில் வந்த மதுமிதா “வேணும்னே நீ எடுத்துக் கொட்டிக்கிட்டு எம்மேல சொல்றியா?” என்று அவளை தீர்க்கமாகப் பார்த்தாள்.

“சரிதான் விடு, ஏதேதோ செய்யணும்னு நினைச்சு உன் அழகான பட்டுச்சேலைய நீயே ஸ்பாயில் பண்ணிக்கிட்ட பாவம்” என்று ஏளனமாகச் சிரித்த மதுமிதாவை உள்ளம் கொதிக்கப் பார்த்தாள் சுசீலா.

நல்லவேளையாக அது அருகிலிருக்கும் யாருடைய காதிலும் விழுந்து விடவில்லையென்றும் மனம் நிம்மதியடைந்திருந்தாள்.

காரில் ஏறி அமர்ந்த இருவரும் வீடு வந்து சேரும் வரை தங்களுக்குள் எதையும் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

வேலைக்காரர்களுக்கு முன்னிலையில் அந்த வீட்டில் யாரும் குடும்பப் பிரச்சனைகளைப் பேச மாட்டார்களென்பதால் மிகவும் சிரமப்பட்டுத் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு வந்தாள் மதுமிதா.

சரிதானென்று அந்தப் பிரச்சனையை விடுத்து வேறு பேசவும் அப்போதிருந்த மனநிலையில் இருவருக்குமே தோன்றவில்லை.

ஒருவழியாக இருவரும் காரை விட்டு இறங்கி வீட்டிற்குள்ளேயே வந்திருக்க, திரும்பித் தனது அத்தையைப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

“என்னமா?”

“நான்....”

“ம் சொல்லு...”

“எனக்கும் அவ சேலைல சிந்தின பெயிண்ட்டுக் கும் எந்த சம்பந்தமும் கிடையாது...”

“அத நீ எங்கிட்ட சொல்ல வேற செய்யணு மாம்மா உன்னப்பத்தி எனக்குத் தெரியாதா? அந்த மாதிரி கீழ்த்தரமான காரியங்களை செய்யறதப் பத்தி

ஏன் நினைச்சுப் பாக்கக் கூட உன்னால முடியா துங்கறது எனக்குத் தெரியும்.”

தன்மேல் தனது அத்தைக்கு இருக்கும் நம்பிக்கையில் கண்கள் கலங்கி விட்டிருக்க, அந்த சந்தோஷத்தில் முயன்று சிரிக்கக் கூட செய்தாள் மதுமிதா.

“ஸாரிடாம்மா” என்றவரை மதுமிதா புரியாமல் நிமிர்ந்து பார்க்க, “அப்பவும் நீ வர்லேன்னு தான சொன்ன நாந்தான் சும்மா இருக்காம உன்ன வான்னு கூட்டிட்டுப் போனேன் அதான்” என்றார்.

“என்ன அத்தெ நீங்க பெரிய வார்த்தை யெல்லாம் சொல்லிக்கிட்டு, அத்தெ நான் போய் கொஞ்சம் படுத்துக்கட்டுமா?”

சும்மா இருந்த பெண்ணைக் கட்டாயப்படுத்தி அழைத்துக் கொண்டு போய் எத்தனை பிரச்சனை களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோமென்று மகேஸ்வரிக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது.

“எங்கூட வா ஒரு பத்தே நிமிஷத்துல லஞ்ச முடிச்சுட்டே போய்ப் படுத்துக்கோம்மா, அப்பதான் கொஞ்சம் அதிக நேரங்கூடப் படுத்துக்கலாம்” என்றவர் தானே அனைத்தையும் எடுத்துப் பரிமாற அவரது உருவில் மிகச்சிறு வயதில் தான் பார்த்து அனுபவித்த தாயின் அன்பை மீண்டும் கண்டாள்.

சுத்தமாக சாப்பிடவே பிடிக்கவில்லை என்றாலும் தனது அத்தைக்காக முயன்று கொஞ்சம் சாப்பிட்ட வள், பிறகு முடியவில்லையென்று எழுந்து கொண்டாள்.

கழுத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தவர் "உள்காய்ச்சல் போலிருக்குமா" என்றார்.

"சரி போய்ப் படுத்துக்கோமா, ஒரு ரெண்டு மணி நேரம் பாக்கலாம். அப்பவும் இப்பிடயே இருந்தா டாக்டர்ப் பாத்துட்டு வந்துடலாம்"

"அவசியம் வராதுன்னுதான் நினைக்கறேன் அத்தெ, தொடர்ந்து முனு மணிநேரம் கோலம் போடறேன்னு ஸ்ட்ரெயின் பண்ணிக்கிட்டதுதான் காரணம், கொஞ்ச நேரம் தூங்கி எழுந்தா எல்லாம் சரியாப் போயிடும்" என்றுவிட்டுத் தங்களுடைய அறைக்கு வந்திருந்தாள் மதுமிதா.

தன்னுடைய இடத்தில் வந்து சற்று ஆசுவாசமாக அமர்ந்ததிலேயே உடலின் நோய் பாதி சரியாக விட்டாற்போல எவ்வளவோ இதமாக உணர்ந்தாள்.

ஆனாலும் சுசீலா சொல்லி விட்டிருந்த வார்த்தை களைத்தான் என்ன முயன்றும் மதுமிதாவால் ஜீரணித்துக் கொள்ளவே முடியவில்லை.

எப்படி அவளால் இந்த அளவிற்கு அநியாய மாகப் பழியை மற்றவர்களின் மேல் சுமத்த முடிகிற தென்று மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

எது எப்படியோ இனிமேல் அவளுடைய வீட்டிற்குச் செல்வதையே எப்பாடுபட்டாவது தான் தவிர்த்து விடத்தான் வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு மனதிற்குள் வந்து விட்டிருந்தாள்.

சரிதான் போதுமென்று தேவையற்ற எண்ணங் களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டிருந்த மதுமிதா, பேசாமல் சென்று படுத்துக் கொண்டு விட்டிருந்தாள்.

நன்கு தூங்கி விட்டிருந்தவள் மீண்டும் எழுந்து பார்த்தபோது நேரம் மாலை ஐந்து மணி ஆகி யிருந்தது.

நன்கு தூங்கி எழுந்ததற்குப் பிறகு இப்பொழுது உடல்நிலை மீண்டும் பழையபடி நன்றாகி விட்டிருந்ததை உணர்ந்தவள் முகம், கைகால் சுத்தம் செய்து தலைவாரிக் கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தாள்.

ஹாலில் அமர்ந்திருந்த மகேஸ்வரி கீழே வந்த மருமகளை வரவேற்க "ரொம்ப நேரம் தூங்கிட்டேன் போலிருக்கு அத்தெ" என்று சற்றே அசடு வழிந்தாள் மதுமிதா.

"அது சரி" என்றவர் "இப்ப எப்பிடிமா இருக்கு?" என்று கேட்டார்.

"எல்லாம் சரியாயிடுச்சு அத்தெ" என்று சந்தோஷமாகச் சொன்னாள் மதுமிதா.

"அதுக்காக ஏதாவது வேலைகள் இழுத்து போட்டு செஞ்சுக்கிட்டு திரும்பவும் ஸ்ட்ரெயின் பண்ணிக்காத, சுத்தமா சரியாகற வரைக்கும் கொஞ்சம் சொன்னபடி கேளு."

"சரி அத்தெ."

இப்பொழுதெல்லாம் ஏதோ ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை வைத்துக் கொண்டு அதற்காகப் பேசும்

சாக்கில் போன் செய்துவிட்டு பிறகு ஏதோ போனால் போகிறது என்பதைப் போலத் தனது மனைவியைப் பற்றி, விசாரிக்கும் மகனைப் பற்றித்தான் அப்பொழுது நினைவிற்கு வந்தது மகேஸ்வரிக்கு.

காலையில் பார்த்துவிட்டுச் செல்பவன் மதிய உணவிற்காக வீட்டிற்கும் வந்து கொண்டு அதற்கிடையிலும் இப்படி விசாரிக்கிறானென்றால், மனைவியின் மீது அவனுக்கு எவ்வளவு அன்பு இருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது.

ஆனால் அதைப் பட்டும் படாமல் தன்னிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதற்கு பதிலாகத் தன்னுடைய மனைவியிடம் அவளே கேட்டுக் கொண்டால் என்னவாம் என்று நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

எது எப்படியோ கடவுள் புண்ணியத்தில் தான் மனதிற்குள். நினைத்து பயந்து கொண்டிருந்த அளவிற்கு மகன் மருமகளுக்குமிடையே அப்படியொன்றும் பெரிய பிரச்சனையென்று ஒன்றும் இல்லையென்று அவருடைய மனம் நிம்மதியடைந்தது.

அனைத்திற்கும் மேலாக ஒவ்வொரு நிமிடமும் மகனுடைய முகம் பார்த்து அவன் சிரித்தால் தானும் சிரித்து, அவன் கோபமாகக் கடிந்து கொண்டால், உடனே முகம் சிறிதாகிப் போகும் மருமகனின் செய்கையில் அவருக்கே கூட மனதிற்கு ஒரு மாதிரியாகி விட்டிருந்தது.

எவ்வளவு அன்பான மனைவி கிடைத்தும் கூட இப்படி நடந்து கொள்கிறானே என்று மகனின் மீது தான் அவருக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது.

இந்தப் பெண்ணும் கூட இவ்வளவு மென்மையான குணம் கொண்டவளாக இல்லாமல் இருந்திருக்கலாமோ என்று கூட சிலசமயம் நினைக்கத் தோன்றியது.

அங்கு வந்த ஜெயந்தியிடம் டிஃபன், காஃபி எடுத்து வரச் சொன்ன மகேஸ்வரி, "வாம்மா உக்காரு அவளே கொண்டு வரட்டும்" என்று மருமகளை அமரச் சொன்னார்.

"அப்புறம் மது..."

"என்ன அத்தெ சொல்லுங்க?" என்று அவரைப் பார்த்துக் கொண்டே தானும் சோஃபாவில் அமர்ந்தாள் மதுமிதா.

"நாளைக்குக் காலையே நாம எல்லாரும் பண்ணை வீட்டுக்குப் போகப் போறோம்மா, அங்க போய் ரெண்டு நாளைக்கு இருக்க உனக்குத் தேவையான எல்லாத்தையும் எடுத்து வெச்சுக்கோ."

"அப்படியா!" என்று சந்தோஷமாகக் கேட்டவள் உடனே "சரி அத்தெ" என்றாள்.

"திடீர்னு தான் முடிவு பண்ணியிருப்பாங்க போலிருக்கு, கொஞ்சம் முன்னாடி போன் செஞ்சப்ப வருண் சொன்னான் திரும்பவும் கூட ஒரு நாலு ஸெட்

டிர்ஸ்ஸ எடுத்து வெச்சுடுமா அங்கயே வெச்சுட்டு வந்துட்டா அங்க போறப்ப யூஸ் பண்ணிக்கலாம்."

"எடுத்து வெச்சுட்டேன் அத்தெ, அதில்லாம ஏதாவது எடுத்து வைக்கணுமா?"

"நாளைக்குக் காலைல நேரத்துல கிளம்ப வேண்டியதிருக்கும் அதனால காலைல போற வழில சாப்புடறதுக்கு டிப்பன் மட்டும் வேணும்னா எடுத்துட்டுப் போலாம். மத்தபடி அங்கயே எல்லா வேலைகளுக்கும் இங்க மாதிரியே தனித்தனியா வேலைக்காரங்க இருக்காங்கமா" என்றவர் டிப்பன், காஃபி எடுத்து வந்த ஜெயந்தியிடம் "இப்பிடி வெச்சுடு" என்றார்.

"சுண்டல் எடுத்துட்டு வந்திருக்கியா? என்று அவர் கேட்டதற்கு "ஆமாம்மா" என்று அந்தக் கப்பை அவளுக்கு அருகில் நகர்த்திவைத்தாள் ஜெயந்தி.

"அப்படியே உனக்குக் குடிக்கறதுக்கு காஃபிக்கு பதிலா ஹார்லிக்ஸ் ஏதாவது கொண்டு வரச் சொல்லட்டுமாம்மா?" என்று கேட்ட தனது அத்தையிடம் "வேண்டாம் அத்தெ எனக்கு காஃபி தான் வேணும்" என்றாள் மதுமிதா.

"சரி இனி அவ்வளவுதான் ஜெயந்தி" என்று நிமிர்ந்து அங்கு நின்று கொண்டிருந்தவளிடம் சொன்னவர், "அப்புறம் என்ன இப்பெல்லாம் அம்மா ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கீங்க?" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்.

"ஆமாம்மா, என் வீட்டுக்காரர் இப்ப எங்கிட்ட ரொம்ப அன்பா நடந்துக்கறார் அவரோட இயற்கை

குணம் அப்படியேதான் இருக்குன்னாலும் முன்ன மாதிரி எங்கூட சண்டையெல்லாம் புடிக்கறதில்லமா" என்று சந்தோஷமாகச் சொன்னவளைப் பார்த்தார் மகேஸ்வரி.

"அட்டா கேக்கவே எவ்வளவு நல்லா இருக்கு தெரியுமா, அதுதாம்மா சொன்னேன் பிரச்சனைகள் வாழ்க்கைல எல்லாருக்குமே வரும் போகும். அதுக்காக நாம டென்ஷனாகி அவசரப்பட்டு தப்புத்தப்பா முடிவெடுத்துடக் கூடாது. கொஞ்சம் பொறுமையா நிதானமா இருந்தோம்னா அது தானாவே கூட கடந்து போயிடும்."

"அது சரிதாம்மா, நீங்க சொன்ன மாதிரி நானும் கொஞ்சம், கொஞ்சமென்ன ரொம்பவே பொறுமையா தான் இருந்தேன். அதுக்கு இப்பப் பலன் கிடைச்சிருக்கு" என்று ஜெயந்தி உண்மையாக உணர்ந்து சொல்ல, "ரொம்ப சந்தோஷம் இனி எல்லாமே சரியாப் போயிடும்மா. உனக்கும் பணமோ, பொருளோ என்ன உதவி வேணும்னாலும் தயங்காமக் கேளு நான் செஞ்சு குடுக்கறேன்" என்றார்.

சரியென்றுவிட்டு சந்தோஷத்துடன் ஜெயந்தி உள்ளே செல்ல, தனது அத்தை சொன்ன அறிவுரை களைததும் மறைமுகமாகத் தனக்கும் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது தானோ என்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

வழக்கம்போல ஆஃபீஸிலிருந்து மாலை ஏழு மணிக்கு ஆண்கள் வீட்டிற்கு வந்திருக்க, தனது அத்தை சொன்னது போல வெறும் ஸ்வீட் காரம் மட்டும் கொண்டு வந்து வைத்தாள் மதுமிதா.

“இந்த நேரத்துக்கு இதெல்லாம் எதுக்குமா?” என்று கேட்ட நடராஜன், “உனக்கு உடம்புக்குப் பரவாயில்லையாம்மா?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம் மாமா நல்லார்க்கு” என்று மதுமிதா தனது மாமனாருக்கு பதில் சொல்ல, “அப்புறம் நாளைக்குத் தோட்டத்துக்குப் போறதுக்கு எல்லாத்தையும் ரெடியா எடுத்து வெச்சுட்டிங்களாமா?” என்று தனது தாயைப் பார்த்துக் கேட்டான் வருண்சங்கர்.

“ஆச்சுப்பா” என்றவர் “ஸ்வீட் மட்டுமாவது எடுத்துக்கோங்க பவானி அத்தெ குடுத்தனுப்பியது” என்று உபசரித்தார்.

“ம் அத வேற மறந்தே போனேன், அங்க விசேஷம் நல்லபடியா முடிஞ்சதாம்மா?”

தனது கணவன் கேட்க அதற்கு “ஆமாங்க” என்று பதில் சொன்ன மகேஸ்வரி “நீங்க ரெண்டு பேர்ல யாரோ ஒருத்தராவது வந்திருக்கலாமே” என்று கணவன் மகன் இருவரையும் பொதுவாகப் பார்த்துக் கேட்டார்.

ஆனால் வராமல் இருந்தது கூட ஒருவிதத்தில் நல்லது தானென்ற எண்ணம் உடனே அவரது மனதிற்குள் தோன்றி மறைந்தது.

“எங்கமா நாங்க இருந்து பாக்கவேண்டிய வேலையாச்சே” என்று நடராஜன் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, “அப்புறம் பேருக்குக் கூடவா சின்னப் பிரச்சனையெதுவும் நடக்கல” என்று கேட்ட மகனின் குரலில் இருந்த வித்யாசம் வெளிப்படையாகவே தெரிய அவனைப் பார்த்தார் மகேஸ்வரி.

“என்னமா?”

“இல்ல, நீ என்ன கேக்கறேன்னு என்னால புரிஞ்சுக்க முடியலப்பா.”

“அத்தெ குடும்பமே ஒரு ரேன்ஜானதாச்சே அதனால கேக்கறேன். வெளார்கஷாப் ஆரம்பிக்க பில்லிங் கேட்டாங்களேன்னு போய்ப் பாக்கச் சொன்னா, அது ரொம்ப சிறிசா இருக்காம் வாஸ்து சரியில்லையாம் அதுக்கும் ஏற்கனவே அங்க இருந்த வெளார்கஷாப்புல ஏழுமட்டு பேருக்கும் மேல இருந்து வேல செஞ்சுட்டிருந்த இடம் அது. ஆனா இப்ப செய்யப் போறதோ அப்பாவும், மகனும் கூட ஒரு ஹெல்பரும் மட்டும்தான்.”

“அதெல்லாம் எங்களால செய்ய முடியாதுன்னு நீ முடிச்சிருக்க வேண்டியதுதானப்பா” என்று நடராஜன் கேட்க, “அது அவங்க வாயிலிருந்தே வரட்டும்னுதான் இருக்கேன், அதுக்கப்புறம்தான் எதுவும் பேசாம வேலைக்கு வருவாங்க, அதைக்கும் கொஞ்சம் விடிவு காலம் கிடைக்கும்.”

“அது சரிதான்” என்று மகன் சொன்னதை ஆமோதித்த மகேஸ்வரி “எங்க பிள்ளைகளேளாட வளர்ப்பும், ஒன்னும் சரியா இருக்கற மாதிரி தெரியல” என்று காலையில் நடந்த பிரச்சனையைச் சொன்னார்.

“உனக்குப் பட்டாலும் புத்தி வராதே” என்று மனைவியைக் கடிந்துகொண்ட நடராஜன், “நீ போறதுமில்லாம மருமகளையும் எதுக்கு இழுத்துட்டுப் போன அவளுக்கே காய்ச்சல் முடியலேன்னு சொல்லிட்டிருந்தா பேசாம வீடல விட்டுட்டுப் போயிருக்க வேண்டியதுதான?” என்றார்.

“அது சரிதாங்க, நான் அப்பிடி செஞ்சிருக்கக் கூடாது” என்று உடனே மகேஸ்வரி ஒத்துக்கொள்ள, சிரித்தான் வருணசங்கர்.

“என்னப்பா?”

“சுசீலா சொன்னது ஏன் நிஜமா இருக்கக் கூடாது?”

கணவனின் வார்த்தைகளில் நெஞ்சுக்கூடே காலியாகிவிட்டாற் போலிருக்க அதிர்ச்சியுடன் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

மகேஸ்வரி, நடராஜனுக்கும் கூட அதே நிலை தான் என்று சொன்னால் அது சற்றும் மிகையல்ல.

ஆனால் முதலில் நடப்புக்கு வந்து வாயைத் திறந்தவர் நடராஜன்.

“வரவர நீ ஜோக் அடிக்கறதும் கூட எங்களுக் கெல்லாம் அதிர்ச்சி தர்ற...” என்று அவர் சொல்லிக் கூட முடித்திருக்கவில்லை, “இல்ல நான் சொன்னது

உண்மையத்தான்” என்று மீண்டும் சொன்னான் அவன்.

“போதுன்டா, எங்களுக்கே நீ சொல்றதக் கேட்டு எவ்வளவு கஷ்டமா இருக்கு தெரியுமா. பாவம் மது அவளுக்கு...”

“என்னமா பன்றது இந்தக் காலத்துல யார் யார் எப்பிடிப்பட்டவங்கன்னெல்லாம் உடனே நாம எதையும் சொல்லிடவே முடியறதில்ல. சிலரோட வெளித்தோற்றத்துக்கும் அவங்களோட உண்மை யான குணத்துக்கும் கொஞ்சங்கூட சம்பந்த மிருக்காது...”

“ஆனா பாவம் நீங்க ரொம்ப வெகுளிங்கறதால உங்களால அதையெல்லாம் அவ்வளவு சுலபமாப் புரிஞ்சுக்க முடியறதில்ல.”

மதுமிதாவின் கண்கள் கலங்கிவிட்டிருக்க, மிகவும் சிரமப்பட்டு அவள் அழகையைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

“போதும் வருண் தயவுசெஞ்சு இதுக்கு மேல ஒன்னும் சொல்லாத” என்ற தனது தாய்க்காக அவன் அதற்கு மேல் எதையும் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டிருக்க, மிகவும் முயன்று அங்கு மேலும் சில வினாடிகள் நின்றிருந்த மதுமிதா பிறகு சுத்தமாக முடியாமல் போக, யாருக்கும் தவறாகத் தோன்றிவிடாதபடி முயன்று வரவழைத்திருந்த சகஜமான பாவனையுடன் அங்கிருந்து நகர்ந்தாள்.

“அது சரிதான்” என்று மகன் சொன்னதை ஆமோதித்த மகேஸ்வரி “எங்க பிள்ளைகளோட வளர்ப்பும், ஒன்னும் சரியா இருக்கற மாதிரி தெரியல” என்று காலையில் நடந்த பிரச்சனையைச் சொன்னார்.

“உனக்குப் பட்டாலும் புத்தி வராதே” என்று மனைவியைக் கடிந்துகொண்ட நடராஜன், “நீ போறதுமில்லாம மருமகளையும் எதுக்கு இழுத்துட்டுப் போன அவளுக்கே காய்ச்சல் முடியலேன்னு சொல்லிட்டிருந்தா பேசாம வீடல விட்டுட்டுப் போயிருக்க வேண்டியதுதான?” என்றார்.

“அது சரிதாங்க, நான் அப்பிடி செஞ்சிருக்கக் கூடாது” என்று உடனே மகேஸ்வரி ஒத்துக்கொள்ள, சிரித்தான் வருண்சங்கர்.

“என்னப்பா?”

“சுசீலா சொன்னது ஏன் நிஜமா இருக்கக் கூடாது?”

கணவனின் வார்த்தைகளில் நெஞ்சுக்கூடே காலியாகிவிட்டாற் போலிருக்க அதிர்ச்சியுடன் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

மகேஸ்வரி, நடராஜனுக்கும் கூட அதே நிலை தான் என்று சொன்னால் அது சற்றும் மிகையல்ல.

ஆனால் முதலில் நடப்புக்கு வந்து வாயைத் திறந்தவர் நடராஜன்.

“வரவர நீ ஜோக் அடிக்கறதும் கூட எங்களுக் கெல்லாம் அதிர்ச்சி தர்ற...” என்று அவர் சொல்லிக் கூட முடித்திருக்கவில்லை, “இல்ல நான் சொன்னது

உண்மையத்தான்” என்று மீண்டும் சொன்னான் அவன்.

“போதுண்டா, எங்களுக்கே நீ சொல்றதக் கேட்டு எவ்வளவு கஷ்டமா இருக்கு தெரியுமா. பாவம் மது அவளுக்கு...”

“என்னமா பண்றது இந்தக் காலத்துல யார் யார் எப்பிடிப்பட்டவங்கன்னெல்லாம் உடனே நாம எதையும் சொல்லிடவே முடியறதில்ல. சிலரோட வெளித்தோற்றத்துக்கும் அவங்களோட உண்மை யான குணத்துக்கும் கொஞ்சங்கூட சம்பந்த மிருக்காது...”

“ஆனா பாவம் நீங்க ரொம்ப வெகுளிங்கறதால உங்களால அதையெல்லாம் அவ்வளவு கலபமாப் புரிஞ்சுக்க முடியறதில்ல.”

மதுமிதாவின் கண்கள் கலங்கிவிட்டிருக்க, மிகவும் சிரமப்பட்டு அவள் அழுகையைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

“போதும் வருண் தயவுசெஞ்சு இதுக்கு மேல ஒன்னும் சொல்லாத” என்ற தனது தாய்க்காக அவன் அதற்கு மேல் எதையும் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டிருக்க, மிகவும் முயன்று அங்கு மேலும் சில வினாடிகள் நின்றிருந்த மதுமிதா பிறகு சுத்தமாக முடியாமல் போக, யாருக்கும் தவறாகத் தோன்றிவிடாதபடி முயன்று வரவழைத்திருந்த சகஜமான பாவனையுடன் அங்கிருந்து நகர்ந்தாள்.

அமுகையில் உதடு துடிக்கச் சென்ற மனைவியைப் பார்த்த வருணசங்கருக்குமே கூட ஒரு மாதிரியாகி விட்டிருந்தது.

ஆனால் அடுத்த வினாடியே சரிதான் படட்டும் என்ற மனநிலைக்கு வந்து விட்டிருந்தான்.

தன்னை எந்த அளவிற்குக் கீழ்த்தரமாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள், அந்த வலி எப்படியிருக்குமென்பதை அவளும் தான் உணர்ந்து கொள்ளட்டுமே என்றிருந்தது.

அதற்குப் பிறகு வருணசங்கரும் சிறிது நேரத்தில் வந்து விடுகிறேனென்று கார்ச் சாவியை எடுத்துக் கொண்டு எங்கோ கிளம்பி விட்டிருந்தான்.

தொடர்ந்து வந்த அரைமணி நேரத்தில் அனைவரும் இரவு உணவிற்கு வந்திருக்க, தானும் வந்து சேர்ந்திருந்தாள் மதுமிதா.

அமுததின் அடையாளமாகக் கண்கள் சிவந்து கிடந்ததும், அதை மறைக்கும் முயற்சியில் அவசரமாக முகத்தை சீர்செய்து கொண்டு வந்திருந்ததும் பார்த்த உடனேயே தெரிந்தது.

மீண்டும் எதையாவது சொல்லி விடுவானோ என்று பயந்து கொண்டிருந்த மகேஸ்வரிக்கு, அப்படி ஒன்றும் நடக்காததில் உஷ் அப்பாடா என்றிருந்தது.

“நாளைக்குக் காலையில ஏழு மணிக்கு வீட்டிலிருந்து கிளம்பியிருக்கணும் யாரும் லேட் பண்ணிட வேண்டாம்” என்று நடராஜன் சொல்ல, “சரிங்க” என்று கணவனுக்குப் பதில் சொன்னார் மகேஸ்வரி.

அதற்குப் பிறகு அன்று அனைவரும் வழக்கத்தை விடவும் சற்று நேரத்திலேயே படுக்கைக்கும் சென்று விட்டிருந்தனர்.

ஏற்கனவே முடிவு செய்து விட்டிருந்ததைப் போலக் காலையில் ஏழு மணிக்கு அனைவரும் பண்ணை வீட்டிற்குக் காரில் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

தனது கணவன் காரை ஓட்ட மாமனார் அவனுக்குப் பக்கத்தில் முன்புறம் அமர்ந்து கொள்ள, தனது அத் தையுடன் தான் பின்பக்கமாக அமர்ந்து கொண்டாள் மதுமிதா.

இந்தப் பண்ணை வீட்டுக்குச் செல்லும் பயணம் தனது வாழ்க்கையில் மிகப்பெரிய மாற்றமொன்றை ஏற்படுத்தப் போகிறது என்பதை அப்பொழுது மதுமிதா அறிந்திருக்கவில்லை.

யாருமே நிம்மதியாக இல்லாமல் இதென்ன இப்படியொரு மந்தமான வாழ்க்கை என்றிருந்தது.

கணவன் ஒருவன் மனம் வைத்தால் அனைத்துமே சரியாகிப் போகும் என்பதில் மதுமிதாவிற்கு சிறிதும் சந்தேகமே இருக்கவில்லை. என்னதான் அன்பான கணவன் கிடைத்திருந்தாலும் ஒரு விதத்தில் தான் துரதிர்ஷ்டசாலி தானோ என்று

மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அந்த அளவிற்குக் கணவனை நெருங்கித் தன்னால் ஒரு வார்த்தை கூடப்பேச முடியவில்லையே என்றிருந்தது.

திருமணமான புதிதில் இருந்ததைப் போல உண்மையான காதலுடன் இனி எப்பொழுதுமே கணவன் தன்னிடம் நடந்து கொள்ள மாட்டானோ என்று நினைத்த மதுமிதாவிற்கு மீண்டும் அவன் தன்னிடம் அப்படி நடந்து' கொண்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்குமென்று ஏக்கத்துடன் நினைக்கத் தோன்றியது.

இரவும் கூட வேண்டுமென்றே தன் மேலிருக்கும் கோபத்தில்தான் கணவன் அப்படிச் சொன்னான் என்பதில் அவளுக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் இருக்க வில்லை, ஆனால் அதற்குப் பிறகும் கூட அவன் மிகவும் கடுமையாக நடந்து கொண்டதைத்தான் அவளால் சுத்தமாகத் தாங்கிக்கொள்ள முடிய வில்லை.

தன்னைத்தவிர மற்ற மூவரும் சுவாரஸ்யமான பழைய கதைகளைப் பேசிக்கொண்டு வர தான் வெளியே வேடிக்கை பார்த்தவாறு பேசாமல் அமர்ந்து கொண்டு வந்தாள் மதுமிதா.

தனிமையாக உணரக் கூடாதென்று மகேஸ்வரி தானும் அவ்வப்பொழுது மதுமிதாவுடன் பேச்சுக்

கொடுத்துக் கொண்டு வர, அவரது முயற்சியில் மனம் நெகிழ்ந்து போனது அவளுக்கு.

இரவைப் போல மகன் ஏதாவது சொல்லி, இருக்கும் நல்ல சூழ்நிலை மாறிவிடக் கூடாதே என்று மகேஸ்வரியும், முடிந்த அளவு சம்பந்தமற்ற விஷயங்களையே சுவாரஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டு வந்தார்.

தனக்கு பயந்து கொண்டு தாய் செய்யும் முயற்சி புரிய தானும் சற்றுச் சிரித்த முகத்துடன் இனிமையாகப் பேசத் தொடங்கி விட்டிருந்தான் வருணசங்கர்.

கணவனின் கம்பீரமான குரல் தன்னை என்னவோ செய்ய, படபடவென்று அடிக்கத் தொடங்கிய மனதை முயன்று கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு முகத்தை சாதாரணமாக வைத்துக் கொண்டாள்.

தனது கணவனைப் பற்றி நினைக்கவே மிகவும் பெருமையாக இருந்தது மதுமிதாவிற்கு எவ்வளவு அழகான குடும்பம் அவனுடையது என்றிருந்தது.

எவ்வளவு அன்பான பெற்றவர்கள். மகன் ஒன்றைச் செய்தாலே அதில் நியாயமிருக்கும் என்று ஆணித்தரமாக நம்பும் அவர்களுடைய குணம்.

ஆனால் ஸ்வாதி விஷயம்...

வேண்டாம் மனமே அதைப்பற்றி யோசிக்காதே. அதில் நமது கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்டும் ஏதோ நடந்திருக்கிறது, அது தெரியாமல் தான் பாட்டுக்குப் பேசப்போய் அதனால் இப்பொழுது அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதே போதும்.

நேற்று தனது அத்தை சொன்னது போல இனியும் அவசரப்பட்டு வாயை விட்டுக் கொண்டு இருக்காமல் சற்றுப் பொறுமையையும், நிதானத்தையும் கடைபிடிப்போம்.

எப்படியோ போனவள் போய் சேர்ந்தே விட்டாள். இனியொருமுறை பணத்திற்காக ஸ்வேதா போன் செய்தால், இருப்பதை எடுத்துச் சொல்லி இன்னும் சில மாதங்கள் பொறுத்திருக்கச் சொல்லலாம்.

என்ன பாடுபட்டேனும் கணவன் சற்று நல்ல மனநிலையில் இருக்கும்பொழுது அவனிடம் இதைப் பற்றி மீண்டுமொரு முறை பேச முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

காலை ஒன்பது மணிக்குக் காரை ஒரு மரத்தினடியில் நிறுத்தி வீட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த உணவை நால்வரும் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

டிஸ்போஸபிள் கப்பல் என்பதால் உண்டு முடித்ததும் அப்படியே வீசி எறிந்துவிட்டுக் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டார்கள்.

சிலுசிலுவென்று இயற்கைக் காற்று முகத்தில் மோத, அப்படி அமர்ந்து சாப்பிட்ட அந்த அனுபவம் அனைவருக்குமே பிடித்திருந்தது.

பத்து நிமிடங்களில் மீண்டும் அங்கிருந்து கிளம்பியவர்கள் பத்தரை மணிக்குப் பண்ணைவீடு வந்து சேர்ந்திருந்தனர்.

நல்ல தென்றல் காற்றும், சுற்றியிருந்த மரம் செடி கொடிகள் என அனைத்தையுமே பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டவில்லை மதுமிதாவிற்கு.

அந்த அளவிற்கு அந்தப் புதிய சூழ்நிலை மனதிற்கு மிகவும் ரம்மியமாக இருக்க சிறு குழந்தையாகவே மாறிப்போய் விட்டிருந்தாள்.

வந்ததும் கணவனும் மாமனாரும் மதிய உணவிற்கு வருகிறோமென்று கிளம்பிச் சென்று விட்டிருக்க, தனது அத்தை ஆசையுடன் சொல்லச் சொல்ல அவருடன் தானும் சேர்ந்து சந்தோஷமாக வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

“என்னடாம்மா தோட்டம், வீடு எல்லாம் புடிச்சிருக்கா?” என்று கேட்ட தனது அத்தையிடம் “ரொம்ப ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு அத்தே. இதக்கூட பிடிக்காம யாராவது இருப்பாங்களா?” என்று அனுபவித்துக் கேட்டாள்.

“ஓஹோ” என்று சிரித்தவர், அங்கிருந்த வேலைக்காரர்கள் அனைவரிடமும் சிரித்த முகத்துடன் நலம் விசாரித்துப் பேசினார்.

ஏதோ கடமைக்கு என்று பார்க்காமல் உண்மை யான அக்கறையுடன் பேசிய தனது அத்தையிடம் அவர்களும் அதே போல பேசிவிட்டுச் சென்றதை ஆச்சரியத்துடன் கண்டாள்.

அங்கு அந்த வீட்டில் மிகவும் நாகரீகமாக இருப்பவர், இங்கு வந்ததும் இந்தச் சூழ்நிலைக்கேற்ப அழகாகப் பொருந்திப் போனதையும்.

அன்றைய மதிய உணவைக் கறி விருந்துடன் பண்ணையாட்கள் அனைவருக்குமே கூட சேர்ந்து

சமைக்கச் சொல்லி விட்டிருந்தார். தான் செய்வதையெல்லாம் ஆசையுடன் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த மருமகளிடம், "என்ன பாக்கற?" என்று புன்னகையுடன் கேட்டார்.

"எனக்கு இங்க எல்லாமே ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு அத்தெ" என்று மதுமிதா மிகவும் சந்தோஷமாகச் சொல்ல, "உன் வீட்டுக்காரருக்கும் கூட அப்பிடித் தான்" என்று சிரித்தார் மகேஸ்வரி.

"ஒரு காலத்துல நினைச்சா இங்க வரணும்னு எவ்வளவு அடம் பிடிப்பான் தெரியுமாம்மா, இங்க வந்துட்டா அப்புறம் ஐயாவக் கையில் கூடப் புடிக்க முடியாது. இஷ்டத்துக்கு சுத்துவான்"

"இங்க வந்துட்டாலே நீ சொன்னபடி கேக்க மாட்டியேன்னு நானும், மாமாவும் அவன எப்பிடியெல்லாம் திட்டுவோம் தெரியுமாம்மா, அதையெல்லாம் நினைச்சா இப்பவும் கூட எனக்கு சிரிப்பா வருது" என்று தானும் பழைய நினைவுகளுடன் ஏதேதோ சொல்லிக்கொண்டே போனார்.

ஆனால் அப்படிப் பேசிக்கொண்டே போனவரின் முகம் திடீரென்று சிறிதாகி விட்டிருக்க, என்ன என்பதைப் போலப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

"குறிப்பா ஒரு வினாடி கூடப் பிரியாம அவனோட தங்கச்சியத் தூக்கிக்கிட்டே தான் சுத்துவான், பண்ணையாளுங்க எல்லாருமே கூட அப்பிடிப் பெருமையா சொல்லுவாங்க" என்றவரின் குரல் பிசிறடித்து விட்டிருக்க, கூடவே அவருடைய கண்களும் கூடக் கலங்கி விட்டிருந்ததைக் கண்டாள்.

"அவனோட தங்கை போனப்ப எங்கள் எல்லாரையும் விடக்கூட வருணதான் கண்ணுலயே பாக்க முடியல. நேரநேரத்துக்கு சரியா சாப்பிடாம தூங்காம ஆளே அப்பிடியே தூரும்பாயிட்டான்.

அதுக்கப்புறமே தோட்டத்துக்கு வர்ற அவனோட ஆர்வம் அப்பிடியே குறைஞ்சு போயிடுச்சு, அதுக்கப் புறம் படிப்பு, பிஸினஸ்னு ரொம்பவே மாறிப் போய்டான் என்று தனது அத்தை முடித்தபோது மதுமிதா விற்கும் மனம் மிகவும் பாரமாகி விட்டிருந்தது. மேலும் தனது அத்தை சொல்வதையெல்லாம் ஆவலுடன் கேட்டுக் கொண்டவளுக்குத் தன்னுடைய இளமைப் பருவம் தான் நினைவிற்கு வந்தது.

பள்ளி, அதை விட்டால் வீடு, அந்த வீட்டின் பயங்கரமான தனிமை, இரவு வந்து இரண்டே நிமிடங்கள் மட்டும் அது கூடக் கட்டாயத்தின் பேரில் பேசிவிட்டு உடனே தன்னுடைய வேலையைப் பார்க்கச் சென்று விடும் தந்தை என்று பிரமாதமாகச் சொல்லிக் கொள்ள என்று எதுவுமே இல்லாத பள்ளிக் காலம்.

அதற்கு அடுத்ததாக கல்யாணராகவன் அங்கிள் வீட்டிலிருந்து கல்லூரி வாசம் பள்ளிப் பருவத்தோடு ஒப்பிடும்போது சற்று பரவாயில்லாத காலமென்று வேண்டுமென்றால் சொல்லலாம்.

இப்படியெல்லாம் இருந்தவளுக்குப் புகுந்த வீட்டு வாசம், பாலைவனத்துக் கடுமையான வெயிலில் தவித்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கு சற்றும் எதிர்பார்த்தே இருக்காத விதமாகத் தென்றல் காற்றும் பசுமையும்,

பூக்களும் நிறைந்த இனிமையே உருவான சோலை வனத்தைக் கண்டது போலிருந்தது.

கணவனுடைய அன்பு ஒரு பக்கமென்றால், அவனுடைய பெற்றவர்களின் பாசமான கவனிப்பு இன்னொரு பக்கமென ஆனந்தத்தில் திக்குமுக்காடிப் போனாள்.

நாய்க்கு முழுத்தேங்காய் ஒட்டாது என்பதைப் போல துரதிர்ஷ்டசாலியான தனக்கு இது எத்தனை நாட்களுக்கென்று மனதிற்குள் நினைத்து பயந்து கொண்டிருந்தவளுக்கு எண்ணி பயந்தது போலவே பிரச்சனை வந்து விட்டிருந்ததில் அப்படியொன்றும் அவள் பெரிதாக அதிர்ந்து போய் விட்டிருக்கவில்லை.

அதாவது வெளிப்படையாக ஆனால் மனதிற்குள் கணவனின் கோபத்தையும் பாராமுகத்தையும் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது ஒவ்வொரு நாளும் அவள் படும் வேதனை உண்மையிலேயே அளவிடற்கரியது.

இனி எப்பொழுதுமே இந்த வாழ்க்கையே நிரந்தரமாகி விடுமோ.

போகப்போகக் கணவனுக்குத் தன் மேலிருக்கும் வெறுப்பு இன்னும் அதிகமாகிக் கொண்டேதான் போகுமோ, நாளுக்குநாள் இன்னும் பிரச்சனை பெரிதாகிக் கொண்டேதான் போகுமோ என்றெல்லாம் மனதிற்குள் நினைத்து நினைத்து பயந்து கொண்டிருந்தவள் கடைசியில் அப்படித்தான் என்ற முடிவுக்கே மனதிற்குள் வந்து விட்டிருந்தாள்.

இத்தனை நாளும் எப்படியோ, இன்று பண்ணை வீட்டிற்கு வந்ததிலிருந்து வாழ்க்கை ஏனோ மிகுந்த ரசனைமிக்க ஒன்றாகத் தோன்றத் தொடங்கி விட்டிருந்தது அவளுக்கு.

அதனாலோ என்னவோ இருக்கும் பிரச்சனையும் மேலும் பூதாகாரமாகத் தோன்ற, இனி அவ்வளவு தான் அனைத்துமே முடிந்துபோய் விட்டது என்பதைப் போல உடனே மனம் மிகவும் பாரமாகி விட்டிருந்தது.

எப்பொழுதுமே இருந்திருக்காத வகையில் இப்பொழுது சில நாட்களாக உடலிலும் ஏதேதோ பிரச்சனைகள் தென்பட்டதில் முழுவதுமாக மன முடைந்து போய் விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

கடவுளே என்னை ஏன் இப்படியெல்லாம் சோதிக்கிறாயென்று தனிமையில் சென்று அமர்ந்து அழவே தொடங்கிவிட்டிருந்தாள்.

யாரோ வரும் அரவம் கேட்க அவசரமாகக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு எழுந்து நின்று விட்டிருந்தாள்.

தனது அதிர்வை "என்னமா இங்க தனியா என்ன பண்ணிவிட்டிருக்க? எல்லா இடத்துலயும் பாத்துட்டு சரி எதுக்கும் இங்கயும் பாக்கலாமென்னு வந்தேன்" என்று தனக்கு மிக அருகிலேயே வந்து விட்டிருக்க "சும்மா உக்காந்துவிருந்தேன் அத்தெ" என்று முயன்று வரவழைத்த சாதாரணக் குரலில் பதில் சொன்னாள் மதுமிதா.

"அட என்னடாம்மா, ஏன் ரொம்ப டல்லாப் பேசற?"

.....

"இங்க பாரு, எதுவானாலும் எங்கிட்ட சொல்லுமா, என்னால முடிஞ்ச உதவி செய்யறேன். நீ ரொம்ப ரொம்ப நல்ல பொண்ணு உம்மேல எந்தத்தப்புமே இருக்கவே முடியாதுங்கறதுல எனக்கு முழு நம்பிக்கையிருக்குமா. என்னாச்சு அட ஏன் அழற... வருண் ஏதாவது சொன்னானா?"

.....

தனது அத்தை கேட்கக்கேட்க, தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் நன்றாகவே அழத் தொடங்கி விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

"மது இங்க பாருமா, எதுக்காக அழணும் முதல்ல காரணத்த சொல்லு நானும் உனக்கு அம்மா மாதிரிதான் உன்னோட அம்மாவா நினைச்சு உன் பிரச்சனை எதுவானாலும் எங்கிட்ட சொல்லலாம்..."

தொடர்ந்து வந்த சில வினாடிகளில் முயன்று அழுகையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்ட மதுமிதா, மீண்டும் சில வினாடிகளில் பழைய நிலைக்கே வந்து விட்டிருந்தாள்.

"என்னடாம்மா, ஏன் அழுத?"

அசடு வழிய நிமிர்ந்து தனது அத்தையைப் பார்த்தவள், "ஸாரி அத்தை" என்றாள்.

"அதெல்லாம் எனக்கு வேண்டாம், நீ ஏன் அழுத அதுக்கான காரணத்த முதல்ல சொல்லு முதல்ல உனக்கும் வருணுக்கும் என்ன பிரச்சனை.."

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்ல அத்தை, மனசுக்கு ஏனோ ரொம்பக் கஷ்டமா இருந்தது. அதுகூட இப்ப சரியாயிடுச்சு" என்று முயன்று சிரித்தவளைப் பார்த்துத் தானும் விரக்தியாகச் சிரித்தார் மகேஸ்வரி.

"என்னவோ போ, அவங்கிட்டத்தான் சும்மாவே எதையும் கேட்க முடியாதுன்னு பார்த்தா நீ அவனுக்கு மேல இருக்க. விடு நான் அவங்கிட்டயே பேசறேன்."

"அச்சச்சோ வேண்டாம் அத்தை" என்று அடுத்த வினாடியே பதட்டத்துடன் மதுமிதா சொல்ல, "சரி கேக்கல விடு" என்று அப்போதைக்கு அந்தப் பேச்சை முடித்து விட்டிருந்தார்.

மதிய உணவிற்குக் கணவனும் மாமனாரும் வந்து சேர்ந்தபோது, தனது அத்தையோடு அமர்ந்து சும்மா பேசிக் கொண்டிருந்தாள் மதுமிதா.

"என்னமா பண்ணை வீடு பிடிச்சிருக்கா?" என்று தனது மாமனார் கேட்க "ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு மாமா" என்று அவருக்குப் பதில் சொன்னாள்.

"ஆனா எங்க போனாலும் அத்தையோட தொல்லை தான் தொடர்ந்துக்கிட்டே இருக்கு இல்லையா?" என்று அவர் சிரித்துக்கொண்டே கேட்க, "அதுசரி என்னவோ ஐயாவும் அம்மாவும் தனியா எங்காவது ஜாலியாப் போக இருந்தத வேண்டாம்னு

சொல்லிட்டு நான் கூடக் கூட்டிட்டு வந்துட்ட மாதிரியில்ல சொல்றீங்க" என்று பட்டென்று கேட்டார் மகேஸ்வரி.

"என்னமா ஏதோ டென்ஷனா இருப்ப போலிருக்கு?"

"டென்ஷனா? அதையெல்லாம் மத்தவங்க, மேல காட்ட நான் குடுத்து வெச்சிருக்க வேண்டாமா?"

"அட என்னமா நீ இன்னைக்கு ஏதோ வித்யாச மாவே பேசிட்டிருக்க?" என்று நடராஜன் சாப்பிட அமர, சில வினாடிகளில் தானும் வந்து அமர்ந்தான் வருண்சங்கர்.

அப்பொழுதும் கூட கணவன் மகன் இருவரும் பிஸினஸ் பேசிக்கொண்டே சாப்பிடுவதில் முனைந் திருக்க, என்றும் இல்லாத வகையாக அன்றைக்கு எரிச்சலாக வந்தது மகேஸ்வரிக்கு.

நால்வரும் சாப்பிட்டு முடித்து எழுந்ததும் பண்ணையாட்களை வரச்சொல்லி மகேஸ்வரி அவர்களுக்குப் பரிமாற, தானும் தனது அத்தைக்கு உதவி புரிந்தாள் மதுமிதா.

பெரும்பாலானவர்கள் சாப்பிட்டு முடித்திருக்க "இனி வர்றவங்களுக்கு நீ பாத்துக்கறயாம்மா எனக்கொரு சின்ன வேலையிருக்கு போய்ட்டு வந்துட்டேன்" என்றார்.

"சரி அத்தெ" என்று அவள் உடனே சொல்ல, நேராக ஹாலுக்கு வந்தார்.

கணவன் சற்று இளைப்பாறப் போயிருக்க அங்கு சோஃபாவில் அமர்ந்து எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருந்த மகனை அழைத்தார்.

"என்னமா சொல்லுங்க?"

"கொஞ்சம் கார எடுக்கறையா, வெளிய போய்ட்டு வரலாம்."

"என்னமா எதுவா இருந்தாலும் இங்கயே பேசலாமே."

ஏதோ இந்த அளவிற்குப் புரிந்ததே மிகவும் சந்தோஷம் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டவர், "கார எடுக்க முடியுமாப்பா?" என்று மீண்டும் கேட்டார்.

"வாங்கமா" என்று உடனே எழுந்தவன் கார் சாவியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான்.

காரில் ஏறி அமர்ந்து பண்ணைக்கு வெளியே வெகுதூரம் வந்து விட்டிருந்தவன் அங்கே இருந்த மரங்களடர்ந்த இடத்தின் நிழலில் காரை நிறுத்தி விட்டுத் தனது தாயைப் பார்த்தான்.

.....

"என்னமா சொல்லுங்க?"

அப்படிக்கேட்ட மகனிடம் திடீரென்று என்ன சொல்வது, எப்படிப் பேச்சைத் தொடங்குவது என்று புரியாமல் பார்த்தார் மகேஸ்வரி.

ஆனால் அதெல்லாம் சில வினாடிகள்தான். "உங்க அப்பாகிட்டக் கூட நான் எதயும் கேக்கத்

தயங்கினதோ யோசிச்சதோ இல்லப்பா. ஆனா உங்கிட்ட...."

"சொல்லுங்கம்மா."

"கண்ணா நான் கேக்கறேன்னு நீ தப்பா எடுத்துக்கக் கூடாது, நானும் ரொம்பநாளாவே கேக்கணும்னு தான் இருந்தேன். என்னப்பா பிரச்சன, அதாவது உனக்கும் மதுவுக்கும்?" என்று மகனைப் பார்த்தார்.

.....

"எனக்கு அதெல்லாம் தெரிய வேண்டியதே இல்லப்பா, ஆனா அந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வே இல்லையா வளந்துட்டே தான் போகுமா. எனக்கு அது மட்டும் தெரிஞ்சாப் பரவாயில்ல. நான் கேக்கறது தப்புன்னா தயவுசெஞ்சு என்ன மன்னிச்சுடு..."

"பெரிய வார்த்தையெல்லாம் சொல்லாதீங்கமா" என்று பட்டென்று சொல்லிவிட்டிருந்த மகனின் குரலில் இருந்த லேசான எரிச்சல் வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

"நீ ஃபாரின் போய்ப் படிக்கணும்னு சொன்னப்பத் தவிர வேற எதுக்குமே இன்னைக்கு வரைக்கும் நான் கவலப்பட்டதில்ல. ஆனா இப்ப சில நாளா..."

"ஒன்னுமே இல்லாத விஷயத்துக்கு ரொம்பவும் தழம்பறீங்கன்னு நினைக்கறேன்"

"அது சரிதான் கண்ணா, சுத்தி நடக்கற தையும் பாக்காம கண்ண முடிக்கறது எப்பிடின்னு எனக்குத் தெரியலபாரு"

சுத்யா இராஜகுமார்...

"நான் அப்பிடி சொல்லலமா. நீங்க இந்த அளவுக்குக் கவலப்பட்டற அளவுக்கு எதுவும் நடந்துட லன்னு சொல்றேன் அவ்வளவுதான்."

"என்னப்பா நடக்கலேங்கற, வீட்ல உன்னயே நம்பி வந்திருக்காளே ஒருத்தி அவளப் பத்தி கொஞ்சமாவது நினைச்சுப் பாக்கறியா நீ?"

"என்ன நினைக்கணுங்கறீங்க?"

"அவளக் கொஞ்சம் சந்தோஷமா வெச்சுக் கோப்பா அது போதும், பாவம் நாளுக்கு நாள் ஆள் பாக்க எப்பிடி ஆயிருக்கா பாரு"

"இப்ப என்னதாம்மா சொல்ல வர்றீங்க?"

"தயவு செஞ்சு டென்ஷனாகாதப்பா, பாவம் மதியம் எப்பிடி அமுதா தெரியுமா?"

"ஓ, இனி அது வேறயா அழ ஆசையா இருந் திருக்கும், விடுங்க அதுவும்தான் எப்பிடியிருக்கும்னு தெரிஞ்சுக்கட்டும்."

"வேண்டாம்மா, இது கிண்டலடிக்கிற விஷயம் கிடையாது. இன்னைக்கு மட்டும்னு இல்ல கொஞ்ச நாளாவே மது ஏனோ பாக்கவே ரொம்ப ஒரு மாதிரியா தான் இருக்கா. அதுக்குக் காரணமும் நீ தான் பா, வரவர அவள ரொம்பவும் திட்டுற, தயவுசெஞ்சு அவள இனிமேல் அப்பிட்யெல்லாம் எதுவும் சொல்லாத கண்ணா."

.....

“பாவம் அவளுக்குன்னு யாரு இருக்கா, ஏன் உன்ன விட்டா மதுவுக்கு இப்ப யாருமே இல்ல. எல்லாப் பொண்ணுங்களுக்குமே உஷ் அப்பாடான்னு நிம்மதியாப் போய் ரெண்டுநாள் உக்காந்துட்டு வர அவங்கவங்க தாய்லீடு இருக்கும், மனம்விட்டுப் பேச தாய்லீட்டு சொந்தங்கள் இருப்பாங்க.”

“ஆனா இவளுக்கு அப்பிடியெல்லாம் யாருமே இல்லப்பா, நீ பகைச்சுக்கிட்டா எங்க போவா பாவம் ஒரு நிமிஷம் யோசிச்சுப் பாரு.”

இனியும் என்ன என்பதைப் போல சற்றே எரிச்சல் கலந்த பாவனையுடன் நின்று கொண்டிருந்த மகனைப் பார்த்த மகேஸ்வரிக்கு, எப்பிடியோ தான் சொல்வதை கேட்டுக் கொண்டாவது இருக்கிறானே என்று சற்று நிம்மதியாக இருந்தது.

சிறுவயதிலிருந்தே. யாரும் அவனுக்கு அறிவுரை சொல்வதை விரும்பாதவன் என்பதோடு அறிவுரை சொல்லுமளவிற்கு வைத்துக் கொள்ளவும் மாட்டான் என்பதால் கடவுளை எப்படியாவது தான் சொல்வதை அவனை முழுமையாகக் கேட்க வைத்துவிடு என்று மனதார நினைத்துக் கொண்டார்.

வெறும் விஷயங்களிலேயே அப்படி என்றால் இது அவனுடைய குடும்பப் பிரச்சனை அனைத்திற்கும் மேலாகப் பெரிய அழுத்தக்காரன் வேறு ஆயிற்றே என்று நினைத்தவர், இடைவெளி விடாமல் மீண்டும் விஷயத்திற்கு வந்தார்.

“நீயும் கண்ல பட்டாலே ஆகாம ஏதேதோ சால்லி வார்த்தைகள்லயே குத்திக் கிழிக்கற.

பாவம்பா அன்புக்காக ஏங்கி நிக்கற குழந்தைய அடிச்ச விரட்டற மாதிரி, நீ ரெண்டு வார்த்த சிரிச்சுப் பேசமாட்டியான்னு அவ ஏங்கறப்ப நீ அப்பிடிப் பேசலேன்னாக் கூடப் பரவாயில்ல ஆனா அந்த மாதிரியெல்லாம் திட்டாதப்பா.”

“அன்னைக்கும் அப்பிடித்தான் அவளோட ஆன்ட்டி வந்திருந்தப்ப அவங்க பக்கத்துல எவ்வளவு ஆசையாப் போய் நின்னா தெரியுமா, ஆனா அதுக்கு அவங்க அன்பா ரெண்டு வார்த்த பேசியிருக்க லேன்னாக் கூடப் பரவாயில்ல, எப்பிடி ஹர்ட் பண்ற மாதிரி பேசிட்டாங்க தெரியுமாப்பா எனக்கு அப்பெல் லாம் ஏனோ நம்ம நிலைதா ஞாபகம் தான்பா வந்தது.”

“அப்பதான், கல்யாணத்துக்கு முன்னாடியும் அவ ஒன்னும் நிம்மதியா சந்தோஷமா இருக்கல ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டிருக்கான்னு தெரிஞ்சது.”

“அப்புறம் ரெண்டு தடவ சுசீலா, அதுவும் நேத்து ரொம்பவுமே ஒரு மாதிரி பேசிட்டா.”

“அப்பதான் சில பொண்ணுங்க மாதிரி சரிக்கு சரிப் பேசிக் கேவலமா நடந்துக்கவெல்லாம் இவளுக் குத் தெரியாதுன்னு புரிஞ்சது.”

“அது சரிதான் அவதான் உன்னோட செலக்ஷ னாச்சே பிரமாதமான பொண்ணாதான இருப்பான்னு நினைச்சுக்கிட்டேன்.”

“எல்லாத்துக்கும் மேல நீ வரவர அவள ரொம்பவும் கேவலமா நடத்தற வருண், வேண்டாம்பா

தயவுசெஞ்சு அந்த மாதிரியெல்லாம் பேசாத" என்ற தாயின் குரலும் பிசிறடித்திருந்ததோ என்று வருண் சங்கரால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

"இவ்வளவு பேசற எனக்கும் இன்னும் உங்களுக்குள்ள என்ன பிரச்சனைன்னு கூடத் தெரியாது, ஆனா அவ செஞ்ச தப்பு எதுவா இருந்தாலும் மன்னிச்சு விட்டு முடியாதாப்பா?"

தான் அவளை மன்னிப்பதா என்று நினைத்தவனுக்கு சிரிப்புக் கூட வந்துவிடும் போலிருந்தது.

இப்பொழுது தனது தாயை நினைத்துப் பார்க்கத் தான் அவனுக்கு மிகவும் பெருமையாக இருந்தது, மருமகர்களின் மீது கணக்கு வழக்கில்லாமல் குற்றப்பத்திரிகை வாசிக்கும் மாமியார்களுக்கு மத்தியில் இவர் பக்கம்பக்கமாத் தனது மருமகளின் புகழையல்லவா வாசிக்கிறார் என்றிருந்தது.

'உங்களின் அன்பான உயர்ந்த மருமகள் உங்கள் மகனான என்னைக் கொலைகாரனென்று சொல்கிறாள் என்று சொன்னால் அதை உங்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா அம்மா' என்று அவனால் மனதிற்குள் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஆனால் அப்படி நினைத்தவனால் அதை வெளியே சொல்ல முடிந்திருக்கவில்லை.

என்ன ஆனாலும் தன்னுடைய மனைவியைத் தாய் தவறாக நினைப்பதைப் பற்றி அவனால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

"உன் மனைவி ஒன்னும் எங்கிட்ட சொல்லியோ, இல்ல எனக்கு முன்னாடியோ அழலப்பா. ஏன்னா உன் மனைவி அழுத்தத்துல உன்னையும் மிஞ்சறவ."

"ஒவ்வொரு நிமிஷமும் உன் முகம்பார்த்து நீ சந்தோஷமா இருந்தா அவளும் சிரிச்சு, நீ கோபமா இருந்தா கவலப்பட்டுக்கிட்டு..."

"நீ அன்பா ஆசையா நடந்துக்கலென்னாலும் கூடப் பரவாயில்ல தயவுசெஞ்சு திட்டாதப்பா. இதுக்கு மேல என்ன சொல்றதுன்னு எனக்குமே தெரியலப்பா."

தனது தாய் முடித்து விட்டிருக்க, "சரி முயற்சி செய்யறேன்" என்று மீண்டும் காரை ஸ்டார்ட் செய்திருந்தான் வருண்சங்கர்.

என்னதான் தனது தாய்க்காக சொல்வதைப் போல போனால் போகிறதென்று முயற்சி செய்வதாக ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருந்தாலும், உண்மையிலேயே தனது மனைவியை நினைத்ததில் மனம் உருகிப்போனது அவனுக்கு.

பாவம் மனைவியை எப்படியெல்லாம் திட்டி விட்டோம் என்றிருந்தது.

மீண்டும் அவர்கள் வீடு வந்த சேர்ந்தபோது மதுமிதா ஹாலில் தான் அமர்ந்திருந்தாள்.

"என்னடாம்மா எல்லாரும் சாப்டுட்டுப் போய்டாங்களா?"

"ஆமாம் அத்தெ, இவ்வளவு பெரிய வீட்ல தனியா இருக்கத்தான் கொஞ்சம் கஷ்டமா இருந்தது

நல்லவேள நீங்க வந்துட்டிங்க" என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே கணவனும் உள்ளே வர உடனே தயக்கம் மேலிடப் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டு விட்டிருந்தாள்.

உள்ளே வந்தவன், தான் அமர்ந்திருந்த சோஃபாலிலேயே வந்து அமர, "இன்னும் யாராவது வருவாங்களா அத்தெ?" என்று தனது அத்தையுடன் மிகவும் முக்கியமாகக் கேட்பதைப் போல எழப் போனாள்.

ஆனால் அதற்கு விடாமல் தானும் வந்து அமர்ந்து கொண்டிருந்த மகேஸ்வரி, "ஆமாம்மா இங்கெல்லாம் சாயங்காலம் வரைக்கும் கூட யாராவது வந்துட்டே தான் இருப்பாங்க. ஆனா அதையெல்லாம் நாமே பாத்துட்டிருக்க முடியாது வேலைக்காரங்களே பாத்துக்குவாங்க" என்றார்.

"சரி நான் போய்க் கொஞ்சம் தூங்கறேன்" என்று மகேஸ்வரி எழுந்தே விட்டிருக்க, அன்றைய நாளிதழை எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்து விட்டிருந்தான் வருண்சங்கர்.

கடவுளே இனி தான் என்ன செய்வது என்று யோசனை போகும்போதே தன்னுடைய மொபைல் ஒலிக்க எடுத்துப் பார்த்தாள்.

ஸ்வேதா.

அதைப் பார்த்ததுமே ஏனோ மனதிற்குள் பக்கென்றது மதுமிதாவிற்கு.

கடவுளே இவள் ஏன் இப்பொழுது அழைக்கிறாள், என்ன பதில் சொல்வதென்று யோசித்தவள்

சத்யா இரங்குமார்

உடனே மொபைலை எடுத்துக் கொண்டு சற்று தொலைவிற்குச் சென்று அட்டெண்ட் செய்து காதில் வைத்தாள்.

இன்னும் சில மாதங்கள் பொறுத்திருக்கச் சொல்லி ஏற்கனவே தான் யோசித்து வைத்திருப்பதைத் தான் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டே "நல்லார்க்கியா?" என்று பேசத் தொடங்கினாள்.

ஆனால் எப்பொழுதும் போலப் பணத்திற்காக அழைத்திராத ஸ்வேதா தான் பாட்டுக்குக் கதை சொல்வதைப் போல ஏதேதோ சொல்லிக்கொண்டே போனதை நெஞ்சு நடுங்கக் கேட்டபடி நின்று விட்டிருந்தாள்.

கடவுளே அப்படியானால்...

அதே சமயம் எதிர் பக்கத்தில் தனது தோழி சொன்னதையெல்லாம் முழுமையாகக் கேட்டு முடித்தவளுக்கு மனதிலிருக்கும் பாரமெல்லாம் காணாமல் போய்விட்டதைப் போல மிகவும் நிம்மதியாகவும் இருந்தது.

ஆனால் அதெல்லாம் சில வினாடிகள்தான்.

கடவுளே எவ்வளவு பெரிய தவறை செய்து விட்டிருக்கிறோமென்று உள்ளம் நடுங்க, பலமிழந்து விட்டிருந்த கால்களால் சிரமப்பட்டு நடந்துசென்று அங்கிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தாள்.

நிஜமாவே நீ சொல்றதெல்லாம்...

மிகவும் சிரமப்பட்டு வாயைத் திறந்து விட்டிருந்த வளுக்குக் குரலே வெளியே வந்திருக்கவில்லை.

“இல்ல நல்லா விசாரிச்சுட்டியான்னு கேக்...”

மேலும் சிறிதுநேரம் கூடபேசிக் கொண்டிருந்தவள், அதற்குப் பிறகே போனை வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

ஐயோ என்று சத்தமாக அழ வேண்டும் போல மனம் நொந்து போய் விட்டிருக்க, எதுவும் முடியாமல் அப்படியே கண்களை மூடி சில நிமிடங்கள் அமர்ந்து விட்டிருந்தாள்.

கடவுளே என்று மனம் தனித்த தனிப்பு சுற்றியிருந்த சூழ்நிலையைக் கூடமறக்கச் செய்து விட்டிருந்தது.

இனி எப்படி போய்க் கணவனின் முகத்தில் விழிப்பது, எவ்வளவு பெரிய பாவத்தைச் செய்து விட்டிருக்கிறோமென்று நினைக்க நினைக்கக் கண்கள் லிருந்து கண்ணீர் தானாக வழிய ஆரம்பித்திருந்தது.

தவறே சிறிய அளவில் கூட செய்திராத கணவனின் மேல் எவ்வளவு பெரிய பழியைச் சுமத்தியிருக்கிறோம்.

என்னை மன்னித்து விடுங்களென்று கேட்கக் கூட அருகதை இல்லாமல் நடந்து கொண்டு விட்டிருக்கிறோமே என்று நெஞ்சு நடுங்கியது.

மீண்டும் அவள் ஹாலுக்கு வந்து பார்த்தபோது, கணவன் அப்பொழுதும் அங்கேயே அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

சுயா இராஜ்குமார்...

அவனுக்கு முன்பாகச் சென்று நின்றவள் மிகவும் சிரமப்பட்டு வரவழைத்திருந்த குரலில் தயக்கத்துடன் “உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்” என்றாள்.

எதுவும் பேசாமல் நிமிர்ந்து தன்னைப் பார்த்த கணவனின் பார்வையில் முழுமையாக மனம் உடைந்து போய் விட்டிருந்தாள் மதுமிதா.

.....

கலங்கி விட்டிருந்த கண்களில் கணவனின் உருவமே மங்கலாகத் தெரிய, அவனுடைய பதிலுக்காக அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“சொல்லு.”

.....

“இல்ல கொஞ்சம் நிறையப்....”

தனது மனைவியை அந்தக் கோலத்தில் பார்த்தவனுக்கும் என்ன தோன்றியதோ “வா” என்று எழுந்து விட்டிருந்தான்.

நேராக அவன் மாடியிலிருக்கும் அந்தப் பெரிய வரவேற்பு அறைக்குச் சென்றிருக்க, தானும் கணவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாள்.

“உக்காரு” என்றவன் தானும் அங்கிருந்த அந்த மர சோஃபாவில் அமர்ந்து கொண்டான்.

ஆனால் கணவன் சொன்னது அவளது காதுக்குள்ளேயே சென்றிருக்கவில்லை, அந்த அளவிற்குப் பேயறைந்தவள் போல எதையும் செய்யத் தோன்றாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் மதுமிதா.

"உன்னத்தான் உக்காரு "என்ற கணவனின் அந்த அழுத்தமான குரலில்தான் மீண்டும் நடப்புக்கு வந்திருந்தான்.

"என்ன விஷயம்னு சொன்னாப் பரவாயில்ல, உன் முகத்தப் பாத்துட்டே இருக்கறதுல எனக்கு எந்த ஆட்சேபனையும் இல்லன்னாலும் வேற வேலை நிறைய இருக்கு பாரு" என்று சோஃபாவின் நுனியில் அமர்ந்த மனைவியைப் பார்த்தான்.

"என்ன மன்னிச்சுடுங்க..." என்றவளால் அதற்கு மேல் எதையும் சொல்ல முடிந்திருக்கவில்லை, "நான் ரொம்பப் பெரிய தப்புப் பண்ணிட்டேன்" என்று தனது கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு குலுங்கி அழத் தொடங்கி விட்டிருந்தான்.

என்ன இவள் என்று எரிச்சல் மேலிட சில வினாடிகள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், "சரி அழுது முடிச்சுட்டு வந்து கூப்புடு" என்று எழுந்தே விட்டிருந்தான்.

கணவனின் செய்கையில் சிரமப்பட்டு உதட்டைக் கடித்து அழுகையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டவள், "நான் இத்தன நாளும் உங்களைத் தப்பாப் புரிஞ்சுக்கிட்டு ஸ்வாதியோட சாவுக்கு நீங்க..."

மீண்டும் இருக்கையில் அமர்ந்தவன் "ஓ அப்ப அது நான் இல்லன்னு தெரிஞ்சு போச்சு அவ்வளவு தான? சரிதான் இப்ப நீ சரியாப் புரிஞ்சுக்கிட்டதுல எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம், வேறென்ன?" என்று கேட்டான்.

"என்ன மன்னிச்சுடுங்க, நான் செஞ்சது ரொம்பப் பெரிய தப்பு..."

கணவனின் ஏளனச் சிரிப்பில் அதற்கு மேல் என்ன பேசுவதென்று தெரியாது போயிருக்க, கலங்கிய கண்களுடன் அவனையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தான் மதுமிதா.

"எதுக்கும் அவசரப்பட்டு எந்த முடிவுக்கும் வந்துடாத, அதுக்கப்புறம் அதுக்குக் காரணம் திரும்பவும் நாந்தான்னு."

"ஐயோ கடவுளே எவ்வளவு பெரிய தப்புப் பண்ணிட்டேன்..." என்று தனக்குத்தானே அரற்றிய மனைவியைப் பார்த்தவனுக்கும் சற்றே மனம் இளகத் தொடங்கி விட்டிருந்தது.

ஆனால் அதை அவன் சிறிதும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

"ஆரம்பத்துல தப்பா நினைச்சுட்டு பைத்தியக் காரத்தனமா நான் ஏதேதோ சொன்னது உண்மதான், ஆனா அதுக்கப்புறமே உங்கமேல எந்தத் தப்பும் இல்லேங்கறத நான் புரிஞ்சுக்கிட்டேன்..."

"இப்பக் கிடைச்சிருக்கற அந்த இனிச்சவாயன் யாரோ?"

"அது யாரோ யுவராஜ்னு பேராம் உங்ககூடப் படிச்சானாம்..."

மனைவி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அவனா என்று தோன்றத் தொடங்கி, விட்டிருந்தது வருண்சங்கருக்கு.

அவன் பெரிய பொறுக்கியாயிற்றே, சற்று அழகாக இருக்கும் பெண்ணென்று தெரிந்தால் ஏன் அவனுக்குப் பெண்ணென்று ஒருத்தி கிடைத்தாலே போதுமே. அனைவரும் அறியவே எத்தனையோ பெண்களுடன் சுற்றிக் கொண்டிருந்தவன் ஆயிற்றே.

அதுவும் படிக்கிற காலத்தில் வருணசங்கருக்கு அவனைக் கண்டால் சுத்தமாகவே பிடிக்காது, அவனுடைய கேவலமான ஒருசில குணங்களை ஒதுக்கி விட்டுப் பார்த்தாலுமே கூட அவனிடம் பழகுவதற்கு சிறப்பான குணமென்று ஒன்றுமிருக்க வில்லையே என்று நினைக்கத் தோன்றியது.

அதிலும் அந்த யுவராஜிற்கு அனைத்து விதத்திலும் சிறந்தவனாக இருக்கும் வருணசங்கரைக் கண்டாலே ஆகாது, தேவையில்லாமல் நிறையப் பிரச்சனைகளைப் கொடுத்துக் கொண்டே இருப்பான்.

ஆனால் அவனையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாகக் கூட மதிக்காத வருணசங்கர், அவனிடம் நின்று பேசுவது கூடத் தனக்குக் கேவலமென்று அவன் செய்வதையெல்லாம் கண்டும் காணாமல் விட்டு விடுவான்.

அதனாலோ என்னவோ வருணசங்கரின் பாதையில் வருவதைப் போகப்போக அந்த யுவராஜ் சுத்தமாக நிறுத்திக்கொண்டு விட்டிருந்தான்.

ஆனால் அப்படித் தவறாக நினைத்துக் கொண்டு நாமல்லவா இப்பொழுது ஏமாந்து போயிருக்

கியோமென்று வருணசங்கரால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

தன்னிடம் நேரடியாக மோத பயந்து கொண்டு எப்படிப்பட்ட கீழ்த்தரமான காரியத்தைச் செய்து வைத்திருக்கிறான் ராஸ்கல்...

அவனை சும்மா, விடக்கூடாது, என்ன நெஞ்சமுத்தம் இருந்திருந்தால் தவறைத் தான் செய்துவிட்டுப் பழியைத் தன்மேல் போட்டிருப்பா னென்று உள்ளம் கொதித்தது.

ஆனால் அதற்குத் தனது உயிரையே மாய்த் துக்கொண்டு விட்டிருந்த அந்த ஸ்வாதியுமல்லவா துணை போயிருக்கிறாள்.

ஆனால் அவர்களை எல்லாரையும் கூட விட்டுவிடலாம், அதையெல்லாம் உண்மையென்று நினைத்துக்கொண்டு அதற்குத் தன்னைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்றெல்லாம் துடித்த இவளை எப்படி....

உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு தனது பதிலுக்காகக் காத்திருக்கும் மனைவியைப் பார்த்தவன், "ம் இன்னும் என்ன?" என்று கேட்டான்.

"என்ன மன்னிச்சுடுங்கன்னு கேக்கக் கூட எனக்கு அருகதையில்லென்னு எனக்கே தெரியும்..."

"ஏதோ அந்த அளவுக்காவது புத்தியிருக்கே" என்ற வருணசங்கர் எழுந்து சென்றே விட்டிருந்தான்.

தனியாக அமர்ந்து பொறுமையாக யோசிக்க யோசிக்கத் தான் செய்தது எவ்வளவு பெரிய மன்னிக்கவே முடியாத தவறு என்பதை மதுமிதாவால் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அதிலும் கணவனுடைய குணத்திற்கு சிறுசிறு தவறுகளையே அவன் சகித்துக்கொள்ள மாட்டானே.

அப்படியிருக்கும் போது தான் செய்தது.

இனி அவ்வளவுதான் அனைத்துமே முடிந்தது.

அது சரிதான் தன்னுடைய துரதிர்ஷ்டம் தன்னை விட்டுவிட்டு எங்கே செல்லும்.

இனிக் கணவன் மனதாரத் தன்னை ஏற்றுக் கொள்வதென்பது ஆயிரத்தில் ஒரு பங்காகக் கூட நடக்கவே முடியாத ஒன்று.

அப்படி கணவன் அனைத்தையும் மன்னித்துத் தன்னை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று எதிர் பார்ப்பதும் மிகப்பெரிய பேராசை என்பது புரிந்தது.

கடவுளே எவ்வளவு அருமையான சொந்தங் களை நானே எனது முட்டாள்தனத்தினால் தொலைத்துக் கொண்டு விட்டேனென்று நினைத்த வளுக்கு நெஞ்சுக்கூடே காலியாகி விட்டாற் போலிருந்தது.

சுயா இரங்குமா

முக்கியாகக் கணவனை...

அவனைப் பிரிந்தும் கூடத் தன்னால் உயிர் வாழ முடியுமா.

ஐயோ, அப்படியானால்...

ஆம் இனியும் எந்த முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அவனுடனான வாழ்க்கைக்கு ஆசைப்பட முடியுமென்று மனசாட்சி கேள்வி கேட்டது.

அப்படியானால் வெறுமனே உடனிருந்து அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு வாழ்நாளைக் கழித்து விடும் பாக்கியத்தைக் கூடவா நான் இழக்கப் போகிறேன்.

நினைக்க நினைக்க நெஞ்சே வெடித்துச் சிதறிவிடும் போலிருக்க, 'ஐயோ அம்மா முடிய வில்லையே' என்று ஊமையாக அமுதாள்.

கடவுளே இவ்வளவு பிரமாதமான வாழ்க்கை யையும், சொந்தங்களையும் நீ எனக்குக் கொடுக்கா மலே இருந்திருக்கலாமே என்று மனதிற்குள் அரற்றி னாள்.

ஆனால் அடுத்த வினாடியே இல்லை தான் நினைப்பது தவறு, என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

தான் செய்த முட்டாள்தனத்திற்குக் கடவுள் தான் என்ன செய்வார், வேறு எங்காவது தவறு நடந்திருந்தால் என்று தான் ஒருவினாடி யோசித் திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்குமென்று நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஆனால் கண்கெட்ட பிறகு சூரிய நமஸ்காரம் என்பதைப் போல இனி போனதைப் பற்றியெல்லாம் யோசிப்பதால் என்ன பயன்.

நடபுக்காக என்று பார்த்து வாழ்க்கையைத் தொலைத்த பெண் தானாகத் தான் இருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது.

ஏதோ நீண்ட நாட்களாக நடந்து கொண்டிருந்த மனப் போராட்டம் முற்றுப் பெற்றுவிட்டிருந்ததைப் போலிருக்க, அத்தோடு வாழ்க்கையுமே கூட முடிந்து போய்விடும் போலிருக்கிறதே என்று ஊமையாய் மனதிற்குள் புலம்பத்தான் அவளால் முடிந்தது.

என்னதான் கணவனைத் தான் தொடக்கத்திலிருந்தே தவறாக நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள் என்றாலும், அதில் ஏதோ பொருந்திப் போகாததைப் போல மனதை உறுத்திக் கொண்டே இருந்ததும் அப்பொழுது பார்த்து அவளுக்கு நினைவிற்கு வந்தது.

ஆனாலும் அதெல்லாம் தன்னைத் தவிர வேறு யாருக்குத் தெரியும் என்று நினைத்தவளுக்கு, என்ன இருந்தாலும் தான் செய்த தவறைக் கணவன் மட்டுமல்ல அந்த இடத்தில் வேறு யார் இருந்தாலுமே கூட மன்னிக்கவே மாட்டார்களென்றே தோன்றியது.

தனது அத்தை அழைக்க எழுந்து சென்றாள் மதுமிதா.

“வாம்மா, என்ன பண்ணிட்டிருந்த?”

“சும்மா தான் கொஞ்சம் உக்காந்திருந்தேன் அத்தெ.”

சுயா இராஜ்குமார்

“அப்பிடியா? மாமாவுக்கும், வருணுக்கும் டீ மட்டும் போதுமாம்மா, உனக்கு என்ன வேணும்?”

“எனக்கும் அதுவே போதும்.”

“சரி இரு கலக்கிடலாம்” என்றவர் “நீயும் கொஞ்சம் படுத்துத் தூங்கியிருக்கலாமில்லையா?” என்று கேட்டார்.

அவருடன் பேசிக்கொண்டே சில நிமிடங்களில் அவர் கலக்கிக் கொடுத்த டீயைக் கொண்டு போய் ஹாலில் அமர்ந்திருந்த மாமனாருக்கும் கணவனுக்கும் கொடுத்து விட்டு வந்தாள்.

எதற்குமே முகம் சுளித்துவிடாமல் அதிர்ந்து ஒரு வார்த்தை பேசாமல் எவ்வளவு பிரமாதமான சொந்தங்களென்று நினைக்காமல் இருக்க முடிய வில்லை.

“அப்புறம் மது.”

“சொல்லுங்க அத்தெ.”

“நீயும் டீ குடிச்சுட்டுப் போய் முகம் கைகால் கழுவி தலை வாரிட்டு வா வெளிய போய்ட்டு வரலாம்.”

“சரி அத்தெ.”

“இன்னும் கால் மணி நேரத்துல கிளம்பணு மாம்மா” என்றுவிட்டுத் தானும் ஹாலுக்குச் சென்றார் மகேஸ்வரி.

தான் உடன் செல்வது கணவனுக்குப் பிடிக்குமா என்று நினைத்துக்கொண்டே மெதுவாகச் சென்று கிளம்பி வந்தாள் மதுமிதா.

சரிதான் இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கென்று தனக்குத்தானே விரக்தியாகச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

கிளம்பி நேராக அவர்கள் சென்ற இடம் ஒரு அழகான தென்னந்தோப்பு.

அந்தத் தென்னந்தோப்பிற்கு நடுவே இருந்த அந்த அழகான ஓட்டு வீடு பார்ப்பதற்கே மிகவும் ரம்மியமாக இருந்தது.

“ஏனோ இந்த வீட்ட எல்லாருக்குமே ரொம்பப் பிடிக்கும் மது, அதுவும் வருணுக்கு சொல்லவே வேண்டாம்” என்று உள்ளே செல்வதற்கு முன்பே மலரும் நினைவுகளாக அந்த வீட்டைப் பற்றியும் சுற்றியிருந்த தென்னை மரங்களுக்கிடையே பயிரிடப் பட்டிருந்த அந்த பூந்தோட்டத்தைப் பற்றியும் ஆசையாகத் தனது அதை சொன்னதையெல்லாம் ஆவலே உருவாகக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

“ஏன் எல்லா சுபகாரியங்களுமே இந்த வீட்டதான் நடந்ததுன்னு வெச்சுக்கோயேன்” என்றார்.

“சரிமா நாம போய்ட்டு வந்துடலாமா?” என்று நடராஜன் மனைவியைப் பார்க்க, “சரிங்க” என்றார் அவர்.

“கண்ணா இங்க பக்கத்துல தெரிஞ்சவங்க வீட்டுக்கு நானும் மாமாவும் போய்ட்டு வர்றோம், நீங்க ரெண்டு பேரும் பேசிட்டிருங்க” என்று விட்டுத் தனது அதை மாமாவுடன் கிளம்பிச் சென்று விட்டிருக்க, அந்த அழகான சிறிய வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

கிராமத்து வாசம் நிறைந்து காணப்பட்ட அந்த விட்டை ஏனோ அவளுக்கும் பார்த்ததும் மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று.

ஏதேதோ எண்ணங்களுடன் அப்படியே வெகுநேரம் அமர்ந்து விட்டவள், திடீரென்று நடப்புக்கு வந்தபோது நன்கு இருட்டி விட்டிருந்தது தெரிந்தது.

இரண்டு முறை கணவன் உள்ளே வந்துவிட்டுச் சென்றது கூட அவளுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

இனி அவ்வளவுதான் அனைத்துமே முடிந்து போய்விட்டது என்பதைப் போல எதையோ வெறித்த வாறு அமர்ந்திருந்த மனைவியைப் பார்த்த வருண் சங்கருக்கும் நெஞ்சு உருகிப் போய் விட்டிருந்தது.

என்ன முயன்றும் ஏனோ அவனால் மனைவி யின் மேலிருந்த கோபத்தை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை.

தானா இப்படி மாறிப் போய் விட்டோமென்று அவனுக்கே மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அதிலும் தனது தாய் சொன்ன அனைத்தையும் நினைத்துப் பார்த்தவனுக்குத்தான் இனிமேல் தனது மனைவியை உள்ளங்கையில் வைத்துத் தாங்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் மிகமிகத் தீவிரமாக வந்து விட்டிருந்தது.

பாவம் தன்னைத் தவறாக நினைத்துப் பேசி விட்டு, அதற்குப் பிறகு அவளும் ஒன்றும் ஒரு நாளும் நிம்மதியாக இருக்கவில்லையே என்று தோன்றியது.

இனித் தானும் வெறுத்து ஒதுக்கினால்... ஆனால் அப்படித் தன்னால் அவளை வெறுக்க முடியாது ஏன் அப்படியெல்லாம் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாது என்பது வேறு விஷயம்,

அனைத்திற்கும் மேலாக அவள் தன் உயிருடன் கலந்து விட்டவள் ஆயிற்றே. யாரோ வரும் அரவம் கேட்கத் திரும்பிப் பார்த்தாள் மதுமிதா.

கணவன் உள்ளே வந்து அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டவள், அவசரமாக எழுந்து நின்றாள்.

"இங்க வா"

கணவன் தன்னை அழைப்பது தெரிய, கடவுளே நான் என்ன செய்வேன், அவ்வளவுதான் இனி நமக்குள் அனைத்தும் முடிந்துவிட்டது இனி நீ கிளம்புகிற வேலையைப் பாரென்று சொல்லிவிடுவானோ என்று ஏதேதோ எண்ணி நடுங்கிக்கொண்டே மிகவும் முயன்று கணவனை நோக்கி நடந்து வந்தாள் மதுமிதா.

மனைவியின் தயக்கம் அவளுக்கிருக்கும் பயத்தை அப்படியே அப்பட்டமாகக் காட்ட, "வா இங்க வந்து உக்காரு" என்று தன்னருகே இருந்த இருக்கையைக் கைகாட்டி அமரச் சொன்னான் வருண்சங்கர்.

அருகில் வந்திருந்தவள் "சொல்லுங்க" என்று மிகவும் சிரமப்பட்டு வரவழைத்திருந்த குரலில் கேட்டாள்.

"நிறைய சொல்லணும்" என்ற கணவனின் முகத்தில் புன்னகை தோன்றி மறைந்ததோ

என்று மதுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

தான் அமர்வதற்காகக் கணவன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிய, தயக்கத்துடன் என்றாலும் உடனே அமர்ந்து கொண்டாள் மதுமிதா.

தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கணவனின் பார்வையிலிருந்து அவளால் எதையும் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை.

"அப்ப உன்னோட குழப்பமெல்லாம் இப்ப சரியாயிடுச்சு இல்லையா?"

அப்படிக்கேட்ட கணவனை உடனே அவள் நிமிர்ந்து பார்க்க, "என்ன பேசு?" என்றான் வருண்சங்கர்.

ஆமாம் என்பதைப் போல லேசாகத் தலையை ஆட்டிய மதுமிதா, என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்னும் பாவனையில் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு கணவனையே பார்த்தாள்.

"இல்ல திரும்பவும் யாராவது வந்து எம்மேல தப்பு சொன்னா..."

"தயவு செஞ்சு என்ன இப்பிடியெல்லாம் வார்த்தைகளால கொல்லாதீங்களேன்" என்றவள், "நான் செஞ்ச தப்புக்கு நீங்க என்ன தண்டன கொடுத்தாலும் அத சந்தோஷமா ஏத்துக்கத் தயாரா இருக்கேன்" என்றாள்.

"எதுக்கும் மெதுவா இன்னும் கூடக் கொஞ்சம் யோசிச்சுட்டே சொல்லேன், அப்புறம் நான் பாட்டுக்குக்

கடைசி வரைக்கும் நீ எங்கூடவே என்னுயிரா இருந்துன்னு உனக்கு ரொம்பப் பெரிய தண்டனை ஏதாவது குடுத்துடப் போறேன்."

உண்மையிலேயே தன் காதுகளில் சரியாகத் தான் விழுந்ததா.

நெஞ்சம் படபடக்க உடலெல்லாம் புது ரத்தம் பாய்வதைப் போல உணர்ந்தவள், கணவன் சொன்னதை நம்பமுடியாமல் பார்த்தாள்.

"என்ன நான் பேசறது புரியலையா? இல்ல நம்ப முடியலையா?"

"நீங்க ஒன்னும் விளையாடவெல்லாம்..."

"நான் ஸீரியஸாப் பேசிட்டிக்கேன், இன்னொரு முறை கூட கேக்கறேம்மா கடைசி வரைக்கும் உங்கூட சந்தோஷமா வாழணும்னு ஆசப்பட்டேன்டா. நீ என்ன சொல்ற? உனக்கு சம்மதமா?"

"வருண்..."

ஆனந்தக் கண்ணீர் அவளையறியாமலேயே கண்களிலிருந்து வழிய ஆரம்பித்திருக்க மதுமிதா விற்கு சந்தோஷத்தில் பேச்சே வந்திருக்கவில்லை.

"என்னடா?"

"அதுக்கு நான் குடுத்து வெச்சிருக்கணுமே வருண்" என்றவள், மேலும் தன்னை நெருங்கி அமர்ந்த கணவனின் மார்பில் சாய்ந்து கண்ணீர் வடிக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தாள்.

துளியும் நினைத்தே பார்த்திருக்காத வகையில் அவ்வளவுதான் இனி அனைத்துமே முடிந்து விட்டது

என்று நினைத்துவிட்டிருந்த வாழ்க்கை மீண்டும் புத்தம்புதிதாகக் கிடைத்து விட்டிருந்ததில், எல்லை யில்லாத ஆனந்தம் அடைந்திருந்தாள் மதுமிதா.

அந்த நிம்மதி தந்த சந்தோஷம் உடலின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் பரவியிருக்க, நடப்பிற்கு வரவே மனமில்லாமல் மேலும் வாகாகக் கணவனின் மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்.

வருண்சங்கருக்கும் அதே நிலைதான் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதே இருக்கவில்லை.

எவ்வளவு நேரம் அப்படி இருந்தார்களோ யாரோ ஹாலுக்குள் வந்திருக்கும் அரவம் கேட்டு நடப்புக்கு வந்திருந்த வருண்சங்கர் மனைவியை "மது" என்று மென்மையாக அழைத்தான்.

சில வினாடிகளில் அந்த அறையிலிருந்து இருவரும் வெளியே வந்தபோது, நடராஜனும் மகேஸ்வரியும் வந்து விட்டிருந்தனர்.

சந்தோஷத்தில் முகம் விகசிக்க உள்ளே இருந்து வந்த மகனையும் மருமகளையும் பார்க்க மகேஸ்வரி "என்ன எல்லாம் சரியாயிட்ட மாதிரி தெரியுது?" என்று ஆவலுடன் கேட்டார்.

"என்ன பிரச்சனையிருந்தது சரியாகறதுக்கு?" என்ற மகனிடம் "அதுசரி கேக்கமாட்ட?" என்றவர், அதே ஆவலுடன் மருமகளின் முகத்தை ஆராய்ந்தார்.

"என்னடாம்மா என்ன சொல்றான் உம் புருஷன்?" என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்ட தனது

அத்தையைப் பார்த்தவளுக்கு, எவ்வளவு பெரிய தவறைத்தான் செய்திருக்கிறோமென்ற கும்ம மனப்பான்மையில் நெஞ்சு குறுகுறுத்தது.

"என்னமா தைரியமா சொல்லு எதுவா இருந்தாலும் அவன ஒரு கை பாத்துட்டோம்" என்று தனது மாமனாரும் புன்னகையுடன் கேட்க, "அப்பிடிப்பாத்தா எல்லாத் தப்புமே என்னோடது தான் மாமா. ரொம்பப் பெருந்தன்மை..."

மேலே பேச முடியாமல் அவளுக்கு அழுகை வந்து விட்டிருக்க, "மது வேண்டாம்மா" என்று மனைவியைத் தன்னருகில் இழுத்துக் கொண்டான் வருண்சங்கர்.

ஆனால் அப்பொழுதும் மனைவியின் அழுகை நின்று விட்டிருக்காததில், "பாத்தியா இப்பிடி என் கால வாரி விட்டியே நான் நம்மளுக்குள்ள பிரச்சனை யெல்லாம் ஒன்னுமே இல்லன்னு சொல்லி சமாளிக்க முயற்சி பண்ணினா நீ இப்பிடிப் போட்டு உடைச் சுட்டியே" என்று தனது கைவளைவில் இருந்தவளை அப்படியே அழைத்துச் சென்று சோஃபாவில் தன்னருகில் அமர்த்திக் கொண்டான்.

"நீ என்ன வேணும்னாலும் சொல்லுடா என் மருமக சொக்கத்தங்கம், அவ ஒன்னும் உன்ன மாதிரிப் பொய்யெல்லாம் சொல்ல மாட்டா" என்று தானும் அவர்களுக்குப் பக்கவாட்டில் தனது கணவன் அமர்ந்திருக்கும் சோஃபாவில் சென்று அமர்ந்தார் மகேஸ்வரி.

தனது கணவன் அதை மாமா என அனை வரும் தன்மேல் எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருக் கிறார்கள் அந்த அளவிற்கு அன்பாக நடந்து கொள்கிறார்களென்று நினைத்த மதுமிதா, அதை அப்படியே வெளிப்படையாகவே சொன்னாள்.

"உங்கள் மாதிரி சொந்தங்கள் கிடைக்க நான் ரொம்பக் குடுத்து வெச்சிருக்கணும், இன்னும் எத்தன ஜென்மங்கள் எடுத்தாலும் நான் இந்த வீட்டுக்கே மருமகளா வரணும்" என்று ஒவ்வொரு வார்த்தை யையும் மனதார உணர்ந்து சொன்னாள்.

மதுமிதாவின் நிலை இப்படியிருக்க "எனக்கு அப்பவே தெரியும் இந்த வீட்டு ராசி எல்லாப் பிரச்சனை களையும் சரியாக்கிடும்னு நான் வெச்சுட்டிருந்த நம்பிக்கை வீண் போயிடல" என்று தானும் மிகவும் சந்தோஷமாகச் சொன்னார் மகேஸ்வரி.

மனைவி சொல்ல "சரிதான்மா" என்று தானும் அதை ஆமோதித்தார் நடராஜன்.

"ஆனா எங்க?" என்று குறைபட்டுக் கொண்ட வருண்சங்கரை அனைவரும் பார்க்க "அடடா எல்லாரும் எதுக்கு அப்பிடிப் பாக்கறீங்க வயித்துப் பிரச்சனைதான். பசி வாட்டி எடுக்குது வேறொன்னு மில்ல" என்று பயந்தவன் போலச் சொன்னான் அவன்.

"ம் இது சரி, இந்த பயம் எப்பவும் இருக்கணும். என்ன மது?" என்று மகேஸ்வரி தனது மருமகளைப் பார்க்க கணவனின் அருகில்தான் அமர்ந்திருக்கும் நிலையினால் தன்னை சாதாரணமாகக் காட்டிக்

கொள்ள முடியாது பார்த்தவன் "அது சரிதான் அத்தெ" என்று எழப் போனான்.

"என்னமா" என்று கேட்டவரிடம் "சாப்பிட நாம் எடுத்துட்டு வந்த ஸ்வீட் எடுத்து வைக்கறேன்" என்று உள்ளே போனான்.

"சரி நல்ல சகுணம்தான் எடுத்துட்டுவா" என்ற மகேஸ்வரியின் வார்த்தைகள் அப்பொழுது யாருக்கும் புரிந்திருக்கவில்லை.

சில வினாடிகளில் மூன்று ப்ளேட்களில் ஸ்வீட், காரம் இரண்டையும் பரிமாறி எடுத்து வந்தவன், "எடுத்துக்கோங்க" என்று அனைவருக்கும் கொடுத்தான்.

"உனக்கு?" என்று மகேஸ்வரி தனது மருமகளைப் பார்த்துக் கேட்க, "இதுல பாதி எடுத்துக்கோ" என்று மனைவியிடம் சொன்னான் வருணசங்கர்.

"இதுவும் சரிதான், ஆனா அதயும் நீயே ஊட்டி விடலாமேப்பா" என்ற தனது தாயைப் பார்த்தவன், "என்னமா இன்னைக்கு ரொம்பத்தான் ஓட்டறீங்க?" என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டான்.

"காரணம் தெரிஞ்சாகணுமா? அப்புறம் அது தெரிஞ்சா முழு ஸ்வீட்டையுமே இல்ல நீ உன் பொண்டாட்டிக்கு ஊட்டி விடுவ" என்று சிரித்தார் அவர்.

"ஓஹோ அப்படியென்னமா அந்த விஷயம், அதத்தான் கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்"

"பின்ன? நீ அப்பா ஆகப் போறியேப்பா" என்ற வரைக் கணவன் மனைவி இருவருமே நம்ப முடியாமல் பார்த்தார்கள்.

ஆனால் அதெல்லாம் சில வினாடிகள்தான், "என்னமா சொல்றீங்க?" என்று வருணசங்கர் தனது தாயைப் பார்க்க ஓ அதுதானா விஷயம் என்று மதுமிதாவிடமிருந்தும் அனைத்து முடிச்சுகளுமே தானாக அவிழ்ந்து கொண்டதைப் போல குழப்பமனைத்தும் காணாமல் போய் விட்டிருக்க அனைத்துமே புரிந்தது.

"ஆமாம்பா இப்பதான் ஹாஸ்பிட்டல்ல இருந்து கூப்பிட்டுச் சொன்னாங்க" என்ற மகேஸ்வரி ஆசையுடன் தனது மருமகளைப் பார்த்தார்.

தான் தாயாகப் போகிறோமா நாடி நரம்பெல்லாம் குறுகுறுக்க, வரையறுக்கவே முடியாத ஆனந்த மொன்று வந்து தன்னை ஆட்க்கொள்வதை உணர்ந்தான் மதுமிதா.

"அதே மாதிரி எங்களுக்கும் பாட்டி தாத்தா ப்ரமோஷன் கிடைக்குப் போகுது என்று நடராஜன் சந்தோஷமாகச் சொல்ல, அதற்குப் பிறகு அனைவருமே தன்னைத் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொள்ளாத குறையாகக் கொண்டாடியதில் சந்தோஷத்தில் திக்கு முக்காடிப் போனான் மதுமிதா.

கடவுளே இன்றைக்கு சந்தோஷத்திற்கு மேல் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கிறாயே என்று மனதார நினைத்துக் கொண்டவளுக்கு, இத்தனை வருடங்கள் தான் பட்ட கஷ்டங்களுக்

கெல்லாம் மிகப்பெரிய பலன் கிடைத்து விட்டாற்
போலிருந்தது.

அன்று இரவு தூங்க வந்த மனைவியை
எல்லையற்ற காதலுடன் பார்த்தான் வருண்சங்கர்.

“மது” என்று அவன் அருகில் வந்ததுதான்
தாமதம், ஆயிரம் ஆயிரம் கோடி வார்த்தைகளாலும்
கூட விவரிக்க முடியாத காதலுடன் இனி என்றுமே
பிரிவே இல்லையென்பதைப் போலத் தானும்
கணவனின் மார்பில் தஞ்சம் புகுந்திருந்தாள் மதுமிதா.

